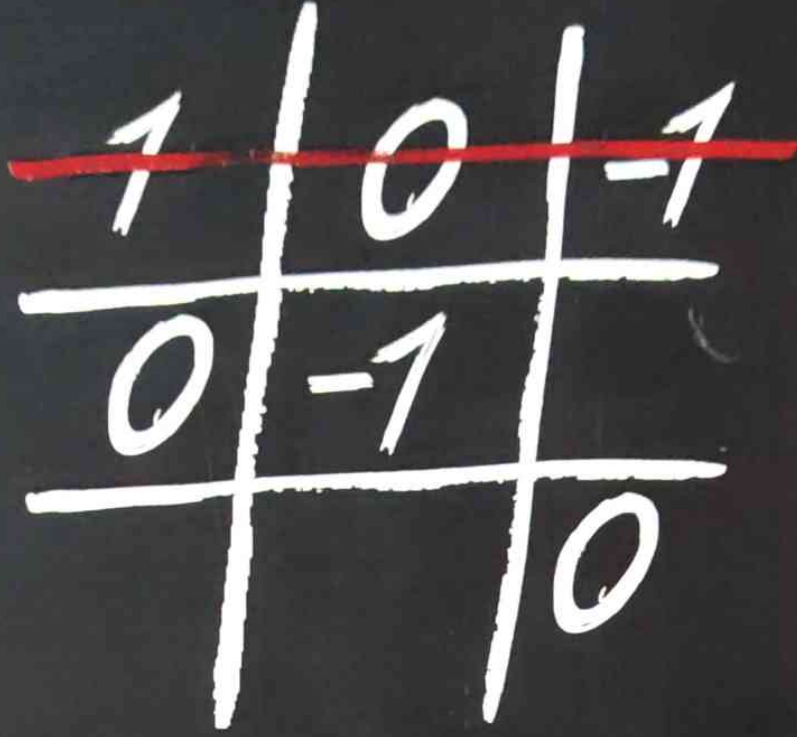

ZEYNEP SEY

KİMSE ~~GERÇEK~~ DEĞİL

EPHESUS

"Derler ki en iyi şifacı yaralı şifacıdır. Ve bütün şifacılar günün birinde yaralanmaya mahkûmdur..."

Kim olduğunu sorguladıkça dünyasının sahtelikten ibaret olduğunu anlamaya başlayan Işıl, öğrendiği gerçeklerle ne yapacağını bilemediğinden her geçen gün biraz daha yalnızlaşır, kendine ve çevresine yabancılaşır.

İnternette tanıştığı Oflaz'ın, kendisini bu durumdan kurtaracak kahraman olduğunu düşünmektedir. Ancak geçmişi belirsiz, davranışları tutarsız olan bu büyülü adamın, kendi dünyasının yıkılışına şahitlik etmiş yaralı bir şifacı olduğundan bihaberdir.

Işıl, yıllardır inkâr ettiği gerçekle [redacted] esinde bir bir yüzleşirken Oflaz'ın [redacted] kanamaya başlamasıyla dünyaları alt üst olur. Artık ikisinin de akıllarında tek bir soru vardır:

Işıl'ın parıltısı, Oflaz'ın büyülü ruhunu kurtarmaya yetecek midir?

ephesusyayinlari
facebook.com/ep
instagram.com/ep
twitter.com/ephe

THG
0968613
RGB

0968613 RGB

9 786257 077002

"Oflaz," dedim yalvarırcasına. "Hiçbiri mi?" diye sordum. "Hiçbiri mi gerçek değil?"

"Ben gerçeğim," dedi hafifçe gülümseyerek ve bu bana yetti. Kimse gerçek olmayabilirdi; tanıdığım veya tanımadığım herkes sahte olabilirdi ancak Oflaz olamazdı. O gerçektir. Oflaz, tanıdığım tek gerçeklikti.

Onu tanıyalı henüz birkaç ay bile olmamıştı fakat o; önce hüznü taşıdığı gözleriyle, daha sonra o çok sevdiğim 'hm hm'larıyla ve en önemlisi diğer tüm insanlarınkinden çok daha güzel olan kalbi ve ruhuyla beni kendisine hapsedmişti.

Ben, ruhu güzel bu adama hapsolmuştum.

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

KİMSE GERÇEK DEĞİL

Yazarı: Zeynep Sey

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Glüneş

Editörü: Ahmet Özgün Tatar

Son Okuma: Saniye İngin

Sayfa Tasarımı: Murat Kurt

Kapak Çizim: Durmuş Murat Bahar

Kapak Konsept: Meral Karduz

Kapak Uygulama: Murat Kurt

Basım Yılı: 2020

ISBN: 978-625-7077-00-2

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2020, Zeynep Sey

Türkçe Yayın Hakkı

©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8/4 Topkapı / İstanbul

Tel: 0(212) 577 79 77

Sertifika No: 34712

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 612 71 72

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No: 8 Kat: 3 Z.Burnu Topkapı / İstanbul

Tel: 0(212) 612 07 39

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Avrupa Konutları Kale Ofis: 20

Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0(212) 261 15 15

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

KİMSE GERÇEK DEĞİL

Zeynep Sey

gözyaşlarıyla gülümseyen R'ye,

SIFIR

Kimse, hiçbir sebebi yokken aniden, isteyerek veyahut bilerek delirmez; bu yalnızca ötekilerin varlığıyla gerçekleşir. İnsanı delirten, bir başka insandır. Ötekinin bıraktığı acının, hayal kırıklığının, nefretin ve belki de mutluluğun iziyle deliliğe ilk adımını atar insan. Biliyorum ki ömrü boyunca her insan bir defalığına da olsa delirecektir. Bu az ya da çok, kısa ya da uzun sürecektir... Bu kaçınılmaz bir sondur ve hissediyorum ki bu son, diğer herkes gibi beni de yakaladı. Delirdim. Benim ötekim ise çok daha önceden delirmişti.

Merak ettiğinizi biliyorum, görüyorum. Endişelenmeyin, size her şeyi anlatacağım. Kendimi, onu, ötekimi; yaşadıklarımı, yaşadıklarımızı... Size her şeyi en başından, bilmeniz gereken ya da gerek-meyen her noktasıyla anlatacağım. Siz yalnızca dinleyin... Dinleyin ve nihayetinde delirmekten başka çaremin kalmadığını anlayın.

1.GÜN

Zamanın unuttuklarından biri de benim.

Ne olduysa herkes için akıp geçen zaman, beni yanına almadı. Zaten benim de gitmek gibi bir isteğim yoktu. Zaman aktı, geçti, diğer herkesi yanına alarak öylece gitti ve ben kaldım. Başlarda yalnız değildim, birileri vardı. Daha doğrusu, sadece o vardı. Ancak sonra o da yoktu, sadece ben kaldım.

İstemiyor olsam bile kurulan sistem sebebiyle hayatımın geri kalanını etkileyecek olan o sınava ben de girdim. Sınav sonucumu gördüğümde, yıllardır hayalini kurduğum bir bölümü değil, çok sevdiğim bir öğretmenimin başarılı olacağını düşündüğünü söylediği psikoloji bölümünü tercih etmiştim. Psikolog olabilmek için hakkında pek az şey bildiğim bu bölümde ilk tercih ettiğim okula kabul edilmem ise başarımdan ya da şansımın kaynaklanmıyordu. Yalnızca okulunda değil, koyduğu kurallarla evinde de insanları çileden çıkartan annem, üniversitenin rektörüydü. Psikoloji bölümünü kazanmasam bile bünyesinde barındırdığı profesörler sebebiyle tercih listelerinin ilk üç sırasında mutlaka yer alan bu okulda okuyacağımın kararı, daha ilkokula başladığım zamanlarda verilmişti. Üniversite eğitimime birinci sınıf yerine hazırlık sınıfından başlamamısa kendi başıma almama izin verilen nadir kararlardan biriydi.

İngilizcemi geliştirmek bir kenara dursun, alan derslerinin olmamasının da verdiği rahatlıkla okula hemencecik uyum sağlamış, yalnızca kendi bölümümden değil başka bölümlerden de arkadaşlar edinmiştim. Onca sevincimi, acımı paylaştığım arkadaşlarımla aslında sahtelikten ibaret olduklarını ise çok daha sonra öğrenecektim. Onların o zamanki yalanlarına kanarak harika bir yıl geçirdim, kusursuz bir yaz tatilinden sonra birinci sınıfa başladım. Hiçbir şeyin farkında değildim; yüzlerindeki maskeleri görmüyor, ağızlarındaki yalanları duymuyordum. En az hazırlık sınıfındaki kadar eğlendiğim fakat alan dersleri sebebiyle az da olsa zorlandığım birinci sınıfa geride bırakmak üzereyken bir şey oldu bana.

Derslerin yanı sıra psikolojiye dair okuduğum kitaplar sebebiyle kendimi ve hayatımı sorgulamaya başladım. O sıralarda benim bile anlam veremediğim bir his doğdu içimde. Sadece arkadaşlarımla değil, çok sevdiğim ailemin yanındayken bile kendimi yabancı hissetmeye başladım. İçime aniden doğan bu his, uzun bir müddet varlığını korumaya devam etti ve nihayetinde kimseye açmadığım bu derdimi, beni yadırgamayacağını düşündüğüm bir yabancıyla konuşmak istedim. Kendi ötekim ile tanışmam işte tam bu sebeple oldu. Derdimi paylaşmak için bir yabancıya ihtiyaç duymamla başladı her şey.

O yabancıyı nereden bulacağıma dair ise başlarda en ufak bir fikrim dahi yoktu ancak sonra, o tuhaf ismi hatırladım. Okuduğum bölümdeki birkaç öğrencinin kendi aralarındaki konuşmalarında, adını ilk kez duyduğum ve ihtiyacım olmayacağını düşünerek umursamadığım o uygulamayı, ilk defa ne zaman araştırdığımı elbette anımsamıyorum. Ancak şunu biliyorum ki uygulamaya kesinlikle ismini hatırladığım gün kaydoldum.

Ruhu hastaları bir araya toplayan tuhaf bir platformdu. Bilgisayardan değil, yalnızca akıllı telefonda erişim sağlayabiliyordun uygulamaya. Bağımlılık geliştirdiğin için günlük hayatında fazlasıyla yeri olan telefonuna uygulamayı indirdikten sonra telefon numaranı güvenlik amacıyla yazıyor ve özünü anlattığını düşündüğün bir kullanıcı adıyla kayıt oluyordun. Uygulamanın *keşfet* adlı bölümünde uygulamadaki diğer insanların profillerine bakmana izin verilmişti. Sen dâhil herkesin profilinde, seni diğerlerinden ayıracak bir kullanıcı adının olması gerektiği gibi bir fotoğrafın ile yine özünü anlatacak kısa bir biyografin olmalıydı.

Uygulamanın amacı; insanların birbirlerini yadırgamadan, gizlilik çerçevesi içerisinde sohbet edebilmeleri ve belki de böylelikle iyileşebilmeleriydi. İşte bu yüzden baktığın profillerden ilgini çeken herhangi birine mesaj attığın takdirde kullanıcı adın gizlenirdi, sen yalnızca anonim olurdun. İki tür profil vardı: Yaralılar ve şifacılar...

Ben bir şifacı değildim, yaralı olduğum da söylenemezdi. Bu yüzden uygulamaya kayıt olduktan sonra ekranda çıkan soru karşısında afallamadan edemedim. Kaydın tamamlanması için sorulan soruya henüz psikoloji birinci sınıf öğrencisi olduğum için şifacı yanıtını veremeyeceğimi düşündüm. Düşünmeye devam ettim. Kendime yaralı diyecek kadar büyük sorunlarla boğuşmuyor olabilirdim ancak hatırlayamadığım kadar uzun bir sürenin sonunda, artık bir derdim vardı. Bu yüzden uygulamada yaralı olduğumu söylemekte sakınca görmedim.

Artık kaydım tamamlanmıştı ve ben hazırdım. Herhangi birini seçecek ve onunla biraz olsun çekingenlik yaşamadan dertleşecektim. Beni yadırgamayacağından ve derdime derman bulmak için insanüstü bir çaba sarf edeceğinden o kadar emindim ki... Bu uygulama bana tuhaf bir şekilde güven vermişti, bu sebeple bir an olsun duraksamadım ve keşfet butonuna bastım. Bekledim ve birkaç saniye sonra profiller sıralanmış bir şekilde gözlerimin önüne geldi. Neye, kime göre sıralandıklarından bile bihaber olduğum kullanıcılardan rastgele birini seçtim ve ilk mesajımı yazdım. Beni cevapsız bırakmayacaktı, bunu biliyordum ama vereceği cevap için saatlerce beklemek de istemiyordum. Bu yüzden onunla yetinmedim ve birkaç kullanıcı daha seçtim.

İçlerinden birinin biyografi yazısı oldukça dikkatimi çekti. Asıl dikkatimi çeken şey, diğer kullanıcıların aksine onun profilinde ne olduğunun yazmıyor oluşuydu. O bir şifacı mıydı yoksa yaralı mı? Merakıma yenik düşerek ona derdimi anlatmak için değil, yalnızca ne olduğunu sormak için mesaj atmaya karar verdim.

**anonim: teşhisi konulmuş psikolojik bir
rahatsızlığın var mı?**

Mesajı gönderdikten sonra duraksadım. Sohbeta başlamak için attığım ilk mesajın bu olması ne kadar doğruydum? Bu mesaj sebebiyle onda bırakacağım ilk izlenim, benim kaba ya da patavatsız biri olduğum yönünde olacaktı belki de ama bu, benim ne kadar umurumda olmalıydı?

Böyle bir uygulamaya kayıt olmamın bir nedeni vardı, ona yazmamın ise başka bir nedeni... Ve cevabımı aldıktan sonra ya onunla kısa bir süre konuşacak ya da hiç konuşmayacaktım. Mesajımı yanıtlasa da yanıtlamasa da ne onun benim hayatımda bir yeri olacaktı ne de benim onun hayatında bir yerim... İşte bu yüzden ondaki izlenimin bir önemi yoktu, dolayısıyla benim nasıl biri olduğumu düşünmesi de umurumda değildi.

Birbirini takip eden, yalnızca içimi rahatlatmak için oluşan düşüncelerimi bölen şey bana attığı o ilk mesajdı.

masallardankorkuyoruz: senin var mı?

Dudaklarım benden habersizce yukarı doğru kıvrıldı. Elbette yoktu; elbette herhangi bir psikolojik rahatsızlığım yoktu çünkü olsaydı bunu bilirdim. Henüz ilk yılımı bitirmek üzere de olsam ben bir psikoloji öğrencisiydim. Kaşlarımdan biri tedirginlikle havalandı. Duraksadım. Psikoloji öğrencisi olmam, kendim dâhil diğerlerinin de rahatsızlıklarını bilebilmem için yeterli değildi ki... Ayrıca kimse kendindeki sorunları fark edemez, bilemezdi çünkü herkes kendi kusurlarını göremeyecek kadar kördü. Peki, şimdi neydim ben? Dahası, bunu düşünmeye devam etmeli miydim?

Dertsiz başına dert arayanlardan biri olup çıktığımı hissetmeye başlamışken aslında bir derdim olduğunu hatırladım. Kendime sorduğum soruya yanıt verircesine başımı iki yana salladım, onun sorusuna yanıt vermek içinse parmaklarımı hareket ettirmeye başladım.

yok ve bence senin de yok.

Bu adamdan önce yazdığım kullanıcıların da bana cevap verdiğini gelen bildirimlerden görmüştüm. Ancak o an onları umursamadım. Kullanıcı adının fazlasıyla ilginç ve bir o kadar da hoş olduğunu düşündüğüm bu adamın profiline koyduğu fotoğrafları merak ediyordum. Onu görmek için sohbetten ayrılarak tekrar profiline girdim.

Profil fotoğrafı olarak koyduğu ve öncesinde siyah-beyaz efektle süslediği fotoğrafını daha iyi inceleyebilmek için üzerine dokundum. Birer boncuğu anımsatan gözlerinden sonra dikkatimi çeken tek şey kaşları olmuştu çünkü kaşları haddinden fazla güzeldi.

Gelen yeni mesaj bildirimiyle onu incelemeyi keserek yeniden onunla sohbet ettiğim kutuya döndüm.

bu çıkarıma nasıl vardın?

Göründüğünün aksine agresif biri olmalıydı.

**çünkü burası yalnızca psikolojik
rahatsızlıkları olanların ve onlarla
ilgilenenlerin kayıt olduğu bir uygulama.**

Onun hâlâ bir şifacı mı yoksa yaralı mı olduğunu bilmiyordum ancak bu beni rahatsız etmiyordu. Onunla sohbeti sonlandırarak asıl amacımı gerçekleştirmek üzere diğer kullanıcılarla konuşmak da istemiyordum.

yani?

Onu tanımadan yargılamak istemiyordum ancak benim onda bıraktığım ilk izlenim kaba olduğum yönündeyse onun bende bıraktığı

ilk izlenim de agresif olduğu kadar gıcık biri olduğuuydu.

ben buraya kayıt olalı yalnızca yarım saat oluyor ve gözlemleyebildiğim kadarıyla kim ne rahatsızlığı varsa onu profiline etiketleyerek yazmış. Sana yazdıktan hemen sonra profilini inceledim, etiketlediğin birkaç şey var ama hiçbirisi herhangi bir hastalık ismi değil.

Bir anlığına da olsa şüphe duydum ve sohbet kutusundan ayrılarak tekrar profiline girdim. Kendisi hakkında yazması için ayrılan bölüme yazdığı cümleleri tekrar ve tekrar okudum.

Fakat anlama duyulan bu ilgisizlik içinde, bu anlam arayışı da nedir?" 1)

Kaşlarımı çatarak cümleyi tekrarladım. Küçük bir çocuğa, ilk kez öğreneceği ve benim doğruluğundan emin olduğum bir bilgiyi aktarırmışçasına her kelimeyi tane tane yineledim. İlk kez okuduğumdan farklı olarak, tekrarladıkça fazlasıyla etkileyen bu cümleden sonra etiketlediği kelimelere de hızlıca göz gezdirdim. Şüphelenmekte yanılmıştım, gerçekten de biyografisinde herhangi bir hastalık ismi yoktu.

Gelen yeni mesaj bildirimi, adamın profilinden yeniden ayrılarak sohbet kutusuna dönmeme sebep oldu.

kendimi tekrarlayacağım; yani?

yanisi şu ki profilinde yalnızca sevdiğin yazarların, kitapların ve ilgi duyduğun birkaç alanın adı var. Senin yaptığını yalnızca ruhsal olarak sağlıklı olanlar burada yaptığına göre sen de onlardan biri olmalısın.

:D

Konuşmaya başladığımızdan bu yana ilk kez güldüğünün farkında olduğum gibi bu yersiz gülüşünün altındaki alaycılığın da farkındaydım. Zaten bu yüzden bana yolladığı gülücükten sonraki mesajımı öfkeyle yazmaya koyulmuştum.

komik olan nedir?

İçimde artık ona karşı hem merak hem öfke duygusu barındırıyordum. Onu merak ediyor, onu merak ettiğim için hem kendime hem de ona kızıyordum.

1) Samuel Beckett

Kimse Gerçek Değil

Aradan ne kadar zaman geçtiğine baktığımda sinirlerim biraz daha bozuldu fakat kendime engel olarak ona kötü hiçbir şey söylemedim. Yalnızca hâlâ burada olduğumu, cevabını beklediğimi bilmesini istedim.

hey?

O ise bana ne o an ne de o gün içerisinde cevap yazdı.

2.GÜN

Kendimi nerede kaybettiğimi hatırlamıyordum ancak nerede bulacağımı artık biliyordum.

Uygulamaya kayıt olalı bir hafta oluyordu ve o haftayı ailem ya da arkadaşlarımla geçirmek yerine uygulamadaki kullanıcılarla geçirmiştım. Konuştuğum onca insanın arasında yalnızca biri beni hayal kırıklığına uğratmış, diğerleri tam da onlardan beklediğim gibi beni dinleyerek derdime derman olmaya çalışmışlardı.

Arkadaşlarımla aramalarına ve mesajlarına yanıt vermek yerine, bugün de son bir haftadır yaptığım gibi günün ilk ışıklarında, gözlerimi açar açmaz uygulamaya giriş yaptım.

Güneş kendini henüz yeni göstermek istediğinden birçok insan hâlâ uyuyordu ancak benim gibi yeni uyananlar ya da geceden beri hiç uyumamışlar vardı. Bunlardan biri de beni hayal kırıklığına uğratan o adamdı.

Uygulamaya en son ne zaman girdiğın ya da o an uygulamada olup olmadığın, kısa bir yazıyla profilinde belirtiliyordu. Görüyordum ki o adam tıpkı benim gibi uygulamadaydı.

Kimse Gerçek Değil

Aslında önceki günler gibi onu umursamayarak diğer kullanıcılarla dertleşmek üzere sohbetini aşağı kaydıracaktım ancak yapmadım. Daha doğrusu, sebebini bilmediğim bir şekilde başparmağım bir süre öylece adının üzerinde durdu ve sonra sohbetini açtım.

anonim: kabul et. Başkalarına dertlerini anlatmak için değil, başkalarının dertlerini dinlemek için buradasın, değil mi?

Konu elbette yine aynıydı. Beni tanıyacak mıydı, beni bu kez de cevapsız bırakacak mıydı bilmiyordum. Ancak sohbete hafif agresif bir tavırla girdiğime bakılacak olursa ona hâlâ çok öfkeliydim.

masallardankorkuyoruz: bilmem.

sen neden buradasın?

Ben neden mi buradaydım? Doğruyu söylemem gerekirse bu uygulamaya yalnızca derdimi birilerine anlatmak için kayıt olmuşum. Ancak birkaç günden sonra buradaki kullanıcıların dertlerini dinlemeye başlamış ve bundan büyük bir keyif duyarken aynı zamanda da onur duymuşum. Bu yüzden cevabım belliydi.

hem dinlemek hem anlatmak için.

aynı anda hem anlatıcı hem de dinleyici olamazsın.

Beni şaşırtmamış, beni yine terslemişti.

deneyebilirim.

evet, yalnızca deneyebilirsin.

başarılı da olabilirim.

olabileceğini sanmıyorum.

Ekrana gözlerimi kısarak bakarken tam o anda karşımda olsaydı ona ne der ve nasıl bakardım diye düşünüyordum. Kısa bir süre sonra düşünmemin anlamsız olduğuna karar vererek tekrar yazmaya koyuldum.

psikoloji öğrencisiyim.

:D

Kaşlarım havalanırken içimi tarif edilemez bir duygu kapladı. Artık öfkeli miydim, meraklı mıydım?.. Bunu bile bilmiyordum.

neden güldün?

komik geldi.

komik gelen nedir?

**yalnızca basit bir psikoloji öğrencisiyken
olduğunu sandığın şey.**

İki kaşımın ortasındaki izin belirginleşmesine sebep olan söylediği o cümle, ona yeniden, ancak bu kez daha fazla öfkelenmemi sağlamıştı.

neymiş bu olduğumu sandığım şey?

Bu kez, önceki kadar uzun süre cevabını bekleyemedim ve yine kötü hiçbir şey söylemeyerek burada olduğumu anlaması için bir mesaj daha yazdım.

hey?

Fakat o, bu kez bana ne o an ne o gün ne de daha sonra yazdı.

Uygulamada geçirdiğim onuncu günün akşamında ise artık bir amacım kalmamıştı. Dolayısıyla zamanımın tamamını uygulamadaki kullanıcılarla muhatap olarak geçirmek yerine gerçek yaşamıma dönme vakti gelmişti. Bu on gün hayatımın geri kalanını ne derece etkileyecekti, dahası yaz tatilimin ilk günlerini derdime gerçekten derman olabilmiş insanlarla mı geçirmiştım, bilmiyordum. Ancak pişman olduğum söylenemezdi.

Evet, uygulamaya âdeta hapsolmuş ve arkadaşlarımdan tatilde olduğu bu zaman zarfında ben odamdan neredeyse hiç çıkmamıştım. İhtiyaçlarımı gidermek için çıktığımda ise yalnızca annem ve babam ile kısa muhabbetler etmiş, beni merak eden hiç kimsenin aramalarına da mesajlarına da dönmemiştım. Ancak yine de pişman değildim.

Sorularıma dilediğim gibi cevap bulamamıştım belki ama bu uygulama sayesinde birçok yeni insan tanımış, hastalık öğrenmiş ve deneyim kazanmıştım. Kullanıcıların çoğuyla konuşurken gereğinden fazla eğlenmiş ve mutlu olmuştım. Bu yüzden gerçek hayata dönmek üzereyken kendimi arkadaşlarıma karşı kötü hissetmem gerekmiyordu. Kendim için bir şeyler yapmıştım ve bu yüzden kimse beni suçlayamazdı.

Gerçek hayata dönmek üzere olmamın sebebi ise artık derdimi bir dert olarak görmüyor, daha doğrusu kendimi eskiye oranla en azından ebeveynime karşı daha az yabancı hissediyor oluşumdu. O hissin geçici olduğunu anladığım gibi uygulamada daha fazla vakit geçirmemin, gerçeklikten tıpkı orada bulunanlar gibi kopup gitmemin bir manasının olmadığını da anlamıştım.

Uygulamadaki hesabımı silmeden önce, mesajlarımı teker teker silmeye karar verdim. Bu on gün içinde kaç kullanıcı ile konuştuğumu

da merak ettiğim için mesajları silerken tek tek sayıyordum. Doksan üçüncü kullanıcıdan sonra gördüğüm kullanıcı adı duraksamama ve öncekilere nazaran daha farklı bir duygu hissetmeme sebep oldu.

Bu kez hiç düşünmeden isminin üzerine tıkladım ve sohbet kutusu açılır açılmaz üçüncü ama onun ilk olduğunu sanacağı mesajımı yazdım.

selam.

selam.

salağa benziyorsun, n'aber?

Mesajı gönderdikten sonra yüzümü buruşturdum, avuç içimle alnıma vurdum. Bu mesajı gerçekten göndermiş miydim? İçimdeki merak, öfke ve heyecan bir araya gelmiş, kafa kafaya verdikten sonra bana bu mesajı zorla yazdırmıştı sanki... Bunun başka açıklaması olamazdı!

Önceki mesajlarımda kötü hiçbir şey demememe rağmen beni cevapsız bıraktığına göre bu kez beni kesinlikle engelleyecekti.

hahahahah

Ancak öyle yapmadı ve ben eğer mesajına karşılık olarak biraz daha şaşıracak olursam gözlerim yuvalarından çıkacaktı, buna emindim.

iyidir, senden n'aber?

Bana ne kızmıştı ne de beni engellemişti. Bu beni şaşırttığı kadar bana özgüven vermiş, bir sonraki mesajımı da bu hissi arkama alarak yazmama sebep olmuştu.

sonunda senden cevap alabildiğim için iyi.

?

Belki de ona kendimi hatırlatmamalıydım. Temiz bir başlangıç yapabilmemiz adına bu gerekiyordu belki, ancak ona karşı dürüst olmak istiyordum.

**anlatan mısın, dinleyen misin diyerek
gelmiştim, iki kez.**

Ona neden dürüst davranmak istiyordum, dahası neden onunla yeni bir başlangıcı düşünmüştüm?

hatırladım

bu sefer neden geldin?

Asıl soru işte buydu. Bu kez neden gelmiştim?

hiç. Sadece geldim işte.

Gerçekten de öyle olmuştu. Hiçbir şey düşünmeden, istemeden; hiçbir amacım yokken gelmişim ve o da öylece kabul etmişti beni.

**deli miyim değil miyim diye
kurcalamayacak mısın?**

hayır

**bak merak ettim şimdi. Israrla
sorguladığın bu gereksiz detayın üzerinde
artık durmayacak oluşunun sebebi nedir?**

Gidiyor muydum, kalıyor muydum?

düşündüm ve şuna karar verdim:

**aslında benim için senin ne olduğunun bir
önemi yok.**

Düşünmemiştim, düşünmeden yazmışım ve galiba gitmiyordum.

?

Kalıyordum.

**çünkü artık önemli olan ne olduğun değil,
benim neyim olacağın.**

3.GÜN

Bakmayın bana şöyle... O an neden öyle bir mesaj yazdığımı şu an bile bilmiyorum çünkü... Ancak durmayın, sorun bana; o mesajı yazdığım için pişman mıyım, yine olsa yine yapar mıyım, diye sorun. Hayır, pişman değilim ve evet, yine olsa yine yaparım çünkü ben, onu bana getirecek ilk adımı aslında o mesajı atarak yapmışım. Bunu çok sonra öğrendim.

Kabul ediyorum, o an gelecekte bihaber olduğum için attığım mesaj sebebiyle utandım. Ellerimin arasındaki telefonumu oturmakta olduğum yatağımda bırakarak ayağa kalktığımı ve avuç içim alnımı döverken odamda volta attığımı hatırlıyorum.

Uygulamayı silecek ve gerçekliğe dönecektim. Onunla sohbetimi görene dek planım buydu ancak olmamıştı. Yeni birkaç mesajından sonra ona göndereceğimi hiç düşünmediğim, benim durumumdaki biri için uygunsuz sayılabilecek bir mesaj yazmışım.

Ona bir daha asla yazmayacağıma, hatta kendimi düşürdüğüm bu durumdan, önceki planıma sadık kalarak çıkıp uygulamayı sileceğime dair kendime söz vermişim. Elime aldığım telefonumu, babamın adımı seslenmesiyle yeniden bırakmak zorunda kaldım.

Odamdan ayrılırken kendime, döndüğümde uygulamayı silebileceğimi söylüyor, eğer ismini hâlâ bilmediğim bu yabancı mesajıma yanıt vermişse de bakmayacağıma kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Evimizin diğer odalarına kıyasla olması gerektiğinden daha büyük salonuna girdiğimde babamı, her zamanki koltuğunda otururken buldum. Biz bu eve taşınalı iki ay olmuştu ve mobilyalarımız, taşındığımız hafta içi alındığı için hâlâ çok yeni durmaktaydılar. Salon takımı eve yerleşmemizin ikinci gününde geldiğinde babam, tek tek her koltuğa oturmuş ve televizyonu hangisinde daha rahat izleyebileceğini test etmişti.

Sonunda iki aydır her akşam oturduğu beyaz renkteki üçlü koltuğu seçmişti. O, her daim beyaz koltuğa kurulurken ben tekli koltuklardan birine oturuyor, eğer yorgunsam hâkî renkteki üçlü koltuğa uzanıyordum. Annemse televizyon seyretmediğinden salonda vakit geçirmiyor, babamla yaptığımız sohbetlere katılmak için nadiren televizyonun karşısında duran tekli koltuklardan birine oturuyordu.

O nadir anlardan birinde olduğumuzu, babamın yayılarak oturduğu koltuğun hemen yanındaki hâkî renk, tekli koltukta annemi gördüğümde anladım. Ben salona girer girmez babam, yanındaki televizyon kumandasını eline alarak izlediği programın sesini kısıtı. Onun oturduğu koltuğun karşısındaki üçlü koltuğa oturuncaysa fikrini değiştirmiş olmalıydı ki televizyonu kapattı.

Çağrılarına cevapsız kalmayıp yanlarına gelmeme, hatta karşılıklarına oturmama rağmen ikisi de tek kelime etmiyordu. İkisi de meraklı gözlerini üzerime dikmişti ancak dudaklarını aralamaları imkânsızdı sanki... Bana bir şey soracaklarını anladığım gibi vereceğim cevaba hazır olmadıklarını düşündüklerini ve o soruyu soramadıklarını da anlamıştım.

İşlerini kolaylaştırmak için dudaklarımı zorladım, kenarları hafifçe kıvrıldı ve sonra, "Evet?" kelimesi çıktı ağızımdan.

Beni daha fazla bekletmeyip tıpkı benim gibi sahte bir gülüş takındı annem ya da ben o an sahte olduğunu düşündüm, bilmiyorum... Ve sonra, yine tıpkı benim gibi, "Evet," kelimesini çıkarabildi ağızımdan.

Onlar için bu kadar zor olan şey neydi? O an gerçekten çok merak ediyordum. Bu yüzden sabırsızca bir an önce konuşmalarını bekliyordum fakat şimdi düşünüyorum da asıl sabırsızlığım konuya olan merakım yüzünden değil, yabancından bir an önce uzaklaşmak amacıyla odama dönebilmek içindi.

"Baban ve ben bu konuşmayı nasıl yapacağımızı çok düşündük,"

diyerek söze başladı annem. Hiç şaka yapmıyorum, öyle tuhaf davranıyorlardı ki hayatım boyunca tanıyıp tanıyabileceğim, birbirlerini en çok sevip sayan bu çiftin, anne ve babamın, bir an bana ayrılmaya karar verdiklerini söyleyeceklerini sandım fakat konu kesinlikle bu veya buna benzer bir şey değildi.

Uzun bir süredir, her zaman yaptığımın aksine onlarla içtenlikle gülüşmüyor, sohbet etmiyor oluşumu elbette fark etmiş ve günlerdir odamdan neredeyse hiç çıkmayıp kendiliğinden sonlanacak bir dönem olarak düşünmüşler. Ancak ben süreyi uzatınca artık duruma el koymanın vaktinin geldiğine karar vermişler.

Uygulamadaki herkese -o yabancı hariç herkese- anlattığım derdimi ne yazık ki ebeveynime anlatamadım. Bu yüzden onlara hiçbir sorunum olmadığını, sadece bir süredir kendimi iyi hissetmediğimi ancak artık çok iyi olduğumu söyledim. Aslında odamdan çıkmadan önce gerçekten sıkıntımın geçtiğini düşünmüştüm ve uygulamayı bu sebeple silmeye karar vermiştim. Fakat ailemi iyi olduğuma ikna etmeye çalışırken yine o his belirdi içimde.

O tuhaf yabancılik hissi yeniden içimde gezinmeye başladığında, iyi olduğuma dair söylediğim her cümlemin aslında yalan olduğunu, varlığını kaybetmeyen bu hissin geçmediğini, yalnızca gizlendiğini anlamalıydim. Artık çok geç olduğunda anlayacaktım...

İkisini de iyi olduğuma inandırmam hiç zor olmadı. Beni gerçekten tanımadıkları gerçeğiyle ise bu sayede tanıştım. O an bu gerçeği nereye koyacağımı bilemedim ya da bir yere koymak, üzerinde düşünerek kafa yormak istemedim. İçimde zaten anlamlandıramadığım bir duygu geziniyordu ve ben geçtiğini düşündüğüm bu duyguyla nasıl baş edeceğimi bilmiyor, korkuyordum. Bir de üstüne, beni çok sevdiğinden emin olduğum ebeveynimin beni aslında hiç tanımadığını o anda kabul edemiyordum.

Bu yüzden kendimi dizginledim. O anda kendime bile değil, yalnızca o yabancıya kafa yormaya karar vererek salondan ayrılmak için bahane üretmeye çalıştım. Neyse ki benim onlara yeni bir yalan söylememe gerek kalmadı ve melodisini duyduğumuz telefonum kurtarıcı oldu. Odamda bıraktığım için sesi salondaki bizler tarafından yeterince iyi duyulmasa da bu, salondan ayrılmam için yerinde bir bahaneydi. Onlara uzaktan sesli öpücükler gönderdikten sonra koşar adımlarla odamın yolunu tuttum.

Bahçe kapısından girdikten sonra, on ya da on beş adım atarak evimizin kapısına ulaşabilirsiniz. Evin kapısı açıldıktan sonra sizi salonumuzun kapısı karşılar. Oldukça geniş olan salonumuzun sağında mutfak, solunda ise misafirler için ayırdığımız yatak odası bulunmaktadır.

Zahmet edip de benim her inişimde başımın dönmesine sebep olan basamakları çıkarsanız, evimizin üst katına ulaşırsınız. Basamaklardan sonra, solunuzda kalacak ortak banyoyu, karşınızda kalacak benim odamı, odamın sağındaki çalışma odamızı ve tam sağınızda kalacak annemle babamın yatak odasını görme imkânı bulabilirsiniz. Sizin ne kadar sürede benim odama ulaşabileceğinizi tahmin edemem, ancak benim o gün salondan çıkıp basamakları hızlıca tırmanmam ve odamın kapısını kapatarak kendimi yatağa atmam, yalnızca yirmi saniyemi aldı, belki daha bile az...

Telefonumu yeniden elime alıp arayan kişinin İraz olduğunu gördüğümde içimi mutluluk değil, huzursuzluk kapladı. Başta aramasını cevaplandırmak bile istemedim. Sessize almak ya da doğrudan kapatmak geldi içimden ama yapmadım.

İraz; üniversite sınavına hazırlandığım yıl, sınava dört ay kala matematik dersi için kaydolduğum bir etüt merkezinde tanıştığım ve sonra en yakın arkadaşım olup çıkan, güzelliğine çoğu zaman imrendiğim bir kız. Benim aksime saçları ince telli ve daha uzun olmakla birlikte rengi de benimkinden daha koyu bir kahverengi. Onun saçlarına çikolata kahvesi dersek, benimkilere kesinlikle badem kahvesi diyebiliriz. Boyu benden birkaç santim daha uzun, kilosu ise neredeyse benimkiyle aynı. Gözleri, burnu, dudakları ve kulakları benimkine oranla daha küçük ve sanırım bu yüzden uzun boylu olmasına rağmen minyon sanılan tiplerden.

Mütevazı olmayla ilgili en garip bulduğum konu kesinlikle güzellik kavramıdır. Bedenin güzelliğini yadsımak kadar gereksiz bir eylem düşünemiyorum. Aynaya baktığında gördüğün neyse osundur. Güzelsen, güzelsindir; bir başkası söylediğinde sırf mütevazılık yapmış olmak için inkâr etmek akıl işi değildir. Ben güzel olduğumu biliyorum, görüyorum. Aynaya baktığımda gördüğüm vücudu da yüzü de seviyorum, kendimden oldukça memnunum ve biri bana iltifat ettiğinde nezaketen yalnızca teşekkür ediyorum. Diğerleri gibi, "Sen daha güzelsin, senin güzelliğinin yanında benimki ne ki..." gibi sahte sözler sarf etmiyorum. Bu yüzden şimdi söyleyeceğim şeye inanmanızı istiyorum çünkü bu konuda kesinlikle dürüstüm; İraz, benden kat be kat daha güzel bir kız. En azından benim güzellik algıma göre o zamanlar böyleydi ve yaşananlara rağmen hislerimi bir kenara koyarak söylüyorum ki bu hâlâ böyle...

Onun bu kadar güzel olması, girdiği her ortamda hemen fark edilmesine yol açıyor, bazen onu bunaltıyordu. Ona imrendiğim doğru ancak onu hiç kıskanmadım, diğer hemcinslerimin ise onun güzelliği karşısında tedirgin olmalarını çok sonra yaşayarak anlayacaktım.

Gelecekte yaşanacakları tahmin etmeye çalışmayı bırakın. Asla

edemezsiniz, çünkü ben de edemedim. Bana herhangi bir kötülük yapacağını aklımın ucundan dahi geçirmediğim en yakın arkadaşımın aramasına, kendi kendine sonlandıktan ve tekrarlandıktan sonra cevap verdim.

“Eh, nihayet be kızım!” diye sitem ederek konuşmaya başladı Iraz. “Neyin var senin, iyi misin?”

Bana öfkелendiğini biliyordum ve öfkесini nasıl kusacağını da tahmin ediyordum. Sinirle söyleyeceğı, yüksek ihtimalle sonrasında pişman olacağı cümlelerden önce hâlimi hatırlımı sorması hoşuma gitmedi desem yalan söylemiş olurum. İçimi bir sıcaklık kapladı; ona her şeyi anlatmak istedim. Günden güne kendimi nasıl onlara, diğerlerine ve hatta aileme karşı bile uzak hissettiğimi, bunun beni nasıl kahrettiğini ona anlatmak istedim ancak o cevabımı beklemeden öfkесini kusmaya başladı.

“Günlerdir senden bir haber almak için yapmadığımız şey kalmadı. Evine gelecektik aslında ama Nazlı Hoca’dan çekindiğimizi biliyorsun. Bu yüzden gelemedik ve sana yığınla cevapsız arama ile mesaj bıraktık. Neden hiçbirimize dönmedin? Hadi beni, Atahan’ı boş ver, Aksel’i neden bu kadar telaşlandırdın? Derdin ne?”

Iraz ve ben, başlarda yalnızca birbirimizle iletişim kurduğumuz için üniversitenin ilk dönemi arkadaş edinememiştik. Daha sonra hazırlık sınıfındaki diğer insanlarla, grup ödevleri vasıtasıyla iletişim kurmak zorunda kaldık ve böylelikle önce Fatih, daha sonra İyem ile tanıştık. Fatih, arkadaş grubumdaki en saf kişi olabilir; içi ile dışının bir olduğuna her zaman inandığım tek kişi o oldu. İyem ise tanıyıp tanıyabileceğiniz en arkadaş canlısı kızdır. Öyle ki tanıştığımız sırada hazırlık sınıfında olmamıza rağmen onun arkadaşlarının birçoğı üst sınıflardan ve farklı bölümlerdendi. Nasıl yapıyordu bunu, bilmiyorduk. Bizim tesadüfen bile karşılaşmamızın imkânsız olacağını düşündüğümüz insanlarla bir şekilde tanışabiliyor ve sıcaklığıyla kendini onlara hayran bıraktığı için arkadaş olabiliyordu. Bizimle kendi isteğıyle değil de ödev vasıtasıyla tanışıp güzel geçen çalışmamız sonucu iyi puan aldığımız ödevimizi teslim ettikten sonra görüşmeyi kesmek yerine arkadaşlığını sürdürmeyi ve bizi diğer arkadaşlarıyla da tanıştırmayı teklif etti. Atahan ile tanışmamız ise tam da bu şekilde oldu. Mühendislik Fakültesi Mekatronik Bölümünde okuyan Atahan, tanıştığımız dönem henüz ilk yılındaydı. İyem’in onunla nasıl tanıştığını, arkadaşlığını sürdürebildiğini hiçbirimiz sorgulamamış ve ilerleyen zamanlarda Atahan’ın diğer arkadaşlarıyla da tanışmıştık.

Önce grup ödevi, sonra İyem sayesinde birçok yeni arkadaş edinmişken dönemin final sınavları gelip çatığında onunla tanıştım. İlk sınavımızdan çıkmış, hep birlikte okulun içindeki kafelerden birinde

bir şeyler içiyorken masamıza biri dâhil oldu. Nezaketsizliğiyle beni öfkeliendiren, yanımızdaki boş sandalyelerden birine öylece kurulan ve sohbe katılan kişiye döndüğümde, ötekime kadar en mutlu anlarımı da en mutsuz anlarımı da o kişiyle yaşayacağımdan bihaberdim. Bana ilk görüşte âşık olduğunu söyleyerek hislerini benimle paylaşan oydu; kendisinden ziyade bana karşı duyduğu hislerini seven ise bendim. Onunla çok yakıştığımızı söyleyerek birlikteliğimiz için bizi cesaretlendiren arkadaşlarımızdı; aynı duyguları hissetmediğimi bilmeme rağmen birliktelik yaşamayı kabul eden ise yine bendim. Onun bir hatası yoktu, arkadaşlarımın da bir kabahati yoktu ve hatta benim de bir suçum yoktu. Başlarda bu böyleydi; zamanla her şey değişti.

Gözlerimin önündeki toz perdesini aralayacak olan ilk günüm işte bu şekilde başladı. İraz beni aradı ve beni çok özlediklerini söyleyerek benimle görüşmek istediklerini söyledi. İçimdeki hislere rağmen kendimi daha fazla saklayamayacağımı bildiğim için kabul ettim ve günler sonra ilk kez dışarı çıkmak için hazırlanmaya başladım.

İraz'la konuşmamızın üstünden bir saat geçmişti ki çıkmak için hazırdım. Onlarla buluşmak, yeniden görüşmek için ruhsal açıdan hazır olmasam da aynadaki yansımam dışarı çıkabileceğimi bana fısıldamıştı. Saçlarımı son kez güzelce taradıktan sonra kapımın arkasındaki askılığa astığım sırt çantamı aldım, içeri kontrol ettikten sonra yatağımın üstündeki telefonuma uzandım. Hazırlık aşamasındayken yabancıyı tamamen unuttuğumu ise o an fark ettim.

1 yeni mesaj: masallardankorkuyoruz

Gelen bildirim şu an bile tarif etmekte zorlanacağımdan emin olduğum hislerle dolmama sebep oldu. Mesajı açmadan uygulamayı silmek ve bir an önce o sıralarda gerçek sandığım dünyama dönmek istedim. Yabancıya yazdığım son mesajın utancı, yine vücudumdaki kana karışmış, bedenimin ısınısını değiştirmişken mesajı silmek yerine yanlışlıkla açtım.

Hayır, hayır, gerçekten yalan söylemiyorum. Size her konuda dürüst olacağıma dair söz vermemiş olabilirim ama onun hakkında yalan söylemem ben! Mesajını görmezden gelecek, silecektim fakat olmadı, mesaj kendiliğinden açıldı.

masallardankorkuyoruz: hm hm

Evet, şaka yapmıyorum, o mesajıma karşılık yalnızca böyle bir mesaj yazmıştı. Ne demek istediğimi sorarak beni utandırmamış ya da konuyu değiştirerek beni umursamadığını zannetmeme sebep olmamıştı. Kısa ama bana o an bile tatlı gelen bu tepkisini karşılıksız bırakmak istemeyince arkadaşlarımı biraz daha bekleterek yatağıma

yeniden kuruldum ve onunla sohbetime kaldığım yerden devam ettim.

anonim: ben aslında bugün uygulamayı
silecektim

ama silmedin

evet ama gün henüz bitmedi

öyle. Bitmedi ama yine de silmedin.

bunun ne önemi var ki?

kendine sormalısın.

bazen seni anlayamıyorum

anlamak istemediğin içindir belki?

tuhaf birisin

ve sen bu tuhaf birine yazmaya devam
edecek, uygulamayı ne bugün ne de başka
bir gün sileceksin.

öyle mi dersin?

son günlerde çok iyi değilim. Eğer önceki
konuşmalarımızda sana karşı bir yanlışım
olduysa, özür dilerim.

sorun değil. Neden iyi değilsin?

artık önemi yok. Sen söyle, sen
neden iyi değilsin?

anlatmak için hazır değilim.

pekâlâ. Anlatmak istersen

dinlersin

evet :)

Kısık gözlerle bakmama sebep olacak kadar küçük olan profil fotoğrafının üzerine bir kez daha dokundum. Bu kez öylesine değil, onu gerçekten merak ettiğim için görmek istemiştim. Aslında kameranın merceğine bakan fakat bana baktığını düşünmek istediğim güzel gözlerinden gözlerimi alabildiğimde yüzünü inceledim.

Güzeldi. Gerçekten çok güzeldi ve bu güzelliği, insanların vahşice birbirlerini öldürmek istemelerine sebep olabilecek kadar tehlikeliydi.

Gözlerinde tek bir duygu vardı, o da hüzüdü. Dudakları ne yukarı ne de aşağı doğru kıvrılmıştı ve aslında dolgun diyebileceğim güzel dudakları da bana hüznü hatırlatmıştı. Kirpikleri ne çok kısa ne de çok uzundu ve her an ıslanacakmış gibi duruyordu. Elmacık kemikleri hafif de olsa belirgindi ve bu, bende onlara dokunma isteğini doğurmuştu. Saçları kısa değildi fakat çok uzun da değildi. Ellerimle saçlarını karıştırabilir ve bundan rahatsızlık duyan biriye onu öfkeliendirebilirdim. Yüzü uzundu ve çenesinde gamze yoktu, yanağında gamze olup olmadığını ise bilmiyordum çünkü gülümsemiyordu.

Gülümsemiği bir fotoğrafının olup olmadığını merak edip biyografisine koyduğu bağlantıya tıkladım ve diğer fotoğraflarına baktım. Çoğunda tek başınaydı ve hiçbirinde gülümsemiyordu. Gülümsemeye dair hiçbir izin olmadığı fotoğraflarını, yüzünün her zerresini ezberleyebileceğim şekilde inceledikten sonra tekrar konuşma sayfamızı açtım ve aklıma gelen ilk kelimeyi yazdım.

ölme.

hm hm

Kaşlarımı çattım. Neden bunu tekrarlıyordu? Bir şey söylemek istemediği zamanlarda mı böyle tepki veriyordu? O an bunu bilmediğim için yadırgadım. Başta tatlı gelen bu karşılığı, ikincisinde onu garipsemeye ve dolayısıyla hikâyesini merak etmeme yol açtı.

bakarız

Devamında ne söylemeliydim? Onunla sohbet etmeye devam etmek istediğim kadar uygulamayı silerek gerçek hayatıma dönmeyi de çok istiyordum. Benim için insanlarla sohbet etmek hep oldukça olağan ve kolay bir eylem olmuştu fakat günlerdir ara ara konuştuğum, adını dahi bilmediğim bu adamla sohbet etmek ne olağan ne de kolaydı.

İşte o an duraksadım.

Hâlâ adını bilmediğim gerçeği zihnimin bir köşesine yayılarak oturdu ve bana gülümsedi. Kısa bir süre ona gözlerimi kısarak baktım. Sonra, beni doğrudan diğer fotoğraflarının olduğu siteye yönlendiren bağlantıya tekrar tıkladım ve daha öncesinde dikkat etmeyerek görmediğim adını o anda gördüm.

Oflaz. Oflaz Kantemiz.

4.GÜN

Kendimi o sıralar gerçeklikten uzak olduğunu düşündüğüm bir dünyadan çıkararak içinde hiçbir sahteliğin bulunmadığını zannettiğim dünyama döndüğümde mutlu hissediyordum. Beni hiç olmadığım kadar mutlu ederken aynı zamanda hiç hissetmediğim kadar çaresiz hissettirecek olandan uzaklaştığımı ise o zamanlar elbette bilmiyordum.

Adını henüz o gün öğrendiğim ve sonrasında telaffuz etmekten bile hoşlanacağım yabancıнын son mesajına cevap vermeyerek ayrılmıştım evden. Beni gerçekten sevdiklerini düşündüğüm arkadaşlarımı daha fazla bekletmek istemediğimden beni buluşma noktamıza babamın bırakması için babamdan ricacı oldum. Beni kırmadı ve kısa zamanda beni arkadaşlarımın beklediği mekâna götürdü.

Üniversitemizin kampüsü oldukça büyüktü, dolayısıyla içinde yalnızca fakülte binaları değil, öğrencilerin ders aralarında vakit geçirmelerini sağlamak için açılmış çeşitli mekânlar da bulunmaktaydı. Hazırlık sınıfında tanışmamızın bir sonraki yılında, eğitim dönemi boyunca dersten kalan zamanlarımızı, hatta dersimizin olmadığı günlerimizi bile kampüste beraber geçirmeyi tercih etmiştik. Bazen birlikte kütüphanede toplanıyor, ders çalışıyorduk; bazen kahve molası vermek için herhangi bir kafeye gidiyorduk; bazense oyun

salonlarına atıyorduk kendimizi. O gün, ilk yılın ikinci dönemini de ardımızda bırakmamıza rağmen o kafelerden birine gidebilirdik fakat öyle yapmadık. Kampüsteki mekânlardan çok daha fazla sevdiğimiz bir yer vardı. Hafta sonlarımızı orada geçirmişliğimiz o kadar çoktu ki çalışanlar ve hatta mülkiyetin sahibi bile bizi tanırdı; bu yüzden final sınavlarımızdan sonraki ilk buluşmamızı orada yapmak istemiştik.

İri gözleri ve kalp şeklindeki yüzüyle bana oldukça sempatik gelen, sipariş vermemi ilk kez beklediğinde yakasındaki karttan adının Aysu olduğunu öğrendiğim ve benden iki yaş büyük olduğunu birkaç sipariş sonra ettiğimiz sohbet sırasında öğrendiğim çalışanın beni karşılamasıyla içten bir şekilde gülümsedim. Mekâna gelene kadar sanki kalbimde ciddi bir rahatsızlık varmış da onun ceremesini çekiyormuşum gibi hissetmiş, Aysu'yu görünce o acının hafıflediğine şahit olmuştum. Bunun nedenini ise şimdilerde ancak anlayabiliyorum.

Aysu'nun beni, bizimkilerin oturduğu yere yönlendirmesiyle ve onları günler sonra ilk kez görmemle kalbimdeki acı bir anda artarak varlığını sürdürmeye devam etmişti. Nedenini anlamıyordum, aslında o an kalbimle de ilgilenmiyordum. İçimden geçen tek şey koşarak kaçmaktı; nereye olduğunu bilmiyordum ama kime olduğunu kendime o zamanlar itiraf edemesem de biliyordum.

Attığım her adımın bana zarar verdiğini, her yeni adımda yok olmak üzere olduğumu hissederek yanlarına vardım. Beni gördüklerinde her birinin dudakları kıvrılarak yüzlerinde kocaman gülümsemeler oluştu ve elbette bundan önce her birinin gözleri parılıyordu.

Aksel, beni ne kadar çok özlediğini söylemeyi değil, göstermeyi tercih ederek birlikteliğimiz boyunca çoğunlukla yaptığı gibi beni yine kendine doğru çekerek önce öptü, sonra bana sıkıca sarıldı. Odunsu kokulu parfümünü de bana sarılırken hafifçe eğilerek çenesini omuz boşluğuma koyuşunu da pek severdim ama o an, ne Aksel'i ne de bu iki özelliğini özlediğimi fark ettim. Benden izin almadan beni öpmesi o ana dek hiç sorun olmamıştı çünkü bazen ben de ondan izin almadan onu öpüyordum ve ikimiz de bundan hoşlanıyorduk fakat o an dudaklarıma değen dudakları, bende yalnızca mide bulantısı hissinin yarattı. Sarılışına karşılık vermek içinse kendimi zorlayıp ne başarılı ne de başarısız oldum fakat neyse ki Aksel onun bana sarıldığı gibi ona sarılmadığımı fark etmeden bedenini benden uzaklaştırdı.

Aksel'i iterek bana sarılan ve öncesinde yanaklarıma birer sulu öpücük bırakan Iraz'ın sarılışına karşılık verebildim. Ben gelmeden önce oturduğu ikili koltuğa yeniden kurulan Aksel'den sonra Iraz da benden ayrılınca, daha öncesinde oturduğu tekli koltuğa yeniden yerleşti. Iraz'ın ardından, bedenim Atahan'ın kaslı kollarının arasındaydı. Atahan'ın beni sıcak bir şekilde kucaklaması bir anlığına içimi ısıttı

ve artık geçtiğini sandım. İyem'in incecik beline dokunduğumda ise o sıcaklık akıp gitti. Fatih kucaklaşmak yerine her zamanki gibi kafa tokuşturmayı tercih edinceyse içim soğumaya başlamıştı. Aksel'in yanındaki yerimi aldıktan sonra arkadaşlarım hâlimi hatırlamı sormadan beni bir güzel sorguya çektiler.

"Nerelerdeydin kızım ya, son sınavdan sonra resmen toz oldun gittin!"

İraz'la telefonda yaptığımız konuşma, onun kafasındaki soruların cevaplanmasına yaramamış olmalıydı ki konuşmaya başlayan ilk kişi o oldu. Ben o an kendimi, arkadaşlarımın ve sevgilimin yanında, sevdiğim mekânın rahat koltuklarından birinde oturuyormuş gibi değil, bir sorgu odasında, farklı dilleri konuştuğumuz için birbirimizi anlayamadığımız bir grubun içindeymiş gibi hissettim.

"Bir süre yalnız kalmak istedim, hepsi bu!"

Aksel, paylaştığımız koltuğun üzerinde hafifçe kaykılarak bana doğru döndü, "Yalnız mı kalmak istedin?" diye sordu.

Sözlerimi tekrarlamaya gerek duymayarak yalnızca başımı salladım çünkü beni zaten açıkça anladığını biliyordum. Bana inanamıyormuş gibi baktı. Onu, aynı onun beni sevdiği kadar çok sevdiğimi, tıpkı onun gibi her gün ve belki de her saat onunla olmak istediğimi düşündüğünü zannediyordum. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı sandım ama gönlünü almakla uğraşmayacaktım.

"Hiçbirimizin mesajlarına, aramalarına dönmediğine göre bizimle ilgili bu yalnız kalma isteğin," dedi İyem. Diğerleri gibi bana gücenmiş benziyordu ve elbette yalnız kalma isteğim onlarla ilgiliydi. Ancak o an onlara hislerimi anlatamayacağımı, daha doğrusu onların beni anlamayacaklarını düşündüğüm için inkâr yoluna başvurmak zorunda kaldım.

"Hayır, yahu!" diyerek kendimi savunmaya başladım. "Okul yüzünden ne kadar stres yaşadığımı ve zor günler geçirdiğimi biliyorsunuz. Sınavlar bitince bir süre kendimle kalmak ve zihnimi boşaltmak istedim. Canım sıkın olduğu için de sizleri kırabileceğimi düşünerek sizlerle hiç iletişim kurmamayı tercih ettim."

"İyi de canım benim, bunu bizimle paylaşman gerekmez miydi? Bize yalnız kalmak istediğini söyleseydin, anlayışla karşılardık... Merak ettik seni," diyen Atahan'ın, diğerlerinin aksine takındığı anlayışlı tavrı utanmama sebep olunca mahcup bir şekilde kafamı eğdim.

"Öyle, öyle de ne bileyim..."

"Ki senin okul yüzünden stres yaşamam bile başlı başına saçmalık!"

İyem'in sözleriyle birlikte kaşlarımın arasındaki çizgi kendini gün yüzüne çıkarmışken, "Anlamadım?" diye sordum.

"Kızım senin annen okulun rektörü değil mi? Düşük not alman imkânsız. Ne diye strese sokuyorsun ki kendini?"

İraz'ın, dirseğiyle İyem'in karın boşluğuna vurduğunu görmeden önce, "Ne alakası var?" diye öfkeyle çıkmıştım. "Aldığım notların hepsini gece gündüz çalışarak, hak ederek aldım ben. Düşük not aldığım da oldu ve hiçbir zaman annemin notlarımın üzerinde bir etkisi olmadı."

"Dikkatinizi çekmek istediğim bir nokta var ki o da Işıl'ın düşük notunun benim en yüksek notum olmasıdır," dedi Fatih ve ardından İyem'le gülüşüler.

Biraz sonra yeniden midemin bulanmaya başladığını hissettim. İyem gibi Fatih'in de kaşla göz arasında susturulduğunu gördüm ve sanki bu ben üzülmeiyim diye değil, ben bir şeylerin farkına varmayayım diye yapılmıştı. Hiçbir şeyin farkında olmadığım o an bile sırf öyle hissettiğim için konunun uzayarak devam etmesini sağlamalıydım, öyle de yapacaktım fakat olmadı.

Ben dilimin ucuna gelen kelimeleri anlamlı bir şekilde sıralayarak cümleler kuracaktım ki Aksel'in, "Bankamız da geldi!" diye duyurmasıyla dikkatler benden alınarak başka birine odaklandı.

Başka bir çalışan olan Mehmet'in yönlendirmesiyle bize doğru yürüyen Enis'i görünce daha önce hiç hissetmediğim bir duygu kapladı içimi. Huzursuzluk hissiyle dolarken her yanıma, Enis yanıma yaklaşmış ve dudakları içten bir şekilde yukarı kıvrılmıştı.

Benim huzursuzluğun yanı sıra suçluluk da hissetmeye başladığım esnada Enis, arkadaşlarımla selamlaşmaya başladı. Kendisini tanıdım tanıyalı hep tuhaf biri oldu Enis; çok az kimseyle muhatap olur, iletişim kurduğu insanlarla ilişkisini sürdürmekte güçlük çeker, derslerinin tümüne katıldığı ve çalıştığı hâlde düşük notlar alırdı. Babasının sırf sınıf tekrarı yapmaması için Enis'in adına okulumuza maddi yardımda bulunduğunu diğerleri bilmese de ben bilirdim.

Çekingen kişiliğinin yanı sıra takıntılı biri olması da insanların ondan uzaklaşmasına yol açıyordu. Birçok kez onu karşıma alarak kendisine çekidüzen vermesi gerektiğini anlatmıştım. Beni anladığını söyleyerek değişeceğine dair sözler vermişti fakat sözlerini hiçbir zaman tutmamasını bir kenara bırakalım, kendine biraz olsun bile çekidüzen verememişti. Ben onu böyle kabul etmişim, ondan ürkmüyor ve onunla iletişim kurmaya devam edebiliyordum çünkü iyi bir insan olduğunu biliyordum. Benim onunla, yakın olmasa da sınıftaki diğer

insanlara nazaran daha arkadaşça bir ilişkide olma sebebim buyken yakın arkadaşlarımınki bu değildi.

İçimizde ailesinin maddi durumu en iyi olan kişi Fatih'ti. Öyle ki ailesinden uzak bir şehirde okuduğu için kendine ait lüks bir evi bile vardı. Maddi durumu en kötü olan ise Atahan'dı ve Atahan'ın harçlıklarını çıkarabilmek için part-time bir işte çalıştığını hepimiz biliyorduk. Geri kalanımızın durumu ancak okul masraflarını ödemeye yettiğinden, özellikle Aksel için Enis, kullanılması gereken bir bankaydı. Enis'le olan arkadaşlığımız bir yerlere eğlenmeye gittiğimizde varlığını gösterirdi. Aksel mutlaka o yere Enis'i de davet eder ve bütün hesabı onun ödemesini isterdi. Enis ise bizimle vakit geçirebilmesinin tek yolunun bu olduğunu bildiği için, "El mahkûm," diyerek her seferinde hesabımızı öderdi. Enis'in bu durumun farkında olduğunu ve duruma hiç karşı çıkmadığını bildiğim için ben de hiç rahatsız olmamıştım ona yaptığımız bu kötülükten fakat bir gün patlama noktasına gelme sebebim, bu olacaktı.

Enis'in gelişinden sonra önce siparişler verildi, sonra benim kendileriyle birkaç gündür iletişim kurmamış oluşuma ne kadar öfkelenildiği unutulurak çeşitli konularda sohbet edilmeye başlandı. Fatih'in İyem'e arsızca şakalar yapması, İyem'in bu şakalara, "İstemem, yan cebime koy," diyerek karşılık vermesi, Atahan'ın sohbetin gidişatını etkileyecek vurucu konulara değinmesi, Iraz'ın çoğunlukla katıla katıla gülmesi ve Aksel'in diğerlerini bırakarak saçlarımla oynaması, Enis'i mi daha yalnız hissettiriyordu yoksa beni mi, bilmiyordum.

Fatih, hazırlık sınıfından beri İyem'den hoşlanıyordu. Bunu hepimiz biliyorduk ve ikiliyi fiziksel olarak yakıştıramasak da ruhsal olarak yakıştırtıyor ve onların birlikte olmasını istiyorduk. İyem'in Fatih'e karşı herhangi bir şey hissedip hissetmediğini bilmiyorduk çünkü İyem, Fatih'i ne reddediyor ne de kabul ediyordu. Fatih'in kendisine hediyeler almasına, güzel sözler söylemesine, onu farklı yerlere bir çiftin randevuya çıkması gibi götürmesine izin veriyor fakat aralarındaki ilişkinin adı sorulduğunda yalnızca arkadaş olduklarını söylüyordu. Bu karmaşık ilişkileri Fatih için sorun değildi çünkü ondan canını acıtacak kadar hoşlanmıyordu fakat Atahan öyle değildi.

Iraz'ı gördüğü ilk günden beri seven Atahan'ın hisleri canını acıtıyordu çünkü bu hisler hem karşılıklı değildi hem de hislerini yalnızca ben biliyordum. Iraz'ın, Atahan'dan hoşlanmadığını bildiğim ve bunu Atahan'a söylediğim için ne yazık ki Atahan hiçbir zaman Iraz'a açılmama kararı almıştı, ben de bu kararına saygı duymak zorunda kalmıştım. Duygularını itiraf etmesine rağmen Iraz'dan karşılık alamadığında mı daha çok üzülecekti, yoksa gizlediği için gözlerinin önünde Iraz'ın başkalarına yanıp tutuştuğuna şahit olmak

zorunda kaldığında mı daha çok üzülecekti, bilemediğimden bu işe karışmamıştım.

Takip etmekte zorlandığım sohbetin arasında Fatih, yine bizleri dehşete düşürecek bir şey söyledi.

“İyem, İyem, İyem... Söyle bana, senin bu güzelliğine ben ne diyem?”

Aksel ile her zaman yaptığımızı yaparak birbirimize döndük ve buruşturduğumuz yüzlerimizi görünce aynı duyguları paylaştığımıza dair hemfikir olduk. Fatih’in bu sözünden sonra İyem bizim gibi yapmadı, oldukça keyifli bir şekilde gülümsedi. Onun Fatih’e umut verdiği bu anlardan hiç hoşlanmadığım için başımı aksi yöne, Atahan’a çevirdim. Atahan ise beni hiç şaşırtmadı ve hayranlıkla İraz’ı seyrettiği bir ana daha şahit olmamı sağladı.

Aslında Atahan, görünüş olarak tam İraz’ın tipiydi; esmere yakın bir teni, siyah dalgalı saçları, açık kahve gözleri, kemikli yüz hatları ve İraz için en önemlisi, yapılı bir vücudu vardı. Fiziksel özelliklerine baktığımda İraz’ın kesinlikle Atahan’dan hoşlanacağını düşünüyordum fakat karakter özelliklerine bakınca bu fikirden vazgeçiyordum çünkü Atahan uysaldı. Evet, Atahan için kullanabileceğim en güzel kelime bu olabilir... Fazlasıyla uysal, anlayışlı, kibar, düşünceli ve zeki biriydi Atahan ancak ne yazık ki İraz, bu özelliklerdeki birini yalnızca arkadaş olarak görebilecek kadar aptal bir kızdı.

Masa donatılmış ve sipariş ettiklerimiz yenilip içilmeye devam ederken benim tek yaptığım kendimi, hislerimi düşünmek yerine Aksel’in sevgi gösterilerine karşılık vermeye çalışmaktı. Saçlarımla oynuyor, bazen ellerime küçük öpücükler bırakıyordu ve bunların hoşuma gittiğini zannediyordu. Öncesinde bunlar elbette hoşuma gidiyordu, çünkü dediğim gibi ben Aksel’e hiçbir zaman âşık olmadım, ondan yalnızca hoşlandım ama onun bana olan aşkını delicesine sevdim. Bu yüzden sevgi gösterileri o güne dek hep hoşuma gitti fakat o günden sonra hiç gitmedi.

Ona hislerimi dürüstçe söylememiş olmamın ne kadar kötü olduğunun ben de farkındayım ama emin olun bu hikâyenin kötü karakteri, kesinlikle ben değilim.

Bana işkence gibi gelen saatlerin sonunda hesabı istemeye karar verdiğimiz anda İyem’in, “Esra, hey, Esra! Buradayız!” demesiyle bütün dikkatler yeniden tek bir kişide toplandı.

“Esra mı, nerede?”

Atahan’ın ve sonra diğerlerinin de Esra’yı görmek için etraflarına

bakınmasıyla ben de İyem'in baktığı yere baktım. Esra'nın da maddi durumu en az Atahan'inki kadar kötüydü, hatta belki de daha kötü... Fakat onun zekâsı hepimizinkinden kat be kat daha fazlaydı ve onunla arkadaşlık etme sebebimiz de tam olarak buydu. Benim ve Atahan'ın ihtiyacı olmasa da diğerleri, Esra'nın notları ve bazen de Esra'nın kendilerinin yerine sınava girmesi için Esra'yla arkadaşlık ediyorlardı. Bu kötülüğe Atahan ve ben ise göz yumarak dâhil oluyorduk.

Yakın zamanda yaz okulu başlayacaktı ve bu yüzden Esra'nın notlarına ve belki de doğrudan Esra'ya ihtiyacı olacaktı. İyem'in, Esra'yı buluşmamıza davet etme sebebi buydu. Açıklamasına gerek bile kalmadan anladım bunu ve Esra'nın bizimle gerçekten arkadaşlık ettiğini zannederek nasıl da mutlu bir şekilde bizlerin yanına geldiğini görünce üzüldüm.

İçimi yine huzursuzluk ve suçluluk duygusu kaplayınca bakışlarımı Esra'dan çekerek arkadaşlarımda gezdirmek istedim. İyem'in mutlulukla gülümsediğini gördüğümde, yaz okuluna kaldığı derslerden Esra sayesinde geçerek babasından azar işitmeyeceğinin mutluluğunu yaşadığını biliyordum. Diğerlerine döndüğümdeyse bakışlarım önce Iraz'da, sonrasında Aksel'de takılı kaldı.

Enis dâhil herkes bize katılmak için koşar adımlarla ilerleyen Esra'ya kilitlenmişçesine bakarken Aksel ve Iraz, neden birbirlerine bakıyorlardı? Üstelik hiç de arkadaşça olduğunu söyleyemeyeceğim bir gülümsemeyle?

5.GÜN

Hayatım boyunca kaç defa herhangi bir durumdan ya da herhangi bir insandan şüphelendiğimi hatırlamıyorum ama en net olanı ya da galiba en net olarak hatırladığım ilki, o zamana aitti.

Aksel ve Iraz arasında garip bir şeyler döndüğünü sezmiştim. Her ikisine de çok güvendiğimden, aslında bundan ziyade her ikisini de çok sevdiğimden bir türlü konduramıyordum ama hissediyordum. Bir şeyler karıştırıyorlardı, benim hiç hoşlanmayacağım bir şeyler oluyordu aralarında ve ikisi de sırları dolayısıyla utanmıyor, aksine memnun bile oluyorlardı. Bu düşünce, gülümsemelerine şahit olduğum ilk an düşmüştü aklıma ve sonraki günler de varlığını sürdürmüştü. Bazen çok nadir anlarda unutuyordum onlar hakkındaki düşüncelerimi ve eskisi gibi görebiliyordum onları. Fakat herhangi samimi bir gülüşümden sonra zihnimdeki şüphe, elindeki tokmakla kafama vurunca anımsıyor ve onlardan ziyade kendime kızıyordum, nedense...

Bu süreçte, yani içimdeki şüpheyle tek başıma mücadele ettiğim bir ay boyunca, Oflaz'la konuşmaya devam etmiştim. Başka kimseye anlatamadığım gibi ona da anlatamamıştım hissettiklerimi fakat sanki o beni anlıyor, biliyor gibiydi. Farkında değildi belki ama benim iyi hissetmemi sağlıyordu.

Kimse Gerçek Değil

Aksel ile Iraz'ın arasında bir şeyler geçtiğini sezdiğim günden bir hafta sonra Oflaz'la sohbetimiz farklı bir boyuta geçti. Önceleri en fazla günde on-on beş dakika süren, ne konuştuğumuzu bile hatırlamayacağım kadar anlamsız sohbetler etmişken o gün aniden bana okumamı istediği bir kitaptan bahsetti ve söylemeliyim ki oldukça keyif aldığım bu olay, daha sonra da devam edecekti.

Kapak tasarımını bile çok sevdiğim o kitabın son cümlesi beni öylesine etkiledi ki üzerinde uzun sayılabilecek kadar düşündükten sonra, kitabı kitaplığımın en üst rafına koyup yatağıma oturdum. Kitabın son sayfalarını okumak için, daha önce yalnızca kitap okurken oturmak için kullandığım sandalyemdeydim. Sandalyeye geçmeden önceyse dikkatimi dağıtmaması için telefonumun sesini kapatarak yatağımanın üzerine koymuştum. Beni darmadağın eden cümle zihnimdaki yerini ararken telefonumu elime aldım, eş zamanlı olarak sırtımı yatak başlığına yasladım.

Göğsümü yaran bir nefesten sonra telefonumun kilidini açtım ve Oflaz'ın bulunduğu uygulamayı açtım.

anonim: bitirdim.

masallardankorkuyoruz: neyi?

**Siyahın Buruk Tebessümü ve Mavinin
Küçük Vedası'nı işte.**

ah, Ezgi Çora...

**evet, bitince ben de böyle dedim. Ah, Ezgi
Çora...**

Yeni bir mesaj yazacağını sanarak kısa bir süre bekledim ve sonra beni beklediğini anlayarak yazmaya koyuldum. Kitabı okuyup bitirdiğime göre okuduklarım, anladıklarım ve hissettiklerim üzerine konuşmamı istiyor olmalıydı. Bilmeliydi ki bu konuda yalnız değildi, çünkü hele ki o son cümle üzerine konuşmayı ben de çok istiyordum; ancak sadece onunla...

peki, o son cümle?

Aynı anda birbirimize *Mavinin Küçük Vedası* kitabının son cümlesini gönderdik. Saniyelerinin bile aynı oluşu benim kendime engel olamayarak kocaman gülümsememe sebep oldu ve sonra, bu tatlı tesadüfün ona ne hissettirdiğini merak ettim. Elbette bunu sormadım, çünkü aptalca olurdu ve bu yüzden alacağım yanıt ile ya utanç ya da hüznün hissederdim.

Ne kadar sürdürdüğünü anımsamıyorum ama kitabın üzerine

konuştuğumuz vaktin, tanışmamızdan bu yana ettiğimiz sohbetlerin süresinden daha uzun olduğundan emindim. Birbirimize, kitapta başkarakter olan Ezgi'nin kişilikleri hakkında neler düşündüğümüze dair yorumlar yaparken sevdiğimiz ve bu yüzden altlarını çizdiğimiz cümleleri de yazıyor ve yazarın kitabın herhangi bölümünü, herhangi bir şekilde yazmış olmasının asıl sebebi üzerinde tahminlerde bulunuyorduk.

Sizi temin ederim ki ruhunu sevdiğiniz bir insanla yapabileceğiniz en unutulmaz sohbetlerden biri kesinlikle bu olacaktır. Bir gün denemenizi ve günün sonunda yüzlerinizdeki tebessümü fark ettiğinizde beni hatırlamanızı dilerim, çünkü ben hep öyle yaptım. Kitap okumayı severdim, çok severdim ancak daha önce kimseyle bir kitabın başından sonuna kadar, cümlelerin yazar için aslında ne ifade ediyor olabileceğine dair konuşmamıştım. Benim bu hazzı yaşamamı sağlayan Oflaz olduğu için her tebessümümde, hiç unutmadığım onu anımsardım.

Mavinin Küçük Vedası'na dair ettiğimiz sohbetin konusu kendiliğinden kapanmış ve bambaşka konulardan konuşmaya dalmışken aniden ona, daha öncesinde hiç aklımda olmayan bir mesaj yazdım.

**yıllar sonra bile hatırladıkları zaman
insanların kalplerini ısıtan bir romanın
başkahramanı olmalısın.**

anlamadım?

seni yazmalılar

**seni kimse tüm gerçekliğiyle anlayamaz,
anlatamaz ama olsun; seni yazmalılar.
Okuyanlar ise hiç tanımadıkları sana
hayran kalmalılar...**

hm hm

senin için seni, ben yazacağım.

Çatmayın kaşlarınızı. Dedim ya, daha öncesinde aklımda hiç bu veya buna benzer düşünceler yoktu. Kitap ve kitabın karakterleri üstüne ettiğimiz derin sohbetin sonrasında bir anda, Oflaz'ın bir kitap karakteri olduğunu düşündüm ve parmaklarım benden habersizce hareket etti. Devamında kendime engel olamadım. Düşüncelerim biri tarafından yönetiliyormuş, yönetilen düşüncelerim ise parmaklarımın onun isteğine göre hareket etmesini sağlıyormuş gibiydi. Benim iradem tamamen devre dışı bırakılmıştı ve şimdilerde diyorum ki iyi ki öyle

olmuş, iyi ki o an hiç haddim olmayan o cümleleri söylemiş ve onun kalbinde ufak da olsa bir sıcaklığın yayılmasını sağlamışım...

Peki, tamam, siz sormadan söyleyeyim. Edebiyata karşı ilgili değilim, yazma yeteneğim var mı bilmiyorum bile çünkü daha öncesinde günlük defteri bile tutmadım. Şimdi soracaksınız bana, "Yazmaya karşı ilgin ve yeteneğin yoksa onu nasıl yazacaksın?" diye. Biliyorum, çünkü o da sordu, tam bu şekilde olmasa da sordu işte.

nasıl olacak o?

seni tanıyacağım. Kendini bana tüm çıplaklığıyla sunmayacağını biliyorum ama sınırlarını zorlayacağım. Yalnızca sırlarını değil geçmişini de alacağım ellerimin arasına ve seni tanıyacağım. Bazen kırılacağım, bazen kızacağım, bazen pişmanlık ve bazen utanç duyacağım ama nihayetinde hissettiğim duygu mutluluk olacak. Bu yüzden bıkmadan, usanmadan sana geleceğim.

Aslında bunlar o anki gerçek düşüncelerim değildi. Benimle konuşmak istemediğini söylediği takdirde onunla konuşmazdım. Beni kırdığı ya da kızdırdığı takdirde ona tekrar yazmazdım ve bana pişmanlık, utanç gibi hiç istemediğim duyguları yaşatmasına izin bile vermezdim. Ama o an böyle bir mesaj yazdım ona, çünkü sanki böyle demek zorunda olduğumu hissetmişim.

O ise beni hiç terslememiş, sanki o da hikâyemizi sürdürmek için biri ya da birileri tarafından zorlanıyormuş gibi anın büyüsunü bozmamıştı.

peki sen tüm bunları yaparken benim ne yapmam gerekiyor?

sadece izin vermen.

sadece...

seni bana vermen.

hm hm

istememez misin?

isterim galiba.

İşte o an kararımı verdim. İstese de istemese de yeteneğim olsa da olmasa da yapacaktım. Onu yazacaktım çünkü o yazılmalıydı. Gözlerinde hüznü taşıyan o, öldükten sonra bile yaşatılmalıydı.

6.GÜN

İçinde fazlaca kırıklığın bulunduğu bir hayale kapılmış gidiyordum.

Ne hâlde olduğumu veya olacağımı düşünecek hâlim yoktu ki zaten bunu hiç istememiştim. Anlattıklarımın yalan olduğunu ya da en azından bir kısmını abartarak anlattığımı düşünüyor olabilirsiniz ancak kesinlikle öyle değil.

Oflaz'ı tanıdığım ilk gün ya da onun gerçekliğiyle tanışmadan önceki günlerde, ona elbette âşık olmamıştım ve şimdi düşünüyorum da... Onun, bu kimsede olmayan ruhuna, ona karşı duygusal hiçbir şey hissetmiyorken kapılmışsam, duygusal bir şeyler hissederek kapılsaydım kim bilir bana neler olurdu...

Ona kendisini yazacağımı söylememin üzerinden iki hafta geçmesine rağmen on dört gün boyunca bir kez bile yazmadığımı hatırlıyorum. Benim ona yazmadığım gibi o da bana yazmamıştı -ki bunun hiçbirinizi şaşırtmayacağını düşünmekteyim. Evet, ona beylik laflar etmiştim; yazma yeteneğimin olup olmadığından bile habersizken ona, onu bir şekilde yazacağımı söylemiştim ve açıkçası bu yaptığım onun içini ısıtmıştı.

Biliyorum; bu lafları etmeden önce onunla uzun sayılmayacak

bir süre konuştum ve sadece sosyal medya platformlarına koyduğu fotoğraflarına bakarak onu görebildim, ancak bu farklıydı. Öyle sizlerin karşısında oturup dinleyerek anlayabileceğiniz bir şey değildi bu çünkü benim anlatabileceğim bir şey de değildi. Ona bu lafları ettiğim sırada duyduğum his aşk değildi ki aslında, benim açımdan korkutucu olan taraf da buydu.

Peki, tamam, itiraf ediyorum. Onunla ettiğimiz bütün sohbetleri size anlatmadım. Neden, bilmiyorum. Belki de beni, şu anda yaptığınızdan daha fazla yargılayacağınızı düşündüğüm için. Ancak şunu söylememe izin verin:

Oflaz beni gördü. Oflaz, benim ruhumu gördü.

Ona, onu yazacağımı söyledikten sonra, onunla iletişim kurmaya devam etmemin yanlış olacağını düşündüm çünkü ona âşık olmasam bile onu arkadaş olarak görmediğimi biliyordum. Aksel'e ve İraz'a dair oluşan şüphelerime rağmen kendimi, Aksel'e karşı suçlu hissedince uygulamadan çıkış yaptım ve on dört gün boyunca Oflaz'a yazmadım. Birçok kez elim telefona ona yazmak için gitti, evet, ama güçlü iradem sağ olsun, yapmadım. İlginç olan da şu ki yalnızca Aksel'i değil, Oflaz'ı da aldatıyormuşum gibi hissediyordum, çünkü ona bir sevgilim olduğundan bahsetmemiştim. İş bu hâli alınca, zaten hissettiğim yabancılık ve yalnızlık duygusu ile kendimi kötü hissederken üstüne suçluluk duygusu da eklendi ve böylelikle iyice kendi içime kapandım.

O on dört gün boyunca, yaz okulu derslerime katılmak dışında yine ne Aksel'le ne de arkadaşlarımla görüştüm. Aksel, bu yaptığımı karşılık beni sürekli azarlıyordu ve bu yaptığı kesinlikle çare olmuyordu, çünkü beni anlamak istemediğini görüyordum. İçlerinden yalnızca Atahan gerçekten iyi olup olmadığım ile ilgileniyor gibi davranıyordu fakat ona karşı da yabancı hissettiğim için gerçek düşüncelerimi onunla da paylaşmıyordum. Bu yaptığımı devam etmeyi planlıyordum; işleri kendi içimde halledene kadar kendimi kapatmaya devam etmek istiyordum. Ta ki Işık'ın gelişine dek...

Işık, babamın ikiz kardeşinin, yani amcamın kızıydı. Kendimi bildim bileli hayatımda Işık hep vardı. Her yaz tatilini birlikte geçirirdik ve beni anladığını düşünerek sırlarımı onunla paylaşmaktan çekinmezdim. Olacakları bilseydim o yaz, neredeyse her yaz olduğu gibi beni görmeye gelmesine müsaade etmezdim. Bilmiyordum; bu yüzden, geldi ve beraberinde maskeler tek tek düşmeye başladı.

Ben, kitap okuduğum için sandalyemde otururken Işık, yatağında bağdaş kurarak oturmuştu ve yatağım yanındaki duvara dayalı olduğu için sırtını duvara yaslayabilmişti. Okuduğum kitabımdan bir an gözlerimi ayırdım ve ona baktım. Elindeki telefonunu yatay bir

şekilde tutarken kulaklarına kulaklıklarını takmıştı. Bu sebeple onun, o çok sevdiği yabancı dizilerden birinin bir bölümünü seyrettiğini anlamıştım. Okuduğum kitaba yanımda o varken odaklanamıyordum çünkü bir an önce ona, günlerdir içimde tuttuklarımdan bahsetmek istiyordum.

Beni anladı ve “Konuş,” dedi, gözlerini telefonunun ekranından ayırmadan ve kulağındaki kulaklıkları çıkarmadan.

Suçüstü yakalanmışım gibi hissedince gözlerimi kaçırdım. Ancak sonra onun, Oflaz’ı dışarıda bırakırsak, beni, ailemden sonra en iyi tanıyan insan olduğunu hatırlayınca oturduğum sandalyemden kalktım. Kitabımı masamın üzerine dikkatlice bıraktım; hiçbir kitabıma zarar gelmesine izin vermezdim.

Küçük adımlar atarak ve istemeden de çekingenlik yaşayarak yanına gittim. Önce gözlerinin, sonra ise kulaklarının dikkatini bana verince anlatmaya başladım. Ona en başında nasıl hissettiğimi, kimlerden ne şekilde uzaklaştığımı ve ne sebeple o uygulamaya kayıt olduğumu; nihayetinde Oflaz ile neden tanıştığımı ve neden iletişimi sürdürdüğümü anlattım. Laf arasında hiç aklımda yokken Aksel ve Iraz’ın arasındaki o tuhaf bakışmadan da bahsettim ve Işık ilk kez o an sözümü kesti.

“Ağırlık yapmıyor mu?” diye sordu. Kaşlarımı çatarak başımı onu anlamadığımı görmesi için salladım. “Boynuzların diyorum, ağırlık yapmıyor mu?” diye devam etti.

Omuzlarımı düşürürken gözlerimi devirdim ve “Sadece bir bakışma. Abartma lütfen!” dedim.

“Sen de aldatıldığını düşünüyorsun,” derken soru sorar gibi konuşmamıştı, emin olduğu bir konudan bahseder gibi konuşmuştu ve ne yazık ki haklı olmadığını söyleyemezdim.

“Konumuz şu an Aksel ve Iraz değil... Oflaz!”

“Bırak şimdi onu. Asıl konumuz kesinlikle Aksel ve Iraz olmalı. Biri sevgilin ve diğeri, benden sonra en yakın arkadaşın... Sana bunu nasıl yaparlar?”

Konuyu sürdürmesi beni yaralıyordu, bunun farkında değildi ve yangına körükle gitmek deyimi kesinlikle Işık için vardı, buna o an emin oldum.

Konuşmasına karşılık olarak ben hiçbir şey söylemeyince o devam etti. Bu bakışmanın masumane olamayacağını, üzerinde düşünmem hatta onlara bu konuyu sormam gerektiğini söyledi. Ona, asıl sorunumun Aksel ile Iraz’ın bakışması olmadığını, Oflaz’ın hayatımdaki

yerinin olduğunu söyledim ama beni anlamadı. O an ilk kez Işık'ın beni anlamadığını, gerçekten hiç anlamadığını görmüş oldum.

"Fotoğrafi var mı şu Oflaz'ın?"

Israrlarım sonucunda Aksel ve Iraz'ın konusunu kapatarak nihayet Oflaz'la ilgilenmeye başlamıştı. Onu görmek istemesi bir anda içimde farklı bir his uyandırdı; daha önce hiç oluşmamış bir his... Oflaz'ı gizlemek, yalnızca kendime saklamak istedim; onu sakındım fakat yalnızca Işık'tan değil. O an anladım ki kimseye ondan bahsetmeme sebebim, kimsenin beni anlamayacağını düşünmem değil, Oflaz'da gördüğümü kimsenin görmemesini istememdi.

"Var."

Beklenti dolu gözlerle baktı bana ve harekete geçmediğimi görünce sıkılmış bir tavırla, "Göstersen kızım!" dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve bu hisleri yanlış anladığıma, böyle hissetmemin tam bir saçmalık olduğuna karar vererek başımı salladım. Oturduğum yatağımdan kalkarak kitap okumaya başlamadan önce masamın üzerine şarj olması için bıraktığım telefonumu, şarj kablосundan ayırarak elime aldım, yeniden Işık'ın yanına döndüm. Onun gibi yatağımın üzerinde bağdaş kurarak otururken onun aksine sırtım duvara yaslı değildi. Hemen hemen karşısında oturduğum için telefonumun ekranını görmüyordum.

Uygulamayı açtım ve kullanıcı adım ile şifremi, gerçekten titreyen parmaklarımı hareket ettirerek yazdıktan sonra hesabıma giriş yaptım. Çıkış yapmama rağmen hesabım açık olduğu için Oflaz bana mesaj atabilirdi ve ben yeniden girdiğimde bu mesajı görebilirdim. Heyecanla atan kalbimin ve parmaklarımın titremesinin sebebi, ondan mesaj almış olma ihtimalimdi. Bir an da olsa ondan bir mesaj aldığımı umut ettim ancak o beni şaşırtmadı. Geçen on dört güne rağmen bana tek bir mesaj bile yazmamıştı.

Omuzlarım bu kez hayal kırıklığı ile düşerken Işık, artık yüzümdeki ifadeyi nasıl yorumlamışsa, "Hesabını mı kapatmış, ne olmuş?" diye sordu.

Başımı iki yana sallarken Oflaz'ın fotoğraflarını koyduğu sitenin linkine tıkladım ve telefonu Işık'a uzattım. Bunu yaparken yanına geçerek eş zamanlı olarak telefonuma bakabilmemizi sağlamıştım.

Işık, parmağını yavaşça hareket ettirerek fotoğraflar arasında geziniyorken Oflaz'ın sevdiğim fotoğraflarından biri olan, yüzünün net bir şekilde gözüktüğü fotoğrafında durdu. Aslında onun her fotoğrafını seviyordum; sadece sigara tuttuğu elinin olduğu fotoğrafını bile...

Ben merakla ne diyeceğini beklerken bir Ofaz'ın bir de Işık'ın yüzüne bakıyordum. Ofaz'ın yüzü ifadesiz, gözleri ise hüznü iken Işık'ın yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı, gözleriye küçümseyici bir bakışla parıldamıştı.

“Ne? Ne oldu?”

“Kaç yaşında bu adam, otuz falan mı?”

Kocaman büyüterek açtığım gözlerimi ona çevirerek, “Yok artık! Abartıyorsun. Tamam, bizden büyük olduğu belli ancak otuz da ne demek?” diye sordum.

“Tamam, hatırın için yirmi dokuz olsun,” dedi gülerken ve ardından fotoğrafı daha iyi görebilmem için telefonu bana çevirdi. “Bu yüzü gerçekten beğendin mi sen?”

Öfkelenmeye başladığımı hissederken, “Sana onun görünüşüyle değil, ruhuyla ilgilendiğimi söyledim!” dedim.

“Işıl, sen yalnızca 19 yaşında bir genç kızsın, kendine gel. Flört ettiğin kişinin elbette görünüşüyle ilgilenmelisin, ruhla ilgilenmek de ne demek? Oldu olacak ruhuyla seviş adamın, tam olsun!”

Edepsiz sözlerine gözlerimi kısarak bakarken kendimi savunma ihtiyacı hissederek, “O benim flörtüm değil. Biz sadece onunla konuşuyoruz; insanlar, toplum, hayvanlar ve kitaplar hakkında... Birbirimize karşı his beslemiyoruz ki beslesek bile gerçek olmayan bir ortamda nasıl flört edebiliriz?” diye konuştum.

“Buna sevindim. Ağabeyin olacak yaştaki herifin tekiyle flört etmeni gerçekten istemezdim...”

“Işık!”

Gülerken, “Peki, tamam, kızma...” dedikten sonra ciddiyete büründü ve “O zaman gelelim senin şu sorun ettiğin konuya...” diyerek söze başladı. “Eğer gerçekten de aranızda bir his yoksa ve iletişiminiz o saydığın konulardan ibaretse elbette Aksel'i aldatmıyorsun. Ancak Atahan ya da Fatih gibi de göremiyorsun onu çünkü o gerçek değil.”

Kaşlarımı çattım; bu doğru değildi. Bunu asla kabul edemezdim.

Kimse gerçek olmayabilirdi, tanıdığım veyahut tanımadığım herkes sahte olabilirdi ancak Ofaz olamazdı, o gerçektir. Ofaz tanıdığım tek gerçeklikti.

“Aslında o sadece sanaldan tanıştığın, sıradan biri ancak belli ki söylediği bazı laflardan etkilenmişsin. Bu yüzden onun farklı olduğunu sanıyorsun... Bir süre daha devam et iletişime, illaki diğerlerinden bir

farkının olmadığını anlayacaksın.”

Oflaz hakkında söylediklerini kulak arkası ederek, “Aksel’i aldattığımı hissetmemeliyim öyleyse, değil mi?” diye sordum.

“Deli misin sen?” diye öfkeyle konuşurken telefonumu önüme attı. “Bu ilişkide aldatan biri varsa o da kesinlikle Aksel’dir. Üzgünüm bebeğim ama artık kabul etmelisin; sen bu ilişkide aldatan değil, aldatılansın...”

Onunla bu konuyu tartışmak istemediğim için oturduğum yatağımdan hışımla kalktım ve “Sen resmen şu an yargısız infaz ediyorsun onları! Ne biliyoruz, belki de ikisi bana bir sürpriz hazırlıyordur ve bu bakışma sırf bu yüzdendir, olamaz mı?” diye sordum. Elbette buna inanmıyordum, sadece o an kabul etmek zor gelmişti.

“Sen gerçek bir aptalsın.”

Omuz silktikten sonra kitap okuma sandalyeme gömüldüm. Bu kez elimde kitabım değil, telefonum vardı ve telefonumda açık olan uygulamanın diğer ucundaki Oflaz, tam olarak o anda çevrim içiydi.

“Boynuzlarınla devam et bu ilişkiye bakalım. Ama söylemeden edemeyeceğim, dönüp dolaşıp geleceğin ve ağlayacağın omuz benimki olduğunda, ‘Ben demiştim,’ diyeceğim sana.”

Gözlerimi ona çevirdim ve hafif de olsa öfkelenişini gördüm. Onu anlayabiliyordum. Belki de onun yerinde olsaydım ben de aynı tepkiyi verirdim. Kendimi onun yerine koyabildiğim ve aynı hisleri paylaşacağımızı düşündüğüm için telefonunu yeniden eline alıp izlediği diziye geri dönene dek ona sadece baktım. İlgisini benden aldığındaysa gözlerimi onun üzerinden çektim.

Kalbim ağzımın içinde atıyormuş gibi hissederken uygulamaya girdim ve Oflaz’la sohbet ettiğim kutuyu açtım. Son mesajlarımızı okurken yüzüm kızaracak kadar utansam da sanki hiçbir şey olmamış, ben o mesajları yazmamış ve sonra iki hafta kadar ortadan kaybolmamışım gibi ona yazdım.

anonim: salak çocuk

Adını biliyordum, bu yüzden ona adıyla seslenebilirdim ve onun benden yaşça büyük olduğunun da farkındaydım fakat sanırım ona, “salak çocuk,” diye hitap etmek daha çok hoşuma gitmişti.

masallardankorkuyoruz: vaaay, sen?

Mesajına sıırtmadan edemedim çünkü unutmamıştı. Ona iki haftadır yazmıyor oluşuma ve o on dört gün boyunca onlarca yeni insanla sohbet etmesine rağmen beni unutmamıştı.

hatırladın? :D

doğrusu senin hatırlayıp yazman daha bi' şaşırtıcı.

Dudaklarım küçük bir o harfini alırken kaşlarım çatılmıştı. Onu öfkelendirmiş ya da hayal kırıklığına uğratmış olmalıydım.

hım

galiba laf soktun

Galiba değil, kesinlikle beni iğnelercesine konuşmuştu.

bilmem, öyle mi oldu?

konuşmayalı tam iki hafta oldu...

saymadım.

Bana kızdığını düşünüyordum çünkü ben olsaydım ben de öfkelenirdim. Nihayetinde en son konuşmamızda onun heyecanlanmasına, dahası umutlanmasına sebep olmuştum ve sonrasında, tam iki hafta boyunca ona yazmayınca onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Onu nasıl sakinleştirebileceğimi düşünürken yalnızca içimden geleni söylemem gerektiğini biliyordum. Vazgeçmemek için üzerinde ikinci defa düşünmeden içimden geçeni yazdım.

seni özledim.

salaksın ama olsun.

"Sen de beni özledin mi?" diye sorsaydım bana küfür eder miydi? Aslında onun küfür eden biri olduğunu düşünmüyordum ama bana kızgın olduğunu bildiğim için bu soruyu sormaya cesaret edemiyordum.

özlediğini sanmıyorum

ama olsun.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Beni iğnelercesine konuşmaya devam ettiği gibi artık bana tavır bile alıyordu. Resmen bana sevgilimmiş gibi tavır almıştı ve bu tuhaf bir şekilde kalbimin ritmini değiştirmişti.

bu arada

adın ne?

Ben ona yazmadan önce onun yazmasına, özellikle benimle ilgili bir şeyi merak ederek yazmasına çok sevindim. Bu kez mutluluktan parmaklarım titrerken ismimi yazdım.

Kimse Gerçek Değil

Ve sakın gülmeyin. Onunla bir buçuk ay kadar konuştuğumu söyledim size, evet, ancak Işık'a söylediğim gibi onunla iki normal insanın ettiği sohbetlerden etmemiştik. Bu yüzden o, o güne dek bana benimle ilgili bir soru hiç sormamıştı. O gün neden sormuştu, bunu şu an bile bilmiyorum.

hm hm

Verdiği bu tepkiyi gerçekten sevmeye başlamıştım. O an, bunu ondan sesli de duymak istediğimi fark ettim ve ilk kez, daha önce hiç duymadığım bir sesi özlediğimi fark ettim. Ben bu özlemle baş edemezmişim gibi hissederken onun başka bir mesaj göndermeyeceğini de biliyordum. Bu yüzden aklıma gelen ilk soruyu sordum ona.

sana salak demem

ya da salak çocuk demem

senin için sorun oluyor mu?

kjhgfdgjfkd

Ahahahahahh

Kaşlarımı çattım. Neden böyle bir tepki vermişti? Şimdiye dek bana masum bir gülücük bile yollamayan o, şimdi neden böylesine bir şekilde gülmüştü ki?

Ne be?

Gerçekten de takdire şayan bir tepki vermiştim ve bu yüzden, elimdeki telefonumu masanın üzerine bırakıp ayağa kalkarak kendimi alkışlamak istedim fakat Işık'ın tuhaf bakışlarına maruz kalmak istemiyordum.

şimdilik olmuyor.

hm hm

Sırıttım. Onun kullandığı bir lafı ona karşı kullanmak hoşuma gitmişti.

ileride olabilir, diyorsun yani?

ileride her şey olabilir.

bu yüzden kesin konuşamıyorum.

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı ve kalbimin hiç olmadığı kadar hızla atmaya başladığını hissettim. Kalbim korkuyla ve daha çok heyecanla atıyor, değişen bu ritim sebebiyle mutluluk duyuyordum. O an, sanki olacıklardan haberdar olmasam bile hissedeceklerimi

Zeynep Sey

biliyordum. Hayal kırıklığına uğrayacak, yalnız hissedecek ve çok üzülecektim ama çok mutlu olacağımı da biliyordum; on dokuz yıllık hayatım boyunca hiç olmadığım kadar mutlu olacaktım. Ofaz'ın dediği gibi ileride gerçekten her şey olabilecek ve ben mutlu olacaktım.

7.GÜN

Her sokağın bir hikâyesi vardı, üzerine bastığımız her kaldırım taşının hüznünlü bir anıda yeri olmuştu. O gün, geçip gittiğimiz sokakları yolcu koltuğunda oturduğum arabanın camından izlerken hiç bilmediğim bu hikâyeleri dinliyor gibi hissetmişim.

Işık'ın, "Ne kadar yolumuz kaldı?" diye soruşuna dek zihnim bu sokakların, taşların hüznüyle boğulmuştu.

Başımı yavaşça ona doğru çevirirken beni iyi hissettirmeyen bütün duygulardan kurtulmak istercesine verdim nefesimi ve yeni bir nefes aldıktan sonra, "Az kaldı," dedim.

Arkadaş grubumdan Işık'ı tanıyan tek kişi İraz'dı. Diğerleri onu, anlattığım kadarıyla bilse de henüz tanıştırmadığım için onu tanımıyorlardı ve Işık, gelişinin üçüncü gününde arkadaşlarımla tanışmak istediğini söylediğinde, diğerleriyle okul haricinde görüşmememe bir son vermek durumunda kaldım. Final sınavlarımıza az kalmıştı ve gireceğimiz sınavlarımız için çalışıyorduk. Bu yoğun tempoya rağmen buluşmak için ettiğim teklifi hiçbiri reddetmemişti çünkü benim gibi onların da zihinlerini boşaltmaları gerekiyordu.

Gün ve yer belirlendikten sonra babamdan bizi mekâna bırakmasını

rica etmiştim fakat işi olduğunu söyleyerek beni reddetmişti. Annem henüz eve gelmediği için ona teklif dahi etmemiş, nihayetinde taksi durağını aramak durumunda kalmıştım. Aslında çoğu zaman yaptığım gibi halk otobüsünü ya da metroyu kullanabilirdim ancak bu yeni mekâna ilk kez gidecektim ve nasıl gidileceğini tam olarak bilmiyordum. Bilmeyeceklerini düşündüğümünden diğerlerine de sormamıştım.

İki elimin arasında tuttuğum telefonumda açık olan harita uygulamasına göre mekânın önünde olmamız için yalnızca dokuz dakikamız vardı. Ben, arabanın telefonumdaki harita üzerinde ilerleyişini sürdürmesini seyrederken gelen yeni bildirim ile kalbimin ritmi anlık olarak değişti.

1 yeni fotoğraf: masallardankorkuyoruz

Bana ilk kez, gün içinde ben ona yazmadan önce yazmış, hatta bana ilk kez bir fotoğraf yollamıştı. Kalbim, hiç duraksamadan bildirimini açmamı ve attığı fotoğrafı görmemi istese de beynim o anda ona ayıracak vaktimin olmadığını ve bütün ilgimi biraz sonra buluşacağım arkadaşlarıma vermem gerektiğini söylüyordu. Sizi temin ederim ki tanıyıp tanıyabileceğiniz en kararsız insan olabilirim. Zaten bu yüzden, ben beynimi mi kalbimi mi dinlemem gerektiğini düşünene kadar o dokuz dakika geçmiş ve taksi durmuştu.

Ben ücreti öderken Işık yanındaki kapıyı açarak indi ve ben de ücreti öder ödemez hiç beklemeden indim. O sırada telefonumu çantama atmış ve Oflaz'a daha geniş bir zaman dilimi ayırmam gerektiğine karar vermiştim.

Işık'la birlikte, tabelasının üzerinde kocaman harflerle adı yazılı olan mekâna ilerlerken üzerimize doğru hızla gelen bir araba, aniden fren yaparak mekânın tam önünde durdu. Işık, şoför hakkında ileri geri konuşurken ben, biraz sonra olacakları düşünerek hiçbir yorumda bulunmayıp yalnızca gülümsemiştim, çünkü arabanın sahibini tanıyordum.

Ben onlarla buluşmak istediğimi söylediğimde Fatih, babasının arkadaşının davetinden bahsetmiş ve ona katılmak zorunda olduğunu, istersek bizim de gelebileceğimizi söylemişti. Ben, kalabalık bir grup olduğumuz için uygun olmayacağını söyleyerek reddetsem de Aksel, sorun olmayacağını söyleyerek kabul etmişti. İşte bu yüzden, tam olarak biraz sonra, öylesine bir buluşma yerine, hiç tanımadığımız, yalnızca gerçekten çok zengin olduğunu bildiğimiz bir adamın mekânının açılışı için verdiği kokteyl yemeğine katılacaktık.

Arabanın şoför koltuğundan inen Fatih, üzerindeki ceketin düğmelerini ilikler gibi yaparken arabanın ön tarafından dolaştı ve ön yolcu koltuğunun kapısını açtı. Fatih'in mekâna lüks arabasıyla

geleceğini ve gelmeden önce İyem'i de evinden alacağını, hatta belki de İyem hazırlanırken onu evinin önünde tam iki saat bekleyeceğini zaten bildiğim için bu görüntü karşısında hiç mi hiç şaşırmadım. İyem, önce sağ ayağıyla daha sonra ise sol ayağıyla yere bastıktan sonra, önünde reverans yaparak elini uzatan Fatih'in eli tuttu, ondan destek alarak arabadan indi.

"İşıl..." derken sıkıca tuttuğu kolumu sarsmakla meşguldü Işık ve onu dinlediğimi belirten bir mırıltı çıkardığımda, "Şunları görüyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Peki, kızın bacağına gördün mü?"

Gülmeden edemedim. Işık'a, onların benim arkadaşlarım olduğunu hâlâ söylememiştim ve kendisi sosyal medya kullanmadığı için daha önce onlarla olan fotoğraflarımı hiç görmemişti. Dolayısıyla Fatih ve İyem'i, yalnızca anlattıklarım kadarıyla tanıyordu ve bu yüzden o an, onlar hakkında dilediği gibi konuşabilirdi.

İyem arabadan inerken üzerindeki elbisenin sağ tarafındaki derin yırtmaç sebebiyle bacağı boydan boya gözüküyordu. Kusursuz bedeninde belki de en çok beğendiği yeri bacaklarıydı ve bu yüzden, giydiği elbiselerde dikkatleri yalnızca göğüs ve kalçalarına değil, bacaklarına da çekirdi. Bu akşam giydiği elbisenin, gördüğüm kadarıyla derin bir yırtmacı ve göğüs dekoltesi vardı.

"Kadın çok seksi! Anlayamadığım şey, adam nasıl izin verebiliyor ki kadının böyle giyinmesine?"

Kaşlarımı çatarak Işık'a döndüm ve "Kadın adamın malı değil de ondan! İstedğini giyebilir, kime ne?" diye sordum.

Işık, sert çıkışımı üzerine hiç mi hiç alınmayarak omuz silkti ve "Bence yanlış. Erkek dediğin sevgilisinin ne giydiğine, nereye gittiğine, kimlerle görüştüğüne dair kısıtlamalar getirmeli," dedi ve bu şekilde beni çok daha fazla öfkeli yapmış oldu.

"Kimse kimseye karışma lüksünde değil Işık. Ne bir adam bir kadına ne de bir kadın bir adama kısıtlamalar getirebilir... Kendisini doğuran, yıllarca bakımını verenler bile bir yerden sonra kişiye ne yapması gerektiğini söylemiyorsa diğerleri nasıl olur da söyleyebilir? Hele ki bunu nasıl olur da kıskançlık adı altında yapabilir?"

"Bence çok tahrik edici. Yani, sevgilimin beni bu şekilde kısıtlaması benim hoşuma giderdi."

"Ne?"

Işık'ın tekrar omuz silkişiyile ona günlerce bu konuyu anlatsam bile onun beni anlamayacağından emin oldum ve kalbini kırmak istemediğimden konu üzerinde daha fazla durmayarak, "Ayrıca onlar sevgili değiller," diyerek arkadaşlarıma döndüm. "Fatih! İyem!"

İyem, başını kaldırıp etrafına bakınırken beni görünce Fatih'in elindeki elini çekti ve bana el salladı. Bunu yapması Fatih'in suratını biraz da olsa düşürmesine sebep olmuştu. Az sonra Fatih ve İyem bize doğru gelirken biz de onlara doğru ilerlemeye başladık ve kısa bir an gözüm Işık'ın üzerindeki takıldı. Katılacağımız davet hakkında hiçbir şey bilmiyor olsa da yönergelerime uyarak giyinmişti Işık. Dar straplez elbisesinin kısılgından başta memnun olmasa da İyem'i gördükten, onun arkadaşım olduğunu anladıktan sonra, giydiği elbise için çaktırmadan bana minnet dolu bir bakış atmıştı. Bu beni gülümsetmiş ancak elbette biraz önceki kendini bilmez konuşmalarını unutmamı sağlamamıştı. Anlamayacağını biliyordum ancak yine de ona düşüncesinin yanlış olduğunu başka bir zaman daha açıkça ve elbette güzel bir şekilde dile getirecektim.

İyem, dudaklarını yanaklarıma değdirmek yerine, rujunun bana bulaşmasını ve silinmesini istemediğinden havayı öperken, "Çok özledim seni!" dedi. İyem'in havayla olan öpüşmesinden sonra ondan ayrılarak Fatih'e döndüm ve bana sıkıca sarılmasına izin verdim.

"Kuzen bu mu?" diye kulağıma doğru fısıldayarak sormuştu Fatih ve ben ona aynı şekilde cevap vermek yerine geri çekilip ikiliye Işık'ı takdim ettim.

İyem, sahte olduğundan emin olduğum bir gülümsemeyle, "Merhaba, İyem ben," dediğinde en azından selam verme nezaketinde bulunduğu için ona minnet dolu bir gülümseme gönderdim.

Doğrusu şu ki İyem, çok sıcakkanlı bir kızdı ancak ilk defa gördüğünde gözünün tutmadığı insanlara çoğu zaman selam bile vermezdi. O an hem selam vermiş hem de yapmacık da olsa gülümsemişti ve ben tüm bunları benim hatırım için yaptığını bildiğimden o an kendimi değerli hissetmiştim.

"Işık ben de," diye kendini tanıttığı sırada İyem'e attığı kıskanç bakışların sebebinin hayranlıktan mı yoksa başka bir sebepten ötürü mü olduğunu merak ettim.

Fatih, centilmen bir erkek olduğunu bir kez daha gözler önüne sererek Işık'ın elini tuttu ve "Harika görünüyorsunuz, Işık Hanım," dedikten sonra elinin üzerini öptü. Bakışlarım İyem'e döndü ve onun, Fatih'e bakmak yerine elindeki telefonuyla ilgilenmekte olduğunu gördüm. Bu ikilinin ilişkisini asla anlamayacaktım.

"Teşekkür ederim," derken Işık'ın utandığını fark etmiştim.

Fatih elini çekerken Işık'ın eli boşta kaldı ama yine de bozuntuya vermeyerek boşta kalan eliyle saçlarını düzeltti, eş zamanlı olarak, "Bu araba kimin?" diye sordu.

Fatih, sahip olduklarının yanında oldukça mütevazı kalan biriydi. O an bunu, "Babamın arabası," diye yalan söyleyerek kaçınıcı olduğunu bilmediğim kez daha kanıtlamış oldu.

Kaşlarını çatarak, "Işık bizden biri, yabancı değil," dedim ve Işık'a dönerek, "Babasının değil, onun," dedim.

Fatih yalnızca omuz silkmekle yetinirken Işık'ın gözlerinin parıldadığını gördüm. Kısa süre sonra, "Güzelmış araban," dediğini duydum.

Önce, onların yanına gelmeden önceki sözleriyle şimdi de bu garip tavrıyla beni yine öfkelenlendirmiş ve zihnimde onu gerçekten tanımadığıma dair düşüncelerin oluşmasına sebep olmuştu. Neyse ki Fatih, saflığı sebebiyle hiçbir şey anlamadı ve bana dönerek, "Siz nasıl geldiniz?" diye sordu.

"Babam bırakacaktı aslında ama işi çıktı, taksiyle geldik."

Kaşlarını çatı ve gerçekten kızgın olduğunu sesine de yansıtırken, "Beni neden aramadın? Bir daha böyle bir şey olursa lütfen beni ara! Gelir, gideceğin yere kadar bırakırım ben seni ve elbette kuzenini de... Ki anlayamadığım, bugün aynı yere geldik be kızım, nasıl olur da beni çağırmazsın!" dedi.

Böyle durumlarda genellikle Aksel'i çağırırdım çünkü onun lüks sayılmasa da bir motoru vardı ve gayet işimizi görüyordu. Ancak o gün yanımda Işık da olduğu için Aksel'i çağıramamıştım. Atahan'ın ailesinin maddi durumu çok iyi olmadığı için ne arabası ne de motoru vardı ancak olsa bile Fatih'ten böyle bir şey istemediğim gibi Atahan'dan da istemezdim. Fatih'e bunu daha önce de belirtmişim ancak tekrar böyle bir konuşma yaptığına göre ya unutmuş ya da o zaman bile beni anlamak istememişti. O yüzden o an sadece başımı salladım.

"İstersen akşam bizi sen bırak," deyince Işık, ona şok olmuş bir şekilde baktım. Kuzenim nasıl böyle bir kıza dönüşmüş olabilirdi? Yoksa en başından beri böyleydi de ben mi onu yanlış tanımıştım?

Fatih içten bir şekilde gülümserken, "Elbette," dedi.

İyem, o an konuşmaya dâhil oldu ve hiç beklemediğim bir şey yaptı. "Sıkıldım Fatih, gidelim!" derken Fatih'e döndü, daha sonra kravatının ucundan tutup mekâna doğru ilerlemeye ve Fatih'i kendisiyle birlikte sürüklemeye başladı.

Işık öfkeyle bana dönerek, "Sevgili olmadıklarını söylemiştin!" dedi.

"Değiller de ondan..."

"Basbayağı kıskandı ve tasmaından çekip götürdü çocuğu!"

Kaşlarımı çattım. Evet, İyem gerçekten de bu hareketi yapmıştı ancak Fatih'i kıskandığı için böyle bir şey yaptığını sanmıyordum. Yüksek ihtimalle, Fatih'in ilgisinin kendi üzerinden başkalarına kaymasını istemediğinden onu çekip götürmüştü. Fatih'e karşı hiçbir şey hissetmediğini, yalnızca onun kendisine olan ilgisinden hoşlandığını bildiğimden, böyle olduğunu düşündüm.

"Lütfen hâl ve hareketlerine, en çok da sözlerine dikkat et. Onlar benim arkadaşlarım."

Oldukça ciddi bir tavırla konuştuğum için olsa gerek bir süre yüzüme öylece bakakaldı ve sonra başını hızlıca salladı. Tam o sırada Fatih'in adımı seslendiğini duydum. Işık, isteğim karşısında yalnızca kafa sallamakla yetinmişken Fatih'in seslenişiyile birlikte mekâna doğru ilerledik. Birkaç metre yürümenin ardından mekânın giriş kapısından geçmiştik.

"İyem nerede?"

"Aksel'le birlikte içerideler."

Işık, gereğinden fazla şaşırarak, "Aksel gelmiş mi?" diye sordu.

"Bizden beş dakika önce falan, evet."

O an, istemsizce elim çantamdaki telefonuma gitti ve ekran kilidini açarak Aksel'in bana mesaj atıp atmadığını kontrol etmek istedim. Aksel'den gelen iki cevapsız arama ve üç yeni mesajımın olduğunu görünce hafifçe gülümsedim. Mekâna birlikte gelemeyeceğimizi, kuzenimle olacağımı söylediğimde beni anlayışla karşılamıştı ve yalnız başına gelmesine rağmen sonrasında bana mesaj atıp beni aramıştı bile. O an, onun bana gerçekten değer verdiğini düşünmüştüm, bu da genişçe gülümsememe sebep olmuştu.

"Ne duruyoruz? Daha fazla bekletmeyelim o hâlde."

Fatih sırtarak, "Sevgilisini özlemiş," dedi ve koridor boyunca yürümeye başladık. O sırada Fatih solumda, Işık sağımdaydı.

İkilinin bir adım gerisinde yürürken Fatih, canının sıkıldığını yalnızca yüz ifadesine değil, ses tonuna da yansıtarak, "İyem'in kusuruna bakma lütfen," dedi Işık'a.

Işık, böyle bir özü beklemiyor olmalıydı ki önce şaşırdı, bakışları bir anlığına ardındaki benimkilerle buluştuktan sonra dudakları

aralandı, "Hiç sorun değil, anlayabiliyorum," dedi.

Fatih kaşlarını çatarak, "Nasıl?" diye sordu.

"Senden hoşlanıyorsa elbette seni kıskanabilir, ne şekilde olursa olsun."

İşte o an Fatih'in canı daha çok sıkıldı. Başını iki yana sallarken omuzları çoktan düşmüştü. "İyem benden hoşlanmıyor."

Fatih'in canının artık çok daha fazla sıkıldığını, hatta üzüldüğünü anlamamış olan Işık ise sırtı ve "Benden hoşlanmıyor, bana âdeta tapıyor diyorsun yani?" dedi.

O anda Fatih adım atmayı kesti. Biz de onunla birlikte durduk ve sonra bedenini bize doğru döndürerek, "İyem bana karşı hiçbir şey hissetmiyor. Beni arkadaş olarak bile görmediğine eminim," dedi.

Ben konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki Işık benden önce davranarak, "Neden, salak mı?" diye sordu. Işık'ın bu sorusuna karşılık Fatih gerçekten içten bir şekilde güldü. Bir şey söylemeyeceğini anlayınca Işık, bütün patavatsızlığına kaldığı yerden devam etti. "Ne bileyim... Bence çok hoş birisin. Yakışıklısın, iyi huylu olduğun ağzından çıkan ilk sözden bile anlaşılabilir. Hem zenginsin de..." Fatih'in kaşları çatılmışken ben yerin dibine girmek üzereydim. Neyse ki Işık, ağzından kaçıracağı son sözün farkına hemen varıp, "Yani bence İyem, karşı cinste karakter ve görünüşten önce maddiyata önem veren biri. Bu yüzden yani..." diyerek kıvırmaya çalıştı.

"İyem öyle bir kız değil," diye Işık'a karşı çıktı Fatih.

"Nereden biliyorsun? Kimse sana gerçek kendini sunmaz ve böylelikle sen de hayatın boyunca kimseyi gerçek anlamda tanıyamazsın, sadece tanıdığını sanırsın," diyen kuzenimin ne kadar haklı olduğunu çok sonra anlayacaktım.

"Biliyorum işte! Hem... Hem öyle olsaydı ben, İyem'den hoşlanmazdım ki!"

İşte o an canı sıkılan Işık oldu çünkü Fatih anlamamış olsa da ben anlamıştım. Biraz önceki sözleriyle Işık, görünüş ve karakterden ziyade maddiyata önem veren kişinin asıl kendisi olduğunu belli etmişti. Işık'ta gördüğüm ve hiç hoşuma gitmeyen bu yeni şeyleri hazmetmem zamanımı alacaktı. O an bunu yapamayacağımı bildiğim için yine erteledim.

Dudaklarımı gitmek istediğimi söylemek için aralamıştım ki birinin belime sarılmasıyla şaşkınlıkla arkamı döndüm ve Atahan'la burun buruna geldim.

“Güzellik!” derken hafifçe eğildi ve yanağıma küçük bir buse bıraktı.

“Gelmeyeceğini sanıyordum,” deyince Fatih, açıklama bekleyen bakışlarımızı Atahan’a çevirdik. Atahan, bu tarz davetlere katılmayı sevmediğinden genellikle bizi reddederdi fakat ne olduysa o akşam gelmişti.

“Evet, gelmeyecektim fakat Iraz’ı kıramadım.”

Atahan’ın kimsenin karşısında indirmedığı gardını yalnız Iraz için indirebildiğini Fatih bilmediği için olay üstüne yorum yapmadı, bense sadece gülümsemekle yetindim. İyem konusunun kapandığı ve unutulduğu Fatih’in yüzündeki şapşal ifadeden belliyken Atahan’ın bakışlarının Işık’a kaymasıyla ben de Işık’a döndüm. Işık’ı, Fatih’e baktığından çok daha farklı, hatta diğer bütün erkeklere baktığından çok daha farklı bir şekilde Atahan’a bakarken gördüm.

“Işık, Atahan... Atahan, Işık!” diyerek kendini toparlamasını sağladım. İrkilerek başını salladı ve ardından diğerlerine yapmadığı şekilde elini uzatarak Atahan’ın sıkmasını bekledi.

Atahan, Işık’ın elini sıkarken sıcak bir şekilde, “Memnun oldum, nasılsın?” diye sordu.

“Şimdi çok daha iyiyim, sen nasılsın?”

İkili arasındaki enerji hiç hoşuma gitmezken Fatih’e döndüm ve “Akselleri daha fazla bekletmesek mi?” diye sordum.

Fatih, içimdeki huzursuzluğu anlamış olmalıydı ki başını hızlıca salladı ve kolunu Atahan’ın omzuna atarak, “Demek Iraz’ı kıramadın, he,” diyerek onu bizden uzaklaştırdı.

Öfkeli bakışlarımı Işık’a çevirerek, “Fatih’ten de Atahan’dan da uzak dur!” dedim.

Kaşlarını çatarak, “Ne saçmalıyorsun be?” diye sordu.

Gözlerimi ondan alarak başımı hâl ve hareketlerini onaylamadığımı belli edercesine iki yana salladım ve Atahanların ardından yürümeye başladım ve elbette Işık da beni takip etti. Aksel ve İyem’in aralarında iki sandalye bırakarak oturdukları sekiz kişilik masaya ilerlerken Aksel, bizi fark etti ve dudaklarında tatmin olmuş bir gülümsemeyle beni baştan aşağı süzmeye başladı.

Üzerimdeki siyah ve vücuduma yapışan kısa elbisenin cüretkâr sayılabilmesinin tek sebebi belki de göğüs dekoltesiydi. İyem gibi ben de dekolte elbiseler giymeyi severdim. Ancak o akşam neredeyse göbek deliğimin beş parmak yukarısında biten bir dekolte kullanmayı tercih etmiştim ve böylesini daha önce hiç giymediğim için Aksel şaşırmıştı.

Beğendiğini ise bakışlarıyla apaçık belli etmişti. Bizim gibi onlar da çok şıktı; Atahan ve Aksel siyah takım elbiselerini giymiş, Fatih ise takım elbisesinin ceketini giymemeyi tercih etmişti.

Adım atmayı kesmemizden hemen önce Aksel, ayağa kalktı ve tıpkı Fatih'in Işık'a yaptığı gibi önümde reverans yaparak tuttuğu elimin üzerine zarif bir öpücük bıraktı. Bu hareketi istemsizce gülümsememe sebep olurken uzanıp onu yanağından öpmek istedim ancak o hızlı davranarak dudaklarımdan öptü. Diğerleri rastgele sandalyelere geçip otururken Aksel'in öpücüğü afallamama ve yüzümdeki gülümsemenin donup kalmasına sebep oldu. Işık dirseğiyle boşluğuma vurana dek öylece kaldım ve sonra, Işık'ı Aksel ile de tanıştırdım. Ben Aksel'in yanına, Işık benim ve İyem'in arasına otururken zihnimde tek bir soru vardı. Neden Aksel'in dudaklarımı öpmesi beni yine rahatsız etmişti? Evet, bundan bir buçuk ay önce kendimi herkese karşı yabancı hissederken de rahatsız etmişti ancak şu an derdim neydi? Bir buçuk ay içerisinde birçok kez bu şekilde öpmüştü beni, hatta o anki öpüşü oldukça yumuşak ve varla yok arasındaydı bile. Hâl buyken neden bundan hoşlanmamıştım?

Ben zihnimdaki sorunun cevabını aramaya koyulmuşken Işık kulağıma eğilerek, "Sen eğlenmene bak, ben operasyonu yürütürüm," dedi.

Kaşlarını çatarak, "Ne operasyonu?" diye tıpkı onun gibi fısıldayarak konuştum.

"Eyvah! Kuzenim Boynuzlandı."

"Ne?"

"Operasyonun adı bu. Hiç merak etme, bütün gece seninkiyle pis şıfırtı arasındaki bakışmaları analiz edeceğim ve gecenin sonunda sana kararımı bildireceğim."

"Oyun değil bu."

"Bence gayet oyun," dedikten sonra omuz silkti ve bir an etrafına baktıktan sonra, "Şıfırtı henüz savaş alanına girmedi herhâlde," diye daha çok kendine söylüyormuş gibi konuştu.

Diğerlerinin fısıldayışlarımızı duyabileceğini düşünerek buna bir son verdim ve Işık'tan uzaklaşarak diğerlerinin sohbetlerine ortak oldum.

"İraz gelmeyecek mi?"

"Gelecek," derken aksini kabul etmez bir tavırla konuştu Atahan ve sorusuna cevap alan İyem, bu netlik karşısında şaşırmadan edemedi.

Atahan'ın Iraz'ı sevdiğini içlerinden yalnızca benim bilmem bazı zamanlarda beni zorluyordu; o an da bu zamanlardan biriydi.

Aksel'in Atahan'a kaşlarını çatarak bakıyor olması, bir şeylerden şüphelendiğini zannetmeme sebep olunca buna engel olmak istedim, çünkü Atahan'ın bunun bilinmesini istemediğini biliyordum. O an ne yapacağımı bilemedim ve aklıma gelen ilk şeyi yaparak Aksel'i çenesinden tutarak bakışlarının bana dönmesine sebep oldum. Bu ani hareketim dolayısıyla şaşırsa da bir şey söylemedi ve yüzlerimiz birbirine oldukça yakın olunca sırttı.

"Uh," dedi sırtıtmaya devam ederken. "Ne o, yoksa görüşmeyeli tabularını mı yıktın? Eğer istersen derhâl buradan ayrılabilir ve baş başa olacağımız bir yere gidebiliriz."

Kaşlarımı çattım ve elimi çenesinden uzaklaştırdım. Bir an suratındaki sırtıtmadan kurtuldu ancak sonra tekrar gülümserken, "Peki, tamam, kızma... Şu an için sadece öpüşebiliriz, o kadar!" diyerek son sözüyle benim taklidimi yapmış oldu.

Aslında bu tavrım, Aksel'in sandığı gibi bir tabu değildi. Diğer birçok kız gibi evlenmeden önce olmaz gibi düşüncelerim yoktu benim. Ben yalnızca, ilkimi gerçekten sevdiğimi hissettiğim biriyle gerçekleştirmek istiyordum, o kadar... O zaman bile biliyordum ki Aksel, kesinlikle o insan değildi. Bana âşık olduğunu, ondan hoşlandığını biliyordum fakat bunlar yeterli değildi.

Bir gün birine âşık olduğumda, geriye dönüp baktığımda yoğun hisler beslemediğim biriyle yaşadıklarımı hatırlayarak pişman olmak istemiyordum. Bu yüzden Aksel'e gerçek sebebimi söylemeden benimle yalnızca öpüşebileceğini, daha fazlasını yapamayacağını uygun bir dille belirtmiştim. O ise beni şaşırtarak anlayışla karşılamıştı çünkü onun için bir ilişkide olmazsa olmazlardan birinin cinsellik olduğunu biliyordum. İlk kabul edişinden sonra bile bana karşı olan bu yumuşak tavrını garipsesem de çok sonra sebebini öğrenecek ve anlayacaktım.

Benim Aksel'e öfkelenerek ondan uzaklaşmamın üzerinden dakikalar geçmişti ki Atahan'ın, "Geldi!" diye duyurmasıyla dikkatlerimiz mekânın giriş kapısına döndü.

Atahan'ın her zamankinden çok daha fazla heyecanlanmasına sebep olacak kadar güzel görünen Iraz, üzerindeki elbiseyi hepimizin taşıyabileceğinden çok daha iyi bir şekilde taşıyarak bizlere doğru ilerledi. Elbisenin tek omzu yoktu ve eteği asimetrik kesimdi. Bir köşesi ayaklarına kadar uzanırken diğer köşesi kalçasının altında bitiyordu. Göğüs dekoltesinin yok denecek kadar az olması bana sırt dekoltesinin olduğunu düşündürmüştü ve yanıma ulaştığında düşüncemde haklı olduğumu gördüm.

Önce kendisine en yakın olan Fatih'i, en sonunda Aksel'i öperek bizlere selam verdi Iraz ve Işık, yine yapacağını yaparak Iraz'ın Aksel'i öpeceği anda karın boşluğuma dirseğini geçirdi. İkisinin arasında tuhaf bir yakınlaşmanın olmadığını gördüğümüzde, ikisine de haksızlık yaptığımızı düşündüğümü belli eden bakışlarımı Işık'a yolladım ve sonra Iraz'la kucaklaşmasını seyrettim.

"Geciktim, kusura bakmayın," derken Aksel'in karşısındaki, Atahan ile Fatih'in arasındaki sandalyeye kuruldu Iraz ve daveti veren adamın konuşmasını beklerken birbiriyle alakasız konulardan sohbet etmeye koyulduk.

Akşam boyunca gözlemlediğim ve sonra da öğreneceğim kadarıyla Işık, Fatih ile Atahan'ı çok sevmiştii. Bu işe hiç şaşırmadım çünkü ikisi de gerçekten sevmeye değer insanlardı; o zamanlar haklarında bunu düşünmekteydim. Altımız bir arkadaş grubunu oluşturunuyorduk. Aksel benim sevgilimdi ve Iraz da en yakın arkadaşımdaydı, ancak her birini göz önüne aldığımdaya karşılıksız sevebileceğiniz ve asla zarar görmeyeceğiniz sanki yalnızca Atahan ile Fatih'ti. Atahan'ın bana karşı olan dostane ve ağabey tutumları, ona karşı Fatih'e hissettiğimden daha yakın hissetmemeye sebep oluyordu belki de ancak ikisinin de o zamanlar aramızdaki en temiz kalpli insanlar olduğunu biliyordum.

Iraz'ın zaman zaman bencil olduğunu ve çıkarları doğrultusunda hareket ettiğini; İyem'in insanları kafasında belirli sınıflara ayırdığını ve düşük sınıftakilerle iletişim dahi kurmadığını; Aksel'in insanların zayıflıklarını kullandığını ve aynı zamanda kendini beğenmişin teki olduğunu biliyordum. Belki de Aksel kendini beğenmekte haklıydı çünkü o zamanlardaki düşünceme göre Aksel'in ne görünüş ne de başka bir konuda bir kusuru vardı. Uzun boylu oluşuyla, düz sarı saçları, yeşil iri gözleri, düzgün burnu ve biçimli kaşları ile kesinlikle çok ama çok yakışıklı görünüyordu. Onu, o zamanlara dek hep kusursuz bir varlık olarak görüp beğendim. Üstelik onun bana hissettikleri, onu ilk tanıdığım andan itibaren hep içimi ısıtmış, diğer bütün kızların hayallerini süsleyen o bedene yalnızca benim dokunduğum gerçeği gururumu okşamıştı.

O an bana karşı gerçek duygular beslediğini düşünüyordum olmalıydım ki o hareketi yaptım. Mekândan ayrıldıktan sonra baş başa bir yerlere gidip gidemeyeceğimizi sordum ona. Evet, Oflaz bir şekilde hayatıma dâhil olmuş ve onunla aramda garip bir bağ oluşuvermişti ancak ben, o akşam hâlâ Aksel'den hoşlandığımı zannediyordum.

"Elbette bebeğim, sen nasıl istersen," dedikten sonra çarpık gülüşüyle birlikte bana göz kırptı.

"Hayırdır? Çifte kumrular aralarında ne konuşuyor bakalım?"

Kimse Gerçek Değil

Fatih'in sorusunu benim yerime Aksel, "Gecenin sonunda bir yerlere mi gitsek diye konuşuyorduk da..." diyerek yanıtladı.

"Harika olur!" diye neşeyle atıldı biricik, her işe burnunu sokan kuzenim.

Aksel, bakışlarını Işık'a çevirerek onu reddetmek yerine Iraz'a döndü ve dudaklarında kıskırtıcı bir gülümseme belirmişken, "Işıl ve ben, baş başa olmak istiyoruz," dedi. Kaşlarını Aksel'in bu hareketi karşısında çatılırken Aksel, kendini hızla toparladı ve diğerlerine dönerek, "Sevgiliyiz lan biz, bırakın da biraz baş başa takılalım!" dedi.

Işık, tam o anda karın boşluğuma dirseğini öyle bir geçirdi ki ister istemez acıyla inledim ve bu da diğerlerinin dikkatini Aksel'den alarak bana çevirdi. O an nasıl bir yalan söyleyeceğimi bilemedim ve kendimi rezil etmek durumunda kaldım.

"Tuvalete gitsem iyi olacak."

Oturduğum sandalyemi geriye iterek Aksel'in yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormasını kulak arkası edip yanlarından ayrıldım. O sırada Fatih'in, "Ne yapacaksın abi? Kızın ıkınmasına mı yardım edeceksin? Anladık sevgilisiniz ama bu kadar da yakın olmanıza hiç gerek yok bence," dediğini hiç duymamış gibi yapacaktım.

Koridoru dönmemle birinin kolumdan tutarak beni olduğum yere çivilenmişçesine durdurması bir oldu. Meraklı bakışlarımı kolumu tutan kişiye çevirdim ve tanıdık -aslında tam da görmek istediğim- yüzle karşılaşınca tuttuğum nefesimi verdim.

"Sen de gördün, değil mi?" diye sordu Işık.

Öfkelenmemeye çalışırken sabır diledim ve sonra, "Çok paranoyaksın Işık," dedim.

Sağ elinin avuç içini alnına vurdu, "Kızım sen kör müsün yoksa aptal mı? Basbayağı benim sorduğum soruya Iraz'a dönerek cevap verdi. Cevabı gayet de Iraz'a nispet yapar gibiydi. Hani sanki bunlar kendi aralarında kavga etmişler de Aksel, Iraz'ı seninle kıskandırmaya çalışıyormuş gibi!" dedi tek nefeste.

Başımı iki yana sallayarak, "Onları henüz tanımıyorsun, eğer tanısaydın söylediklerin için çok utanır ve derhâl onlardan özür dilerdin," dedim, ancak elbette söylediklerimde samimi değildim.

Işık'ın beni gördüğü gibi ne kördüm ne de aptaldım. Aksel'in Iraz'a gülümsemesini de bakışını da yakalamıştım; elbette Iraz'ın bunlara karşılık nasıl öfkelenildiğini de... Ben yalnızca, yıllarca kimse tarafından, bakın buraya dikkat etmelisiniz, hiç kimse tarafından

kötülük görmediğim için o an en yakınlarımın bana böyle bir kötülük yaptığını düşünmek istemedim. İçten içe biliyordum ancak düşünmekten kaçıyordum çünkü kabullendiğim takdirde ne yapacağımı bilmiyordum.

“Sen iflah olmaz bir aptalsın,” dedi Işık öfkeyle ve arkasını dönerek geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

O an yine bütün bedenim, yalnızlık hissiyle dolup taşı ve kaçmak istedim. Oflaz’a kaçmak ve onda saklanmak istedim. Çantamı masada bıraktığımı fark edince daha önce birçok kez olduğu gibi bu hisle tek başıma baş etmem gerektiğine karar verdim ve derin bir nefes aldıktan sonra Işık’ın arkasından gittim.

Masaya tekrar döndüğümde bana, benim için gerçekten endişelenmişler gibi bakıyorlardı ve ben o an yalnızca Aksel ile Iraz’ı düşündüğüm için tuvalet bahanesi ile yanlarından ayrıldığımı unutmuştum. Zaten bu yüzden bana iyi olup olmadığımı sorduklarında, neden iyi olmamam gerektiğini sordum.

“Çıgıllıklar eşliğinde ağlayarak tuvalete koştuğunu ne çabuk unuttun!” diye abartınca Fatih, olan biteni anımsadım.

“İyi görünmüyorsun,” dedi İyem.

“Suratının rengi solmuş. Aksel, sen en iyisi Işıl’ı evine götür,” deyince Atahan, ne diyeceğimi bilemedim. Aksel’le yalnız kalmak istediğimden yalnızca yirmi dakika öncesinde eminken o an değildim, çünkü yine ona karşı şüphe duyuyordum, hatta bu kez şüphelerim artmıştı.

“Evet, bence de!” diye Atahan’a destek verince Işık, kaşlarını çatarak ona döndüm. Oturduğu yerden kalktı ve çantamı elime tutuştururken bana sarılıyormuş gibi yaparak, “Baş başa kalın ve ağzından laf almaya çalış. Belki hasta olduğun için acır sana ve gerçekleri anlatır. Hiç sanmıyorum ama denemeye değer,” dedi kulağıma doğru fısıldayarak.

Aksel ve Iraz’la aynı masada oturmaya devam etmektense Aksel’le fazladan yarım saat geçirmek ve sonra, tek başıma sıcak yatağıma girmek daha makul görününce başımı salladım ve Aksel’e dönerek, “Beni eve bırakır mısın?” diye sordum.

Endişeyle parıldayan gözlerini üzerimden zaten bir an olsun çekmezken hızla başını salladı ve ayağa kalkarak belime sarıldı.

“İsterseniz benim arabayı vereyim, şimdi motorda rüzgâr alırsa daha kötü olur falan...”

Fatih’in önerisini başını sallayarak onaylayınca Aksel, “Ben nasıl döneceğim eve Fatih? Bu elbiseyle motora binemem ki!” diye hayıflanarak konuştu İyem.

“İyem!” dedi uyarıcı bir ses tonuyla Atahan ve o anda İyem ne dediğinin farkına vararak bana döndü, “Özür dilerim Işıl ya...” dedi.

Başımı iki yana sallayarak, “Sorun değil, haklısın, bu elbiseyle motora binemezsin,” dedim.

İyem, ona alınmadığımı anlayınca rahatlamış bir şekilde gülümsedi. O an sandım ki İyem’in belki de isteyeceği son şey benim kalbimi kırmaktı. Bu yüzden ben de ona içten bir şekilde gülümsedim.

“Merak etme, Işıl’ı bıraktıktan sonra geri döner arabayı bırakırım. Sen de bu sayede, üzerindeki elbise olup olmadığından bile emin olamadığım bu şeyle motora binmek zorunda kalmazsın!”

Aksel’in sert çıkışına şaşkınlıkla bakakaldım. İyem’in kıyafetini onaylamadığını neden böyle bir dille belirtme gereği duyduğunu anlamamıştım. Benim gibi diğerleri de anlamamış olmalıydı ki aramızda kısa bir sessizlik oldu ve bu sessizlikte herkes şaşkınlıkla Aksel’e baktı. Bir kişi hariç...

İyem, Aksel’e hiç de şaşkınlıkla bakmıyor, aksine oldukça keyifli bir şekilde bakıyordu. O an Aksel’in, bu sözlerini İyem’le baş başa oturdukları zaman da söylediğini ve İyem’in onu terslediğini düşündüğümünden bu olayın üzerinde durmayıp diğerlerine yalnızca el sallayarak veda ettim. Aksel, belimdeki kolunu bana daha sıkı dolayarak yürümeme yardım etti.

Bedenim sağlıklı, ruhum hasta bir şekilde adımlarımı attığım ve Aksel’in bana yardım ettiğini sandığı birkaç dakikalık yürüyüşün sonunda çıkışa ulaşmıştık. Aksel’le baş başa kaldığımızda neler konuşacağımıza dair endişelendiğim için midemin bulanmaya başladığını hissediyordum. Ancak daha sonra, midemin yalnızca bulanmayıp ağrmasına da sebep olacak o yıkım gerçekleşti.

Onları gördüm. Babamı ve babamın tıpkı Aksel’in bana sarıldığı gibi beline sarıldığı o genç kızı...

8.GÜN

Şüphe, arsız bir tohumdu. Aklına düştü mü bir kere, sen çürütmek için ne kadar uğraşırsan uğraş o yine de filizlenirdi.

O gün babamı, benden ancak birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ettiğim bir kadınla görmüştüm görmesine ancak yanına gidememiştim. Bedenim kaskatı kesilmişti, o an Aksel bana sarılmıyor olsaydı belki de olduğum yere düşüp kalırdım. Benim duraksadığımı görünce Aksel, bir tuhaflık olduğunu sezerek bakışlarımı takip etmişti fakat babam ve o kadın, çoktan benim onları gördüğüm yerden ayrıldıkları için şahit olduğum manzaraya tanıklık edememişti. Devamında ben ne yapacağımı bilemez hâlde öylece dikildim, sorularına yanıt alamayan Aksel ise beni nazikçe iterek yürütmeye başladı. Birlikte mekândan ayrıldık ve Fatih'in son model arabasına bindik. Ben yaşadığım şoku atlatmaya çalışırken Aksel arabayı çalıştırdı ve mekânın bulunduğu caddeden ayrıldık.

"Nereye gitmek ister benim güzel sevgilim?" diye sorduğunu duydum Aksel'in. Omuz silkerek kararı ona bıraktığımı belirttim ve sonrasında yüzümü yanımdaki siyah cama dönerek camı açtım.

Aksel arabayı hızlı kullandığı için olsa gerek, rüzgâr şiddetli bir

şekilde yüzümü yalıyordu. Gecenin karanlığında ilerlediğimiz o saatte Aksel, arabanın içini dolduran müziğin sesini arttırdı, ben ise açık camdan dışarıya bakarak geçtiğimiz sokakları izledim. Müziğin iyileştirici gücüne kendimi bırakarak zihnimdekilerin boşalmasını diledim ancak olmadı. Arabanın seyir halinde olduğu dakikalar boyunca aklım hep şahit olduğum o manzaraydı. Dileğim ise yatağıma girmek ve örtüyü başımın üstüne çektikten sonra Oflaz'a yazarak ondan beni sakinleştirmesini istemektir.

Araba yavaşlayarak durdu. Bunu algılamam Aksel'in, "Geldik," diye duyurmasından sonra gerçekleşti.

Durumu daha da tuhaflaştırmak istemediğim için son zamanlarda sık sık yaptığım gibi rol yaptım, ona döndüm ve hafifçe gülümseyerek başımı salladım. Kapısını açarak arabadan ilk inen o oldu, ben ise yokluğunda derin bir nefes aldım ve daha sonra kapımı açmak için hareketlendim. Beni şaşırtmayarak centilmen bir erkeği oynadı ve benden önce davranarak kapımı açtı, tutmam için bana elini uzattı. Onu reddetmeyerek elini tuttum ve dikkatli olarak arabadan indim.

Beni nereye getirdiğini merak edince bakışlarım ondan ayrılarak etrafı gözledi. İkinci dönemin son final sınavından sonra beni ilk kez getirdiği ve sonrasında benim müptelası olduğum o yer, bana iyi geliyordu. Ne zaman canım sıkılsa oraya giderdim. Aksel de bunu biliyormuş gibi beni o gün, oraya götürmüştü.

Arabayı yolun kenarına park edilmiş bir şekilde bıraktık ve birkaç metre ötedeki karavana ilerledik. Şehrin en güzel manzarasına bakan bu yolun kenarına park edilmiş karavan, kahve tiryakisi olan insanların uğrak yeri idi. Kendine özgü kahveleri bulunan bu karavanın içinde neler dönüyordu, merak konusuydu. Karavanın etrafında tahtadan yapılmış küçük tabure ve masalar vardı. İnsanlar, onca çeşit arasından verdikleri siparişini dakikalar içerisinde aldıktan sonra bu taburelere oturarak ayaklarının altındaki şehrin manzarasıyla büyüleniyorlardı.

Karavanın küçük camından dışarıya kafasını çıkarmış olan genç kadın bizi görünce gülümsedi. Buranın daimî müşterilerinden değildik ancak her gelişimizde onunla ettiğimiz sohbetler sonrasında aramızda sıcak bir bağ oluşmuştu. Daha doğrusu, benimle arasında bir bağ oluşmuştu. Afrika örgüsü ile yapılmış saçlarında birkaç renk vardı; lacivert, mor ve kırmızı renklerinin karıştığı siyah saçlarıyla zaten güzel bir kadın olan Sasha, dikkatleri üzerine çekiyordu. Hafif çekik bir yapısı olan yeşil renkteki gözlerinin içi, bizi gördüğü için gülmeye başlayınca aynı sıcaklıkla ona karşılık verdim. Karavana ulaşmamıza birkaç büyük adım kalmışken daha önceleri de yaptığı gibi geri çekildi ve karavanının kapısını açarak aşağı indi.

"İşil!" diye şakıyarak kollarını açtı ve bana sıkıca sarılmasına izin verdim. Önceleri hissettiğim yabancılık ve yalnızlık duygusunu, neden hiç tanımadığım insanlarla iletişim hâlinde kalarak gidermeye çalıştığıma o an anlam veremedim. Çünkü o an Sasha'nın enerjisi ve bana içtenlikle sarılışı, hissettiğim bütün kötü duygulardan arınmama sebep oldu. "Özlettiniz kendinizi," derken benden ayrılarak aynı şekilde Aksel'i karşılıyordu.

"Biz de özledik seni," dedim dürüst davranarak. Aksel ise beni, "Elbette kahvelerini de!" diyerek tamamladı.

Sasha içten bir şekilde gülümsemeye devam ederken, "Her zamankinden yapıyorum öyleyse," dedi ve bana göz kırptıktan sonra tekrar karavana girdi.

Aksel, belimdeki eliyle beni hafifçe itti, karşılıklı duran boş taburelere yöneltti. Birlikte taburelere geçtik ve elbisem dolayısıyla fazlasıyla rahatsız hissederek küçük taburenin üzerine oturdum. Aksel oldukça rahat bir tavırla etrafını ve beni seyrederken ben bir an önce buradan çekip gitmenin hayalini kuruyordum.

Az sonra Sasha, elindeki tepsiyle birlikte döndü. Aslında Sasha masalara servis yapmazdı. Herkes siparişini verir, kendisi alır ve masalara geçerdi ancak bizi sevdiğinden olsa gerek ne yiyip içtiğimizi bilerek o bize servis yapmak isterdi. Önce tepsiyi masaya bıraktı, daha sonra üçüncü tabureye oturdu.

Sasha, gerçekten bir farklılık yaratmıştı. Şehrin en güzel manzarasına bakan yolun kenarına karavanını park edip orayı kendi işletmesine dönüştürürken aynı zamanda yalnızca kendisine özel kahve ve çikolata çeşitleriyle de ün salmıştı. Mekânını da onu da gerçekten seviyordum.

"Nereden geldiniz böyle? Ne kadar şıksınız!"

"Bir davetten," diye kısaca cevapladı Aksel. Sasha'nın bütün ayrıntılarına kadar öğrenmek isteyeceğini düşünmüş olmalı ki ardından, "Fatih'in babasının arkadaşının mekânının açılışı. Uh, tamlamaya bakar mısınız?" diye devam etti.

İkisi gülüşürken ben tepsinin üzerindeki kahvemi elime alarak yudumladım. Kahve tabaklarının ortasındaki küçük çikolata toplarından birini ağzıma attıktan sonra ise, "Nasıl gidiyor? Anlat," dedim Sasha'ya hitaben.

"Yahu boş ver beni, siz anlatın. Keyifler nasıl? Ufukta evlilik planları var mı bakalım?"

Benim gibi kahvesini eline alarak yudumlamakta olan Aksel, Sasha'nın son sorusunu duyunca öksürmeye başladı. Elbette olumlu

bir tepki beklemiyordum ondan ve aslında öyle yapması benim lehime bile olmuştu.

“Ne o? Ölmek için çok mu gençsin yoksa?” diye alaycı bir şekilde sorunca Sasha, Aksel kendine gelir gelmez, “Ne alakası var yahu?” diye sordu.

“Evlilik aşkı değil, insanı öldürür.”

Sasha’nın derin bir yarasının olduğunu, sesine yansıyan tını sebebiyle anlayınca daha sonra ona bu konu hakkında soru sormaya karar verdim. Benim anladığımı anlamayan Aksel, o an bile farklı pencerelerin arkasında olduğumuzu kanıtlarcasına, “Dedi çokbilmiş,” diyerek güldü.

Sasha, Aksel’e laf anlatmanın anlamsız olacağını düşünüyor olmalıydı ki “Neyse ne...” dedi elini havada sallarken. Daha sonra bana döndü ve beni gördü.

“Hey, neyin var?”

Aksel, Sasha’nın sorusuyla birlikte bana döndü ve sonra tepkisine bozulduğumu sanarak, “Bebeğim, yanlış anladın, gerçekten,” dedi telaşla.

“Yorgunum sadece,” diye yalan söyledim. Aksel’in yanında Sasha’ya gerçeklerden bahsedemezdim.

“Kahveni iç de kendine gel o zaman,” derken gururla gülümsüyordu.

Devamında söylediğini yaptım ve bir süre daha bizimle sohbet edip daha sonra yeni gelen müşterilerle sohbet etmek üzere yanımızdan ayrılmasına izin verdim.

“Buradan sonra nereye geçmek istermiş benim sevgilim?” diye sorarken eli, kahve bardağını tutmayan elimin üstünü örtmüştü.

Önce bana olan hitap şeklini, sonra dokunuşunu, bakışlarını sorguladım ve daha sonra samimiyetiyle başka bir odaya geçtik. Karşımdaki zayıflığı beni öylesine uzak hissettirdi ki ona, sahteliğini gördüğümü düşünerek o odadan ayrıldım.

“Aksel, ben ayrılmak istiyorum.”

Ne elini elimden çekti ne de yüzündeki o ifade, benim onu çok önceden terk ettiğim şekilde gitti. Dudakları aralandı, “Tamam işte, ben de bunu soruyorum. Buradan ayrılınca nereye gidelim?” diye sordu.

O an beni anlamazdan geldiğini düşünerek bu soruyu sorduğunu sanmıştım fakat şimdilerde anlıyorum ki soruyu sorma sebebi,

tamamen aptal olmasıydı.

Dişlerimi sıktım, ona artık tahammül edemediğimi anlaması için ses tonumun hangi duyguları barındıracağına dair endişe duymadan, "Senden ayrılmak istiyorum," dedim.

Beklediğim gibi önce yüzündeki ifade onu terk etti, daha sonra bana dokunuşu kesildi ve aralık duran dudaklarının arasından, "Neden?" sorusu çıktı.

O an onu sevdiğimi sanıyordum. O an gerçekten ona haksızlık yaptığımı düşünüyordum. Bu yüzden yüzündeki ifade beni kahretti. Ona bunu yaptığım ve yapmayı sürdüreceğim için kendimi suçlayarak kötü hissettim. Yine de yaptım.

"Bu aralar iyi değilim; biliyorsun, biliyorsunuz... Hepiniz nasıl uzaklaştığımı gördünüz ama iyi olmam için bu yeterli değil..."

"İyi olman için benden ayrılman mı gerekiyor yani?" diye sordu bana inanamıyormuş gibi bakarken.

"Evet."

"Ne yaptım sana?"

Ona, bunu yapıyor olmak beni o kadar üzdü ki bir anlığına vazgeçmek istedim. Bakışları, yüzündeki ifade ve en önemlisi sesindeki ton, çok üzüldüğünü zannetmeme yol açmıştı. Masanın üzerinde durmaya devam eden elini tutarak özür dilemek istedim ancak sonra aklıma bir kitapta gördüğüm bir söz geldi.

Kimse sizden daha önemli değil.

Kitabın teşekkür kısmında yazarın okurlarına söylediği bu söz, zihnimde onlarca kez tekrarlandı ve geri dönüşün olmayacağına dair kendime söz verdim.

"Hiçbir şey," diye cevapladım sorusunu.

Kaşlarını kaldırdı, "Hiçbir şey, öyle mi?" diye sordu. "Sana hiçbir şey yapmadım, yine de benden ayrılmak istiyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Nankörsün," dedi öfkeyle. Başımı iki yana salladım. "Okul bitti ve sen kayboldun. Diğerlerini siktir et, beni görmek istemedin. Sana gelmeme izin vermedin, seninle iletişim kurmama engel oldun. Seni özledim, çok özledim ama yine de hiç kızmadım. Neden? Yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu ve sonunda bana geleceğini düşündüğüm için... Evet, gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacın varmış ve gerçekten bana geldin ancak gelişin, gitmek içinmiş. Anlayışımın karşılığında

ettiğin teşekkür bu mu?” diye konuştu. Konuşmak için dudaklarımı araladım. “Bana karşı bir şey hissetmiyor musun artık?” diye sordu.

O an gerçekten de öyle olduğumu sanıyor olmalıydım ki, “Hissediyorum!” dedim.

“O zaman neden?” diye bağırarak sordu. Etraftakilerin dikkati bize yönelince sessiz olması gerektiğini hatırlattım ona. İkimizi de rezil etmek istemiyor olmalıydı ki devamında daha sakın bir ses tonuyla konuştu. “Başka biri mi var?”

Kaşlarımı çatarken, “Elbette hayır!” diyerek ona karşı çıktım.

Size yemin ederim, o an aklıma bir an olsun Oflaz gelmedi ancak yine, şimdilerde düşününce anlıyorum ki Aksel, o gün şüphelerinde haklıydı. Başka biri vardı.

“Öyleyse ayrılmayacağız. Çok istiyorsan yine uzaklaşırsın benden... İlişkimize ufak bir ara vermiş oluruz ve iyi olduğunda devam ederiz.”

Başımı iki yana salladım. “Aksel, ben...”

“Lütfen,” diyerek sözümü kesti. “Lütfen beni bırakma.” Ne kadar ciddi olduğumu gördüğünde işaret parmağını havaya kaldırdı. “Bir hafta, sadece bir hafta dediğim gibi yapalım. Eğer kararın kesinse bir hafta sonra bile... İşte o zaman gerçekten ayrılırız.”

Onu bırakmamam için aldığı bu hâl ne yazık ki o an duygularımı etkiledi ve ağzımdan, “Tamam,” sözü çıktı. Gözleri bir anda mutluluğa kavuştu ve sonra, benim fazlasıyla zorlanarak dâhil olduğum bu konuşma hiç yapılmamış gibi davranmaya başladı.

Devamında biraz daha oturduk, kahvelerimiz bittikten sonra Sasha ile vedalaşarak arabaya geri döndük. Aksel, başka bir yere gitmek isteyip istemediğimi sordu; gerçekten yorulduğumu ve eve gitmek istediğimi söyledim. Yola çıkmamızın üzerinden on ya da on beş dakika geçmişti ki arabanın içini dolduran müzik aniden kesildi ve Aksel’in zil sesi duyuldu.

Arayan kişinin Iraz olduğunu görünce farkında olmadan elim uzandı ve dolayısıyla Aksel’e sormadan ona gelen aramayı yanıtladım. Arabanın içi bu kez Iraz’ın sesiyle yankılandı.

“Bebeğim?”

Kaşlarım çatılırken gözlerim ekrandan ayrılarak Aksel’e çevrildi. Aksel’in sakın kalacağını umuyordum ancak telaşlandı. Bunu, değişen yüz ifadesinden anlamıştım. Iraz’ın, ona bu şekilde hitap ettiğine daha önce hiç şahit olmadığım için elbette bunu garipsedim. Ben, Aksel’e açıklama beklercesine bakarken o, bana bakmak yerine dikkatini

yoldan ayırmadan konuştu.

“Işıl’ı evine bırakıyorum, şu anda arabadayız. Onu bırakınca dönüp sizi alırım!”

Aksel’in bastıramadığı telaşı sesine yansımıştı. İraz bir süre sessiz kaldı, daha sonra, “Işıl, beni duyuyor musun?” diye sordu.

“Duyuyorum,” dediğim sırada sesim fazlasıyla soğuk çıkmıştı.

“Fatih, kuzenini eve sağ salim getirecekmiş ama öncesinde biraz takılacaklarmış.”

Önce, hiç beklemediğim bir konuya dair bir şey söylediği için onu algılamakta güçlük çektim. Sonra cümleyi tekrarlayınca, “Babamı arayıp izin istesin,” diyebildim.

“Çoktan almış bile,” derken güldüğünü hissettim. “Neyse, hadi ben kapatayım artık. Öpüldünüz!”

İraz’ın araması sonlanınca arabanın içi yeniden müzikle doldu. Ben hiçbir şey sormadım, o da bir şey söyleme gereği duymamış olmalıydı ki konuşmadı. Biraz sonra duran arabadan önce kendisi indi, sonra benim kapımı açarak inmeme yardımcı oldu.

“İyi düşün, olur mu?” Başımı salladım. Aslında düşünecek bir şeyim yoktu ancak o an, onu daha fazla üzmem istemedim. Veda etmek için bana doğru uzanınca istemsizce geri çekildim. Yüzüne yine o hüznün gelirken, “Lütfen, son kez,” dedi.

Beni sevdiğini sanıyordum. Bu yüzden, bir an önce evime girmek ve Oflaz’a yazmak isterken Aksel’e beni sertçe öpmesi için izin verdim. Dudakları benden ayrılınca ona kısa bir bakış atıp evime yöneldim. Ben eve girene kadar bekleyip eve girdikten sonra gitmesi bile o an bana hüznü gelmişken odama, kendimi suçlar bir hâlde girmiştım.

Üzerimdeki elbiseden kurtulmak, soğuk bir duşa girmek istiyordum ancak önce anneme hesap vermem gerekiyordu. Işık’ı ilk kez tanıştığı insanlarla tek başına bırakmış olmam elbette annemi öfkeli yapmıştı ancak nedendir bilmem, o akşam çok üstüme gelmedi. İstedğim gibi üzerimdekilerden kurtulup soğuk bir duş alarak en azından bedenimi rahatlattıktan sonra saatlerdir hayalini kurduğum şeyi yaptım. Çantamdaki telefonumu alarak odamın ışığını kapattım ve yatağıma girerek o uygulamaya giriş yaptım.

Birkaç saattir delicesine merak ettiğim mesaj bildirimine dokununca fotoğraf açıldı. Önce bana, benim için kendi fotoğrafını çekip atmasına şaşırdım, sonraysa fotoğraftaki hâline... Kafası, yatak başlığına yaslı olan yastığın üzerindeydi, telefonu çapraz tutarak

ön kameradan kendini çekmek için hazırlanmıştı. Yine siyah-beyaz efektli olan bu fotoğrafını diğerlerinden ayıran şey, dudaklarının aldığı şekildi. Diğer hiçbir fotoğrafında gülümsemeyen Oflaz, benim için çekip attığı fotoğrafında dişlerini göstererek gülmüştü. Düzgün dişlerinden gözlerimi alabildiğimde, o an bile çok sevdiğim birer boncuğa benzettiğim gözlerine baktım. İçimdeki kötü hislerin benden uzaklaşmasını sağlayan enerjisini özlediğimi fark ettiğimdeyse parmaklarım klavyenin üzerinde dans etmeye başladı.

anonim: gülebiliyormuşsun :p

Cevap beklediğim dakikaların sonunda bir mesaj bildirimi aldım ancak bu Oflaz'dan değil, Aksel'dendi.

sevgilim: Seni seviyorum.

O an kendimi o kadar kötü hissettim ki... Şu an nasıl anlatmam gerektiğini, ne söylersem beni gerçekten anlayabileceğinizi bilmiyorum. Onu sevdiğimi sanıyordum ancak başkasının beni heyecanlandırmaya devam etmesine izin veriyordum. Beni sevdiğini sanıyordum ancak beni aldattığına dair şüphelerimi yüzüne vurmuyordum. Asıl korktuğum şey, sevdiğimi hissetme duygusunu kaybetmek miydi, yoksa kendimi kaybetmek miydi, hâlâ bilmiyorum. Gerçekler açığa çıktığında, o an yanımda olan herkesi kaybedeceğimi biliyordum. Korktuğum şey bu muydu, yoksa devam edemeyeceğimi hissediyor olmam mıydı? Bilmiyorum. Şu an bile bilmediğim bu şeyden dolayı, o zaman yaptıklarım için beni yargılamayın.

Mesajını görmezden gelmeyi tercih ederek rehberime girdim ve adını değiştirdim. Onunla birlikteliğimi ne zamandan beri bitirmeyi planladığımı dahi bilmiyordum, hatta o an pişman hissediyordum.

Yeniden mesaj kutusunu açmak ve yazmak üzereydim ki Oflaz'dan, benim tek kurtarıcım olduğunu kanıtlarcasına bir mesaj aldım.

masallardankorkuyoruz: evet, sadece sana :')

Zihnimdeki her şey bir an beni terk etti. Daha sonra her yerim, Oflaz'ın hissettirdikleriyle dolup taşı ve devamında hiç duraksamadan sohbet etmeye koyulduk.

şaşırdım açıkçası

benimle olduğun müddetçe daha çok şaşıracaksın

çok iddialısın ;)

Veronika Ölmek İstiyor

ne

okudun mu?

hayır

oku

Bir başkasının, her ne için olursa olsun bana emir veriyor olması öfkelenmeme sebep olsa da o an Oflaz'a kızamadım. Aniden konuyu bambaşka bir yere, oldukça güzel bir yöne çekmesi hoşuma bile gitmişti.

olur, okurum

başka var mı okumamı önerdiğin?

hm hm

düşüneyim

düşün bakalım :)

Sohbet kutusundan çıkmadan beklemeye koyuldum. Uygulamada anlık olarak paylaştığı fotoğraflar sebebiyle çok kitap okuduğunu ve müzik dinlediğini biliyordum. Okuduğu kitaplar, genellikle klasik türken dinlediği müzikler, genelde slow, yabancı şarkılar olurdu.

Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu, Hayvan Çiftliği, Korku, Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği, Gösteri Peygamberi, Sisifos Söyleni

fakat mutlaka okumanı istediğim başka bir kitap var.

Bulantı

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken bu kitapları okuyarak ona daha da yaklaşacağımın bilincindeydim. O ve ben başka yerde gibiydik, o bulunduğu yerden memnundu ve ben ona ulaşmak için çırpınıyordum. Onun bulunduğu yer ışıklar içinde, sakın ve elbette huzurlu bir yerdi; benimkiyse karmaşık olduğu kadar hayal kırıklığı ile çevrelenmiş vaziyetteydi.

okurum. Teşekkür ederim

:)

nasıl geçti günün?

O an düştüğümü gerçekten hissettim. Önce Aksel ve Iraz arasındakiler geldi aklıma, daha sonra babam ve yanındaki kadının görüntüsü... Bastırdığım bütün duygular o anda vücudumu esir aldı.

Kimse Gerçek Değil

Alt üst olan ruhum yazmaya devam etti.

pek iyi sayılmaz

neden?

sevgilimden ayrıldım

Mesajı gönderir göndermez yaptığının tam bir aptallık olduğunu fark ettim fakat iş işten geçmişti.

sevgilin olduğunu bilmiyordum.

Alt dudagımı ısırđım, kendimi artık Aksel'i değil de Ofraz'ı aldatıyormuş gibi hissederken yazmaya devam ettim.

**konusu geçmemiştir diye
söylememişimdir. Neyse, sonuç olarak
ayrıldık**

neden ayrıldınız?

Kaşlarımı çatarak saatlerdir sorguladığım şeyi bir kez daha sorguladım. Çıkış bulamayınca ise durdum, zihnimdekileri öylece döktüm.

**bilmiyorum. Sadece ilk zamanki sıcaklığı
hissedemiyorum ve bundan ziyade
aldatıldığımı düşünüyorum.**

âşık değildin.

evet

basit bir hoşlanmaydı ve geçip bitti mi?

sanırım öyle

onunlayken ne hissediyordun?

sevildiğimi

başka?

Bir an duraksadım, sonra beklediğim takdirde her şeyin karıştığını hatırlayıp yazmaya devam ettim.

eğleniyordum, neşeliydim

:)

**ondan hoşlanmıyormuşsun bile. Yalnızca
onun seni seviyor olması hoşuna gitmiş,
bu kadar... Sevgisini artık yeterince**

hissedemeyinceyse kalmak istememişsin

suçluyum, değil mi?

nereden baktığına göre değişir ancak şu an
önemli olan bu bile değil

neden seni aldattığını düşünüyorsun ve kiminle?

en yakın arkadaşım. İraz'la

bence üzerine düşünmen gereken konu bu

tek başıma yapamam

gerçekler açığa çıktığında tek başıma ayağa
kalkamam

elinden tutuyor olacağım

Oflaz :)

sen ve ben, telefonların ardındaki
insanlardan başkası değiliz

eğer istersen oluruz

nasıl yani?

nerede yaşıyorsun?

İstanbul

tamamdır, düşmeye karar verdiğin gün yaz
bana. Kalkacağın sırada elinden tutmak
için orada olacağım

9.GÜN

1 yeni arama: masallardankorkuyoruz

Gözlerim okuduğum yazı dolayısıyla şaşkınlıkla açılırken ellerim tıpkı bedenimin geri kalanı gibi donup kalmıştı. Öylece tutmaya devam ettiğim telefonumun bildirim panelinde duran yazıya dokunsaydım belki de Oflaz'ın sesini duyabilecektim ancak o kadar şaşkındım ki hiçbir eylemde bulunamıyordum. İletişim kurduğumuz platformda yalnızca mesajlaşılabiliyordunuz, bu yüzden Oflaz'dan gelen aramaya o kadar şaşırmakta haklıydım. Uygulamaya gelen yeni güncellemeden haberdar olmadığım için aramanın kendi kendine sonlamasına sebep olacak kadar uzun bir süre boyunca öylece beklemiştim. Nihayetinde beynim kalbimden yana olmayı seçti ve ellerime verdiği komut dolayısıyla gelen yeni mesaj bildirimine dokunabildim.

masallardankorkuyoruz: göremiyorum

**seni, evet... Ancak sesini de mi
sakınacaksın benden?**

Ona henüz kendimi göstermemiştim. Sebebi neydi, o sıralar bilmiyordum. Beni beğenmeyeceğini düşünmem elbette değildi. Çünkü güzel bir kız olduğumun farkındayım ve öyle ya da böyle,

çoğu erkeğin beğenisini kazanacak bir tip olduğumun da... Ona, o anın öncesinde benden iki defa istemesine rağmen fotoğrafımı atmak istememiştim. Galiba o sıralar, yüzümü gördüğü takdirde artık ruhumu göremeyeceğini sanıyordum. O zaman bile onu o kadar tanıyamamışım ki böyle bir kaniya vararak kendimi ondan saklamışım.

İsminin yanında duran arama işaretine dokunmak yerine yazmayı tercih ettim çünkü az sonra sesini duyacak olma ihtimali beni heyecanlandırmıştı.

anonim: hayır elbette :)

öyleyse arayabilirim?

Duraksadım ve düşündüm. Elimden tutmak için bana geleceğini söylemişti. O an sesini duyabilme ihtimali bile beni o denli heyecanlandırmışken kim bilir onu canlı gördüğümde ne kadar heyecanlanacaktım...

Ve merak etmeyin, en detaylı anlattığım hatıralarım kesinlikle o anlar olacak.

tabii

Ve sonra, birkaç kez boğazımı temizledim, gelecek aramayı bekleyemeden oturduğum yatağımdan fırladım ve odamın içinde volta atmaya başladım. Onu tanıyana dek gözlerimde pembenin en tatlı tonundan bir at gözlüğü takılıydı; o geldi ve gözlüğü çekip çıkardı. Bana yazdıklarıyla bunu yapabilen adam, sizce konuştuklarıyla neler yapmıştır? Evet, ne hâle geldiğimin en iyi şahitleri sizlersiniz ama bekleyin, henüz onunla hikâyemizin nerede başladığını anlatmadım bile.

Ekranın değişmesiyle beni aradığını gördüm ve bu kez onu bekletmeyerek aramasını cevapladım. Dokunuşumla kurulan bağlantının diğer ucundaki onu duymak için telefonu kulağıma götürdüğümde artık kalbimin atmadığını hissediyor gibiydim.

“Işıl?”

Nefes aldığımı, daha doğrusu neden nefes aldığımı ben o an anladım. Onun sesinde ben, yaşama sebebimi buldum.

“Ofaz...”

“Oh be, erkek değilmişsin.”

Güldüm. “Eşek.”

Kısık sesle güldü. “Bunca zamandır neden bu tatlı sesi benden sakındın?”

Utanınca kızaran tiplerden değilim ama yüzümün yandığını hissederim. O an yüzümün alev aldığını hissettim. "Daha önce burada arama özelliği yoktu ki."

"Bak ya... Birbirimizi arayabileceğimiz tek yer burası mı sanki?"

Ne demek istediğini anlamıştım. Fotoğrafımı görmesi demek ne demekse onunla başka bir yerden iletişimi sürdürmemiz de aynı anlama geliyordu o an benim için. Bu yüzden söylediği şeyin üzerinde durmayarak konuyu bambaşka yere çektim.

"Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu'nu okudum."

"Ya..." dedi beklediğimin aksine konuyu değiştirmem dolayısıyla bozulmayarak. "Beğendin mi diye sormayacağım çünkü beğendiğinden eminim... Paylaş benimle, neler düşünüyorsun?"

"Bana benziyor," diye itiraf ettim. Bunu kendime bile ilk kez itiraf ettiğimi fark etmişim.

"Sen âşık değilsin Işıl," diyerek beni yanlış anladığını göstermiş oldu. Kadının adama olan hislerini, benim Oflaz'a olan hislerime benzetmişim fakat Oflaz, beni yanlış anlayarak Aksel'den bahsettiğimi sanmıştı.

Ona açıklama yapmak yerine itiraf etmeyi sürdürdüm. "Bundan emin değilim... Söylesene. İnsanın asıl âşık olduğu, karşısında özgürce çıplak kalabildiği kişi değil midir?"

Oflaz, ruhumu bütün çıplaklığıyla gören tek kişiydi ve ne yazık ki bu gerçeğe ne yapacağımı bilmiyordum.

"Benimle konuşmak istediğin şey bu mu gerçekten?"

Öfkelenmemişti fakat rahatsız olduğunu anlamıştım. Aksel'den bahsetmeyi sürdürdüğümü sanmış ve bundan rahatsızlık duyduğunu ses tonuna pekâlâ yansıtmıştı. Bu durum hoşuma gitmedi desem yalan söylemiş olurum. Öyle ki konuyu istediği gibi değiştirmek yerine, onu kızdırmak istercesine devam ettim.

"Aslında, evet. Aşkın, senin için anlamını merak ediyorum. Belki sonra, hislerimin ne olduğunu anlayabilirim."

Derin bir nefes aldı. "Bak Işıl," dedi sakın kalmaya çalıştığını belli edercesine. "Seninle aşk üzerine uzun uzun sohbetler etmek isterim ancak seninle, senin değerini zerre kadar bilmeyen bir herife karşı duyduğün hisler üzerine konuşmam."

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. Şu an düşünüyorum da... Aksel'i ne çabuk unutmuş ve kendimi bütünüyle Oflaz'a kaptırmıştım

öyle... Ancak kızmayın bana. Aksel'in beni aldattığını hissettikten sonra oldu tüm bunlar... Evet, öğrenmemiştim henüz ancak hissetmiştim ve içimdeki şüphe, beni Oflaz'ın kollarının arasına atmıştı. Oflaz ise yıllar boyu beni bekliyor gibi yapmış, karşıt tepki vermeden bana sıkıca sarılmıştı. Kızmayın bana ve devam etmeme izin verin.

"Tamam, kızma," diyerek oyunuma bir son verdim. Onunla ilk sesli konuşmamızda kötü anılar biriktirmek istememişim.

"Kızmadım," dedikten çok kısa bir süre sonra, "Ben sana hiçbir zaman kızmam," diye devam etti.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü sen bensin," dedi gülümseyerek; sesinden gülümsediğini anladım. "Kendime dönüştürdüğüm birine kızmam, onu üzmem."

Önce ne diyeceğimi bilemedim. O kadar güzel bir şeydi ki söylediği, zaten allak bullak olan zihnim iyice karıştı. "Seninle konuşmak istediğim başka bir şey var aslında," dedim, düğümlerden birini çözmek isteyerek.

"Nedir?"

"Babam," dedim tek nefeste. "Annemi aldatıyor olabilir."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Adım atmayı keserek yatağımın hemen yanında durdum. Elim boynuma giderken yatağımın ortasına oturdum, dizlerimi sıkıntıyla sallarken gözlerim kapalıydı. Zihnim yeniden o görüntüyü çağırırken karşısına, "Bu akşam onu bir kadınla gördüm," dedim. "Benim yaşlarımda bir kadınla, bir genç kızla... Kolu, beline sarılı bir vaziyetteyken."

Bir süre karşı taraftan ses gelmedi. Gözlerimi açtım ve telefonu kulağımdan uzaklaştırarak aramanın kapanıp kapanmadığını kontrol ettim. Oflaz'ın hâlâ hattın diğer ucunda olduğunu anlayınca telefonu tekrar kulağıma götürdüm ve bekledim.

"Olabilir, evet," dedi, beni inkâr ederek teselli etmek yerine. Oflaz'dan beklediğim kadar dolaysız ve Oflaz'dan beklediğim kadar gerçek bir tepkiyle dizlerimi sallamayı bıraktım. "Peki, sen bununla ne yapmayı düşünüyorsun?"

Duraksadım. Ne düşünebilirdim ki? Aksel'in beni aldattığını sezmiş ancak kanıtlara gerek duymamışım çünkü onu, sadece o beni sevdiği müddetçe seven biriydim. Ancak annem öyle miydi? Babama çok âşıkı ve babamın onu aldattığını sezmiş olmam yeterli olmayacaktı. Kanıtlar bulup annemin gözüne sokmadığım sürece annem asla babamın onu

aldattığına inanmazdı. Çünkü ben, Aksel beni sevmezse onu sevmezdim, o bana bir şey hissetmediğini söylese ona karşı hissettiklerim hiç var olmamış gibi giderdi; gerçek olmadıkları için. Ancak annem babamı, babam annemi sevmese bile sevmeye devam ederdi; gerçekten âşık olduğu için... O zamanlar öyle biliyor, öyle sanıyordum.

“Bilmiyorum.”

“Annene söylemek zorundasın.”

“Biliyorum.”

“Öncesinde babanla yüzleşmeyi düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Işıl,” dedi yumuşak bir sesle. “Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum,” dedikten sonra güldüm.

Benim gülüşümle birlikte o da güldü ancak gülüşmelerimiz uzun sürmedi. Bana, yanıma gelmeyi, babamla yüzleşmemiz esnasında yanımda olmayı teklif etmişti. Ancak o da biliyordu ki ben, bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığımı fakat tek başıma yapmam gerektiğini biliyordum. Ama bilmediği bir şey vardı. Ben buna gücüm olup olmadığını bilmiyordum.

“İstanbul’un hangi yakasında yaşıyorsun?” diye sordu bir süre sonra.

“Ne?” diye şaşkınlıkla sordum. *Bunun şimdi konumuzla ne alakası var,* diye düşünmeden edemiyordum.

“Hadi, söyle bana.”

Kaşlarımı çattım. “Avrupa yakası.”

O anda arama sonlandırıldı. Kaşlarım bu kez şaşkınlıkla yukarı kalkarken önce sebebini anlamaya çalıştım, daha sonra isminin yanındaki telefon işaretine dokundum. Beklediğim gibi yeni bir arama başlatılmadı ve ben mecburen yeni bir mesaj yazmak için klavyeye dokundum.

aramayı yüzüme kapatman sana yakışmadı

Mesajı gönderdikten sonra çevrim içi olup olmadığına baktım. Değildi, durmadım ve tekrar yazdım.

tamam, belki de yüzüme kapatmamışsındır.

bir işin çıkmış olabilir

bir arama gelmiş olabilir

Kimse Gerçek Değil

**şarjın bitmiş olabilir, evet bu daha mantıklı
yo, hayır... Telefonun bozuldu, değil mi? :(**

Alt dudağımı ısırđım ve daha fazla saçmalamak istemeyerek telefonumu kucağıma bıraktım. Ara sıra tuş kilidini açarak saate ve çevrim içi olup olmadığına bakıyordum. Yedi dakika boyunca yeni bir mesaj yazmadı ve ben de o yedi dakika boyunca zihnimde birçok hayal kurup sonra o hayalleri boğarak öldürdüm.

Sekizinci dakikanın başında, Oflaz'ın yazıyor olduğunu gördüm.

**yarın 4'te İstanbul Yeni Havalimanı'nın
geliş kapısında ol.**

**onlara el mi yamanmış yoksa bey mi
gösterelim.**

ve bu arada

bekletilmeyi sevmem ^^

Başımı şiddetle iki yana sallamaya başladım. Bu çok saçmaydı. Beni gerçekten tanımıyordu, dahası beni görmemişti bile. Tamam, benim ruhumu gördüğünü söylüyor ve ona kendimi başka kimseye karşı hissedemediğim kadar yakın hissediyordum ancak yine de hiç tanımadığı ve görmediği birine, kimse böyle bir teklifte bulunmazdı. Oflaz'ın diğer herkesten farklı biri olduğunu o an biliyordum.

Hafifçe kaşlarımı çattım ve başparmaklarım heyecanla titreyerek hareket ederken onu, kırmadan nasıl reddedeceğimi düşünüyordum.

hayır, dur

birbirimizi tanımıyoruz ve bu çok tuhaf

Ben yazmaya devam ederken yeni bir mesaj yolladığını gördüm.

birbirimizi tanımamamız mı tuhaf olan?

Bence de. Kendini tanıtmak ister misin? :)

O kadar farklı bir yerden bakıyordu ki dünyaya, yanıma gelmesini istemediğimi anlamamıştı. Eğer anlasaydı diğer herkes gibi kırılır, bozulur ya da öfkelenirdi; illaki kötü duygularla çarpmaya devam ederdi kalbi. Fakat anlamamıştı ve aslında anlasa bile böyle tepkiler vermeyeceğinden şimdilerde eminim.

hayır, tuhaf olan o değil.

öyleyse?

senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

merak ettiğin ne varsa sor
cevaplayacağım ^^

sen de benim hakkımda hiçbir şey
bilmiyorsun. Adım, yaşımda ve sevgilimle,
arkadaşlarımla, babamla aramdaki
sorunlar dışında hakkımda hiçbir şey
bilmiyorsun.

Gülmeyin, evet, şimdi ben de aynı düşüncedeyim. Daha ne bilmesini
istiyordum ki?

ben senin ruhunla ilgileniyorum.

düşüncelerinle, hislerinle ilgileniyorum.

ne olduğun veya kim olduğun beni
ilgilendirmiyor.

he ama şöyle bir şey var

hakkında zaten üç şey biliyorum ve eğer bu
üç şey de doğru değilse sıkıntı.

çünkü en nefret ettiğim şeydir yalan.

Ona yalan söylemediğimden emin olduğum hâlde sanki yalan
söylemişim ve o da bu yalanımı yakalamış hissine kapılınca sertçe
yutkundum.

sana yalan söylemedim.

ben de sana yalan söylemedim

düşüncelerimi doğrudan söyleyeceğim.

alınabilirsin fakat eğer mantıklı düşünecek
olursan bunları düşünmekte haklı
olduğumu anlayacaksınız.

söyle.

internetten tanıştığı adam veya kadın tarafından
öldürülen, tecavüze uğrayan, soyulan, satılan
ve daha nicesi başına gelen birçok insan var.
Bunların hepsini haberlerde okuyor ve görüyoruz.

sana onlardan biri olabilirsin demiyorum fakat
sana güvenemem. Bunca şeyi bildikten sonra
hiç tanımadığım birinin şehrimde sırı benim için
gelmesine izin veremem.

Alt dudagımı dişlerimin arasına aldım. Çevrim içiydi ancak bana yazmıyordu. Her şeyi mahvetmiş olabilir miydim? Neden hiçbir şey yazmıyordu? Benim hakkımdaki düşünceleri değişmiş miydi?

umarım beni anlıyorsundur...

Gerçekten acınacak hâldeydim. Birkaç dakika geçti, bu süre zarfında iki kişi mesaj attı. Onların mesajlarını görsem de açmadım ve Oflaz'dan gelecek herhangi bir mesajı beklemeye devam ettim.

hm hm

Rahatlayarak aldığım uzun nefesimi geri verdim. Bu tepkiyi verdiğine göre hiçbir şeyi mahvetmiş sayılmazdım.

madem internet sayesinde tanışacağın her insan hakkında bunu düşünüyorsun

öyleyse bırak.

burada ne işin var? Bana neden yazdın?

Kaşlarımı çattım. Mahvetmiştim. Batırmıştım. Sandığımdan çok daha fazla mahvetmiştim her şeyi ve tekrar nasıl toparlayabileceğimi bilmiyordum.

**ben sadece
konuşmak için**

anlıyorum.

Her yeni mesajı, nasıl olur da kalbimi böylesine ezerek içime işleyebilirdi? O an zihnim bu ve benzeri sorularla çevriliydi.

kızdın mı?

bilet almıştım

neyse artık

**gelmemem daha iyi olacak çünkü önce
tüm paranı alıp sonra sana tecavüz edebilir
ve daha sonrasında seni satabilir veya
öldürebilirim.**

Değil mi?

**bunları kast etmek istemediğimi
biliyorsun.**

ona âşık mısın?

Neden konuyu Aksel'e çevirdiğini anlamamıştım. Benim ona

Aksel'den bahsetmemden bu kadar rahatsız olup sonra bana böyle bir soru sormasını anlamsız bulmuştum.

seviyorum.

Keşke anlamsız bulduğum sorusu üzerinde daha fazla düşünüp nedenini çözdükten sonra yazsaydım mesajımı. Belki de her şey için o kadar geç kalmazdım.

peki.

lütfen yanlış anlama. Seninle konuşmaktan hoşlanıyorum ve her ne kadar sanaldakilere güvenmesem de sana bir gün güvenebileceğimi düşünüyorum. Bunu bil.

fakat sen de şunu bilmelisin ki

bundan sonra seni ciddiye almayacağım.

Ellerim buz kesmişti. Artık mesaj yazabilmek bir kenara, telefonu tutmaya devam etmek bile güç geliyordu.

o ne demek?

bana güvenmiyorsun

beni sevmeyeceksin de

neden kafamı daha fazla seninle yorayım ki?

Bundan önce kafasını benimle mi yoruyordu? Aramızda bir şeyler olabileceğini mi düşünmüştü? Hem de beni hiç görmeden, sesimi bile dakikalar öncesine kadar hiç duymamışken...

ileride sana güvenebileceğimi düşündüğümü söyledim.

ama sevmeyeceksin

değil mi?

Fotoğrafını büyüterek hüznün esir aldığı gözlerine baktım. Ne hissediyordu tam olarak şu anda? Hiç görmediği, sesini henüz duyduğu benim hakkımda ne düşünüyordu? Farklı biri olduğunu ona yazdığım ilk dakikalarda anlamıştım fakat bu kadarını beklememiştim. Kim, hiç tanımadığı birini böylesine önemserdi ki?

ben de öyle düşünmüştüm :')

Mesajına cevap vermemiş olmamı, kendi kafasında bir cevaba

yormuştu bile. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Aksel'e âşık değildim, bu doğrudu ve belki de onu sevmiyordum bile. Ancak onunla ayrılalı henüz birkaç gün oluyordu ve zaten kafamın en karışık olduğu dönemdeyken Oflaz'a bir söz veremezdim. Benim için özel bir insandı, onunla konuşmak bana iyi geliyordu ancak devamı veya fazlasını hayal dahi edemiyordum. Durum bu iken Oflaz'a ne diyebilirdim ki?

neyse

özür dilerim.

sorun değil demeyeceğim çünkü öyle.

eğer üzdüysem

üzdün.

Buruk bir gülümseme belirdi suratımda. Şimdi ne yapmalıyım? Kalıp daha da batırmalı mıydım yoksa kaçıp kendimi unutturmalı mıydım?

gidiyorum ben.

Evet, gitmeyi seçtim.

nasıl istersen.

Evet, o da gitmeme izin vermeyi seçti.

kal, dediğin zaman

Başımı şiddetle iki yana salladım. Karmakarışık zihnimin bana oynadığı oyunda onu kurban etmeye hakkım yoktu.

her neyse, boş ver.

aynen.

Aniden kendi acı kahve kabuğuna çekilmiş ve bir daha asla oradan çıkmayacakmış gibi konuşmuştu. Ona zaten hiç ulaşamayacağım bir yerden seslenmişim o ana dek ancak o bir şekilde beni duymuştu. Fakat o an bana karşı o kadar soğuktu ki artık beni, değil o yerden, hiçbir yerden duyamayacakmış gibi hissetmişim.

ölme.

tamam.

Neden her zaman verdiği o tatlı tepkiden vermemişti? "Tamam," da neyin nesiydi? Evet, soğumuştum içi ancak böyle yapmamalıydı.

böyle yapma.

iyi bak kendine.

Bana söyleyecek pek söz bırakmamıştı. Kalbimi yoran o histen bir an önce kurtulmayı dilerken parmaklarımı tekrar hareket ettirdim.

İyi geceler Oflaz.

İyi geceler Işıl.

Ona attığım son mesaj buydu, en azından ilk kısa ayrılığımız süresince... Devamında durgunlaştığım, babamın annemi, Aksel'in ise beni aldattığını düşünerek sancılı geceler geçirdiğim ve bu süre zarfında Oflaz'a bir kez olsun yazmadığım üç haftanın sonunda artık kendimi tanıyamıyordum. Oflaz'a, zaten kendime ve çevreme yabancı, yalnız hissettiğim için gitmiştim, artık Oflaz da benden gidince tamamen değişmiştim. Eskisi gibi bakmıyordum hiçbir şeye ve davranmıyordum hiç kimseye. Bu hem beni hem de etrafımdakileri üzen bir durumdu ve ne yazık ki bu duruma bir çare bulamıyordum.

Ancak sonra buldum.

10.GÜN

Üniversitenin devasa büyüklükteki yemekhanesinde oturmuş ders saatlerimizin gelmesini beklerken bir şeyler yiyorduk. Güz dönemi başlayalı bir hafta olmuştu. Bu yılki derslerin ağır olacağını daha şimdiden anlamıştık. Bunun yanı sıra, kimse Aksel’le birlikteliğimizin sonlandığını bilmiyordu. Aksel’in düşünmemi istediği bir hafta çoktan geçip gitmişti ancak ilişkimizin akıbetini kimseyle konuşmadığımız gibi tekrar birbirimizle de konuşmayı tercih etmemiştik. Artık sevgili değildik ama eski sevgili de değildik. İletişim kurmaya devam ediyorduk, arkadaşlarımızın yanında hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyorduk ki aslında Aksel’e göre zaten sorunumuz yoktu. Onun beni aldattığını düşünmemin ve artık beni sevmediğini hissettiğim için onu sevmediğimi hissetmeye başlamamın dışında evet, bir sorunumuz yoktu.

“Babam, ‘Bu dönemki dersleri geçemezsen harçlığını yarıya düşürürüm,’ dedi,” diyen İyem’e baygın bakışlarımı çevirdim. Derslerden kalmayı değil de harçlığının kesilmesini sorun etmesi gerçekten gülünçtü.

“Harçlığın ne kadar ki?” diye soran Atahan’a döndü İyem ve dudaklarını bükerek, “Üç yüz lira,” diye cevap verdi.

“Bu söylediğin senin aylık harçlığın, değil mi?” diye sordu İraz.

İyem yüzünü farklı bir şekle sokarak, “Çıldırдың mı sen?” diye sordu. “Tabii ki de haftalık!”

“Abart!” dedi Fatih alaycı bir ifadeyle.

“Ayda üç yüz lira harçlık alan var mıdır ya?” diye küçümsercesine konuştu İyem.

İyem’in babası zengindi, evet, hem de epey zengindi. Fatih’in babası onunkinden daha zengindi, ama Fatih çok mütevazı biriydi, İyem gibi paraya düşkün değildi. Aksel’in babasının durumu, İyem’ininki kadar iyi değildi ama nedense Aksel de tıpkı İyem gibiydi. Eğer parasız nefes alamayacağını düşünecek biri varsa bu masada, o da Fatih olmalıydı; İyem ya da Aksel değil... İraz, Atahan ya da ben hiç değil. Biz zaten burslu okuyan öğrencilerdik. Bizim ailelerimizin maddi durumu, diğerlerinininkinin yanında konuşulması gereksiz bir ayrıntıydı. Bakmayın böyle dediğime, aramızda durumu en kötü olan Atahan’ın bile ailesinin maddi durumu aslında ortalama sayılırdı. Okuduğumuz okul, daha çok zengin ailelerin çocuklarını gönderdiği bir okul olduğundan, Fatih kadar zengin olmayan öğrencilerin çoğu ve İyem ile Aksel bu konuyu fazlasıyla abartıyordu, o kadar...

“Merak etme sen,” dedi Aksel bir anda konuya dâhil olarak. “Esra’ya söyleriz, kendi sınav kâğıtlarına senin adını yazar.”

“Aksel,” dedi Atahan, ses tonunda bir şeylerden rahatsız olduğunu belirten kırıntılar taşıyordu. “Bu biraz... Fazla değil mi?”

Aksel kaşlarını çattı ve kısa bir anlığına düşündükten sonra, “Eğer fazlaysa kabul etmez, olur biter. Zorla yaptıracak değiliz ya,” diye devam etti. İyem de hevesle başını sallayarak Aksel’i onayladı.

Atahan’ın, “Ama Esra’yı biliyorsun...” demesine kalmadan, masamızın hemen yanından geçip gitmekte olan Esra’yı fark ederek, “Esra!” diye seslendi Aksel.

Esra, çekingen bir tavırla bizlere doğru dönerek, “Efendim?” diye karşılık verince, Aksel’in suratında yapmacık olduğundan emin olduğum bir gülümseme belirdi.

“Bizimle oturmak ister misin?”

“Yapma,” diye fısıldadım. Bu fısıldayışımı Aksel hariç hiçbirinin duymadığından emindim. Kısa bir anlığına gözlerini bana çevirerek yapmacık gülümseyişini samimi bir sırıtışa çevirdi ve daha sonra gözlerini tekrar Esra’ya dikti.

“Ben mi?” diye sordu Esra. Bakışlarımı ona çevirdim ve heyecandan

titrediğini düşündüğüm ellerine baktım. “Tabii,” dedikten sonra Iraz’ının hemen yanına koydu yemek tepsisini.

Masanın üzerine ağır bir sessizlik çöktüğünde herkes önündeki yemeklere odaklandı fakat bu çok kısa sürdü. Çorbasını bitiren Aksel, meyve tabağını benim önüme koyarken, “Esracım,” diye seslendi.

Esra gibi biz de bu seslenişle başlayan konuşmaların sonunu biliyorduk. Aksel, Esra’dan bir şey isterdi ve Esra da sorgusuz sualsiz kabul ederdi. Bu hep böyle olmuştu ve biri buna dur diyene dek devam edecek gibi görünüyordu.

“Efendim?” diye yine aynı karşılığı verirken kısa bir anlığına Esra’nın gözlerinde acıyı görmüştüm.

“İyem’in bu dönemki dersleri mutlaka geçmesi gerekiyormuş,” diye söze başladı Aksel fakat Esra’ya bakmıyor, bu sırada tabağımdaki biber dolmasını benim için ayırıyordu. Biber dolmasının biberini değil de içini yerdim ve Aksel de bunu bildiğinden benden önce davranmış, onları ayırmaya başlamıştı. “Ben diyorum ki... Acaba kendi sınav kâğıtlarına onun adını yazsan ve onun dersleri geçmesini mi sağlasan?”

Esra, elindeki kaşığı tepsinin üzerine bırakırken, elimi Aksel’in bacağına bıraktım ve “Bu yanlış,” diye fısıldadım. O ana dek ondan sadece not ya da kopya istemişti. Ancak o an resmen bir dönemini istiyordu. Eğer İyem, kendi sınav kâğıdına Esra’nın adını yazacak olursa Esra, o dersi tekrar almak zorunda kalacaktı.

“Eğer yaparsan bizi çok mutlu edersin,” dedi Aksel bana aldırış etmeden. “Seni bunu yapman için zorlayamam tabii fakat yapmazsan da çok üzüleceğiz.”

“Ben...”

“Arkadaşlarını üzmemek istemezsin, değil mi Esracım?” diye sordu Aksel.

Kilit cümle ya da soru buydu işte. Esra’ya, bizim onun arkadaşları olduğumuzu düşündürtecek bir şey söylemişti ve her zamanki gibi Esra bu yüzden Aksel’e yenik düşerek teklifini kabul etmek zorunda kalmıştı.

“Tabii ki istemem,” dedikten sonra gülümseyerek çaprazında oturan İyem’e döndü. “Sınav kâğıdına senin adını yazacağım.”

“Harika!” diye neşeyle konuştu Aksel.

İyem, neredeyse sevinçten deliye dönecek gibiyken Esra’nın yüzünde buruk bir gülümseme vardı çünkü arkadaşlarını mutlu ettiğini zannediyordu.

Tam karşımda oturan Atahan'la kısa bir an göz göze geldik ve ikimiz de aynı şeyi hissettiğimizi fark edince aynı anda gözlerimizi birbirimizden kaçırdık. Bu durum iki yıldır böyle devam ediyordu ve biz de iki yıldır bu duruma ses çıkarmıyorduk. Daha önceleri -Oflaz hayatıma girene kadar- bunun kötü olduğunu bile düşünmemiştim.

Bakışlarımı, bir zamanlar büyüüne kapıldığımı düşündüğüm Aksel'e çevirdim ve suratındaki güzel gülümsemeye baktım. Böyle güzel gülen biri kötü olabilir miydi? Aksel'in kötü biri olduğunu duymuştum birçok ağızdan fakat bana veya çevremdekilere hiçbir zararının dokunduğunu görmediğimden duyduklarına inanmamıştım. Fakat önümdeki manzaraya baktığımda, zihnimin karmakarışık olduğunu ve hatta tam o anda sırf bu yüzden başımın ağrıdığını hissedebiliyordum. Beni aldattığını düşündüğüm eski sevgilimin ne kadar kötü kalpli bir insan olduğunu artık görüyordum.

Esra'nın bizimkilere attığı durgun bakışlarına daha fazla bakmak istemediğimden bir anda oturduğum sandalyemden kalktım ve bu da bizimkilerin dikkatini çekti.

Aksel, ne olduğunu soran gözlerle bana bakınca, "Tuvalete gitmem gerekiyor," diye yalan söyledim.

"Geleyim mi seninle?" diye sordu Iraz.

"Niye?" diye alayla sordu Fatih. "Kendi çişini kendisi yapamıyor mu?"

"Ya ama yemek yiyoruz şurada!" diye çemkirdi İyem.

Onun yüz ifadesini gören Fatih ise özür dilemek yerine, "Ciddi misin?" diye sordu. "Ben de diyordum, biz kaç dakikadır şu önümüzdeki nimetlerle ne yapıyoruz?"

İyem, suratı öfkeyle kızarıırken, "Bir daha sakın yanıma oturma!" diye bağırdı.

Fatih, tam o anda kiminle dalga geçtiğini fark edince, "Ay," deyiverdi. "Özür dilerim İyem," diye devam ettikten sonra yardım dilenircesine bana döndü.

"Birlikte çıkalım," dedi Atahan ve itiraz etmeme fırsat vermeden ayaklandı. Diğerlerinin bir şey söylemesini beklemeden de kolumdan tuttuğu gibi beni sürüklemeye başladı. Atahan'ın bu sert tavrı beni şaşkına çevirmiş olsa da adım atmaya kesene dek sesimi çıkarmadım ve kolumu bırakmasını bekledim. Bahçeye çıktıktan sonra bir bankın önünde durup kolumu bıraktı ve banka oturdu. Ona şaşkın şaşkın baktığımı fark ettiğindeyse, "Otursana kızım," dedi öfkeyle.

Sesimi çıkarmadan bankın diğer ucuna oturdum ve hâlâ şaşkınlıkla bakan gözlerimi üzerine diktim. Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmazken öfkeyle nefes alıp verdi. Neyin onu bu kadar sinirlendirdiği hakkında zihnimde yüzlerce tahmin yürüttüm ve sonunda dayanamayarak, "Neyin var?" diye sordum.

"Neyim mi var?" diye öfkeyle sorarak bana doğru döndü.

"Aynen," dedim düz bir sesle.

"Biraz önce yaşananlar sırasında sen de oradaydın, değil mi Işıl?" diye sorduğunda neye bu kadar çok öfkelenildiğini anladım. Atahan, onu bildim bileli bu durumdan rahatsızdı ve bir şekilde düzeltmek ister, bir şeyler yapmaya çalışırdı. Fakat ben dâhil kimse bu konuda onu ciddiye almadığından hiçbir zaman bu durumun önüne geçememişti.

"Sinir bozucuydu, evet," diyerek benim de yaşananları tasvip etmediğimi belirttim. Artık ben de bu durumdan rahatsızdım ve ben de Atahan gibi bir şeyler yapmak istiyordum.

"Sadece sinir bozucu muydu?" diye sordu. "Midemi bulandırdı," diye devam ettiğinde hafifçe kaşlarımı çattım.

O an düşündüm, madem gerçek düşünceleri bunlardı, öyleyse neden bu tarz davranışları olan insanlarla arkadaşlık yapıyordu? Bu soruyu öncesinde kendime sordum, cevap alamadığımda Atahan'a dönerek, "Öyleyse neden hâlâ onlarla arkadaşlık yapıyorsun?" diye sordum.

Bir an duraksadı, ardından konuşmaya başladı. "Aksel en zor zamanlarımda yanımdaydı... Vefa borcu gibi bir şey bu. Fatih desen, boş herifin teki falan ama bana hiçbir zaman kötülüğü dokunmadı. İyem de keza öyle..."

"İraz?" diye sordum konuşmayı kestiğinde çünkü biliyordum, ben sormasam asla onun hakkında konuşmayacaktı.

"Âşığım anasını satayım. Biliyorsun sen de ne diye sorup daha da üzüyorsun ki beni?" diye öfkeyle cevapladığında, haklı olduğu için hiçbir şey söyleyemedim.

Atahan, Iraz ile denk olduklarını düşünmüyordu. Ne ruhsal ne de bedensel olarak uyumlu olmadıklarını düşündüğünü söylerdi. Iraz, Atahan'a göre daha sosyal ve eğlenceli biriydi. Atahan, gayet yakışıklı biriydi ama Iraz çok, çok güzeldi. Farklılıkları sebebiyle Iraz'ın hiçbir zaman kendisiyle aynı hisleri paylaşamayacağını, eğer bir gün hislerini Iraz'a açıklarsa bir daha asla onunla eskisi gibi bile olamayacaklarını bildiğini söylemişti. Bu yüzden Iraz'ın bu gerçeği asla ama asla bilmemesi gerektiğini savunuyordu.

Atahan savunuyordu savunmasına da... "Ne?" diye şaşkınlıkla soluyan Iraz, bu gerçeği çoktan öğrenmişti bile... Ya da öğrenmemiştii, bundan şu an bile emin değilim.

"Iraz?" dedi Atahan ve korku dolu bakışlarını bana çevirdi. Bense ne yapacağımı bilemez bir hâlde bir Atahan'a, bir de Iraz'a bakakaldım.

"Sen... Birine mi âşıksın?" diye şaşkınlıkla sordu Iraz. O anda hem ben hem Atahan, tuttuğumuz nefeslerimizi aynı anda bıraktık ve omuzlarımızı düşürürken bakışlarımızı birbirimize çevirdik. "Benim neden bundan haberim yok da Işıl'ın var?" diye öfkeyle sorduktan sonra, "Oysaki benimle daha yakınsın sanıyordum!" diye devam etti.

Atahan'ın cevap veremeyeceğini fark ettiğimde, konuyu değiştirmem gerektiğini düşündüm ve sahte bir öfkeyle, "Ne?" diye soludum. "Iraz'la daha mı yakınsınız?"

Atahan, ilk önce ne yapmak istediğimi anlamamış olmalı ki suratıma bön bön baktı. Kaşlarını hafifçe çatıp gözlerimi büyüttüğümde, "Ha," dedi anlamış olduğunu belli edercesine. "Şey ya..." diye devam ettikten sonra bir Iraz'a bir de bana baktı ve "Benim için kavga etmenize gerek yok kızlar," diye sahte bir sırıtişla devam etti. "İkiniz de benim bebeklerimsiniz."

"'Bebeklerimsiniz,' ne ya?" diye yüzünü buruşturarak sordu Iraz ve bizi dehşete sürükleyen sorusunu kendi bile unutabilecek kadar farklı bir konu açmış oldu.

Atahan ve Iraz, tatlı bir tartışmanın içine girdiğinde, onların tatlı da olsa bu tartışmalarına tanık olmak istemediğimi fark edince yanlarından ayrıldım ve başka bir banka oturarak cebimden telefonumu çıkardım. Aksel ve diğer arkadaşlarımin kötü kalplerini henüz yeni yeni görebiliyorken tüm bu kötülüğün yanı sıra ruhuyla güzel olan o adamı özlediğimi de hissedebiliyordum.

"Ne olacaksa olsun," diyerek anlık bir cesaretle o uygulamaya giriş yaptım ve onun profilini açarak ezbere bildiğim biyografisini bir kez daha okudum. En son beş saat önce çevrim içi olduğu yazıyordu bilgi kısmında. Fakat çevrim içi oluşunu yakalamak zor olduğundan ve ben yazdığımda şans eseri girip mesajımı görebileceğini düşündüğümünden ona tekrar mesaj atmaya karar verdim.

Derin bir nefes aldım ve her zamanki ilk mesajım yerine başka bir mesaj yazmaya koyuldum.

anonim: güzel çocuk?

Sohbeti açtığım, yazmadığını görünce tekrar profilini açtığım, çevrim içi olmadığını görünce galerime girip indirdiğim fotoğraflarına

baktığım on beş dakikanın sonunda mesaj bildirimiyle tekrar sohbete girdim.

masallardankorkuyoruz: salak çocuk?

Suratım geniş bir gülümsemenin hâkimiyeti altında ezilirken, “Ya salak,” diye mırıldandım kendi kendime. “Nasıl da kabullenip sahiplenmiş...”

salaksın ama güzelsin de.

“Güzelsin,” derken ruhundan bahsettiğimi ayrıca söyleseydim kırılır mıydı? Bence bedeni de güzeldi fakat kendini beğenmişlik yapıp beni öfkeliendirmesini istemiyordum. Ki aslında yapmazdı da...

bu kez, güzel çocuk, demek istedim.

salak ve güzel çocuk.

hm hm

Hafifçe gülümsedim. Sonra şöyle düşündüm. *Son konuşmamızda neredeyse tartışmıştık ve tekrar yazdığım da beni tersleyeceğinden korktuğumdan ona yazmamıştım. Fakat şimdiki tavrına bakılırsa son konuşmamız umurunda değildi. Ne? Bekle... “Umurunda değildi,” mi? Onunla tartışmaya dönüşecek bir konuşma yapmıştık ve yollarımızı ayırmıştık. Ona üç hafta yazmamıştım ve hiçbir şey olmamış gibi tekrar yazdığım da, hiçbir şey olmamış gibi cevap vermişti. Ah. Tabii ki umurunda değildi! Sonuçta ben onun için kimdim ki? Burada her gün onlarca insanla konuşurken benimle olan davasını düşünüp üzülecek veya sinirlenecek değildi ya! Evet, gerçekten de tam olarak böyle düşündüm ve sonra yine kendime zıt düştüm.*

nasılsın?

O hiçbir şey olmamış gibi konuşabiliyorsa pekâlâ ben de öyle konuşabilirim, değil mi? diye kendime sorarak kendimi teselli ediyordum.

idare eder

bu ara günlerim şuursuz geçiyor.

neden, ne oldu?

Çevrim içi olmasına rağmen dört dakika boyunca cevap yazmadığında, bana sorununu ya da sorunlarını açıklamak istemediğini anlayarak konuyu değiştirmek istedim. Aklıma gelen ilk şeyi, aptalca bir şekilde yazıp yolladım.

babamla da Aksel’le de şu aldatma mevzularını henüz konuşamadım.

**sevgilin olduğu gerçeğini hatırlatmak
zorunda mıydın?**

Kalbimin bir an, belki bir saniye ve belki de daha az, gerçek anlamda sızladığını hissederken kaşlarımı çattım. Neden bunu o an sorun ettiğini anlayamamıştım. Bana karşı, benim ona hissettiğim gibi bir şey hissetmediğini sanıyordum. Gerçi kendimin bile ona karşı ne hissettiğinden bihaberdim ya, neyse...

**hatırlatmak gibi değil de
merak ediyorsundur gelişmeleri diye düşündüm
ayrıca o artık sevgilim değil, ayrıldık**

her neyse

sonra konuşuruz.

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken ne diyeceğimi bilemedim. Boğazımı acıtacak cinsten sertçe yutkundum ve parmaklarımı tekrar telefon klavyesinin üzerinde hareket ettirmeye başladım.

“İşil!”

Adımı duyar duymaz yazmayı bıraktım ve seslenen kişiyi görmek için derhâl başımı kaldırdım. Bana doğru koşan Enis'i gördüğümde rahatlayarak omuzlarımı düşürdüm, o sırada neden bu kadar panik yaptığımı anlam veremediğimi fark ettim. Enis, yanıma geldikten sonra hızlıca Oflaz'a yazmış olduğum tek kelimelik mesajımı yollamıştım.

“Seni bekliyoruz,” dedi Enis hafifçe gülümserken.

“Bekliyoruz?” diye sorarken kaşlarımı hafifçe çattım.

“Aksel, Iraz, Atahan, Fatih, İyem, Esra ve ben,” diye konuştuğunda gözlerimi yumdum.

Muhtemelen, hayır, kesinlikle bir şeyler içmeye gidecektik ve hesabı Enis'e ödeteceklerdi. Bu gerçekten çok ama çok adice bir davranıştı, bunu yapmak da öyleydi, buna göz yummak da... Ve ben, buna göz yumanlardandım.

“Ne yapacağız ki?” diye cevabı bilmeme rağmen sordum.

“Kahve içecekmişiz,” dediğinde kaşlarım havaya kalktı ve tekrar indi.

Bir şey söylemek için dudaklarımı araladığım sırada telefonunun zil sesini duyduk. Özür dileyerek aramayı cevaplamak için benden birkaç metre uzaklaştığında Oflaz'dan cevap gelip gelmediğine baktım. Ardından, aslında hiç huyum olmayan bir şeyi yapmak için hareketlendim.

Binaya girmek için ilerlerken yanından geçtiğimde adımlarımı yavaşlattım ve "Onlar benim arkadaşlarım, anne!" dediğini duydum. Adımlarımı durdurdum ve sesine yansıttığı hüznüyle birlikte, "Birilerinin beni de sevebileceğine neden inancın yok?" diye sorduğunda, bakışlarımı binadan alıp bana arkası dönük olan ona çevirdim. "Beni seviyorlar," diye devam ettiğinde gözlerimi yumdum. "Onlar benim arkadaşlarım ve sen istesen de istemesen de paramın son demine kadar onlara bir şeyler ısmarlamaya devam edeceğim!"

İçimde bir anda oluşan öfke, gözlerimi açmama ve hızlı adımlarla binaya doğru ilerlemeye devam etmeme sebep oldu. Binaya girmek üzereyken Enis'in arkamdan adımı bağırarak söylediğini duydum fakat onu umursamadan yürümeye devam ettim. Bu yapılanlar yanılttı, çok, çok yanılttı ve ben artık bunlara göz yummak istemiyordum.

Bastığım her yeni sert adım, topuklarımın acımasına sebep olsa da yılmadım ve gereğinden fazla öfkeli olduğumu belli ederek sıkıştığım yumrukla birlikte yürümeye devam ettim. Onları bıraktığım yerde, yemekhanede aynı masada otururken bulduğumda önce Atahan'a baktım. Iraz'ın yanına oturmuştu ve bütün olan bitene sırf Iraz'a âşık diye tahammül edecekmiş gibiydi. Ona da öfkelen dim, diğerlerine de öfkelen dim ama en çok kendime öfkelen dim.

İliklerime kadar kendimden nefret ederken, "Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsunuz?" diye bağırarak sordum. Etrafımızdaki bir grup öğrencinin dikkatini çektiğimi bilmeme rağmen yalnızca arkadaşlarımın yüzüne uzun uzun baktım.

"Bebeğim," dedi Aksel midemi bulandıracak derecede yumuşak bir ses tonuyla. "Sakinleş. Neler oluyor? Anlat."

"Esra, Enis ve isimlerini dahi bilmediğimiz onlarca insan..." diyerek konuya pat diye girdim. İsimleri telaffuz ettiğimde Aksel'in suratında, "Bu muydu konu?" dercesine küçümseyen bir ifade oluştu. "Not için," derken İyem'e baktım. "Para için," diye devam ederken önce Aksel'e, daha sonra Iraz'a baktım. "Seks için," derken Fatih'e çevirdim öfkeli bakışlarımı. "Onları kullanıyorsunuz," diye devam ederken teker teker hepsine dokundu öfkeli bakışlarım. "Ve yanlış olduğunu bilmemize rağmen susuyoruz," diye devam ederken önce Atahan'a baktım, ardından suçluluk hissiyatımla başımı eğdim.

"Bebeğim," diye tekrarladı Aksel. "Özel gününde falan mısınız?"

Başımı hızla kaldırdım ve öfkeden kuduran bakışlarımı ona diktim. Ağzımı bir şeyler söylemek için açtığım sırada, "Aynen ya," dediğini duydum İyem'in. "Yıllardır biz böyleyiz, ne bu şimdi?"

O an, onlara hak verdim. Yıllardır biz gerçekten böyle yaşamıştık.

Başkalarını hor görerek, onların haklarını gasp ederek ve asla insan yerine koymayarak... Aramızda, bu yaptıklarımızın yanlış olduğunun farkına varanlar olmuşsa bile bir kez olsun buna son vermemiştik. Ve o an, aniden, nedeni yokken buna engel olmak istemişim.

Aslında nedeni vardı. Oflaz hayatıma girmişti ve taktığım gözlüğü çekip kurtarmıştı beni sahtelikten. Oflaz hayatıma girmişti ve hayata, insanlara, dünyaya ve hayvanlara karşı bakış açımı değiştirmişti. Oflaz hayatıma girmişti ve ben hiç farkında bile değilken beni değiştirmişti. Oflaz hayatıma girmişti ve beni kendisine dönüştürmüştü.

“Bugün böyle sert çıkıyorsun bize ama yarın sen de bu saydıklarını yapmaya devam edeceksin.”

“İraz haklı,” dedi Atahan. Benimle aynı görüşte olmasına rağmen sırf aşkından ölüyor diye o an İraz’a destek çıkmasını ne kadar yargılamalıydım, emin değildim.

“Siz çıldırmışsınız,” dedim dehşetle büyüttüğüm gözlerimi onlara dokundururken.

“Ateşin falan mı var?” diye sordu Aksel ve oturduğu yerden kalkarken bana bir adım yaklaştı.

Korkarak bir adım geriledim ve yüzlerine baktım, pişmanlığı zerre taşımayan yüz ifadelerini gördüm. İki yıldır hayatımda olan bu insanların gerçek yüzlerini tam o anda tanıdım. Babamın beline sarıldığı genç kızın yüzündeki gülümsemeyi anımsadım. Aksel’in, İraz’a kaçamak bakışlarını ve İraz’ın Aksel’e nasıl da içten bir şekilde “Bebeğim” diye seslendiğini hatırladım. Maskelerin birer birer düşüşünü seyrettim. Sevgilimin, arkadaşlarımla ve bilakis babamın beni sahte bir dünyaya hapsettiğini anladım. Ve korktum. Ve kaçmak istedim. Ve ağlama hissi tüm vücudumu sardığında, arkamı dönerek oradan koşarak uzaklaştım.

Koşmaya devam ettim. Önce binadan, sonra binanın bahçesinden çıktım. Koşmaya devam ettiğim yol boyunca ağladım. Kimsenin peşimden gelmediğini, gelse dahi beni yakalayamayacak kadar çok uzaklaşmış olduğumu fark ettiğimdeyse adımlarımı önce yavaşlattım, sonra durdurdum. Ellerimi diz kapaklarıma koyup nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Gözyaşlarım akmaya devam ederken cebimden telefonumu çıkardım ve bilinçsizce o uygulamaya giriş yaptım.

Oflaz’la olan sohbetimi açtıktan sonra yazmakla uğraşmak yerine, ses kaydı atmayı tercih ederek ses kaydetme tuşuna basılı tuttum. Ağlamaya devam ediyordum, gözyaşlarıma engel olamıyordum ama yine de hıçkırarak konuşmamak için kendimi zorladım. “Oflaz...” dedim nefes alır gibi, “...gelmen lazım.” Telefonumu kendimden biraz

uzaklaştırdım ve bir kez hıçkırdıktan sonra tekrar yakınlaştırdım, “İyi değilim. Ve sanırım...” Derin bir nefes aldım. “Sana çok ihtiyacım var.”

Parmağımı çektim, ses kaydı yollandı. Ellerim titriyor, telefonu güçlükle tutuyordum. Aslında güç olan telefonu tutmak bile değildi, ayakta durmak daha güçtü. Birkaç adım ilerimdeki duvara ilerledim, sırtımı duvara yasladım. Sıkı sıkıya tutmaya çalıştığım telefonun ekranına baktım. Henüz cevap gelmemişti. Ondan neden yardım istediğimi düşündüm. Daha bir hafta önce o bana gelmek istediğinde, ona güvenmediğimi ileri sürerek onu ben reddetmişim. Ancak o an, boğulduğumu hissettiğim o anda, koştüğüm annem bile değil, henüz güvenmediğim Oflaz olmuştu.

O an bilmiyordum; her şeyden, herkesten önce gerçek olan tek kişi oydu. Ona ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm çünkü hayatıma giren en iyi şey oydu. Kalbiyle, ruhuyla, bedeniyle en güzel olan oydu ve onun iyiliği, güzelliği beni de iyi biri yapacaktı.

Bildirim sesiyle birlikte son kez gözlerimi sildim, ekrana döndüm. Mesaj yerine ses kaydıyla karşılaşınca hafifçe gülümsedim, kaydı başlattım. Daha fazla dayanamayıp gözlerim kapanmadan ve bedenim yere yığılmadan önce duyduğum son ses, onun güzel sesi oldu.

“Geliyorum.”

11.GÜN

İnip kalkan uçakların çıkardığı seslerden bile daha gürültülüydü, saniyede belki de yüz defa atan kalbimin sesi. Adımlarım o kadar hızlıydı ki kendi ayağıma takılıp düşmekten korkar olmuştum. Çok değil, birkaç dakika sonra uçağının ineceğinden emindim çünkü havalimanına varmadan önce tam on dokuz defa bunun hesaplamasını yapmıştım. On dokuz defa olmasının sebebi ise yaşımın on dokuz olmasıydı.

Aniden bir ses duydum.

"Ne güzel şeysin sen..."

Hep yaşın 19..." 2)

Kaşlarımı çatarken adım atmayı kestim. Kulaklık takmıyordum, koskoca havalimanında MFÖ'nün şarkısının çalınacağına da ihtimal veremiyordum. Ancak çalıyordu, MFÖ bu kez şarkısını benim için söylüyordu.

"Gel yanıma sar beni,

Bugün var yarın yokuz..."

2) MFÖ - *Hep Yaşın 19*

MFÖ'nün bana fark ettirdiği gerçekten sonra koşmaya başladım. Onu kaybedemezdim. Onu henüz bulamamışken, onu henüz biraz olsun hissedememişken kaybedemezdim.

Koşmaya devam ettim. Bilirsiniz, havalimanlarının geliş ve gidiş kapıları olur. Oflaz'ın geliş kapısından çıkacağını biliyordum. Adımlarım bu yüzden oraya doğru ilerliyordu ancak kalbim, onu kaybetme ihtimaline o kadar tahammül edememişti ki geliş kapısında beklemek yerine kapıdan geçerek havalimanına girmek istedim. Bunu öylece yapamayacağımı da bildiğim için koşmaya başladım. Güvenlik görevlilerini peşime taktığımı ve havalimanı içerisinde büyük bir kargaşaya sebep olduğumu bile bile koşmaya devam ettim.

"Hanımefendi, durun!"

Görevlinin bağıışıyla etrafımızdaki bütün yolcu ve yakınlarının dikkatini çekmiş oldum. Arkamı döndüm, "Durmam!" diye bağırdım. "Oflaz beni bekliyor! Ne diye durayım?" diye öfkeyle soluduktan sonra tekrar önüme dönerek koşmaya devam ettim.

"Ne güzel şeysin-"

"Ya, sen de bir sus!" diye bağırdım MFÖ'ye. Onlar da bunu bekliyormuş gibi sustular.

Ve tam o anda Oflaz'ı gördüm. Oflaz Kantemiz'i.

Etrafına endişeli bakışlarla bakıyor, o güzel gözleri beni arıyordu. Bir elinde tutamaç kısmından tuttuğu siyah, büyük bavulu varken diğerinde yeşil küçük bir bavul ve onun hemen yanında da kırmızı, küçük bir bavul vardı. Kendimi tutamayarak, "Oha!" dedim. "Bana taşınmaya geldi herhâlde."

"Yakalayın şu hadsiz!"

Arkamı hırsla dönerek, "Sensin lan hadsiz!" diyecektim ki Oflaz'ın böyle bir ana şahit olmasını istemediğimden yalnızca, "Oflaz!" diye bağırarakla yetindim.

O anda gözleri beni buldu.

"Oflaz!" diye tekrar bağıırken ona atacağım yalnızca on adımım vardı.

Dudaklarında hafif bir kıvrılmanın olduğunu gördüm. Fotoğraflarının hiçbirinde gülümsemeyen o, şimdi beni gördüğü için gülümsüyordu. Gülümsemesi, olduğum yerde erimemi sağlayacak kadar sıcakken koşmaya devam ettim.

Bana doğru birkaç adım attı ve ben onun üzerine atladım. Neyse

ki Oflaz bunu tahmin etmiş olacaktı ki yere düşmedik, beni kendi etrafında döndürdü ve bunu yaparken kahkahalarla güldü. Kahkaha atarken çıkardığı o güzel ses beni şaşkına çevirmişken, *Allah'ım, dedim içimden. Tam şu anda başıma ne gelirse gelsin, kabulüm. Öldür beni. Tam şu anda öldür.* Çünkü o an bile biliyordum ki Oflaz Kantemiz'in gülüşünün sesi, benim şu fani dünyada duymak isteyeceğim son sestti.

Aniden, oldukça güçlü kollar tarafından tutularak Oflaz'dan uzaklaştırıldım. Duamın kabul olduğunu ve yalnızca bedenimin Oflaz'dan değil ruhumun da bedenimden ayrıldığını sandım. Ancak sonra Oflaz'ı tutan iri yapılı iki adamı ve beni zar zor zapt edebilen yine iri yapılı üç adamı fark ederek güvenlik görevlileri tarafından yakalanmış olduğumu anladım.

"Bırakın beni! Oflaz!"

Fakat tüm çırpınışıma rağmen Oflaz bir köşeye, ben bir köşeye sürüklendik ve ne zaman olaya müdahil olduklarından bihaber olduğum polis memurlarından biri, bana o klişe cümleyi söyledi: "Seni kanun namına tutukluyorum."

Ve ben de her kâbustan uyanan insanın söyleyeceği o meşhur cümleyi söyleyerek yattığım yerden doğruldum: "Haayınır!"

Evet, son sözlerimle birlikte anladığınız üzere anlattıklarımın tamamı bir rüyadan ibaretti.

Hayır, hayır, yanlış anladınız! Sadece Oflaz'la olan kavuşma anımız bir rüyaydı, daha doğrusu bir kâbus... Öncesi ve bundan sonrası tamamen gerçeklikten ibaret olacak, söz veriyorum. Ve söylemeden edemeyeceğim, aslında size rüyalarımın ya da kâbuslarımdan bahsetmeyi düşünmüyordum. Fakat bu Oflaz'ı gördüğüm ilk rüyaydı, her ne kadar sonu kâbusa dönmüş olsa da benim için anlamlı ve anlatılması gereken bir detaydı.

Her neyse, kötü bakışlarınız altında daha fazla ezilmek istemiyorum ve geri kalanını anlatmaya devam ediyorum.

Bağırışım sebebiyle odadaki herkesi telaşlandırmıştım. Ebeveynim ve arkadaşlarım, iyi olup olmadığımı sorgularken benim sorguladığım şey, Oflaz'la yaşadıklarımızın ne kadarının rüya olduğuydu. Ona attığım ses kaydı ve bana ses kaydıyla verdiği cevabı rüya mıydı, yoksa gerçek miydi, işte o an bunu delice merak ediyordum.

"Işılçığım," dedi annem. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Telefonum?" diye fısıldadığımda boğazımın acıdığını fark ettim.

Ne kadar zamandır uyuduğumu merak etsem de bunu sormak

yerine telefonuma bakmak istiyordum. Bakmalıydım. Birbirimize attığımız ses kayıtlarının gerçek olup olmadığını görmeliydim.

“Kızım, annen sana bir soru sordu. Kendini nasıl hissediyorsun?”

Babam ve anneme şüpheyile bakarken yaşadığımı sandığımı en son anımı zihnimde tekrar canlandırdım. Bayılmıştım, değil mi? Peki ama neden ve ne zaman? Annemin ve babamın tekrarladığı soruya cevap vermek yerine, “Ne oldu bana?” diye sordum.

“Bayıldın,” diye cevap verdi Aksel, annem ve babamdan önce davranarak.

“Son günlerde uyku ve beslenme düzenine dikkat etmemişsin. Bedenin aç ve susuz kalmış, uyku düzensizliği ve üzerine stres de eklenince bitkin düşüp bayılmışsın,” diye açıkladı babam.

“Neyse ki doktorumuz, Fatih’in babasının yakın bir arkadaşı çıktı, seninle gerçekten çok ilgilendi. Anneciğinin içinin rahat etmesi için de bütün tetkikleri yaptırdı. Aslında testlerin bir kısmı yapılırken uyanıktın, hatırlamıyor musun?” Başımı iki yana salladım. Elbette hatırlamıyordum. “İlginç... Her neyse... İyi haber, değerlerin normal seviyede çıktı. Stres, açlık ve susuzluk dışında bir sorunun yok. Ferdi Bey rahat bir uyku çekmeni istediği için sakinleştirici verdiler sana.”

Babamın açıklamasına karşılık bir şey söylemeyi düşünüyorken, “Neden stresliydin? Anlat bize,” dedi İraz.

“Açıkçası ben de çok merak ediyorum,” dedi Fatih. “Malum, tam on yedi saattir deliksiz uyuyorsun da...”

“Ne?” diye şaşkınlıkla sordum. “On yedi saattir uyuyor muyum?”

“Şaka,” dedi Fatih gülerek. “Ama on beş saattir falan hastanede olduğun doğru.”

Fatih’in söylediklerini düşünmeyi bir kenara bırakarak, “Baba,” dedim sabırsızlıkla. “Telefonum nerede?”

“Neden istiyorsun ki?” diye sordu Aksel. “Hepimiz buradayız ya...”

Aksel’i umursamayarak anneme döndüm. Annem gözlerimdeki ifadeyle karşılaştığında kaşlarını kaldırdı, “Çantamda olacaktı,” dedi ve yatağımın çaprazındaki koltuğun üzerinde duran çantasını istedi İraz’dan.

“Çabuk ol, lütfen!” diye sızlanınca ben, annem çantasını daha hızlı karıştırmaya başladı ve nihayet onca eşyanın arasında telefonumu bulduktan sonra bana uzattı.

Yattığım yerde doğrulup telefonumu elime aldım ve ekran kilidini

açtım. Oflaz'la konuşmayı sürdürdüğümüz uygulamaya girmeden önce kalbim ağzımda atmaya başlamıştı çünkü bildirim panelinde Oflaz'dan gelen on bir yeni mesajımın olduğunu görmüştüm.

**masallardankorkuyoruz: en erken uçuş
01.45'teydi. Gecikeceğim, üzgünüm.
(18.13)**

uçağa biniyorum (01.30)

uçaktan indim (02.46)

**havalimanının girişinde bekliyorum
(03.04)**

taksilerin olduğu yer var ya hani... (03.07)

**az önce herifin tekinden ahlaksız bir teklif
aldım. Sana erkeklerin de ilgisini çektiğimi
söylemiştim... (03.36)**

**daha çok gecikeceksen yemek yiyebilir
miyim? Acıktım da... (04.15)**

uykum geldi ve çok açım. (04.47)

gelmeyecek misin? (06.39)

bekliyorum (07.41)

Işıl? (09.21)

Gözlerimin ne zaman dolduğunu ve gözlerime dolan yaşların ne zaman çeneme doğru süzölmeye başladıklarını bilmiyordum. Ağladığımı, telefon ekranıma düşen bir damla yaşı gördükten sonra fark etmiştim. Rüya değildi, gerçektir. Ben ondan gelmesini istemiştim ve o, sebebini bile sormadan ilk uçağa atlayarak bana gelmişti. Mesajlarına cevap vermememe ve onu saatlerce bekletmememe rağmen bana öfkeli olduğunu belirten tek bir mesaj dahi yazmamıştı. Kalbi de aynı ruhu gibi güzeldi. Attığı son on bir mesaj ve beni sabırla, aç ve uykusuzken tam sekiz saat boyunca beklemiş olması da bunun kanıtıydı.

"Kızım?"

"Ne oldu?"

"Neden ağlıyorsun?"

"Işıl?"

Kimsenin sorularına cevap verecek durumda değildim. Oturmaya

devam ettiğim yataktan hızlıca kalktım ve bana meraklı gözlerle bakmaya devam eden ebeveynime döndüm. Ellerimin tersiyle yanaklarımdaki gözyaşlarını sildikten sonra, "Baba, bana çok acil para verir misin?" diye sordum.

"Veririm vermesine de... Kızım önce bi' iyileşseydin, sonra yatağından kalksaydın..."

"Bir yere gitmeliyim," dedim. "Lütfen. Soru sormayın ve sadece para verin."

"Nereye?" diye sordu Aksel ve ona cevap vermek yerine, "Baba," diye fısıldadım.

Nerede olduğumuzu bilmiyordum. Bulunduğumuz yerin havalimanına olan uzaklığını da bu yüzden hesaplayamıyordum. Oflaz gelmişti. Oflaz gelmişti ve beni, artık gelmeyeceğimi düşünecek kadar çok beklemişti. Bu yüzden onu daha fazla bekletmek istemiyordum, gördüğüm ilk taksiye atlamalı ve ondan beni Oflaz'a götürmesini istemeliydim.

Babam, her ne kadar bakışlarında soru işaretleri bulunuyor olsa da isteğime saygı duyarak bir şey sormak yerine bana para vermek için elini cebine attığında, sol kolumun biri tarafından sertçe tutulduğunu hissettim ve yavaşça tutan kişiye döndüm. Aksel'in öfkeli suratıyla karşılaştığımda kaşlarımı çattım ve o yavaşça kulağıma doğru eğilip, "Nereye?" diye sordum sana," dedi âdeta tıslayarak.

"Bırak kolumu," dedim fısıltıyla ve kolumu ondan kurtarmaya çalışırken bakışlarımı annelere çevirdim. Onların gözünden yan yana duran ve birbirine dokunma isteğiyle yanıp tutuşan bir çift olarak gözüküyor olsak da durum kesinlikle öyle değildi.

"Yüz lira yeter mi?" diye sordu babam.

Kısa bir süre düşündüm. Havalimanına giderken taksiye binecektim, havalimanından dönerken de taksiye binecektik ve Oflaz misafirim olduğu için ücreti benim ödemem gerekecekti. Yine aynı mantıkla düşünürsek ona yemek ısmarlamam gerekirdi ve bu yüzden epey yüklü miktarda paraya ihtiyacım vardı. Başımı iki yana salladım. "Beş yüz lira."

Babamın suratında şok dalgası gezinir gibi oldu çünkü ondan ilk kez böylesine büyük bir miktarda para istemiştim. Babam elini tekrar cebine atarken annem de çantasına uzandı. O sırada Aksel, kolumu daha sert sıkarak, "Beş yüz lirayı ne yapacaksın sen?" diye sordu.

"Sana ne?" diye öfkeyle soludum.

"Gidemezsin hiçbir yere," dedi Aksel yüksek sesle. "İzin vermiyorum."

"Anlamadım?" dedi babam. "Sen kimsin ki kendinde bu hakkı görebiliyorsun?" diye sorduğunda Aksel'in kolumdaki eli gevşer gibi oldu. "Ben, babası olarak izin vermişken sana laf düşer mi?"

"Şey," dedi Aksel ve kolumdaki elini nihayet çekti. "Haklısınız da... İşil şu anda iyi değil, biliyorsunuz yeni uyandı ve beş yüz lira isteyerek bir yere gitmek istiyor. Bence..."

"Sus," dedi annem. Babamın elindeki yüzükleri aldıktan sonra kendi elindeki yüzüğün üzerine koydu ve bana uzattı. "Haber et bizi," dedi bana bakarak ve ardından, "Baban ve beni," diye ekledi.

Başımı salladım ve onlara son kez, gerçekten içimden geldiği gibi sarıldım. Evet, doğru duydunuz. Ben Oflaz'ın bana geldiği gün, babama ve anneme son kez içimden gelerek sarıldım. Sonrasında her şey çok değişti.

Anlatacağım. Merak etmeyin, size her şeyi anlatacağım.

Eski sevgilim ve arkadaşlarım, merakla onlara herhangi bir şey söylememi bekliyorlardı ancak onları umursamadım ve anneme kıyafetlerimin yerini sordum. Aldığım kıyafetlerimi odanın içindeki küçük banyoda giydim ve bu sırada tekrar uygulamaya girerek Oflaz'a geleceğimi belirten bir mesaj attım. Daha sonra, babamın isteğine uymayarak doktorun gelmesini beklemeden hızlıca oradan ayrıldım. Bulunduğum hastane binasının kaçınıcı katında olduğumu bile bilmiyordum ve birine somak yerine bir aptal gibi gördüğüm ilk merdivene yönelmişim. Binanın giriş katını zar zor bulup kendimi dışarıya attığımda cebimdeki telefonumu çıkardım ve ekran kilidini açmadan saate baktım: 09.53

Gördüğüm ilk taksiye atladıktan sonra havalimanına kaç dakikada gidebileceğimizi sordum. Kırk beş dakikada gidebileceğimizi öğrenince taksiciye beni yirmi dakika içinde götürmesi karşılığında ona ücretin iki katını ödeyebileceğimi söyledim. Ancak güvenlik kontrolüne takıldık ve taksici beni yirmi beş dakika sonra havalimanına ulaştırabildi. Ona yine de söz verdiğim gibi ücretin iki katını verdim ve taksiden indikten sonra saate baktım: 10.25

Oflaz'ın son mesajını göz önünde bulundurarak taksilerin olduğu yerde bekledim. Fazlasıyla uzun bir süre boyunca beklediğimi sanınca sabırsızlıkla saate bakıp yalnızca üç dakikadır beklediğimi gördüm ve böylelikle hissettiğim vicdan azabı arttı. Ben üç dakikaya bile tahammül edememişken kim bilir Oflaz sekiz saattir neler yapıp hissetmişti?

Ekрана öylece bakmaya devam ettiğim kısa bir sürenin sonunda, bildirim gelmemiş olmasını kötüye yorarak tekrar uygulamaya girdim. Oflaz'a görünüşümü tarif eden bir mesaj yazıyordum ki yeni bir mesaj aldım.

ben geldim ama belli ki sen gelmeyeceksin.

Kaşlarımı çattım. Gelmek üzere olduğumu yazmıştım. Ona hastaneden çıkmadan önce söylemişim geleceğimi fakat o sonra böyle bir mesaj atmıştı bana. Neden yapmıştı bunu? Aklım almıyordu, ellerim titriyor ve yaşlar yeniden gözlerime doluyordu. Görünüşümü açıkça tarif ettiğim mesajımı silerek ona zaten geldiğimi belirten bir mesaj yazıyordum ki yeni bir mesaj daha aldım. Bu kez gözlerimden yaşlar akmadı, ellerim titremeye ve kalbim ağzımda atmaya başlamadı; öylece kalakaldım, ellerim buz gibi oldu ve kalbimin durduğunu sandım.

gidiyorum ben.

Okuduğum mesajı gerçekliğinden emin olmak ister gibi birkaç kez okudum. Sonra, beklediğim bütün tepkileri teker teker göstermeye başladım. Önce gözlerimden yaşlar aktı, sonra göğüs hizamda tutmaya devam ettiğim ellerimin arasındaki telefonu kalbime bastırdım. Sanki Oflaz'ı kalbime gömmek istiyordum. Sonunda olduğum yerde hıçkırarak ağlamaya başladım. O kadar çaresiz hissediyordum ki ona ne yazsam, ne söylesem, hiçbir şeyin onu bana geri getirmeyeceğini düşünerek ağlıyordum.

Öylece geçip giden insanlar bana acıyarak bakıyor, ben ağlamaya devam ediyordum. İnsanlardan birkaçı yanıma gelerek bana neyim olduğunu sordu, cevap veremedim. Dudaklarımın arasından herhangi bir sözün çıkması o an imkânsızdı. Olduğum yerde dikilmeye devam ederken bir süre sonra hıçkırıklarımla sustu ve sessizce gözyaşı dökmeye devam ettim. Ağlayışım bir türlü durmuyordu çünkü onu henüz kazanamamışken kaybettığimi hissediyordum.

Ve sonra, birinin bana arkamdan sarıldığını ve havada asılı kalan ellerim göğüs hizamda çaprazlanırken onun ellerinin de ellerimin üzerinde olduğunu hissettim. İlk başta sarılan kişinin Aksel olduğunu düşündüm fakat ellerine baktıktan ve kokusunu duyduktan sonra bu kişinin kesinlikle Aksel olmadığından emin oldum. Daha sonra bakışlarımı taksicilere çevirdim ve onların şaşkın bakışlarını gördüğümde bu kişinin sapık olduğunu düşünerek kollarının arasından kurtulmak istedim.

Fakat sonra, "Hm hm," diye sol kulağıma mırıldandığını duyduğumda kan akışımın biraz öncekinin aksine yavaşlamakta olduğunu hissettim. "Çok beklettin beni."

Oflaz'ın sesi, kokusu ve dokunuşu, zihnimin ve hatta ruhumun bambaşka bir boyutta gezinmesine sebep olurken anın bütün büyüsunü bozan şey, taksici bir amcanın Oflaz'ı tuttuğu gibi kendisine doğru çekmesi ve "Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırması oldu.

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken Oflaz'a baktım ve yarım ağız gülüyor olduğunu gördüm. Bu, gözlerimin daha da açılmasına sebep oldu çünkü rüyamdakinden kat be kat güzel gülümsüyordu. Ben, Oflaz'ın gülüşüne takılıp kalmışken taksici amca sayısını bilmediğim kez, "Kızım, sen tanıyor musun bu herifi?" diye sordu.

Oflaz'a herif demiş olması sinirlerime dokunurken bakışlarımı nihayet onun gülüşünden aldım ve "Evet," dedim.

Taksici amca, önce yapmacık bir öksürük takındı, daha sonra ellerini pantolonun kemerine götürerek pantolonunu çekti ve son olarak, "Peki madem," diyerek yanımdan ayrıldı.

Oflaz, dudakları hâlâ yarım bir gülümsemeyle kıvrılmışken çenesini hafifçe dikletti ve bana, beni suçlarcasına tatlı tatlı bakmaya başladı. Başımı eğip suçlu olduğumu kabullenerek utanmak istedim fakat bu görüntüden mahrum kalmak da istemediğimden bunu yapmayarak onu izlemeye devam ettim.

Bana birkaç adım uzakta duruyor olsa da onunla aramızda en az on beş, en fazla yirmi santimlik bir boy farkının olduğunu anlayabilmişim. Hayır, ben kısa değildim. O çok uzundu ve bu, hoşuma gitmişti.

"Hiç konuşmadan, böylece bakmak için mi çağırdın beni?" diye alaycı bir şekilde sorduğunda, bunu mesaj olarak yollamış olsaydı aptal aptal sırtıcağımı düşündüm. Fakat hayır, bu kesinlikle bir mesajlaşma değildi ve bunu yapamazdım. "Bana uyar," dedi omuz silkerek ve ben de dilimi yutmuşum gibi susmaya devam ettim.

Daha sonra, *Kendine gel lan!* dedim kendi kendime ve onu dokuz saate yakın bekletmiş olduğum gerçeği kafama dank edince, "Gidelim mi?" diye sordum.

Başını salladıktan sonra sağ kolunu omzuma attı. Üstünde tuhaf bir rahatlık, vurdumduymazlık ve umursamazlık varken bir adım atmak istedi fakat benim gerildiğimi fark edince duraksayıp önce yüzüme, daha sonra omzumdaki koluna baktı. "Ah," dedi kolunu omzumdan ayırırken. "Sevgilin," dedi ve başını sallarken gözlerini kaçırdı. "Kızabilir."

"Eski sevgilim," diyerek düzelttim onu.

Birlikte taksiye bindiğimizde taksici nereye gideceğimizi sordu ve ben, bunu daha önce hiç düşünmemiş olduğumdan öylece kalakaldım.

Taksici ikinci kez adresi sorduğunda mahcup bir ifadeyle Oflaz'a döndüm. O, koltuğun başlık kısmına yasladığı başını kaldırdıktan sonra, "En yakın sahile," dedi.

Taksici dikiz aynasından onay vermem için bana bakmaya başladığında başımı salladım, o da arabayı çalıştırdı. Arabanın arka koltuğunun sağ tarafında ben, sol tarafında ise Oflaz oturuyordu. Ona bakmak istiyordum fakat biraz önceki gibi dalga geçmesini de istemediğimden bakamıyordum.

Başımı eğmiş, ellerimle oynuyorken, "Işıl," diye seslendiğini duydum. Cevap vermeden önce sertçe yutkunmam gerekmişti. "Sahile varana kadar biraz uyuyabilir miyim?" diye sorduğunda uyumak için benden neden izin aldığını bilmiyor olsam da cevabımı beklediğini bildiğimden ona bakmadan başımı salladım.

Sol omzumun üzerinde bir ağırlık ve ellerimin üzerindeki elini fark ettiğimde, "Ne yapıyor..." dememe kalmadan, "Şşt," diyerek susturdu beni. "Koltuğun başlığı rahatsız edici," dedikten sonra başını hareket ettirdi. "Ve ayrıca sekiz saat boyunca, her an gelirsin beni bulamazsın endişesi yüzünden hiç uyumadım," diye devam ettiğinde kasılıp kalan bedenimi gevşetmeye çalıştım. "Bu yüzden, sahile gidene kadar başım omzundayken uyumak istiyorum."

"Peki," diyerek kabul ettim.

Ellerimin üzerindeki sol elinden bahsetmeyecektim fakat o, "Elini tutuyorum çünkü..." diyerek bahsini açmış oldu, "her an gidecekmişsin gibi bakıyorsun."

Hiçbir şey söylemedim ve o da konuşmaya devam etmedi. Ona, gitmeyeceğimi söyleyebilirdim. Fakat bir gün herkes giderdi ve ben Oflaz'ın kalbinin umutlarla dolup daha sonra o umutlarının yanıp kül olmasını, onu yıkmasını istemiyordum.

Nefes alış verişinin düzene girdiğini ve omzumdaki başının ağırlığının daha da hissedilir olduğunu fark edince, "Oflaz?" diye mırıldandım. Cevap vermedi. "Uyudun mu?" diye sordum.

"Hm hm."

Dişlerimi göstererek sııttım ve rahatsız etmek istemediğimden nefes alırken bile daha dikkatli olmaya özen gösterdim. İyi biri olmamı sağlayabilecek tek şeyin, tam o anda omzumda uyuyor olduğuna inanamıyorken gözlerimi kapattım ve o an onu gerçek anlamda hissettim.

Çok değil, yirmi dakika sonra taksici arabayı durdurdu ve inmemizi bekledi ancak Oflaz uyuyordu. Adama bir süre beklememizi,

beklediğimiz süre boyunca yazan miktarı ödeyeceğimi söyledim ve anlayışla karşılandım. Ancak on dakika sonra taksici dayanamadı.

"Ablacığım," dedi benden yaşça büyük olan taksici. "İşim var gücüm var, eşek kadar adam. Uyandır işte."

Öfkeyle, "Sensin eşek," diye mırıldandığım sırada, Ofraz'ın fısıldayarak, "Şşt," dediğini duydum. "Çok ayıp," diye devam ederken omzumdaki başını kaldırdı ve sırtarak bana baktı.

Utanmış gibi, hayır cidden utanmıştım, ona bakarken, "E hadi ama..." dediğini duyduk taksicinin.

Ofraz'ın suratındaki sırıtış yerini somurtmaya bırakırken sinirlenmek üzere olduğunu düşündüm. Onun gülümseyişine şahit olmuştum, somurtuşuna da an itibarıyla şahit olabiliyordum. Acaba sinirlenişi nasıldı? Kaşlarını mı çatardı yoksa çenesi mi seğirirdi? Yoksa her ikisi birden mi olurdu?

"Ücret ne kadardı?" diye sorduğunu duyduğumda Ofraz'ın, taksi ücretini onun ödeyeceğini anlayarak telaşlı bir şekilde kendimi ortaya attım ve elimdeki yüzlüklerden ikisini taksiciye uzattım. Fakat Ofraz, oldukça nazik bir şekilde aniden elimi tutarak taksicinin görüş açısından çıkarınca ona şaşkınca bakakalmak zorunda kaldım. "Ben ödeyeceğim."

"Kim ödeyecekse ödesin de ben de gideyim artık," dedi taksici oyunbaz bir tavırla. Evet, oyun oynamıyorduk fakat ses tonu öyleydi.

"Ben-" demesine kalmadan Ofraz'ın, elimdeki yüzlükleri ön yolcu koltuğunun üzerine atıp hemen yanımdaki yolcu kapısını açtıktan sonra sağ bacağını arabanın dışına çıkardım. "İşil..." Ofraz'a dönerek benimkinden daha büyük ve biraz daha koyu tenli olan sağ elini, sol elimin arasına alarak tabiri caizse onu çekiştirerek arabadan çıkardım.

Ofraz'ı arabadan çıkarmamdan hemen sonra kapıyı kapattık ve taksici bir veda bile etmeden gazı kökleyerek gözden kayboldu. Bir süre taksicinin arkasından baktım ve sonra sol elimin hafifçe terlediğini hissettiğimde bakışlarımı, elimin arasında unuttuğum eline çevirdim. Çevirir çevirmez de elimi aniden kendime çektim.

"İyiymiş aslında," dedi Ofraz muzipçe.

Bakışlarımı ona diktim ve gözlerindeki yaramazlığı tattım. Ve o an, bir erkeğin ilk kez bana öyle baktığını fark ettim. Nasıl tanımlayacağımı bile bilmediğim şekilde bana bakmaya devam ettiği uzun bir sürenin sonunda, ne yapacağımı da bilmeyerek gevelemeye başladım.

En sonunda, "Ne yapmak istersin?" diyerek gerçeklerden kaçtım.

“Bilmem,” dedi ve eş zamanlı olarak omuzlarını silketti. “Sen çağırdın beni ve ben de geldim. Söyle bakalım, ne yapmak istersin?”

Yutkundum ve bakışlarımı etrafımızda gezdirdikten sonra tekrar ona çevirip, “Daha önce hiç İstanbul’a geldin mi?” diye sordum. İstanbul’da hiç görmediği yerlere gidebilirdik.

“I-ıh,” dedi kaşlarını kaldırıp indirirken. Bu şekilde ne kadar tatlı görüldüğünü düşündüğüm sırada, “Ne o? Bakıyorum da çok komiğine gitti,” dediğinde istemsizce sırtıtmış olduğumun farkına vardım.

Utanarak bakışlarımı ondan çektim ve “Şey ya...” deyip gevelemeye başladım tekrar.

“Kayığa binelim mi?” diye sordu, gevelememin bitmeyeceğini o da fark edince.

Daha önce hiç kayığa binmediğimi ve aslında korkuyor olduğumu ona söylemek yerine başımı salladım ve yürümeye başladık. Vapura birkaç defa binmiştim fakat kayık ya da sandal gibi daha küçük teknelere hiç binmemiştim ve birazdan kayığa binecek olursak büyük ihtimalle kürekleri Oflaz ve ben çekecektik. Kendime bu konuda hiç ama hiç güvenmiyordum. Kol kaslarım yok denecek kadar azdı ve bu yüzden kollarımın hemen ağrıyacağından emindim. Oflaz, yapılı bir adam değildi ve ne kadar güçlü olduğunu tahmin etmek, ona sadece bakarak mümkün olamazdı.

Sahilin, kayıkların olduğu kısmına geldiğimizde Oflaz, benden önce davranarak adamla konuşmaya başladı. Kayığı iki saat için kiraladıktan sonra ücretini sorunca hemen yanı başında belirdim ve bu ücreti de benim ödemek istediğimi söyledim. O an bana öyle bir baktı ki bir anda gözlerinin içine hapsolarak orada boğulacağımı sandım. Hoş, bu benim için çok da sorun teşkil etmezdi ya...

“Dikilmeye devam mı edeceksin?” diye hafif öfkeli bir ses tonuyla sorduğunda, adamla çoktan anlaştığını ve kayığın bizi beklediğini fark ettim.

Başımı iki yana salladım ve birkaç büyük adımda, ne zaman yanımdan ayrıldığını fark etmediğim onun yanına vardım. Adama kürekleri bizim çekebileceğimizi söyledikten sonra kayığa bindi ve oturmadan önce bana elini uzattı. Benimkinden çok daha büyük olan elinin arasına ikinci kez elimi bıraktıktan sonra beni kendisine doğru çekmesine izin verdim. Kayık, o an birkaç kez sallandı ve ben de anlık korkum sebebiyle diğer elimle onun kolunu tuttum. Bu, onun hafifçe gülmesine sebep olurken gülümseyişine bir kez daha gözlerimle şahit olmak istedim ve bakışlarımı onun güzel gözlerine diktim. O an, yüzlerimizin ne kadar yakın olduğunu fark ettim ve nefesinin alnıma

çarpmakta olduğunu hissettim. Dediğim gibi, o çok uzundu.

Yavaşça kendimi geri çektiğimde dudaklarındaki gülümseme kayboldu ve boğazını sesli bir şekilde temizledikten sonra oturmam için bana yardımcı oldu. Nihayet karşılıklı oturabildiğimizde kürekleri işaret etti ve ben de ona, "Ay ben yapamam ki!" demeyerek en azından denemek istedim ve kürekleri elime aldım.

Birlikte kürek çekmeye ve sahil kenarından az da olsa uzaklaşmaya başladığımızda, gözlerini bir an olsun benden ayırmadığını fark ederek ben de gözlerimi onunkilere diktim ve onu incelemeye başladım. Fotoğraftaki gibi değildi. Fotoğraflarda olduğundan çok daha güzeldi ve bu, benim onu bir kez daha sevmeme sebep oldu. Fotoğraflar yüzünden teninin buğday rengi olduğunu sanıyordum fakat buğdaydan daha açık, hatta beyaz bile diyebileceğimiz bir tene sahipti. Saçları neredeyse siyahtı, çok yakından bakıldığında koyu bir kahverengi olduğu anlaşılabilirdi. Gözleri aynı fotoğraftakiler gibi siyaha yakın bir kahverengiydi ve şu an bana gülümsüyor olmasına rağmen hâlâ hüznle bakıyordu. Burnu ve ağzı normalden biraz daha büyüktü ve kaşları gerçekten de fazlasıyla biçimliydi.

"Işıl," dediğinde gözlerimi dudaklarından alarak gözlerine çevirdim. "Kürekleri tek başıma çekmeye devam edersem yorulurum ve denizin ortasında bir başımıza kalırız."

Ellerime baktım ve tuttuğum kürekleri çekmeyi bıraktığımı fark ederek neden bu kadar salak olduğumu sorguladım. Net bir cevaba erişemediğimde, "Tamam, çekiyorum," diyerek tekrar kürek çekmeye başladım.

"Ya da dur," dedi ve kürekleri yerlerine yerleştirip bana doğru uzandı. Ellerimdeki kürekleri alıp onları da yerlerine bıraktıktan sonra ellerimi tutmaya devam ederken, "Denizin ortasında bir başımıza kalmayacağız da ne yapacağız?" diye sordu.

"Şey," dedim tekrar gevelememeyi umarken. "Haklısın."

Sözüm üzerine bir anda kahkaha atmaya başladığında önce şaşkın şaşkın, sonra hayran hayran bakakaldım suratına. Şaşkındım çünkü ortada böylesine kahkahalarla gülünecek bir şey yoktu; hayrandım çünkü gülerken dudaklarının ve kısılan gözlerinin etrafında oluşan çizgiler onu daha da güzel kılmişti.

Gülmeyi kestiğinde, hiç kesmesin istemiştim, "Evet," dedi ve ellerimi serbest bırakırken, "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak, "Ne gibi?" diye sordum. Sadece anlık boşluğuma

Kimse Gerçek Değil

denk gelmişti ve ne anlatmamı istediğini anladığımda kendimi denize atarak boğmak istemiştim.

“Of laz... Gelmen lazım... İyi değilim ve sanırım... Sana ihtiyacım var,” diye beni taklit ettikten sonra, “Bunları söylemene sebep olan şey nedir?” diye sordu. “Anlatmaya, bu sorumu cevaplayarak başlayabilirsin mesela.”

Yutkundum ve derin bir nefes alırken gözlerimi kısaca etrafımızda gezdirdim. Sahilden uzaklaşmıştık ve etrafımızda bizden başka hiç kimse yoktu. Onun da dediği gibi an itibarıyla denizin ortasında bir başımıza kalmıştık. Bir gün bana, “İnternette tanıştığın bir adam, tüm arkadaşlarından ve hatta aileden bile daha yakın olacak sana, daha iyi anlayacak seni,” deselerdi, onlara kıcımla bile gülmeyi tercih etmezdim fakat gerçek, gözler önündeydi.

Onu tanıyalı henüz birkaç ay bile olmamıştı fakat o, önce hüznü taşıdığı gözleriyle, daha sonra o çok sevdiğim “hm hm”larıyla ve en önemlisi, diğer tüm insanlarınkinden çok daha güzel olan kalbi ve ruhuyla beni kendisine hapsedmişti.

Ben, ruhu güzel bu adama hapsedilmişim.

12.GÜN

Öylece hayatıma giren, hiç farkında olmadığım bir anda her şeyim oluveren bir adamla hiçliğin ortasındaydık. Kendimi o kadar kaybolmuş ama bir o kadar da güvende hissettiğim başka bir anın içinde buldum mu, emin değilim.

Benden, ona her şeyi, beni kaygılandıran ve dahası mutsuz eden her şeyi anlatmamı istediğinde, diğerleriyle olduğu gibi kendimi sükûnet kabuğuma çekmedim. Ona anlatmak zordu ama en kolayı yine ona anlatmaktı. Bu yüzden kelimeler dilimin ucuna gelip dudaklarımın arasından çıkmamak için benimle savaş verse ve gözlerim yaşlarla dolsa da anlatabilmiştim. Onunla tanışmadan önce hissettiklerimden başlayarak uygulamaya kayıt olma sürecimi ve sonrasında yaşadıklarımı hiç çekinmeden anlattım. Beni dikkatle dinledi. Sözümü bir an olsun kesmedi, gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadı ve ben zaman zaman gözyaşlarımı akıtmaya engel olamazken o sadece dinledi. Nihayetinde birçok şeyin değişmesine sebep olacak o soruyu sordu bana.

“Eğlenmek ister misin?”

Kaşlarımı hafifçe çattım. “Nasıl yani?”

“Önce Aksel’den, daha sonra babandan, sonra sahte arkadaşından, daha sonra zorba arkadaşlarından intikam almak istemez misin? Onların senin sırtına sapladığı bıçakları, canını hiç acıtmadan çıkarmamı ve birlikte onların sırtına sapladıktan sonra neler olacağını görmek istemez misin?”

“Oflaz...” dedim şaşkınca. Başka bir şey söylememe izin vermeden yavaşça elini kaldırdı ve sağ yanağımla buluşturdu. Kurumak üzere olan gözyaşımı sildi, buruk bir şekilde gülümsedi.

“Senin kendini değersiz hissetmene sebep olan herkesten intikam alacağım,” dedi hissettiklerinin aksine fazlasıyla sakın bir ses tınısıyla. “Yaşattıklarını yaşatacağım onlara. Döktüğün her bir gözyaşının bende nasıl bir etki yarattığını acıta acıta göstereceğim hepsine. Belki şimdi değil ama çok yakında... Söz veriyorum.”

Beni şüphelendiren, hayal kırıklığına uğratan ve üzen durumlar ile kişilerden ona bahsettiğimde bana böyle bir teklifle geleceğini elbette tahmin etmemiştim. Ben sadece ona anlatırdım ve o da saçlarımı okşar sanmıştım; oysa o bana yapılanlar karşısında öylece beklemek yerine harekete geçmeyi tercih etmişti. Kendimi değersiz hissetmeme sebep olanlar, yıllardır tanıdığım ailem, arkadaşım, sevdiğim dediğim insanlar olmuşken o insanlardan intikam almayı isteyen henüz bir buçuk aydır tanıdığım yabancı bir adamdı. Bu adam öyle bir şeydi ki beni, daha sesini duyduğum ilk günden kendine çekmiş, elimi tuttuğu ilk günde ise kendine hapsetmişti.

Oflaz’a neden bu kadar yoğun bir anlam yüklediğimi artık çok daha iyi anladığınızı biliyorum. Evet, görüyorum gözlerinizden. Belki çoğunuzun dikkatini çekmedi bu öykü ancak senin gözlerin hep benim üstümde ve devamını, herkesten çok daha fazla merak ettiğini biliyorum. Bu yüzden devamını sadece sana, gözlerindeki bu içten ışıltıya bakarak anlatacağım.

Oflaz’ı reddetmek mümkün değildi. O an bunun ihtimal dâhilinde olduğu bile aklımın ucundan geçmedi. Öylece salladım başımı ve daha sonra Oflaz’ın isteği üzerine ebeveynimden, eski sevgilimden ve arkadaşlarımdan bahsetmeye başladım.

“Babamın her genç kızın hayalindeki baba figürü olduğunu düşünüyorum. Annem için böyle bir benzetme yapamam belki ama onun da çoğunluğun sahip olmak istediği anne tipine uyduğunu biliyorum. İkisinin de beni çok sevdiğini hissediyor ve biliyorum çünkü ikisi de sevgisini dışa vurarak yaşayan insanlardır. Bana beni sevdiklerini gerek sözleri gerekse davranışlarıyla hep hissettirmişlerdir. Fakat annem bana karşı bazı konularda babama nazaran daha otoriter ve dolayısıyla daha mesafelidir. Belki şimdi tuhaf gelecek sana ama diğer genç kızların

anneleriyle paylaştığı çoğu konuyu ben önce babamla paylaştım. Bu demek olmasın ki annemle pek az şey paylaştım...

"Burada asıl anlatmak istediğim şey, ebeveynimle ilişkilerim mükemmel derecede iyi fakat her zaman babamla olan ilişkim, annemle olan ilişkimden bir tık daha iyi olmuştur. Bu durumu hiçbir zaman sorun etmedim, bilakis bu beni hep memnun etti çünkü bilirsin, babalar kızlarının ilk aşkıdır diye bir durum var ve ben de o durumun içerisindeyim. Babamın anneme ne kadar âşık olduğunu görüp çocukken annemi içten içe çocukça hislerle kıskanırdım. Ergenliğe girdikten sonra ise ikisinin aşkını imrenerek izledim ve onlarınki gibi bir ilişkinin hayalini kurdum. Ben hep, babam koşulsuz bir aşkla anneme bağlı sanırdım; fakat onu o gün gördüm. Bir kadına sarılmıştı ve bu sarılma dostane değildi, dahası kadına olan bakışlarını daha önce de görmüştüm."

"Birçok kez hem de. Kendini bildin bileli."

Başımı salladım hafifçe. "Anneme yıllardır nasıl bakıyorsa o kadına da o gece öyle bakıyordu."

Düşünceli bir şekilde bir süre bana baktı ve sonra, "Evet, eklemek istediğin başka bir şey yoksa biraz da eski sevgilinden bahsedelim mi?" diye sordu.

O an bilmiyordum, çok sonra öğrendim. Ben yorum yapmaya gerek bile duymuyor sanırken o aslında, bana dair eksik parçaları kendi kafasında birleştirerek benim için almak istediği intikam planı üzerine düşünüyormuş.

Bunu o an tahmin edemediğimden anlattıklarına dair hiçbir şey söylememesine bozuldum ama belli etmedim. Gözyaşlarımı silerek derin bir nefes aldım, Aksel'den bahsetmeye nereden başlayacağımı düşünmeye başladım. "Aksel ile nasıl tanıştığımızdan bahsetmeme gerek olduğunu düşünmüyorum. Sadece şunu bilmelisin: İlişkide, ilk aşk itirafını yapan ve daha çok sevdiği apaçık olan kişi Aksel'di. Biz gerçekten iyi bir çifttik. Birbirimizi seviyorduk, birbirimize saygı duyuyorduk ve gerçekten eğleniyorduk. Onun beni sevdiğinden bir an olsun şüphelenmemiştim, ta ki sadece ona değil sevdiklerimin hepsine karşı kendimi yabancı hissetmeye başlayana dek... Ondan sonra her şey değişti. Aksel'e, ona olan bütün duygularım ve düşüncelerimi bir kenara bırakarak baktım ve sonra gördüm. İraz'a kaçamak bakışlarını ve ikisinin arasındaki enerjiyi. Onun beni sevdiğine hâlâ inanıyorum ama beni aldattığından da neredeyse eminim."

"İnsan sevdiğini aldatmaz, Işıl."

"Eğer sevdiği beklentilerini karşılamıyorsa aldatabilir."

Başını iki yana salladı. "Eğer seviyorsa beklentileri karşılanmıyor olsa dahi sevmeye devam eder, yine de aldatmaz ve yine de gitmez."

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Daha sonra dilimin ucuna gelen kelimeleri yutmak yerine söylemeyi tercih ederek, "Biz Aksel'le sadece öpüştük," dedim.

"Bana seks hayatınızdan bahsetmeyeceksin gerçekten, değil mi?"

"Fakat konu tam da bu. Aksel hep daha fazlasını istedi, bekledi benden ama ben hiç istemedim, dolayısıyla yapmadık. Onun bunu sorun ettiğini biliyordum, görebiliyordum ama yine de bir gün, sırf bu yüzden beni aldatacağını düşünmedim."

Kaşları hafifçe kalkarken, "Ne yani?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Eğer dediğin gibi Aksel ve Iraz arasında bir şeyler varsa bu ilişkinin sebebi, senin Aksel ile sevişmiyor oluşun mu?"

Dudaklarımı büktüm. "Başka bir sebep göremiyorum. Aksel bu olayı gerçekten sorun ediyordu ve ben de günün birinde bu yüzden gideceğini biliyordum."

"Ama yapmadın."

Başımı salladım. Oturduğu yerde hafifçe kaykılarak bana doğru yaklaştı. Artık gözleri daha meraklı bir şekilde bana bakarken, "Neden?" diye sordu.

Duraksadım ve bunu sorgulamasını bile garipseyerek, "Ne demek neden?" diye karşılık verdim.

"Onu seviyordun. O da seni seviyordu ve istiyordu. Eğer istediğini alamazsa gideceğini biliyordun ama yine de almasına izin vermedin. Neden?" diye sorduktan sonra cevap vermemi beklemeden devam etti. "Böyle sorduğum için sakın yanlış yaptığını düşünme, aslında tam da yapman gereken şeyi yapmışsın. Onunla seks yapmak istememişsin ve yapmamışsın. Sırf seni terk etmesin diye onu arzulamadığın hâlde onunla sevişmen, kendine yapacağın en büyük kötülük olurdu."

"İnsanların çoğu, ilişkileri süresince kendi benliklerini unutarak hareket ederler; aslında istemedikleri ve hiç yapmayacakları şeyleri, sırf karşılarındaki üzülmesin, öfkelenmesin, gitmesin diye yaparlar. Bu yanlış, çok yanlış! Bu, kişinin kendisine yaptığı en büyük kötülüklerden. Eğer yapmak istemiyorsan yapmazsın, bu bencillik değil; bu tamamen kendini, kendi benliğini korumak."

"Fakat elbette bazı zamanlarda, kendinden ödün vermek dedikleri şu fedakârlık kavramı öncülüğünde eylemlerde bulunabiliriz. Ancak insan, yine de biraz olsun içinden gelmeyen bir şeyi, sırf diğeri kendisini

terk etmesin diye yapmamalı. Çünkü o noktadan sonra o insan, o ilişkide özgür değil, tutsak durumunda olur. Ben sadece soruyorum. Yapman gerekmiyordu ve zaten yapmamışsın da... Ama her şeyin bir sebebi vardır, senin sebebin neydi?"

Sorduğu soruyu daha önce kendime hiç sormamıştım, bu yüzden cevap vermeden önce kendime düşünme payı bırakmam gerekti. Aksel'i, beni sevdiği için sevdiğimi biliyordum ama onu, onun beni arzuladığı kadar arzulamamıştım ve bunu sorgulamamıştım bile. Eğer sırf o beni seviyor diye, onun sevgisi hoşuma gittiği için onu seviyorsam öyleyse o beni arzuluyor diye, arzusu hoşuma gitmeli ve onu arzulamalıydım. Ancak olmamıştı. Bazı zamanlar onu öpmek bile bana işkence gibi gelmişti. Oflaz, zihnimin içinde kaybolduğumu anlayınca hafifçe gülümsedi.

"Çünkü sen, onu sevmiyordun. Sen yalnızca onun ilgisinden hoşlanıyordun. Eğer sevseydin, sen de onu isterdin."

"Onu sevmiyor muydum?"

Başını iki yana salladı, bir hazine keşfetmiş gibi heyecanlı gözüküyordu. "Ve bence o da seni sevmiyordu. En başında da dediğim gibi, eğer gerçekten seviyor olsaydı seni aldatmazdı."

"Öyleyse neden bana öyle davranıyor, bakıyordu?"

"Öğreneceğiz."

Ona sadece anlatıyordum ve o sadece dinleyerek gerçekleri görmeme sebep oluyordu. Bunu nasıl yapıyordu? Oflaz Kantemiz, sadece varlığı ile bile nasıl oluyor da beni iyileştirebiliyordu?

"Peki ya Iraz?" diye sordu, ben konuşmayınca. "O, senin en yakın arkadaşın değil mi? Ona güveniyor olman gerekmez mi? Sevgilinle seni aldattığını düşündüğünü söylüyorsun."

Utançla başımı eğdim. Işık bunu düşünmüş ve beni bu düşüncesine inandırmak için epey uğraş vermişti ama ben, zaten en başından beri biliyordum. Iraz'ı tanıyordum ve Iraz'ın hoşlandığı birine nasıl baktığını da en iyi ben biliyordum. Aksel'e bakışlarını fark ettiğim gün, anlamış ama kendime bile söylememiştim. Kendimle bile konuşmadığım bir konuyu Oflaz'la konuşabiliyordum. Oflaz Kantemiz nasıl bir adamdı böyle?

"Iraz'a değer veriyorsun ama ona hiçbir zaman tam anlamıyla güvenemedin, tıpkı diğer insanlara güvenemediğin gibi. Onu sevmene rağmen ondan şüphelenebildin ve daha sonra farkında bile olmadan konunun takipçisi olup şüphelerinin artmasına yol açtın. Fakat Işıl, sen ona tahmin ettiğinden çok daha fazla değer veriyorsun. Ve bence, bu

aldatılma mevzusunda seni asıl yaralayan nokta sevgilinin seni aldatmış olması değil, en yakın arkadaşının seni aldatmış olması.”

O an kendimi tamamen çıplak hissettim. Karşısında şeffaf bir şekilde oturuyordum ve o, beni ona hiç anlatmadığımı, hiç göstermediğimi yerlerimden tanıyordu. Kimseye tam anlamıyla güvenemediğimi ona söylememiştim, bunu tahmin etmesine yol açacak bir şey söylememiştim bile ama o bunu biliyordu. O beni görüyordu.

“Diğer arkadaşların peki?” diye sorarak Iraz ve Aksel konusunu kendi kafasında kapattığını göstermiş olunca ben de zihnimdeki karmaşıklığın içinden çıktım ve sorusuna yanıt aradım.

“Atahan, Fatih ve İyem; Iraz’dan sonra kendimi yakın hissettiğim arkadaşlarımın sıralaması bu şekilde. Atahan hem arkadaşım hem de ağabeyim gibidir, Fatih hem arkadaşım hem küçük kardeşim gibi ve İyem ise sadece arkadaşım. Üçünü de seviyorum ve üçünün de beni sevdiğini düşünüyorum. Ben sadece, üçünün de dâhil olduğu bu altı kişilik arkadaşlık grubunun zorbalıktan ibaret olduğunu, daha önce hiç bu kadar net görememiştim. Esra ve Enis adında iki öğrenci var. İkisi de çalışkan, burslu öğrenciler ve dahası Enis çok zengin. Biz Esra’yı notları için kullandık, daha doğrusu Atahan ve ben hariç. Enis’i ise parası için kullandık fakat en çok Aksel ve İyem kullandı. Aslında bakarsan ikisinin de babaları zengin ama yine de Enis’in parasını yemek hoşlarına gidiyordu. Ve sadece bu ikisiyle sınırlı değil, iki yıldır daha nice insanı bambaşka konular sebebiyle kullandık.”

“Ve sen bunu yeni fark edip bu durumdan yeni mi rahatsız oldun?”

Oflaz’daki değerimin azalacağını sanarak korkuyla başımı iki yana salladım. “Daha önce de fark etmiştim, rahatsız olmuştum. Zaten ben dâhil olmuyordum, ben sadece susuyordum.”

“Zorbalığa karşı sessiz kalırsan zorbadan ne farkın kalır?”

“Hiç,” dedim çaresizce.

Ne kadar pişman ve üzgün olduğumu görünce kafamı dağıtmak istercesine, “O üçlünün seni gerçekten sevdiğinden nasıl emin olabiliyorsun?” diye sordu.

“Olmamam için bir sebep göremiyorum da ondan. Atahan ve Fatih gerçekten çok iyi çocuklardır, tanırsan onları çok seversin. İkisi de çok içtendir ve sevmedikleri bir insan varsa ona karşı mesafe koyarlar,” dedikten sonra aklıma gelen düşünce ile birlikte duraksadım. Ardından, “Tabii Fatih o insandan faydalanmıyorsa...” dedim. Zihnimde oluşan yapbozun parçalarını birleştirmeye çalışırken, “İyem ve Fatih, eğer birinin kendilerine katkı sağlayacağını düşünüyorsa, onu sevmeseler

dahi yanlarında tutarlar. Fatih bunu kim olursa olsun yapmaz belki ama İyem yapar. Aksel ve İraz'dan bahsetmiyorum bile," dedim.

"Öyleyse sana saf bir sevgi beslemiyor olabilirler. Eğer gerçekten anlattığın kadar aşağılık insanlar ise seninle arkadaşlık yapmalarının altında başka bir sebep olabilir."

Karşımda bir anda küçüldüm sanki. Konuşmaya devam ettikçe hayatımdaki insanların yalandan ibaret olduğunu düşünüyorum, anlıyordum. Düşüncelerimin, hislerimin yalnızca şüphelerimin kurbanı olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Aslında babamın annemi, Aksel ile İraz'ın beni aldatmadığını ve arkadaşlarımdan beni gerçekten sevdiğini bilmek istiyordum; yanılmak istiyordum. Gerçekleri istiyordum. Fakat daha şimdiden öğreneceğim o gerçeklerin omuzlarımdaki yükünü kaldıramayacağımı belli etmişti. Daha öncesinde diğer insanlar gibi acılar içerisinde hiç kıvranmadığımdan, o ara duygusal olarak nasıl bir insan olduğumdan bihaberdim. Zayıf mıydım, güçlü müydüm? Eğer gerçekler beni yanıltmamış olursa ne yapardım, hiç kestiremiyordum ve bu çıkmaz, o an tekrar ağlama isteği ile dolup taşmama sebep oldu.

"Oflaz," dedim yalvarırcasına. "Hiçbiri mi?" diye sordum. "Hiçbiri mi gerçek değil?"

"Ben gerçeğim," dedi hafifçe gülümseyerek ve bu bana yetti.

13.GÜN

Hiç bilmediğim bir şarkının sözlerini ezbere söylüyor gibiydim.

Kucağımda uyuyordu, ellerim güzel saçlarındaydı. Artık her şeyin daha farklı olacağını bilincindeydim. Ne hissettiğimi bilmiyor, yalnızca anın içinde kalmak istiyordum.

İçinde bulunduğumuz araba yavaşça durduğunda gözlerimi Ofaz'ın yüzünden ayırarak şoför koltuğundaki adama çevirdim. Bana dikiz aynasından bakıyor, muhtemelen ücretini ve devamında taksisinden inmemizi bekliyordu. Ofaz biraz daha uyusun diye onu da bekletmek istedim ama ben dudaklarımı aralamadan Ofaz kendiliğinden uyandı.

Ofaz, uykulu gözleriyle etrafındaki evlere bakarak hangi evin Fatih'in evi olduğunu anlamaya çalışırken ben de taksimetrede yazan miktarı ödemek için cüzdanımı çıkarıyordum. Evet, yanlış anlamadınız; Ofaz'ı, Fatih'in evine götürdüm çünkü bunu o istedi. Aslında istediği şey benim evime gelmek ve benimle aynı evde kalmaktı ancak sahilden ayrılmadan önce ona ailemle yaşadığımı söyledim. O da içinde ebeveynimin bulunduğu evime gelmesinin doğru olmayacağını düşündü. Elbette ona, ailemin bunu sorun etmeyeceğini söyleyerek otel ya da benzeri bir yerde kalması yerine, benim misafirim olduğum

için benim evimde kalması gerektiğini söyledim fakat o yine de beni reddetti. Devamında, "Eğer yalnız başına ya da arkadaşlarınla yaşıyor olsaydın mutlaka gelirdim ancak ailenle yaşıyorsun, onları rahatsız etmek istemem. Otelde kalmayı da düşünmüyorum. Atahan ya da Fatih'in evinde kalabilirim," diyerek beni şaşırttı.

Fatih'in kendine ait evi olduğunu söylediğimde kalacağı yer olarak Fatih'in evini seçti ve otel ya da benzeri bir yer yerine, neden arkadaşlarımdan birinin evinde kalmak istediğini de açıkladı. Onlardan biriyle aynı evde yaşarken arkadaş grubuma ister istemez dâhil olacağını ve bu sayede arkadaşlarım hakkındaki gerçeklere daha kolay ulaşacağımızı düşündüğünü söylediğinde şaşırmadan edemedim. Yine de sorgulamadım ve onu, ev sahibine hiç haber bile vermeden misafir olarak kalacağı eve getirdim.

Fatih'in bahçesine girdiğimizde Ofaz'dan çekingen davranışlar sergilemesini bekledim fakat öyle olmadı. Bilakis Ofaz, bana uzun zamandır Fatih'le birlikte bu evde yaşadığı hissiyatını vererek bahçe içerisinde yürüdü, kapıya vardığımızda ise zili çaldı. Ofaz'ı, kendisini anlattığı kadarıyla tanıdığım için elbette bu olanlar onu garipsememeye sebep oldu. Yine de sesimi çıkarmadım ve Fatih'in kapıyı açmasını bekledim.

Bizi çok bekletmeden kapıyı açtığında Fatih'in gözleri önce beni buldu. İyi olduğumu görünce dudakları yukarı doğru kıvrıldı, daha sonra Ofaz'ı fark etti ve sol kaşı yükselirken dudakları gerildi.

"İşil?" dedi az sonra.

"Fatih," diye karşılık verdim, devamında ne diyeceğimi düşünerek.

"Ben de Ofaz, artık içeri girebilir miyiz? Zira benim gerçekten çok uykum var ve dahası, açım."

Ofaz'la saatlerdir dışarıdaydık ve aç olduğunu bilmeme rağmen onu yemek yemeye bile götürmemiştim. O an kendimi tekrar kötü hissettim ama Ofaz'ın yasakladığı kelime sebebiyle bunu dillendirmedim.

"Girebilirsiniz," diyerek kapının önünden çekildi Fatih ve Ofaz benden önce davranarak içeriye girdi. Ben içeri girerken ise Fatih kulağıma eğilip, "Tabii girebilirsiniz de bu adam da kim kızım?" diye sordu.

Ofaz'ın duymasını istemediğimden, tıpkı Fatih gibi ben de fısıldayarak, "Bir arkadaşım. Beni görmek için geldi İstanbul'a. Bir süre burada kalabilir, değil mi?" diye sordum.

"Elbette kalabilir, sormana bile gerek yok. Sonuçta senin arkadaşın benim de arkadaşımdır. Ancak kim olduğunu hâlâ söylemedin bana.

Nasıl ve nereden tanıştınız, ne zamandan beri arkadaşsınız? Gerçekten arkadaş mısınız yoksa başka bir durum mu var? Neden seni görmeye geldi şehir dışından ve neden yanında ufak bir çantası bile yok?”

“Anlatacağım,” dedim geçiştirmek istercesine ve teşekkür ettikten sonra yanından ayrıldım.

Evin büyük salonunda bizi bekleyen Oflaz, beni görür görmez, “Ben nerede uyuyacağım?” diye sordu. Fatih ya da benden cevap almayı beklemeden, “Aslında önce bir şeyler yesem daha iyi olur,” dedikten sonra Fatih’e dönerek, “Umarım buzdolabın boş değildir,” diye konuştu.

“Birader, önce bir kendini mi tanıtsaydın acaba? Sonra mı yatacak yer derdine düşüp stok durumunu sorgulasaydın? Ha, ne dersin?” diye dayanamayarak sordu Fatih.

Oflaz hafifçe kaşlarını çatarak, “Sen bugün biraz gergin misin?” diye sordu.

“Bana bak-”

“Fatih, lütfen...”

Sabır dilenircesine evinin tavanına baktıktan sonra bana dönerek, “Hatırın için,” dedi. Oflaz’a döndüğündeyse, “Hazırlıyorum bir şeyler,” deyip salona bağlı olan mutfığa yöneldi.

Kısa zaman sonra mutfaktan güzel kokular gelmeye başladı, benim de yardımım ile masa kuruldu ve Fatih’in yaptığı enfes tavuklu mantarlı makarnayı yemeye koyulduk.

“Nasıl tanıştınız ve ne zaman?” diye tekrar sordu Fatih.

Bakışlarım kısa bir anlığına Oflaz’a dokundu. Onun büyük bir iştahla makarnasını yediğini gördükten sonra cevabı benim vermem gerektiğini düşünerek elimdeki çatalı bıraktım. “İnternette, üç ay önce.”

“Ne?” diye şaşkınca sordu Fatih. “Akılsız mısın sen? İnternette tanıştığın biriyle mi görüştün gerçekten? Hadi görüştün diyelim, yetmedi, üstüne bir de onu benim evime yatıya mı getirdin?”

“Adı Oflaz.”

“Böbreklerin yerinde mi?”

“Fatih,” dedim gülerek.

O ise oldukça ciddi bir ifadeyle, “Bana doğruyu söyle, sana bir şey yaptı mı?” diye sordu.

"Abartma Fatih."

Oflaz, ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra, "Ve benim de burada olduğumu unutma," dedi.

"Siz gerçekten üç ay önce internetten tanıştınız, öyle mi?"

"Evet."

"Bu kaçınıcı görüşmeniz?"

"İlk."

"Sadece arkadaş mısınız?" Oflaz sustu, ben sustum. İkimiz de susup birbirimizle göz teması kurmamaya özen göstererek makarnamızı yemeye dönünce Fatih sorusunun cevabı için üstelemek yerine, "Neden Işıl'ı görmeye geldin?" diye sordu.

"Çağırdı, ben de geldim."

Fatih, bana inanamıyormuş gibi bakarken, "Bir de onu sen mi çağırdın?" diye sordu.

"O iyi biri."

"Katil olmayabilir ama ruh hastası manyağın teki olmadığını bilemeyiz."

Oflaz duraksadı, bu çok anlık bir duraksamaydı ama yine de dikkatimi çekmişti. Uygulamada psikolojik yardım alan mı, veren mi olduğunu öğrenememiştim ve o gün, o masadaki o anlık duraksama kafamı iyice karıştırmıştı.

"Ne kadar kalacaksın?"

Oflaz'ın ne kadar kalacağını bilmiyordum. Fatih'ten daha fazla merak ediyorsa da bunu ona sormayacağımın farkındaydım çünkü henüz gelen birine ne zaman gideceği sorulmazdı. Fakat şimdi düşünüyorum da esas sormama sebebim Oflaz'ın beni yanlış anlamasından korkmam değildi, benden ne zaman gideceğini öğrenmekten korkmamdı. Gideceğini zaten biliyordum, sadece onunla geçireceğim günleri sayarak geçirmek istememiştim. Bu yüzden Fatih'in sorusu kalbimin korkuyla atmaya başlamasına sebep oldu, Oflaz'a döndüm ve bu soruya cevap vermemesini diledim.

Oflaz, öfkelenmeye başlamış gibi yaparak, "Bak, eğer evinde kalmamı istemiyorsan bunu şu an söylemelisin. Bana kendimi kötü hissettirmeye çalışma çünkü hissetmem, ancak istenmediğim yerde duracak da değilim," dedi.

"İstenmediğimi söylersem ne yapacaksın, nereye gideceksin?"

"Otele."

"Otelde kalacak kadar paran var yani."

"Elbette var."

"Öyleyse neden otele gitmek yerine benim evime geldin?"

"Seni daha iyi tanıyabilmek için," dedi Ofraz, yaşlı kurt taklidi yapar gibi. Bu, o an bizi güldürdü ama ben biliyordum; Ofraz şaka yapmıyordu.

"Evimde kalabilirsin, sadece misafirim kim olduğunu merak ettim, o kadar."

"Öğrendin mi peki? Cevaplarımız seni tatmin etti mi?"

"Pek sayılmaz ama şimdilik yeterli."

Devamında bu konu üzerinde konuşmadık ve sakince yemeğimizi yedik. Sonra, Ofraz'ın yakınmalarına bir son vermek amacıyla Fatih, ona misafir yatak odasını ayarladı ve Ofraz, benim yüzümden uzak kaldığı uykusuna nihayet kavuştu.

Ofraz ile birlikte misafir yatak odasına girdiğimizde, Fatih'in evine daha önce çok kez gelmeme rağmen bu odaya ilk kez girdiğimi fark ettim. Oda oldukça genişti; içinde çift kişilik yatak, komodin, gardırop, koltuk, sehpa ve ayrı bir banyo vardı. Kapıdan içeri girdiğinizde hemen karşınızdaki duvarın boydan boya camla kaplı olduğunu görürdünüz. Fatih ya da eşyaları yerleştiren her kimse, odadaki geniş yatağı bu camdan duvarın birkaç adım ötesine bırakmıştı. Oldukça rahat görünen bu yatağın başlığı hemen solunuzdaki duvara yaslıydı, sağ çaprazında, yani odanın ortasında bulunan koltuğun sırtı ise hemen sağınızdaki duvara yaslı duruyordu.

"Güzel odaymış, sevdim."

Başımı sallayarak ona katıldığımı belli ettim. "Umarım rahat edersin." Ardından onu rahatsız etmek istemediğimden, "Aşağıdayım ben, iyi uykular," dedim ve odadan çıkmak için hareketlendim.

"Kalsan olmaz mı?"

"Nasıl yani? Sen uyurken mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bana dokunduğunda daha huzurlu bir uykuda buluyorum kendimi."

"Sana dokunduğumda mı?"

"Saçlarıma yani. Takside saçlarımı okşamadın mı?"

Kimse Gerçek Değil

Utanarak başımı salladım, o da gülümseyerek beklenti dolu gözleriyle bana bakmaya devam etti. Onu reddedemezdim, sadece istedim diye bilmediğim bir yerden kalkıp gelmişti. Bana değer veriyordu, ben de ona değer veriyordum, bu yüzden eğer saçlarını okşamamı istiyorsa bunu yapmalıydım.

Kabul edeceğimi anladığı için olsa gerek, arkasını dönerek yatağa doğru ilerledi, örtüyü kaldırdıktan sonra içine girdi ve beni bekledi. Bakışları doğrudan benim üzerimdeyken ben de yatağa doğru ilerledim ve onun gibi örtüyü kaldırıp içine girmek yerine üzerine uzandım.

Bana baktı, baktı, baktı ve sonra izin aldığını sanarak kollarını belime dolayıp başını da göğsüme yasladı. Küçük bir çocuk gibi sıkıca sarıldı bana ve gülümseyerek, "Hm hm," dedikten sonra gözlerini kapattı.

14.GÜN

O geceki uykudan sonra anladım ki hayatım boyunca hiç gerçekten uyumamışım.

Gözlerimi günün ilk ışıklarıyla değil de Aksel'in bağırışlarıyla açtığım an, karmaşa yüzünden değil de aldığım uykunun tadı sebebiyle şaşkındım. Oflaz, benim göğsüme başını koymuş ve kollarını da belime dolamış bir şekilde uyumuştur. Sonra ne olduysa ben de kendimi koyuvermişim ve uyandığımızda ben başımı Oflaz'ın göğsüne koymuş ve kollarımı ona sarmış bir vaziyetteydim.

"Açın şu kapıyı!"

Rahatsız olmuş bir şekilde gözlerimi kırptırdım. Fatih'in Aksel'i sakinleştirmek için gösterdiği çabaya kulaklarımı kapatıp başımı hafifçe kaldırdım. "Günaydın."

"Günaydın uykucu," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Kaşlarımı çatarak, "Uykucu mu?" diye sordum.

"Üç saat oldu ben uyanalı, belki daha fazla, bilemiyorum."

Gözlerim şaşkınlıkla aralanırken, "Neden beni uyandırmadın ya da kalkmadın o zaman?" diye sordum.

“Uykunda konuşuyordun, kulak misafiri olmak hoşuma gitti.”

“Şaka yapıyorsun!”

“Evet.”

“Çok pislisin.”

Aksel’in kapıya yumruk atmaya başladığını anlayınca bu kargaşaya bir son vermek istedim fakat kalkmaya çalışmamla Ofaz’ın bana daha sıkı sarılması bir oldu. “Çalar çalar gider.”

İstemeyerek de olsa Ofaz’dan ayrıldım, “Emin ol gitmez,” dedikten sonra yataktan kalktım.

Benim gibi hızlı davranmak yerine oldukça yavaş bir şekilde yataktan kalktı. Bu esnada ne kadar istemediğini belli edercesine bir çocuk gibi oflayıp durdu, daha sonra kapıyı açmak üzere olan benim peşimden geldi.

Kilidini çevirmemle Aksel’in zorladığı kapının açılması bir oldu. Öfkeden kuduran yüzü benimkinin hemen önündeyken, “N’oluyor lan burada?” diye bağırdı.

“Sakin ol.”

Aksel’in kavrulan gözleri hemen arkamdaki Ofaz’a kayınca, “Sen kimsin? Işıl, bana hemen bir açıklama yap. Bu adam kim? Neden burada ve daha da önemlisi, kapısı kilitli bu odada siz ne yapıyordunuz?” diye yüksek sesle sordu.

“Söylemeden edemeyeceğim, arkadaşınız gerçek bir öküz,” dedi Ofaz. “Kimse hiçbir yere bu şekilde girmemeli.”

“Ulan senin var ya...” diyerek beni kenara itip Ofaz’a saldırmaya kalktı Aksel fakat Ofaz, ondan beklemediğim bir çeviklik ve güçle ona karşı koydu.

O an orada olmalıydınız. Aksel’in Ofaz’a yumruk atmak üzere kaldırdığı elinin bileğini Ofaz’ın nasıl büktüğünü görmek ve Aksel acı içinde inerken Ofaz’ın hiçbir şey olmamış gibi onu bırakıp bana gelerek iyi olup olmadığını sorduğu o ana tanık olmak için orada olmalıydınız.

“Aksel, kanka sakın ol ve açıklama yapmalarına izin ver.”

“Açıklama yapmak mı?” diye sordum öfkeyle. “Kime, neyin açıklamasını yapacağım, pardon?”

“Sevgiline, bu rezilliğin açıklamasını yapacaksın!” diye bağırırken bileğini ovuşturuyordu.

“Birincisi, ortada bir rezillik varsa o da senin bu yaptığındır. İkincisi, sen benim sevgilim değilsin. Hoş, olsan bile bana bu şekilde hesap sormaya kalkıştığın an birlikteliğimiz sona ererdi ya, neyse...”

“İşıl, biz ayrılmadık, sadece ilişkimize ara verdik, o kadar!”

“Ayrıldık. Uzatma artık, lütfen.”

“Biraz konuşabilir miyiz?” diye daha sakın bir ses tonuyla sorduktan sonra gözleri Ofaz’a döndü, “Yalnız,” diye devam etti.

“Hayır.”

“İşıl, bak-”

“Algılamada sorun mu yaşıyorsun?”

Aksel, tekrar kavrulmaya başlayan gözlerini Ofaz’a çevirdi, “Sen karışma,” diye uyardı.

“Onu zorlayamazsın ne herhangi bir ilişki için ne de konuşmak için.”

“Döveceğim galiba.”

Ofaz’dan daha yapılı bir vücudu vardı Aksel’in, belki daha güçlü biriydi de ama aptalın teki olduğu için Ofaz’a zarar veremeyeceğini biliyordum. Yine de ikisi arasında sorun yaşansın istemiyordum, dolayısıyla devamında olacaklar için endişelenmeden edemedim. Fakat neyse ki Fatih öylece dikilmeye bir son verdi ve Aksel’i güç bela da olsa odadan çıkarabildi.

Ofaz’dan, olanlar için özür dilemeye kalktım ama beni susturdu. “Senin hatan olmayan hiçbir durum için bir başkasından özür dileme,” dedi sakın bir şekilde. Daha sonra, “Özellikle bu duruma senin düşüncelerini, hislerini zerre kadar önemsemeyen saygısız herifin teki sebep olmuştur,” diye devam etti.

Kahvaltı için aşağıya indiğimizde saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Fakat bu ikimizin de umurunda değildi. Basamaklardan inerken duyduğum fısıldaşmalar ve kıkırdamalar keyfimin tekrar kaçmasına neden oldu. Anlaşılan Fatih’in çenesi yine düşmüştü.

“Oooo, günaydın çifte kumrular sizi!” diye neşeyle karşıladı bizi İraz.

“İraz!” diye uyarıcı bir ses tonuyla konuştu Aksel.

İraz, Atahan, İyem, Aksel ve elbette ev sahibi Fatih, salonda oturmuş, bizim aşağı inmemizi beklemişlerdi. O an odada bulunan herkes gözümde karardı, biri hariç. Artık hepiniz, o birinin kim olduğunu çok iyi biliyorsunuz.

“Bizi Oflaz’la tanıştırmayacak mısın Işıl?” diyen İyem’in bakışları doğrudan Oflaz’ın üzerindeydi ve ben, bu bakışları tanıyordum. Elde etmek için ne gerekirse yapacağı erkeklere attığı ilk bakıştı bu.

“Oflaz, Işıl’ın internetten tanıştığı arkadaşı. Işıl çağırmış Oflaz da gelmiş, bir süre benim evimde misafir kalacak.”

“Bu açıklamayı sen zaten dört kez yaptın Fatih,” dedi İyem, durumdan hoşnut olmadığını belli eden bir sesle. “Ben Işıl’a sordum.”

“Fatih’in dedikleri doğru,” dedim kısaca.

“Yani sadece arkadaşsınız, öyle mi? Oflaz senin sevgilin değil?” diye sorduğunda ister istemez öfkelen dim çünkü kız, resmen Oflaz’a yürümek için kendine kapı açıyordu.

Arkadaşlarım cevabımı merakla, Aksel ise büyük bir öfkeyle beklerken ben Oflaz’a döndüm. Onun da vereceğim cevabı beklediğini gördüğümdeyse şaşırma dan edemedim, çünkü gözleri olumlu bir şey söylememi ister gibi bakıyordu. O an böyle hissettim ama emin olamadığım için, “Değ il, evet,” dedim ve sonra bana, hayal kırıklığına uğramış gibi baktı.

O an anladım ki Oflaz Kantemiz, beni kesinlikle arkadaş olarak görmüyordu.

15.GÜN

Size ilklerinizi yaşatan birini unutamazsınız, ilkleriniz buna izin vermez.

Oflaz hayatıma girdikten sonra, doğrudan ya da dolaylı yoldan bana birçok konuda ilki yaşattı. İstanbul'a gelmesinin üçüncü gününde babam, onu akşam yemeğine davet etmemi söyledi, ben de onu geri çevirmeyerek Oflaz'a babamın teklifinden bahsettim. Ebeveynimi tanımak istediğinden bu teklifi hemen kabul etti ve biz de hazırlıklara başladık. Anlayamadığım bir şekilde, Oflaz'ın benim evimde yemek yiyecek olması beni çok heyecanlandırdı ve Oflaz'ın teklifi kabul ettiğini aileme söyleyene dek, ne tür yemekler yapmamız gerektiğini düşünüp durdum. Aslında kendimi strese sokmayı bırakıp Oflaz'a sormak istedim fakat sonra, bunun abes kaçacağına karar vererek sormadım. Daha sonra annemle kafa kafaya vererek bir mönü hazırladık. Benim isteğim üzerine bu mönüde yaprak sarması yer aldı. Fakat annemin bu konuda bir şartı vardı, ona yaprakları sararken yardım edecektim. İşte bu, benim daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Oflaz'a kadar, mutfağa yalnızca yemek yemek için ya da kendime atıştırmalık hazırlamak için girmiştım. O akşam yemeği için mutfağa, yemek hazırlamak için girdim.

Işık, ben ve annem, geniş mutfak masamızda oturmuş yaprakları sararken Işık, kahkahalarla gülmeye başladı.

“Kızım sen gerçekten çok beceriksizsin. O sarmalar da ne öyle!”

“Nesi varmış?” diye burun kıvrarak sordum. Evet, ben de güzel olduklarını düşünmüyordum ama en azından Işık’ınkilerden daha iyilerdi.

“İki parmak kalınlığında sarma mı olurmuş?” diye küçümsercesine sordu.

“Ben içi dolu seviyorum,” diyerek kendimi savunmaya girdim.

“Bir sarmayı hem ince hem de içi dolu sarabilirsin ama sen bilirsin...”

“Kıskanma sarmalarımı,” dedim alınmış gibi yaparak.

“Çeneniz değil, eliniz çalışsın,” dedi annem bir Türk annesi olduğunu kanıtlayarak.

“Işıl çok becerikli biri olduğu için yaprakları sararken bize misafirimizden bahsedebilir bence, ne dersin Işılcım?” diye sorarak beni zor durumda bıraktı Işık.

“Daha önce bahsettim ya Işılcım,” dedim uyarıcı bir ses tonuyla.

“Tekrar bahsetsen ne olur, ölür müsün?”

“Evet, Işıl, anlat bakalım. Kim bu Oflaz?” diye sorunca annem, ister istemez gerildim. Belki soruyu soran kişi babam olsaydı bu kadar gerilmezdim, bilemiyorum. Sonra kendime sordum. *Kim bu Oflaz?*

Önce parmaklarım hareket etmeyi kesti, daha sonra gözlerim sabit bir yere takılı kaldı. Zihnimin içinde Oflaz’ı nereye koyduğuma baktım ve Oflaz’ın zihnimi ele geçirdiğini gördüm. Hayır, hayır, sadece zihnimi değil, o bütün varlığımı almıştı benden.

“Aaa, kıza bak. Dondu kaldı. Tamam yahu, bu kadar cevaplamak istemiyorsan cevaplamayabilirsin.”

“Işıl, iyi misin kızım?” diye sorarak omzuma dokunduğunda irkilerek anneme döndüm.

“Kızın âşık olmuş yenge, demedi deme.”

“Ne? Ne aşkı? Hayır, yok öyle bir şey!”

“Sakin ol şampiyon, küçük bir şaka.”

“Aksel’e ne oldu?”

"Ayrıldılar çoktan. Bizimki boynuzu yemiş."

"Ne?" diye şaşkınlıkla sordu annem. "Aksel seni aldattı mı?"

"Bilmiyoruz, öyle düşünüyoruz sadece."

"Ben aldattığından eminim ama kızın çok aptal, gözleriyle görmesine rağmen inanmıyor."

"Ne gördünüz?"

"İraz ve Aksel'in bakışmalarını."

"Ne? Hem de İraz'la mı?"

"Işık, artık çeneni kapatır mısın, lütfen!"

"Bak işte, gerçekleri yüzüne çarptığımda hep böyle agresifleşiyor."

"Kalkıp gideceğim."

"Küsme yahu," dedi şirin bir şekilde gülümsemeye çalışırken.

"Neler yaptı benim güzellerim bakalım?" diye neşe içinde mutfağa girince babam, konunun kapanacağını zannederek rahat bir nefes verdim.

"Et ve çorba pişiyor, sarmaları henüz bitiremedik."

"Dedikoduya daldınız, değil mi?" dedi babam, annemin durum raporuna karşılık şakacı bir tavırla.

Babam, masadaki boş sandalyelerden birine, annemin yanına oturduğunda annem, elindeki yaprağı incecik sararken, "Aksel Işıl'ı, İraz'la aldatmış, bunu konuşuyorduk," dedi.

"Ne demek aldatmış?" diye öfkelenerek sordu babam ve ben de gözlerimi kısarak ona baktım. Öfkelenmeye hakkı var mıydı gerçekten? Kendisi anneme yaparken hoştu da başkası kızına yaparken mi sorun ediyordu? Elbette sorun etmesi gereken bir şeydi, tabii kendisi de aynı durumda değilken.

İnsan böyledir işte, kendi kusurlarına bakmadan başkalarınınkini ayıplar.

"Aksel'le İraz'ın bakışmalarını gördük amca. Arkadaş arkadaşla öyle bakmaz, hele ki bu arkadaş dostunun sevgilisiyse asla bakmaz!"

"Işık, sen gerçekten kaostan beslenen bir yaratıksın," dedim korku dolu gözlerle.

"Ne var kızım? Onlar senin annen ve baban. Onlar acını bilmeyecek de kim bilecek? Haksız mıyım?"

"Haklısın tabii. Neden bize daha önce söylemedin? Bizimle istediğin her şeyi konuşabileceğini bildiğini sanıyordum."

"Evet, biliyorum. Zaten bu yüzden söylemedim. Bu konuyu konuşmak istemedim. Ne sizinle ne de bir başkasıyla," dedikten sonra yalan söylediğimi anladım. İstemiştim ve konuşmuştum, Oflaz'la...

"Çok üzüldün, değil mi?" diye sordu babam.

"Elbette üzölmüştür."

"Ona, seni aldatmak neymiş göstereceğim," deyince babam, kaşlarını çatmış.

"Ay, hayır canım. Böyle ilkel bir davranışta bulunmayı aklından bile geçirmeni istemiyorum."

"Ne yapacağım, öylece susup oturacak mıyım?"

"Evet, çünkü bu senin meselen değil, Işıl'ın meselesi."

"Kızımı ilgilendiren her konu beni de ilgilendirir."

Babam ve annemin olası bir tartışmaya doğru yol aldıklarını gördüğümde araya girmek istedim ve aklımdaki sorunun tam da vakti olduğuna karar verince, "Babam seni aldatmış olsaydı ne yapardın anne?" diye sordum.

Bakışlarım, cevabını beklediğim annemde değil, tepkisini gözlemlemek istediğim babamın üzerindeydi. Az önceki öfkesinden eser kalmamış gibiydi ve yüzünde, suçüstü yakalanmış küçük bir çocuğun acısı saklıydı. Gördüğüm ifade, şüphelerimde haklı olduğuma dair bir kanıt olmasına rağmen ne hissettiğimi kestiremiyordum bile. Oflaz'a, gerçekleri öğrenmeye de öğrendiğim gerçeklerle yapacağım kötölüklerin sonuçlarına da hazır olduğumu söylemişim. Ancak gördüğüm o bir anlık ifadenin bende yarattığı duygular, hazır olmadığımı anlamama sebep olmuştu. Babamın sadece annemi değil, beni de aldattığını görmüştüm yüzünde. Kısa bir andı bu ama yetmişti.

"Başlangıçta üzölürdüm, çok üzölür ve çok kızardım ama beklediğiniz şeyleri yapmazdım. Ona, 'Neden?' diye bile sormazdım," dedikten sonra omuz silkti annem. "Bir insanı, ne şekilde olursa olsun, aldatmanın hiçbir haklı nedeni olamaz. Haklı olmayan nedenlerle de benim işim olmaz. Babam beni aldatmış mı? Aldatmış. Öyleyse bitti. Ondan nefret bile etmem, ona bu değeri bile vermem."

"Vay be yenge," dedi Işık, hayran kalmış bir şekilde. "Demek ondan nefret bile etmezsin."

"Bir insanı cezalandırmanın en iyi yolu, içinizde ona ne iyi ne de kötü hisler bırakmaktır."

“Bence, amcamın aldatacağı varsa da bu sözlerden sonra seni aldatmaz yenge,” dedi Işık, çok komik bir şaka yapmış gibi devamında gülerek.

Benim gözlerim hâlâ babamın üstündeydi. Annem, konuşurken herhangi bir konudan bahseder gibi rahat bir şekilde yaprakları sarmayı sürdürmüş, babamın gözleri ise annemden bir an olsun ayrılmamıştı. Ondan böyle bir duruş beklemediği şaşkın suratından belliydi. Az sonra gözlerini ondan ayırıp bana çevirdiğinde ise yüzündeki mahcubiyet arttı. O an gerçekten yakalandığını hissetti ama ben oyunumu daha farklı bir zamanda ve daha farklı bir şekilde oynamak istediğim için Işık’ın aptalca şakasına katıldım.

“Kork annemden baba,” dedim şakacı bir tavırla ve babam da konunun kapanmasını dilerken gülümsemeye çalıştı.

İki saat sonra kapının zili, daha önce hiç olmadığı kadar hoş bir melodi gibi çalındı kulağımda ve elbette kapıyı açmak için koşar adımlarla koridorda yürüyen ben oldum. Kapıyı açtığımda Fatih, bir an olsun beklemeden beni nazıkçe iterek eve girdi, Oflaz ise gülümseyerek bana bakmayı tercih etti.

Onu içeri davet edeceğim sırada gözlerim, elindeki çiçek ve kutuya takıldı. Ne zaman yanıma geldiğini bilmediğim Işık ise, “Keşke Işıl’ı istemeye geleceğini bize de söyleseydin, ona göre hazırlık yapardık,” diye alaycı bir tavırla konuşarak Oflaz’ın utanmasına sebep oldu.

“Elim boş gelmek istemedim,” diye kısaca açıkladıktan sonra davetime icabet ederek birkaç adım attı, eve girdikten sonra Fatih gibi hızlıca davranmak yerine ağır hareketlerle ayakkabılarını çıkardı.

Mutfaktaki işine bir son vererek Oflaz’ı karşılamaya karar vermiş olan annem de yanımızdaki yerini aldığı anda, “Hoş geldin Oflazcım,” dedi ve uzanıp yanaklarından öptü.

İçimi tanıdık bir his kapladı. Çocukluğumda babamı nasıl kıskanmışsam o an Oflaz’ı da annemden öyle kıskandım. Bunun nedeni, tahmin edebileceğiniz üzere annemin Oflaz’ı benden önce öpmüş olmasıydı.

“Hoş buldum efendim, bu çiçekler sizin için.”

“Ah, ne incedin... Teşekkür ederim,” dedikten sonra çiçek buketini aldı ve vazoya koyacağını söyleyerek tekrar aramızdan ayrıldı.

Işık bir an olsun bizi yalnız bırakmayacak gibiyken umursamamaya çalışarak Oflaz’ın bana uzattığı kutuyu aldım. “Ben çok severim, umarım siz de seviyorsunuzdur.”

“Teşekkür ederiz,” dedikten sonra Işık’a içi ekler pasta dolu kutuyu uzatıp, “Mutfağa bırakabilir misin canım kuzenim?” dedim sahte bir gülümseme eşliğinde.

“Tabii,” diyerek elimden kutuyu aldı ancak yerinden kıpırdamadı. Oflaz, Işık’ın bu tavrına gülümsemekle yetindi, bense umursamaz davranma rolüme devam ettim.

Birlikte salona girdiğimizde babam yemek masasına tabakları koymaktaydı. Babam ne yazık ki yemek yapmayı çok seven ama beceremeyenlerdendi. Bu yüzden evimize misafir geldiğinde annem onun yalnızca salata yapmasına ve masayı kurmasına izin verirdi. Ancak hakkını yemeyelim şimdi, diğer yemekleri ne kadar kötü yapıyorsa salatayı o kadar iyi yapardı. O gece de Oflaz’ın büyük bir beğeni ile yediği salatayı, babam yapmıştı.

Babam ve Oflaz tokalaşıp tanıştıktan sonra hemen yemek masasına geçtik. Masanın iki başında annem ve babam, babamın iki yanında karşılıklı olarak Işık ve ben, annemin iki yanında ise karşılıklı olarak Oflaz ve Fatih oturuyordu. Neyse ki Oflaz benim yanıma oturmuştu da kendini daha iyi hissediyordu.

“Ee Oflaz, anlat bakalım. Nasıl tanıştınız Işıl’la?” diye sordu Işık, zaten bildiği bir hikâyeyi diğerlerinin de öğrenmesini istediği için.

Ağzındaki lokmasını yuttuktan sonra, “Sosyal medyadan,” diye kısaca yanıtladı Oflaz.

“Ne zaman tanıştınız?” diye sordu annem ilgiyle.

“Üç ay kadar önce,” dedim, daha şimdiden sorulardan sıkıldığımı belli edercesine.

“İlk kez mi görüşüyorsunuz?”

“Evet, efendim,” dedi Oflaz saygılı bir ses tonuyla.

“İstanbul’da yaşamıyormuşsun,” deyince babam, Oflaz başını sallamakla yetindi. Devamında, “Ailenle mi yaşıyorsun?” diye sordu babam, şehrini sormak yerine. Keşke önce şehrini sorsaydı çünkü belki o zaman, bana gelmeden önce nerede yaşadığını şimdi biliyor olurdum.

Evet, ben şu an bile Oflaz’ın bana nereden geldiğini bilmiyorum. O gece sormadık, o gecedan sonra da sormak hiç aklıma gelmedi. Oflaz benim için öyle biriydi ki sanki benden önce hiç yaşamamış, yalnızca benim hayatımı iyileştirmek için bana gönderilmiş biriydi.

“Evet,” diye kısaca yanıtladı Oflaz, bize aile üyelerini tanıtma gereği duymayarak.

“Yaprak sarmasından da yesene. Işıl senin için sardı,” dedi Işık. O an anladım, bu kız o gece beni rezil etmek için kendine söz vermişti.

“Öyle mi?” diye gülümseyerek sorduktan sonra masadaki uzun tabağa uzandı, çatalını sarmalardan birine batırdı.

“Yok artık! İlk seferde Işıl’ın sardığına denk geldin resmen.”

Güldüm, “Işık ve annem de sardı da biraz,” diye yalan söyledim. Aslında onlar benden daha çok sarmışlardı.

Oflaz, büyük bir keyifle yedikten sonra, “Çok güzel olmuş, ellerine sağlık,” dedi ve hemen ardından, “Üçünüzün de ellerine sağlık,” diye ekledi.

“Hop hop,” diye araya girdi babam. “Salatayı ben yaptım koçum.”

“Kusura bakmayın, sizin de ellerinize sağlık o zaman.”

Devamında gülüşmeler, sahte gülüşmeler ve çoğunlukla ilgimi çekmeyen konular üzerine sohbetler gerçekleşti. İyem’in araması üzerine Fatih, evden erken ayrıldı. Oflaz’ın gerçekten beğendiğini düşündüğüm akşam yemeğinden sonra kahve içtik ve daha sonra Oflaz’ın gitme vakti geldi.

“Ben bırakayım seni,” dedi babam ama Oflaz’la gün boyu çok az vakit geçirebildiğimiz için, “Otobüsle gideriz,” diyerek ona engel oldum.

“Otobüs mü? Mis gibi araba varken neden otobüsle evine dönsün ki?” diye burun kıvrarak sordu Işık.

“Sorun değil, gerçekten rahatsız olmanızı istemem. Işıl’ın gelmesine de gerek yok aslında. Ben tek başıma dönebilirim.”

“Geleceğim,” dedikten sonra ceketimi alıp döneceğimi söyleyerek odama gittim.

Odama girdikten sonra aynamın karşısına geçerek kendime şöyle bir baktım. Aynadaki yansımam beni şaşırttı çünkü daha önce hiç kendimi böyle bir ışığın içinde görmemiştim. O gece sanki parlıyordum. İnsan mutlu olunca etrafını aydınlatırmış; benim o gece üzerimde kör edici bir parlaklık vardı. Kendime şaşkın şaşkın ama gülümseyerek bakmaya devam ederken önce kapımın kapandığını duydum, daha sonra artık yansımda tek başıma olmadığımı gördüm. Oflaz odama girmiş, ardından kapımı kapatmış, bana usulca yaklaşıyordu.

“Odanı görmeden gidemezdim,” dedi sessizce.

Ben ona aynadaki yansımamız üzerinden bakmaya devam ederken o tam arkamda durdu ve eğilerek çenesini omzuma yasladı, kollarını

belime doladı. Bir an gözlerimi kapadım, onu her şeyiyle hissettim. Gözlerimi tekrar açtığımda, onun da gözlerini kapatmış olduğunu gördüm. Kokumu içine çektikten sonra aynadaki gözlerimle buluşturdu gözlerini ve bana söz verdi. "Seni bu sahtelikten kurtaracağım." Dudakları saçlarıma ufak bir buse bıraktıktan sonra önce ellerini sonra çenesini uzaklaştırdı benden ve bir adım geri attı.

"Oflaz," diyerek ona döndüm. Bir adım ötemde durmaya devam ediyordu. "İyi ki geldin."

"İyi ki geldim," diye karşılık verdikten sonra genişçe gülümsedi. "Ama biraz daha odanda baş başa kalırsak baban yanlış anlayabilir, zira tuvaleti kullanacağımı söyleyerek kaçtım yanlarından."

Kıkırdadım ve dolabımı açıp siyah ceketimi aldıktan sonra, "Hadi, gidelim," dedim ve birlikte önce odamdan, sonra evimden ayrıldık.

Evimizin bulunduğu sokağın bir alt sokağındaki durağa yürürken ikimiz de hiç konuşmadık. Otobüsün gelmesini beklerken sessizliğimizi bozan, "Kuzenin hakkında hiç konuşmamıştık," diyen, o oldu.

"Evet," dedim, ne demek istediğini anlamamış bir şekilde.

"Onu seviyor musun?"

"Elbette."

"Peki, sence o seni gerçekten seviyor mu?"

Kaşlarımı çattım, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bir şey söylemek istemiyorum, sadece soruyorum. Eski sevgilinin ve arkadaşlarının sana olan sevgilerinden emin değilsin, kuzeninin sevgisinden emin misin?"

"Evet," dedim hemen ardından şüpheye düşerek. Çünkü Ofraz'ın gereksiz konulara kafasını takmayacağını ve dilini de boş yere yormayacağını düşünüyordum.

"Bence olmamalısın," dedi düşüncemi tasdikleyerek. "Işık'ı samimi bulmadım."

"O da mı?" diye sordum hayal kırıklığı ile.

Omuz silkti. "Öğreneceğiz."

Az sonra otobüs geldi. Otobüs tamamen dolu değildi ve şanslıydık ki yan yana olan koltuklardan ikisi boştu. Otobüs hareket hâlindeyken koltuklara doğru yürüdük ve Ofraz'ın isteği üzerine cam kenarındaki koltuğa ben oturdum. Fatih'in evine kırk ya da kırk beş dakika sonra varacaktık. Ofraz'a yolumuzun uzun olacağını söyledim ve o

da anlayışla başını salladı. Eğer o gece babam, Ofraz'ı Fatih'in evine bırakacak olsaydı sonrasında yaşanılan o güzel anı, başka hiçbir zaman yaşayamayabilirdim.

Otobüsteki yolcu sayısı gittikçe azalırken Ofraz'la dudaklarımızı kıpırdatmadan konuşuyorduk. Gözlerim ona, bana ne kadar iyi geldiğini söylüyor, gözleri bana, ona ne kadar iyi geldiğini söylüyordu. Fatih'in evine on ya da on beş dakika kalana dek birbirimize dönük bir şekilde oturduk. Dizlerimiz birbirine değerken başlarımız oturduğumuz koltukların başlıklarına yaslı bir şekilde duruyor ve gözlerimiz, birbirinden bir an olsun ayrılmıyordu. Bana kalsaydı her ne kadar bedensel olarak kendimi acayip rahatsız hissediyor olsam da son nefesime kadar öyle durabilirdim ama Ofraz buna bir son vermeyi tercih etti. İneceğimiz durağa son beş durak kalmışken cebinden önce telefonunu, daha sonra kulaklığını çıkardı. Onun gibi ben de oturuşumu düzelterip kendiyile baş başa kalmak istediğini zannettiğimden bakışlarımı camın ardındaki İstanbul'a çevirdim. Kısa bir süre sonra görüş açım da kulaklığının bir ucunu bulunca gülümseyerek ona döndüm.

"Bu bizim şarkımız olsun."

Dişlerimi göstererek gülümserken bana uzattığı kulaklığın ucunu sağ kulağıma taktım, o da diğer ucunu sol kulağına taktı.

"Sözlerine bak," dedi yumuşak sesiyle.

Birbirimize gülümseyerek bakmaya devam ederken şarkının sözlerini dikkatle dinledim. Az sonra Ofraz, şarkının ufak bir kısmına eşlik etmeye başladı.

*"İkimiz de belamızı bulmuşuz birbirimizden
Ne senin bende
Ne benim sende..."*³⁾

O gün Ofraz ve benim bir şarkımız oldu. Aşkın yasal bir cinayetten farklı olmadığını çok sonra anlamama sebep olan...

3) Emir Can İğrek - *Aşk Yasal Cinayet*

16.GÜN

Dünyanın iyi bir yer olduğunu sanırdım. Etrafımda bulunan tüm varlıkların benim için yaratıldığını, bana iyi gelmek dışında hiçbir görevlerinin olmadığını düşünürdüm. İyiliğin, saflığın ve temizliğin içinde yüzdüğümü ve bazen de boğulduğumu hissederdim. Hayatımdaki herkesin güzel ve sahip olduğum her şeyin gerçeklikten de öte olduğuna emindim.

Ta ki ona rastlayana dek...

Oflaz Kantemiz'e...

Oflaz bana sandığım, düşündüğüm, hissettiğim ve emin olduğum ne varsa, aslında haklarında ne kadar yanıldığımı gösteren ve gerçek olan tek şeydi; çok sonra anladım. Onda şu an bile çözemediğim farklı bir şey var. Onun hakkında şu an bile hiçbir şey bilmiyorum sayılırım ama aslında, her şeyini biliyormuşum gibi hissediyorum. O çok güzel, o çok özel. Ona hissettiklerimi size daha nasıl anlatabilirim bilmiyorum ama deneyeceğim. Öykümü en başından anlatırken ona olan hislerimden de bahsedeceğim. Ancak şimdi, bana geldikten sonraki beşinci sabahımızdan bahsedeceğim.

"Bana eşlik edecek misin, yoksa öylece seyretmeye devam mı

etmeyi mi düşünüyorsun?” diye kapalı tuttuğu gözlerinin ardından sorduğunda, ne zamandan beri uyanık olduğunu ve kendisini seyrettiğimi nasıl anladığını merak ederken, yakalanmış olmanın verdiği utançla alt dudağımı dişledim.

O gün, sabahın ilk ışıklarında gördüğüm bir rüya sebebiyle yanındaydım. Yattığı yatağın hemen yanında, yerde, dizlerimin üstünde duracak şekilde oturuyordum.

Beni hiç beklemediğim bir şekilde yakaladığında ise, “Seyretmiyordum,” diyerek inkâra başvurmak durumunda kaldım. “Ben sadece seni nasıl uyandırabileceğimi düşünüyordum, o kadar...”

“Beni uyandırmak için herhangi bir şey yapmana gerek yok ki... Kokunu duymuş olmak bile tüm hücrelerimin harekete geçmesine sebep oluyor zaten. Kokunda uyuyup kokunla uyanabilirim.”

Bana dair kurduğu güzel cümlelerinden sonra, dilimin bir süreliğine de olsa hareket kabiliyetini yitirdiğini hissettim. Öylece kalakaldım ve o da buna neden olmak istemiş gibi gözlerini açtıktan, uyku mahmurluğu ile bir süre bana baktıktan sonra hafifçe gülümsedi.

Nihayetinde kendime gelebildim ve “Kahvaltı hazır olmak üzere,” diye konuştum.

Başını salladıktan sonra gözlerini ovuşturdu, geniş yatakta bir kedi misali gerindikten sonra bana dönerek, “Sana da günaydın canımın içi,” dedi.

Bana, *canımın içi*, diye hitap ederdi. O böyle seslenirdi bana ve ben de gerçekten canının en içi olduğumu hissederdim.

“Ben Fatih’e bakayım,” dedim kaçmak istercesine.

O, bu kadar içten bir şekilde hitap ediyordu etmesine ama ben, her seferinde, ilk kez duyduğumda olduğu gibi şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez hâle dönmeden edemiyordum.

“Bak, bakalım,” dedi alaycı bir ses tonuyla.

Beni utandırmak onun hoşuna gidiyordu. Onun hoşuna giden şeyleri yapmak ise benim en büyük mutluluk kaynağımdı. Bu yüzden itiraf etmeliyim ki sırf onun hoşuna gitsin, ben de mutlu olayım diye belki o an değil ama sonraki zamanlarda utanmış numarası yapmış olabilirim...

Oflaz’ın kaldığı odadan ayrıldıktan sonra aşağı kata inerek salona girdim. Açtığı yüksek ses müziğe kendini kaptırmış olan Fatih, ocağın üzerindeki tavayı eline aldı ve tavadaki omleti ters yüz etti. Bir süre onun kendi başına yemek yaparken nasıl eğlendiğini keyifle izledim.

Daha sonra Fatih, küçük domatesleri doğramaya başladığında, yanına neden geldiğini hatırlayarak yardımına ihtiyacı olup olmadığını sordum.

Müziğin sesi o kadar yüksekti ki beni duymadı. Birkaç büyük adımda yanına yaklaştım, telefonunu elime alarak müziğin sesini kistım ve dikkatini çekebildiğimde sorumu yineledim.

“Ben hallediyorum,” dedikten sonra müziğin sesini yükseltmemi istedi, eş zamanlı olarak kapı zilini duyduk.

Müziğin sesini yükseltmeden önce kapıyı açmak için önce mutfaktan, sonra salondan ayrıldım. Koridor boyunca yürüyerek zili çalınmaya devam eden kapıya vardım. Kapıyı açtığımda görüş açımda kocaman bir çiçek ve çiçek buketinin altında ise bir çift bacak gördüm. Gözlerimi devirerek çiçeği kendisinden uzaklaştırmasını bekledim. Bunu son birkaç gündür hep yapıyordu. Özellikle Oflaz hayatımıza dâhil olduktan sonra, bana karşı daha anlayışlı olmaya başlamıştı ki sanırım böyle yaparak yeniden birlikte olabileceğimizi düşünüyordu.

Rengârenk çiçeklerin olduğu buketi yüzünün önünden çektikten sonra dişlerini göstererek sırıtırken, “Günaydın canım!” dedi. İşte bu anıya bakarak bile Aksel ile Oflaz arasındaki samimiyet farkını anlayabilirsiniz...

Bir adım geriledim ve içeri girmeden önce yüzümdeki memnuniyetsiz gülümsemeyi görmesini bekledim. Aksel ona karşılık vermemi beklerken, “Günaydın!” diyerek neşeyle içeri girdi İraz.

Onlara sorgular bir ifadeyle bakarken, “Birlikte mi geldiniz?” diye sormayı ihmal etmedim.

“Hayır, tatlım,” dedikten sonra uzanıp yanaklarıma sulu öpücükler bıraktı İraz ve “Kapıda karşılaştık,” diye kısaca açıkladıktan sonra koridor boyu yürümeye başladı.

Aksel de beni öpmek için uzanınca bir adım daha geriledim ve ona başımı hafifçe yana yatırarak baktım. O ise hayal kırıklığı ile omuzlarını indirdikten sonra, “Arkadaş kalabileceğimizi söylemiştin!” dedi.

Evet, bunu ona gerçekten söyledim. Oflaz’ın geldiği ilk beş gün gerek Oflaz’a gerekse bana anlamsız bir şekilde kötü davranmıştı ve ben de nihayetinde onu karşıma alıp konuşmuştum. Ona, beni aldattığından şüphelendiğimi elbette söylememiştim. Sadece artık ona olan hislerimden emin olamadığımı ve bu yüzden ayrılmak istediğimi, ancak bunun düşman olmamız anlamına gelmediğini, aksine arkadaş olarak kalabileceğimizi anlamına geleceğini falan anlatmışım. O da hayatımdan çıkmak istemediğini, arkadaş olarak kalmamızın bile ona yeteceğinden bahsederek durumu kabullenmişti.

“Doğru, haklısın,” dedikten sonra, “Ama lütfen, artık bana çiçek getirme,” diye ricacı oldum.

“Neden?” diye sordu bir aptal gibi.

“Aksel,” dedim usanmış bir edayla. “Benim çiçeklere alerjim var.”

“Ne?” diye şaşkınca konuştu. “Sen ciddi misin?”

“Bunu sana daha önce de söylemiştim.”

“Özür dilerim ya... Aklımdan çıkmış tamamen,” derken beni ve sözlerimi zerre kadar umursamadığını bir kez daha kanıtlamış oldu. “Neyse, gel öpeyim bir kez.”

Bu kez geri adım atmayaarak beni yanaklarımdan öpmesine izin verdim. Bir elinde çiçek buketi varken diğer eli belimi buldu, beni kendisine doğru hafifçe çekerken yanaklarıma uzandı ve öptü. Beni öptükten sonra dudaklarında daha içten bir gülümseme varken geri çekildi ve birlikte koridor boyu yürümek için döndük. O sırada koridorun sonundaki Oflaz’ı gördüm. Aksel’in beni öptüğü anı gördüğünden eminim ve yüzündeki ifadenin sebebinin, bu anıya şahitlik etmesi olduğunu o an anlamamıştım.

Aksel’le birlikte uzun koridoru yürüdük. Aksel, salonun kapısından geçmeden önce Oflaz’a iğneleyici bir şekilde, “Günaydın,” demekten kendini alıkoyamadı ancak Oflaz, Aksel’e karşılık vermeye bile lüzum görmedi.

Aksel kapıdan geçip gittikten sonra ben de geçmek üzereydim ki Oflaz kolumdan tutarak bana engel oldu. Ona soru soran bir ifadeyle baktığımda, konuşmak yerine bana bakmayı sürdürdü. O an anlamadım. O derin bakışlarının altında yatan cümleleri okuyamadım.

“Omlet soğuyor, hadi ama!” diye bağırınca Fatih, Oflaz önce kolumdaki elini çekti, daha sonra eliyle salonu işaret ederek kapıdan geçmemi istedi. Beni durdurup benimle konuşmamış olması kafamı karıştırmış olsa da herhangi bir şey söylemeyerek adım attım.

Fatih’in ardından biz de salonun bahçeye açılan geniş kapısından dışarı çıktık ve bahçedeki yemek masasına katıldık. Aksel ve İraz’dan önce gelmiş olan İyem ile Atahan, çoktan yemeye başlamışlardı bile. Aksel, Atahan ve İyem’e bizi beklemeden yemeye başladıkları için sitemde bulunurken Oflaz’la masadaki yerlerimizi aldık.

“Günaydın Oflazcım,” dedi İyem hafifçe gülümseyerek.

Oflaz ise önündeki boş tabağı doldururken, “Günaydın,” diye karşılık vermekle yetindi.

İyem, Oflaz'ın kendisi ile göz kontağı kurmamış olmasına bozulsa da çaktırmayıp, "Ee, anlat bakalım, sevdin mi İstanbul'u?" diye sordu.

Oflaz, Fatih'in yaptığı omletten küçük bir parça alırken başını salladı, "Fazla kalabalık olmasının dışında, evet," dedi.

"Buraya gelmeden önce biliyor olmalıydın ne kadar kalabalık olduğunu," diye atladı Aksel.

"Biliyordum zaten," dedi Oflaz.

"Nereleri gezdin peki?" diye sordu Atahan.

"Henüz bir yerleri gezme şansımız olmadı," diye Atahan'ın sorusunu ben yanıtladım.

"Neden?" diye sordu Iraz.

"İstanbul'a gezmek için gelmedim," dedi Oflaz garip bir ses tonuyla. Aslında dilinin ucunda başka bir cümle daha vardı sanki. *Buraya gezmek için gelmedim, Işıl'ı sizden kurtarmak için geldim...*

"Sahi, kalabalık olarak algılamazsan sormak istiyorum. Daha önce sormadım ama çok merak ettim şimdi. Neden geldin?" diye soran Atahan'dı. İçinde bir yerlerde en ufak bir kötülük bile saklı değildi, o an bile öyle hissettiğim için Oflaz'a öyle bir soru sormasına karşı öfkelenmemiştim.

"Çay koymadın mı sen?" diye sordu Aksel, böylelikle Atahan'ın sorusu unutulmuş oldu.

"Ulan be!" dedi Fatih endişe içinde. "Ben de diyordum ki neyi unuttum..." dedikten sonra pişmanlıkla ayağa kalktı. "Koyup geliyorum hemen."

"Dur, dur!" diyerek hızlıca oturduğu yerden kalktı Aksel ve "Ben getiririm," dedikten sonra geniş kapıdan içeriye girdi.

Fatih yerine tekrar oturdu, Atahan ve İyem anlamsız bir konu üzerine sohbet etmeye daldı ve biz de sessizliğimizi koruyarak önümüzdekilerden yemeye başladık. Az sonra Iraz'ın telefonundan mesaj bildirim sesi geldi. Oflaz ile bakışlarımız buluştu, tekrar ayrıldı ve Iraz masadan sessizce kalkıp geniş kapıdan içeriye girerken ikimiz de önümüzdekileri yemeye devam ettik.

Aksel ve Iraz'ın masaya tekrar dâhil olmadığı kısa bir sürenin sonunda gerçeklerle yüzleşmemin vaktinin geldiğine karar vererek oturduğum sandalyeyi geriye itip ayağa kalktım.

Oflaz bileğimden yakaladı ancak diğerleri bunu görmeden önce başımı hafifçe iki yana salladım. Gitmemi istemediğini biliyordum.

Öğrenmek için henüz hazır olmadığımı biliyordu; bu yüzden yanında kalmamı istiyordu, ancak ben hazır olduğumu sanıyordum. Aptalın tekiydim. Oflaz'ın bileğimdeki elini nazikçe ittirecek, ardından o geniş kapıdan girecek kadar aptalın tekiydim.

Aksel'i mutfakta göremedim. Zaten beklediğim bir durum olduğu için buna şaşırmadım ve salondan ayrılarak koridora çıktım. Oflaz'ın arkamdan geldiğinden bihaber şekilde çıktığım koridorda sağa döndüm. Attığım adımlar beni gerçeğe götürecekti, bunu biliyordum, bu yüzden bacaklarım titriyordu. Koridor boyu yürüdüm, odalardan birinin önünde durmak zorunda kaldım. Aralık duran kapının ardından gelen sesler adımlarımı durdurumama sebep oldu. Elimini yavaşça kaldırdığımda, titrediğini gördüm ama yine de durmadım.

Beklediğimden daha çok titreyen elim kapının koluna uzandığında başka bir el de elimin üstünü kapattı. "Yapma," diye fısıldadı elin sahibi kulağıma doğru. "Bunu kendine yapma."

Elimin üzerindeki eline baktım, bedeni bana çok yakındı ve dudakları kulağımın hemen yanında bekliyordu. Ona dönüp bakmak istedim, gözlerimdeki duyguları ancak onun gözlerine baktığımda anlayacağımı biliyordum. Kendi duygularımı öğrenmeye bile cesaretim yokken ellerimize bakmaya devam ederek, "Duyuyorsun değil mi?" diye sordum.

"Yapma," dedi tekrar aynı şekilde fısıldayarak.

"Onları sen de duyuyorsun, değil mi Oflaz?" diye sordum. Elbette duyuyordu, o her şeyi hep benden önce duymuştu zaten.

"Üzüleceksin, yapma," derken dudaklarının arasından çıkan sıcak nefesi içimin titremesine neden oldu. Ya da o an ben öyle sandım, bilmiyorum. Gözlerimi kapattım, varlığını hissetmek istedim. Bana iyi gelen varlığında güç bulmak istedim ve buldum da... Ardından tekrar açtım gözlerimi ve ona karşı çıktım.

Elimin üstündeki elini kendimden uzaklaştırdım ve kapıyı hafifçe itince onları gördüm: İraz'ı ve sırtını duvara yaslamış İraz'ı sertçe öpen Aksel'i...

Aslında yapmak istediğim şey hafifçe araladığım kapıyı tamamen açmak, odaya girmektir ve daha sonra bana yaptıkları bu ihanetin hesabını onlara sormaktır, ancak yapmadım. Çünkü o an biliyordum ki Oflaz yanı başımdaydı ve öğrendiğimiz her yeni ihanetin bedelini onlara ödetecek olan da oydu.

İşte bu yüzden ben o sabah, şüphelerimde yanılmadığımı kendi gözlerimle gördüğüm o sabah, ağlayarak ihanetin nedenini

Zeynep Sey

sorgulamadım. Yalnızca yanı başımda olana döndüm ve ona sıkıca sarıldım.

Biliyordum, nedenlerin hiçbir önemi yoktu ve o an yapmam gereken tek şey, Oflaz'a sığınmaktı.

17.GÜN

Uyku, beslenme ve spor düzeninize dikkat ederek sağlıklı bir bedene kavuşabilirsiniz. Ancak aslında önemli olan, ruh-zihin-beden üçlüsünün sağlıklı olmasıdır. Bu yüzden uyku, beslenme ve spor düzeninizi bir süreliğine değil, ömrünüzün sonuna dek korumalısınız.

Ben, kendimi bildim bileli düzenli uyuyup sağlıklı beslenmeye dikkat etmiş biriymdir. Çocukluğumdan itibaren voleybol, jimnastik, yüzme gibi aktivitelerde bulunmuş olsam da üniversiteye girdikten sonra eğlenmek için değil, sağlık için spor yapmaya başladım.

Oflaz'ın gelişinden sonra aksattığım pilates derslerime, Aksel ve Iraz'ı öpüşürken gördüğüm sabahın ertesi gününde âdeta koşarak gittim. Çünkü pilatesin bedenime olduğu gibi ruhuma da çok iyi geldiğini biliyordum. Ne zaman bir şey için kaygılandıysam, üzülsem pilatese giderim ve stüdyodan çıktıktan sonra üzerimdeki bütün kötü enerjiyi attığımı hissederim. Bu yüzden o gün de öyle yapmak istedim, pilatese gitmek ve bu kötü enerjiden kurtulmuş bir şekilde Oflaz'a gülümsemek istedim.

Oldukça rahat olan siyah taytımı üzerime geçirdiğim sırada telefonum çalmaya başladı. Duraksayarak yatağımın üzerindeki

telefonumu aldım elime ve Oflaz'ın adını görünce heyecanlanmadan edemedim.

"Canımın içi," dedi ben aramasını cevapladığım anda. "Neredesin?"

"Evdeyim, sen?"

"Sana geliyorum."

Şaşkınlık dolu bir nida çıktı ağızımdan. "Ama ben evden çıkmak üzereyim."

Bir an duraksadı. "Nereye?"

"Şey, pilatese..."

"Gerçekten mi?"

Pilatese gidecek olmam onu şaşırtmıştı çünkü aslında sporu aksatmamın sebebi Oflaz değildi. O hayatıma girmeden önce de pilatesi ne kadar seviyor olursam olayım, bir türlü düzenli olarak gidemiyordum ve o da bunu biliyordu. Aslında haftada iki ya da üç gün gitmem gerekiyordu ancak bu düzeni birkaç haftadan daha uzun devam ettiremiyordum. Neden böyle oluyordu hiç bilmiyorum ama iki yıl boyunca, katıldığım pilates derslerine gitmeyi ne tamamen bıraktım ne de gerektiği gibi sürdürebildim.

"Evet."

"Öyleyse sen bana nereye gideceksen oranın konumunu at, ben direkt oraya geçeyim."

Dediği gibi gideceğim yerin konumunu gönderdim ona, daha sonra hazırlanmaya devam ettim.

Üzerimde siyah bir tayt, siyah ve pudra renklerinde bir bra, onun üstünde ise kapüşonlu sweatshirt varken spor ayakkabılarını da ayaklarıma geçirerek aynanın karşısına geçtim. Saçlarımı atkuyruğu yaparken gözlerim yansımamdaydı. Merak ettiğim şey ise Oflaz'ın pilates yaptığı stüdyoya geldiğinde ne yapacağıydı.

Odamdan çıkmadan önce, spor sonrası için kendime kıyafet almayı unutmamıştım. Basamakları hoplaya zıplaya inerken enerjim oldukça yüksekti.

"Nereye?" diye bağırان Işık, salondaki televizyonun sesine rağmen adım seslerimi duymuştu.

"Pilatese gidiyorum!"

Kapıyı açıp eşikten dışarıya bir adım atmıştım ki Işık'ın salondan koşar adımlarla çıkıp yanıma geldiğini gördüm.

"Ben de geleyim mi kız? Canım çok sıkıldı evde," dedi dişlerini göstererek gülümserken.

Işık, benimle vakit geçirmek için gelmişti İstanbul'a fakat daha sonra kendine oldukça saygın bir avukatın yanında stajyerlik ayarladı ve iki ay sürecektir bu stajyerlik döneminde bizimle kalacağını söyledi. Ev halkı bu duruma burun kıvrmadı ve onu memnuniyetle karşıladı ancak Işık çok mutlu olamadı. Çünkü haftanın yalnızca üç günü stajyerlik yaptığı büroya gidiyordu. Benim arkadaş çevrem dışında kimseyi tanımadığı ve yalnız başına vakit geçirmekten de hoşlanmadığı için geri kalan günler evdeydi. Babam ve annem çalışıyor, bense ya okula ya da Oflaz'a gidiyordum. Bu yüzden Işık evde yalnız kalıp sıkıntıdan patlıyordu. Aslında bir an durumuna acıyıp teklifini kabul edecektim ki gideceğim yere Oflaz'ın da geleceğini hatırladım.

Oflaz'la baş başa kalmak istediğimden aklıma herhangi bir bahane dahi gelmemişken, "Olmaz!" dedim.

Kaşlarını çatı, "Neden?" diye sordu.

"Şeyden," dedim bahane ararken. "Çünkü gelsen de içeriye giremezsin ki. Bu soğukta dışarıda bekleme, üşütürsün."

"Neden giremezmişim? Ayrıca hava hiç soğuk değil!" diye konuşurken bana inanmadığını yüz ifadesine açıkça yansıtmıştı.

"Of Işık!" dedim sıkıldığımı belli edercesine. "Yasak işte."

"İyi be, aman!" dedi burun kıvrarak. "Ben de Fatih'le buluşurum öyleyse."

"Fatih mi?" diye sorduktan sonra bu kez kaşlarını çatma sırası bana geçmişti. "Aranızda ne var sizin?"

Gözlerini devirdikten sonra, "Hiç, ne olacak?" diye sordu. "Aptal çocuk, İyem denen şıllığa o kadar âşık ki gözü ben dâhil kimseyi görmüyor."

"Öyleyse sadece arkadaşsınız?" dedim şüphayle.

"Öpüşen arkadaşlardanız, evet," dedi gülerek.

"İğrenç," dedikten sonra geciktiğimi fark ederek, "Neyse, ben kaçıyorum," deyip arkamdan söylediklerini umursamayarak bahçe boyunca yürüyüp sokağa çıktım.

Otobüs durağına yürüyüp on dakika kadar beklediğim otobüse bindikten sonra Oflaz'la otobüse bindiğimiz an geldi aklıma. İster istemez elim müzik listemdeki o şarkıya gitti. Oflaz'ın ikimize ait olduğunu söylediği o şarkı...

İneceğim durağa kadar aynı şarkıyı dinledim, otobüsten indikten sonra ise kulaklıklarımı çıkararak çantamın içine attım. Oflaz'ın çoktan geldiğini ve stüdyonun bulunduğu sokakta beni beklediğini öğrenince adımlarımı hızlandırdım.

Dakikalar sonra Oflaz'ı gördüğümde önce şaşkınlıkla çatıldı kaşlarım, sonra kıkırdamaya başladım. Ona yaklaşıp dek kıkırdamaya devam ettim.

“Ne bu hâlin?” diye sordum, karşısında dikildiğimde.

“Ne? Olmamış mı?”

Üzerinde tıpkı benimki gibi bir sweatshirt, altındaysa slim fit bir eşofman altı vardı. Açıkçası fazlasıyla iyi durmuşlardı üzerinde. Ancak ona bunu söylemedim.

“Yani, neden böyle giyindiğini anlayamadım.”

“Sana eşlik ederim diye düşündüm.”

Kaşlarımı kaldırıp indirdikten sonra, “Stüdyoda iki adet pilates yatağı olduğu doğru ancak ikincisi dolu olabilir. Bundan ziyade, bakalım Pınar abla kabul edecek mi...” dedim.

“Pınar abla kim?”

“Pilates eğitmenim.”

“Nasıl biri?”

“Çok güzel bir kadın. Uzun siyah saçları, kara gözleri, esmer teni... Vücuduna diyecek lafım dahi yok.”

“Ben aslında kişiliğini merak etmiştim ama...”

“Kişiliği mi? Bak, o çok daha güzel. Öyle bir enerjisi var ki buraya geldiğimde mutsuzsam dahi sayesinde, evime döndüğümde hep mutlu ve rahatlamış bir şekilde dönüyorum. Çok seviyorum onu. Eğer hocam o olmasaydı pilatese bunca zamandır devam etmemiş olabilirdim, bu kadar diyorum... Neşesiyle, güler yüzüyle beni önce kendisine, sonra pilatese bağladı.”

“Öyle bir anlattın ki seni tanımasaydım, kadına âşık olduğumu zannederdim,” diye oldukça ciddi bir şekilde konuşunca gülümsedim.

“İşini aşkla yaptığından emin olduğum tek kişi olabilir. Haftanın üç günü stüdyoda ders veriyor. Bazen kendisi de pilates yapıyor, kalan günlerini ise spor merkezinde fitness yaparak geçiriyor. Anlayacağın, neredeyse her gün spor yapıyor ve tahmin ettiğinden çok daha önem veriyor beslenmesine.”

“Ne güzel.”

“Evet. Ve bence bunların hiçbirini eğitmen olduğu için değil, kendisine gerçekten değer verdiğinden yapıyor. O bence pilates dersi vermiyor olsa da hayatını spor yaparak, sağlıklı beslenerek geçirirdi. Kendine, bedenine değer veren insanlar bunu yapar çünkü.”

“Biraz daha devam edersen böyle anlatmaya, gerçekten de ona âşık olduğunu düşünmeye başlayacağım.”

Güldüm ve içini rahatlatmaya yönelik bir şey söyleme gereği duymayarak, “Saat geldi, girelim mi?” diye sordum. Başını salladı, birlikte stüdyoya girdik.

Pınar abla beni her zamanki gibi neşeyle karşıladı. “Hoş geldin bebeğim, nasılsın?” diye sorarken bana sarılıyordu.

O hep böyledir, her zaman güler yüzlü ve sıcaktır. Elbette bazı zamanlarda, her insan gibi onun da özel hayatında yolunda gitmeyen şeyler olur fakat o, bunu asla öğrencilerine yansıtmaz. Stüdyodan içeri girdiği andan itibaren bütün derdini, sıkıntısını kapının dışında bırakmış olur. Dedim ya, o gerçekten de işine âşık biridir.

“İyiym ablacım, sen nasılsın?”

Oflaz stüdyoyu meraklı gözlerle incelerken ben göz ucuyla ikinci yatağa baktım, boş olduğunu görünce sevinçle gülümsedim.

Pınar ablanın soruma verdiği cevaptan sonra bakışlar Ofraz’a dönünce, “Merhaba,” diyerek konuşmuş oldu Ofraz.

“Misafir getirdim,” dedim gülerek. “Aslında izlemeye geldi ama belki diğer yatak boş olursa o da birkaç hareket yapabilir diye düşündük.”

Oflaz ve Pınar abla hızlıca tanıştıktan sonra, “Eh, geçin bakalım yataklara,” deyince Pınar abla, ona tekrar sıkıca sarıldım.

Daha sonra her zaman yaptığı gibi dosyayı incelemek üzere masasına gitti, bense rahatça pilates yapabilmek için üzerimdekilerden kurtuldum. Ofraz stüdyonun ortasında öylece dikilip beni seyrederken önce sweatshirt ve ayakkabılarımdan kurtuldum, eşyalarımı pilates yatağının hemen yanındaki koltuğa bıraktım.

Oflaz bir süre beni süzdü, üzerimdeki tayt ve bra onu etkilemiş benziyordu. Az sonra bana uyum sağlayarak o da sweatshirt ve ayakkabılarından kurtuldu, vücuduna yapışan dar tişört ve eşofman altıyla boştaki yatağa benim gibi uzandı.

Bundan sonra Pınar ablanın yönlendirmesiyle hareketleri yapmaya başladık. Aslında ilk seferde, neredeyse herkes için hareketlerin nasıl

yapılacağını algılamak, uygulamaya geçmek zor olur ancak Oflaz için öyle olmadı. O, tahmin ettiğimin aksine hareketlerin tamamını hiç zorlanmadan yapabildi.

Bir saatin sonunda, iki gün sonra görüşmek üzere Pınar ablayla sözleşerek stüdyodan ayrıldık. Dışarı çıktığımızda bir anda yüzümüze çarpan soğuk sebebiyle irkilmeden edemedik.

“Ne yapıyoruz şimdi?” diye sorarken Oflaz, yürümeye devam ediyorduk.

“Derhâl eve gidiyor ve duş alıyoruz.”

“Peki, sonra? Başka planın var mı?”

Başımı iki yana salladım, “Ancak biraz dinlensem iyi olur,” dedim.

“Peki,” dedi omuzlarını düşürerek.

“Birkaç saat sonra bir şeyler yapabiliriz istersen,” diye teklif ettiğimde, bunu bekliyormuş gibi hevesle başını salladı.

“Üç saat sonra kapıdayım!”

Dediği gibi tam üç saat sonra kapıdaydı. Duş almış, saçlarını sevdiğim gibi dağınık bırakmıştı. İkimiz de siyah sweatshirt, siyah kot pantolon giymiştik fakat inanın bana, bu tamamen bir tesadüftü.

Kapıyı açtığımda ilk önce her zamanki gibi güzel yüzüne baktım, daha sonra ellerini arkasında birleştirdiğini fark edince kaşlarımı çattım. Kocaman bir piknik sepetini arkasında tutarak benden gizlemeye çalışıyordu. Ancak ben bu çabasını anlamayarak, “Aaa, piknik mi yapacağız?” diye sordum.

“Nereden anladın?” diye sordu şaşkınca. Oflaz çok zeki bir adam, gerçekten öyle ama bazı anlarda, nedense aynı bu anıdaki gibi aptallaşabiliyor...

Kapıyı kendi ardımdan kapatıp ona bir adım yaklaştım. “Piknik sepeti değil mi elindeki?”

“Hangi elimdeki?” diye sorarken hâlâ diretiyordu. Baktı ki olmayacak, ben çoktan gördüm, “Of ya!” dedi sitemkâr bir tavırla. Ben kıkırdarken sepeti yanına aldı, “Nasıl gördün sen onu?” diye sordu.

“Oflaz,” dedim yumuşak bir sesle. “Farkındaysan sepet kocaman.”

“Doğru.” Kısa bir duraksamanın ardından ben hiç anlamamışım gibi aniden sırtıttı ve “Sürpriz! Seni piknik yapmaya götürüyorum!” dedi.

Ben de hevesini kırmak istemediğimden, “Ne? Ay çok sevindim!” diye karşılık verdim.

“Tut elimi, birlikte çayırarda koşalım!”

Dişlerimi göstererek gülümserken başımı salladım, elini tuttum.

Ancak ne yazık ki çayırarda koşamadık. Çünkü nerdeyse bastığımız her yer betonu. Bu Ofraz’ı çok üzdü. Sanırım onun yaşadığı şehir, İstanbul kadar betonlaşmamıştı. Ama İstanbul’un da betonlaşmamış yerleri var elbette ve bunlardan biri, benim çok sevdiğim Yaşam Vadisi. Onu memnun etmek için Ofraz’ı oraya götürürken yol biraz uzun sürünce Ofraz söylenip durdu, parkı görünceyse her şeyi unuttu.

Kendimize sakın bir yer bulduk, Ofraz sepetinden bir örtü çıkardı ve benim şaşkın bakışlarımı fark etmeden örtüyü çimlere serdi. Örtünün üstüne oturup piknik sepetindeki malzemeleri çıkarmaya başladığında ise şaşkın bakışlarım yerini hayranlığa bırakmıştı. Kırmızı piknik örtüsünün üstünde oturan Ofraz, yanındaki piknik sepetiyle romantik bir filmde fırlamış gibi duruyordu.

Ona bir süre uzaktan bakmak istesem de o yiyecekleri sepetin içinden yavaş hareketlerle çıkardıktan sonra, “Köfteler soğumuş,” diye hayal kırıklığı ile konuşunca yanına oturmak durumunda kaldım.

“Köfte ekmek mi yaptın bize?” diye sorarken gülümsüyordum.

Bakışlarını ekmeklerden ayırıp bana çevirdi. “Evet, sevmez misin?” diye sordu. “Bak, yanına ayran da getirdim.”

“Çok severim,” dedikten sonra suratının hâlâ asık olduğunu görünce, “Hatta bence köftenin tadı soğukken daha güzel,” diye devam ettim.

Güldü. “Seni küçük yalancı.”

“Soğuk köfteden daha çok sevdiğim bir şey varsa o da bu renk renk makaronlardır.”

Aslında yalan söylemiyordum ama Ofraz’ın ne dersem diyeyim, sırf o üzülmesin diye söylediğimi zannedeceğini bildiğimden, uzatmadım. Onun gibi güldükten sonra elindeki ekmeklerden birini kapıp iştahla yemeye başladım.

İkimiz de ekmeklerimizi ve içeceklerimizi bitirdikten sonra sepeti bir kenara koyduk, bu kez oturmak yerine uzandık ve makaronlardan atıştırmaya başladık. Kendimi, romantik bir filmin içinden fırlayan hayali kahramanın yanında gibi hissederken bulutlu gökyüzünü seyreliyordum.

Küçüklüğümde beri gökyüzünü seyretmeyi çok sevmişimdir. Ancak çocukken hayallere dalarak seyretmezdim gökyüzünü; bulutlarla kaplı olduğunda bulutları şekillere benzetir, yıldızlarla kaplı olduğunda

Kimse Gerçek Değil

ise yıldızları sayardım. O gün, yıllar sonra yeniden bulutları şekillere benzetmeye çalıştım. Uzun zamandır, gökyüzüne baktığında kendi hayallerine dalmaktan gökyüzünün güzelliklerini görememiş olan ben, o gün Oflaz sayesinde gördüm.

Ve sonra ona baktım, kendi gökyüzümü onun güzel yüzünde gördüm.

18.GÜN

Uyumak eylemi hayatım boyunca bir ihtiyaçtan çok daha fazlası olmuştur benim için. Herhangi bir rahatsızlığım yokken sadece seviyorum diye, bir günümün tam yirmi saatini deliksiz uyuyarak geçirdiğimi hatırlıyorum. Ancak burada asıl anlatmak istediğim şey; uykuyu ne kadar çok sevdiğim değil, o çok sevdiğim uykunun gerçek tadına, on dokuzuncu yaşıma veda ederken kavuşmuş olduğumdur.

Hayatım boyunca hiçbir uykumdan tat almamış olduğumu Oflaz'dan sonra öğrendim. Onunla birlikte uyuduğumuz ilk geceden sonra uyandığım sabahta ve sonraki bütün birlikte daldığımız uykulardan sonra kabul ettim. Ben, Oflaz'a dek hiç gerçekten uyumamıştım.

Oflaz'la uyumak, yeniden doğmak gibiydi. Onunla gözlerimi kapatıp onunla açtığımda ruhumun doyduğunu, bedenimin tazelendiğini hissediyordum. Aynaya baktığımda karşılaştığım genç kızın parladığını görüyor, Oflaz'ın buna sebep olduğunu düşünerek gülümsemeden edemiyordum.

Birlikte uyuduğumuz gecelerden biriydi. Usulca saçlarımı okşadığını hissettiğimde uyandım. Gözlerimi kapalı tutmaya devam

edip dudaklarımı hareket ettirmeden, "Hm hm," diye mırıldandım.

Gülümsediğini kapalı gözlerime rağmen görünce ben de gülümsedim. Uzun parmakları saç tellerime nazikçe dokunuyor, onlara fısıldıyordu. İyi olacağımızı söylüyordu sanki. Dudakları gülümser bir hâldeyken parmakları, bize çok yakında iyi olacağımıza dair söz veriyordu.

"İyi ki doğdun, canımın içi."

Öylesine huzurlu bir uykudan alıp kendine çekmişti ki beni, gözlerimi güçlkle aralamak durumunda kalmıştım. Fatih'in misafir yatak odasındaki geniş yatağın sağ tarafında ben yatarken sol tarafında ise o yatardı. Nasıl olduysa ben yatağın sol tarafına geçmiştim ve o, yatağın ortasında, örtünün üzerinde uzanıyordu. Dudakları görmekten çok hoşlandığım şekilde gülümserken sağ elini saçlarımın arasında gezdirmeye devam etti.

"Doğum günüm mü?" diye fısıldayarak sordum, gözlerimden birini henüz açamamıştım bile.

"Hm hm," dedi dudaklarını kıpırdatmadan.

"Bugün eylülün yirmi yedisi mi ki?" diye şaşırarak sordum.

"Evet."

Gözlerimi güzel yüzünden alarak solumuzda bulunan, bütün duvarı kaplayan cama çevirdim ve gökyüzünün siyahlığını koruduğunu gördüm. "Ama daha sabah olmamış."

"Evet, çünkü doğum gününe yeni girdik sayılır."

"O zaman ben uyuyalı da çok olmadı," dediğimde gözlerimi neden açamadığımı anlamıştım.

"Evet," dedi bana özür dilercesine bakarken. "Uyandırılmaktan hiç hoşlanmıyorsun biliyorum ama ben sadece, doğum gününü kutlayan ilk kişi olmak istedim."

O an sanki karşımda küçük bir çocuk vardı; bakışlarında suçluluk duygusu, dudaklarında ise özür cümleleri saklanmıştı. Ona kızmamı bekliyor, öfkelendiğimde ise sakladıklarını gün yüzüne çıkarmayı düşünüyordu. Dediği gibi gerçekten de uyandırılmaktan hiç hoşlanmam ama o gece Oflaz'ın bilmediği bir şey vardı; değil o yüzden hiçbir sebepten ötürü ben ona kızmazdım ki. İşte bu yüzden o, ona öfkelenmemi beklerken ben sol elimi kaldırarak yüzüne dokunmayı tercih ettim. Rahatlamış bir şekilde nefesini verdi, yakınlığı sebebiyle verdiği nefes saçlarımı yaladı. Elmacık kemiğini okşayan başparmağım kirpiklerine dokundu, kaşlarını sevdi ve sonra dudaklarında bekledi.

"Ne güzelsin sen," diye fısıldadım usulca.

"Güzel miyim?" diye sordu şaşırarak.

"Çok güzelsin," dedim güzelliği karşısında içim titrerken. "Ama nasıl güzelsin, söyleyeyim mi?" diye sorduktan sonra herhangi bir şey söylemesini beklemeden, "Ruhunla, zihninle, bedenininle... Sen, bütün varlığınla en güzelisin," diye devam ettim.

"Ben senim," dedi bir kez daha. "Bana baktığında gördüğün şey, aslında kendinsin."

Başımı iki yana salladım. "Ben senin kadar güzel değilim."

Dudaklarında bekleyen elimin üstüne koydu elini ve gözlerini yumdu, bir süre bekledikten sonra derin bir nefes aldı. Varlığını içine çekmiş gibi huzurlu bir bakışla dolunca konuşmaya başladı. "Bunu bir aşk ya da duygusal bir şeye indirgmeden çok özgür bir şekilde söyleyebilirim; seni seviyorum, gerçekten. İyisin ve çok güzelsin sen."

O an ne hissetmem gerektiğini kestiremedim. Beni sevdiğini söylemişti ama bunu aşkla bağdaştırmadan yapmıştı. Mutlu mu olmalıydım yoksa mutsuz mu bilemiyordum ve ona bakıyor olmak düşüncelerimin dağılmasına sebep oluyordu. Oflaz o an gülümsüyordu ve kimseye değil, sadece bana gülümsediğini bilmek, son sözleri hakkında ne hissetmem gerektiğini düşünmeme engel oluyordu.

Beni kendisine çekerek yatağa sırtüstü yattı. Başım göğsüne yaslıyken sol kolu bedenimi sarmalamış, sağ eli başımın üstündeki yerini almıştı. Bana beni sevdiğini söylemiş, karşılığında hiçbir söz ya da hareket beklemeden bana sarılmıştı. Kokusunu içime çektim, dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı ve çok değil, az sonra yine uyuyakaldım.

O gece bir kez daha, Oflaz'ın sayesinde uykunun gerçek tadına erişebildim.

19.GÜN

On dokuzuncu yaşıma ardımda bırakmama saatler kalmıştı.

Odamdaki aynanın tam karşısındaydım, bakışlarım yansımamdaydı. Üzerimdeki elbise kolsuz ve kabarık kesimdi. Elbisenin boyu dizlerimin bir karış yukarısında bitiyor, kabarıklığı etek kısmından değil göğüs kısmından başlıyordu. Ayrıca elbisenin en sevdiğim detayları, çıplak omuzlarımı ve gerdanımı kapatan yeşil taşları ile çift astarının üstündeki kumaşın beyaz bir tülde yapılma olmasıydı. Zarif elbiseme yakışacağını düşünerek yukarıdan topladığım saçlarımla tamamlanmış gibi gözüküyor ancak öyle hissedemiyordum.

Uzun süre aynadaki genç kıızı seyretmeye devam ettim. Kendimi bir türlü tamamlanmış hissetmiyor, aynanın önünden ayrılamıyordum. Aslında üzerimdekileri kendime çok yakıştırmış ve kendimi elbisemle çok güzel hissetmişim ancak yine de eksik hissediyordum. Kaygılı bakışlarım üzerimde gezinmeye devam ederken kapımın tıklatıldığını duydum.

“Girebilirsin!”

Kapı açıldı, gelen kişinin kim olduğunu aynadaki yansımama bakmaya devam ederken gördüm. Kalbimin ritmi, onun güzel yüzünü

görür görmez dengesini kaybetti. Ona dönmek ve beni beğenip beğenmediğini sormak istedim ancak yapamadım. Öylece kalakaldım çünkü yansımadaki genç adamın üzerinde şık bir takım elbise vardı. İçindeki siyah gömleğin ilk iki düğmesini açık bırakmış, kravat ya da papyon takmayı tercih etmemişti.

“Oflaz?” diye şaşkınca konuştuğumda, dilimi kullanma yetisini kaybetmediğim için mutluydum.

Birkaç büyük adımdan sonra hemen arkamda durdu. Aynadaki yansıma bakanak ellerini karnımın üstünde birleştirdi, eğilerek çenesini omzuma koydu ve sonra, “Hm hm,” diye mırıldandı.

Kısa bir süre yansımamızı seyrettik. İkimiz de oldukça şık görünüyor, belki de ikimiz de nereye gideceğimizi bilmiyor ve aslında bunu umursamıyorduk bile. Onunla nerede ve nasıl bulunduğum önemli değildi, benim için her zaman onunla olmak önemli olmuştu. O akşam benim doğum günümdü, gideceğimiz yer benim için düzenlenen bir partiydi ancak benim umurumda olan tek şey o yere Ofraz’la gidecek olmamızdı.

“Enfes görünüyorsun,” diye fısıldadı kulağıma doğru. “Nefes almayı unutturdun bana,” dedikten sonra derin bir nefes alarak kokumu içine çekti.

O an istemsizce gözlerimi kapadım ve fark ettim. Eksik hissetme sebebim Ofraz’ın yokluğuydu, o gelince, bana dokununca tamamlanmıştım. Bunun farkındalığı ile dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı, sonra içimi titreten başka bir şey oldu. Dudakları boynumu buldu ve öylece bekledi. Benim gözlerim kapalı, onun dudakları boynumu örtmüş bir şekilde öylece bekledik ve sonra, zarif bir öpücük benden ayrıldı.

Gözlerimi açmam ve ona doğru dönmem için kendime zaman tanımam gerekti. Ofraz’ın yalnızca boynuma ufak bir buse bırakması bile benim dengemi şaşırmama sebep olmuştu, kim bilir bu öpücüğün şiddeti ve yeri değişseydi neler olurdu...

Aynaya sırtımı vererek ona döndüm. Karşılıklı duruyor, dudaklarımızdaki gülümsemelerle birbirimizi süzmeye devam ediyorduk. Onunla sonsuza kadar bu şekilde bekleyebilirdim, bu benim armağanım olurdu. Bence o da bunu ister ve seve seve yapardı, tabii telefonu çalmaya başlamasaydı.

Elini cebine uzatarak telefonunu eline aldı ve arayan kişinin ismini gördükten sonra gözlerini devirip aramayı cevaplandırdı. “Geliyoruz.” Ardından kapattı. Bana omuz silktikten sonra, “Fatih,” diye kısaca açıkladı.

Başımı salladıktan sonra, "Çıkabiliriz, hazırım ben," dedim.

"Ama ben hazır değilim," dedikten sonra utanarak elini diğer cebine götürdü, tekrar elini çıkardığında elinde siyah bir kravat vardı. "Cebe koyunca kırıışmış biraz ama olsun, iş görür herhâlde."

Kaşlarımı çatarak, "Anlamadım," dedim.

"Ben kravat bağlamayı bilmiyorum," dediğinde gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Lisedeyken başkalarına bağlatırdım, sonra da hiç takmadım çünkü sevmiyorum. Düşündüm ki... Eğer sen biliyorsan belki bana yardımcı olmak istersin."

"Elbette olurum," dedim şaşkınca. Benim için kravat takmak istediğini anlamıştım ancak yine de "Ama istersen takma, sonuçta sevmiyormuşsun. Kravatsız da çok şık görünüyorsun," dedim.

Başını iki yana salladı. "Böyle bir güzelliğin kavalyesinin hiçbir eksiği olmamalı."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı, bir şey söylemek yerine mırıldanarak onu onayladım. Ve o gün hayatım boyunca ilk kez, çocukluğumda babamı annemden kıskanmış olmam işime yaradı. Küçükken babamın kravatını nadiren de olsa annemin bağladığını, onu öpücüklere boğarak işe gönderdiğini görür ve onu kıskanırdım. Bunu yapmayı gerçekten çok istediğimi anladıkları bir gün bana öğretmeye karar vermişlerdi. Anımsadığım küçüklüğüm gülümsememin genişlemesine sebep olurken elindeki kravatı aldım, gömleğinin yakasını kaldırdım.

Ona ulaşmam için parmak uçlarımda yükselmem gerekmişti çünkü ayağımdaki ince topuklulara rağmen benden hala çok uzundu. Ben onun kravatını bağlarken yüzlerimiz birbirine yaklaştı, yaklaştı ve sonra, evrenin bize düşman kesildiğini sanmamıza sebep olacak bir şey oldu.

Benim telefonum çalmaya başladı.

Devirmeyin gözlerinizi öyle. Ben o an sizin için de yaptım bunu çünkü...

"Bakmayacak mısın?" diye fısıldadı yüzüme doğru.

Ellerim çoktan bağladığım kravatının üzerinde beklerken, "Hayır," diye fısıldadım ben de.

Aramızdaki boy farkının kapanmasına çok az kalmıştı. Ben zaten sınırlarımı yeterince zorlayarak parmak uçlarımda yükselmişim, gerisini onun eğilerek kapatması gerekiyordu. Ya da benim onu yakasından tutarak kendime çekmem falan... Dudaklarımız birbirine

dokunmak için yanıp tutuşuyor, ikimiz de herhangi bir ilerleme kaydedemiyorduk. Ne o biraz daha eğiliyordu ne de ben sabırsızca davranıp onu kendime çekiyordum.

Arama üçüncü kez tekrarlanınca sinir hâliyle güler gibi yaparak geri çekildi. "Bak hadi."

Oflaz aniden geri çekilince kendimi boşlukta hissettim ve hislerimi yüzüme yansıtmamak için çaba sarf ederken, "Bakayım," diyerek yatağımın üzerindeki çantama yöneldim.

Küçük, üzerinde yeşil taşların olduğu portföy çantamın içindeki telefonumu çıkardıktan sonra arayan kişinin ismini görünce öfkelen dim. Arayan her kim olursa olsun zaten öfkelenecektim ancak o isim daha fazla öfkelenmeme sebep olmuştu.

"Ne oldu Aksel?" diyerek cevapladım aramayı. Oflaz'a göz ucuyla baktım, onun da öfkelen diğini gördüm.

"Ne mi oldu?" diye şaşırarak sordu. "Doğum günün için harika bir organizasyon yaptık. Ve hepimiz sabırsızlıkla seni bekliyoruz. Daha ne olsun?"

"Geliyoruz, tamam."

"Oflaz da mı geliyor?" diye sıkılmış bir ses tonuyla sordu.

"Elbette," dedikten sonra, "Konum atın bana," diyerek aramayı sonlandırdım.

Oflaz'a döndüğümde kitaplığımdaki kitaplarımı incelemekte olduğunu gördüm. Az önce yaşananları unutmuş gibi davranmasına bozulsam da çaktırmayacaktım. Elimdeki telefonumu çantama geri bıraktıktan sonra birkaç adımda yanına vardım.

"Sana önerdiğim kitapları okudun mu?" diye sordu gözleri kitaplığımdaki kitaplarımda dolaşmaya devam ederken.

"Çoğunu, evet."

Başını salladı tatmin olmuş bir şekilde. "Daha sonra başka kitaplar da okutalım sana."

"Olur, çok isterim."

"Fakat nitelikli kitaplar okutmalıyız sana," dedikten sonra rafımdaki bir kitabı işaret etti. "Bu tarz kitaplar okuma, diyemem sana. Kimse kimsenin ne okuduğuna karışma lüksünde değildir. Eğer okumaktan hoşlandığın tarz buysa elbette oku fakat diğer tarzlara da bir şans ver derim ben."

"Hangi tarzlara mesela?" diye merakla sordum. "Klasikler gibi mi?"

Başını salladı. "Onlar gibi. Ya da onlar gibi olmayan ama sana bir şey katabilecek nitelikte olanlar gibi."

"Bana bir şey katabilecek nitelikte olanlar mı?"

"Okuduğun kitaplar ruhunu doyurmalı, karakter gelişimine ve hayata bakış açına katkı sağlamalı. İster klasik kitaplardan oku ister edebi yönü zayıf kitaplardan. Aslında önemli olan ne okuduğun bile değil, ne için okuduğun."

"Ben galiba daha çok zaman geçirmek, eğlenmek için okuyorum."

"Kitaplar eğlence malzemesi değildir. Okuduğun bir kitap tabii ki eğlendirebilir seni fakat sen sırf eğlenmek için o kitabı okuyamazsın."

"Öyleyse yalnızca kendimi geliştirmek için mi okumalıyım?"

"Elbette öyle yapmalısın," dedikten sonra dikkatini kitaplığımdan alarak tekrar bana çevirdi. "Üzerine bir şey al da çıkalım."

Başımı salladım ve dediğini yaptıktan sonra birlikte odamdan çıkarak aşağı kata indik. Koridoru geçip salona girdiğimizde, babam beni görür görmez her zamanki kanepesinde uzanmayı keserek ayağa kalktı. Işıltılı gözleriyle bana doğru yürümeye başladığında annem de oturduğu yerden kalkmış onu takip ediyordu.

"Ne güzel olmuşsun sen böyle," dedi babam hayranlıkla bana bakarken. Belki o an, şüphelerim dolayısıyla ona uzak hissetmiyor olsaydım, bir önceki doğum günümde olduğu gibi yanağına sulu bir öpücük bırakarak teşekkür edebilirdim. Ancak kendimi ona yakın hissedemiyordum, bu yüzden hafifçe gülümseyerek teşekkür etmekle yetindim.

"Üzerine bir şey al, üsütme," dedi annem.

"Aldı," derken elindeki beyaz ceketimi havaya kaldırdı Oflaz.

"Dikkatli olun," dedi babam alnımdan öptükten sonra.

"Oluruz."

Daha sonra annemle de kucaklaştık ve babamdan arabasının anahtarını alarak evden ayrıldık. Ben ön yolcu koltuğuna oturdum çünkü topuklularla araba kullanmak istememiştim. Oflaz'dan şoför koltuğuna geçmesini rica ettiğimde beni kırmayarak geçti, yolculuğumuz bu şekilde başlamış oldu.

Aksel'in attığı konuma gidene kadar nedense birbirimizle muhatap olmadık. Benim açtığım şarkıları dinlerken şarkılara zaman zaman eşlik etmemizin dışında ikimizin de ağzından tek bir kelime dahi çıkmadı. Konuma ulaşmamız ise yarım saatimizi aldı. Oflaz arabayı durdurduğunda müziğin yükseldiği yere şaşkınlıkla baktım.

"Daha neler!" derken çantamı elime alarak diğer elimle açtığım kapıdan iniyordum. Oflaz da benim ardımdan arabadan inince gözlerim, Oflaz ile yüksek ses müzikle gecede kendini belli eden tekne arasında mekik dokuyordu.

"Fatih işte," derken omuz silkti Oflaz.

Az sonra ikimiz de tekneye binmek için bekliyorduk. Fatih beni karşılamaya gelip elini bana uzattığında bir an olsun düşünmeden elini tuttum ve tekneye adımımı attıktan sonra ona kocaman sarıldım.

"Doğum günün kutlu olsun ışıldağım benim!" derken bana sıkıca sarılıyordu.

"İşıldak demeseydin iyiydi ama olsun, teşekkür ederim!" dedikten sonra sevinçle yanaklarını öptüm.

Oflaz da ardımdan tekneye bindi ve kalabalığa doğru ilerledik. Üniversiteden tanıdığım, tanımadığım kim varsa doğum günü partim için gelmişti. Organizasyonda tekneyi ayarlamayı ve masraf gerektiren her şeyi Fatih'in, insanları davet etme işini ise İyem'in üstlendiğini anlamıştım. Bana sarıldıktan sonra doğum günümü kutlayıp, "Ee, beğendin mi sürprizimizi?" diye soran Aksel'in ise içinde bulunduğunu söylediği organizasyondaki görevinin yalnızca böbürlenmek olduğunu düşünüyordum.

"Çok beğendim, teşekkür ederim," derken duygulanmıştım çünkü hayallerimden birinin bu tarz bir doğum günü partisi olduğunu hatırlamalarını hiç beklemiyordum.

"Eh, parti başlasın o zaman!" dedi İyem bağırarak ve elimden tutup beni kalabalığa doğru çekmeye başladı.

Kendimi müziğin ritmine bırakarak dans etmeye başladığımda saatler sekizi gösteriyordu. İyem'in partime gelmiş olan insanlarla beni tanıştırmaya çalıştığı yorucu bir süreç yaşandı. Farklı bölümlerden ve yaşlardan birçok yeni insanla tanıştım o gün ve ertesi gün, her birinin ismini de yüzünü de unuttum.

Birkaç şarkı sonra doğum günü şarkısı çalmaya başladı ve eş zamanlı olarak kocaman bir pasta aramıza katıldı. Etrafımdaki insanlar doğum günüm için şarkı söyler ve beni alkışlarlarken benim gözlerim Oflaz'ı aradı. Kalabalığın dışında beni seyreliyordu. Ona baktığımda gördüğünde dudakları yukarı doğru kıvrıldı, onu yanıma çağırsam da başını iki yana sallayarak beni sahte dünyamda yalnız bırakmayı tercih etti. O an bunu anlamadım ve yalnızca kalabalıktan hoşlanmadığını zannederek başımı salladım, pastama döndüm.

"İraz'ın şaheseri," dedi Fatih gülerek.

Kaşlarımı kaldırarak Iraz'a döndüm, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordum.

"Hayır be," dedi o da gülerek. "Yalnızca fikir bana ait."

Pastanın üzerinde şekerden yapılma insanlar vardı; biri bacak bacak üstüne atıp koltuğunda oturan bir kadın diğeri ise kadının karşısındaki kanepede uzanan bir adamdı. Kadın bir psikologdu ve bu psikolog bendim. Ayrıntılara baktıktan sonra gülümseyerek Iraz'a döndüm ve ona sarıldım. "Teşekkür ederim."

"Harika bir psikolog olacaksın," dedi içten bir gülümsemeyle.

"Hadi, dilek tut ve üfle!" dedi Atahan heyecanla.

"Tamam," dedikten sonra gözlerimi kapattım.

Kalabalık duruldu, ben duruldum ve o an zihnimde sadece tek bir düşünce belirdi.

Olmak istediğim yerde değildim.

Korkarak gözlerimi açtım. Kalabalık bir doğum günü partisi hayal etmiştim; suyun üzerinde ve harika müziklerle süslenmiş bir parti. Hayalim gerçekleşmişti ancak ben, o gerçeğin içinde bulunmak istemiyordum. Korkuyla büyüyen gözlerim, ne aradığını bile bilmezken kalabalığın içinde gezindi.

Ve sonra, elimdeki dokunuşu hissedince endişeli bakışlarım dokunuşun sahibine döndü. Oflaz kalabalığı yararak yanıma gelmiş, elimi tutmuştu. Onun güzel yüzünü gördüğümde hissettiğim kaygı azaldı, azaldı ve sonra yok oldu. İçinde bulunmak istediğim gerçek, o an, o kalabalıkla, o tekne de olmak değildi; Oflazla baş başa kalabileceğimiz herhangi bir yerde olma ktı.

Gözlerimi kapadım, dileğimi diledim. Ancak şimdi size ne dilediğimi söyleyemeyeceğim çünkü ne yazık ki henüz gerçekleşmedi.

Gözlerimi tekrar açtıktan sonra pastama doğru eğilip üzerindeki mumları üfledim ve Oflaz'ın elini güç bulmak istercesine sıkarken alkış seslerini dinledim. Az sonra müzik başladı ve insanlar tekrar coşkuyla eğlenmeye başladı.

Pasta kesilmek ve dağıtılmak üzere bizden uzaklaştırıldığında biz de dans ederek eğlenmeye devam ettik. Daha doğrusu arkadaşlarım öyle yaptılar. Oflaz ve ben, olduğumuz yerde dikilmeyi sürdürdük. Bakışlarım ellerimize kayınca elimi çekmek ve çekmemek arasında tereddütte kaldım. Daha sonra ondan güç almaya ihtiyacım olduğuna karar vererek çekmedim.

"Artık neden bunca zamandır olan biteni fark edemediğini çok daha iyi anlıyorum," diye kulağına doğru bağıncı kaşlarını çatı.

Müziğin sesi o kadar ylıkaktı ki beni duyabilmesi için benim de bağırman gerekmişti. "Nasıl yani?"

"Çok korkuyorsun sevilmemekten. O kadar korkuyorsun ki şüpheye düştüğün her sefer, kendini kandırarak bir şeyler buluyorsun."

"Anlamıyorum seni!"

Aslında anlamadığım şey ne demek istediğiydi ancak o, onu duyamadığım için anlamadığımı zannetti, bu yüzden bileğimden tutarak beni çekmeye başladı. Kalabalıktan uzağa, müziğin daha az ulaştığı bir yere beni götürdükten sonra adımlarını durdurdu ve öfkeli gözlerini bana dikti.

"Onların hiçbirinin sana olan sevgisi gerçek değil ve sen aslında bunu çok iyi biliyorsun. Fatih'in bu tekneyi tutması, İyem'in bunca insanı buraya toplaması, İraz'ın yaptırdığı pasta ve diğerleri... Onlar seni sevdikleri için mi tüm bunları yapıyor zannediyorsun?" diye sorduktan sonra cevap vermeme beklemeden başını iki yana salladı. "Hayır, onlar sadece seni kaybetmek istemiyorlar, o kadar!"

"İnsan, sevdiğini kaybetmek istemez Oflaz," diyerek ona karşı çıktım. O an, bir kez olsun Oflaz haksız çıksın istedim.

"Seni sevdikleri için değil, onların işine yaradığını düşündükleri için kaybetmek istemiyorlar Işıl," diyerek acı gerçeği yüzüme vurdu.

"Hayır," diyerek inkâr ettim.

"Neden bilmiyorum ama yıllarca, insanların gerçek yüzlerini görmemek için çabalamışsın. Ailenin, arkadaşlarının, sevgililerinin aslında nasıl insanlar olduklarını hep inkâr etmişsin. Onlar oldukları gibiymiş, sen başka algılamak istemişsin. Neden böyle yapmışsın, bilmiyorum ama artık biliyorum ki sen hep kaçmışsın Işıl."

"Hayır."

"Kendine bir dünya yaratmışsın, bu insanları da içine koymuşsın ve onların senin hayaline göre hayatındaki varlıklarını sürdürmesini sağlamışsın. Onların kötü yanlarını görmezden gelip yalnızca iyi yanları üzerinde durmuşsın. Ama artık bunu yapamazsın çünkü ben oradaydım. Aksel ve İraz öpüşürken ve sen onları izlerken ben oradaydım. Ve sen biraz önce, sırf İraz sana pasta yaptı diye olup biteni bir anlığına da olsa unutmaya kalktın."

"Oflaz," dedim titreyen sesimle.

Zeynep Sey

“Ne oldu da yıllarca gerçeklerden kaçarak yaşamını sürdürmeye karar verdin, hiç bilmiyorum ama artık yeter. Ben artık buradayım ve kaçmana daha fazla izin vermeyeceğim.”

20. GÜN

O gece miydi her şeyin değişmesine sebep olan, yoksa her şey zaten değişmeye yüz mü tutmuştu, emin değilim. Bildiğim tek şey, Oflaz ve ben o gece birbirimizi gerçekten hissettik.

Oflaz'a Sasha'dan bahsettiğimde onunla tanışmak istediğini söylemişti. Ben de zaten ikisini tanıştırmak istediğim için erken ayrıldığımız partiden sonra Oflaz'ı Sasha'nın karavanına götürdüm.

Doğum günü partimden erken ayrılmıştım çünkü Oflaz'ın yüzüme vurduğu gerçeklerden sonra orada daha fazla kalamayacağımı hissetmiştim. Diğerleri teknede eğlenmeye devam ederken Oflaz'la birlikte önce Fatih'in evine gidip üzerimize daha rahat bir şeyler aldık, daha sonra Sasha'nın mekânına gitmek üzere tekrar yola koyulduk. Oflaz'ın gözleri Sasha'nın kırmızı karavanını görür görmez hayranlıkla parıldadı ve ben de bu hâline gülümsemeden edemedim.

"Bu harika," dedi gözlerini karavandan ayıramazken.

Onu başımı sallayarak onayladım. Aslında Sasha'nın sadece karavanı değil, karavanının bulunduğu yerin manzarası da harikaydı ancak Oflaz manzarayı daha sonra görecekti.

Sasha, elindeki kanton bardağı kendisini heyecanla bekleyen müşterisine uzatırken bizi gördü ve önce gülümseyip daha sonra sorgular ifadeyle bana bakarken yanına ulaşmamızı bekledi.

Az sonra Sasha'nın karavanının yanındaydık. Sasha, küçük penceresinin ardından kafasını uzatmış bana meraklı bakışlarıyla bakıyordu. Oraya daha önce hep ya tek başıma ya da Aksel'le birlikte gittiğim için şaşkın olmasını normal karşıladım ve karavandan inmesini bekledim. Oflaz, hayranlıkla karavana ve karavanın şahitlik ettiği manzaraya bakarken Sasha, bizi çok bekletmeyerek yanımıza geldi.

Bana dudaklarındaki o içten gülümsemeyle beraber sarıldıktan sonra kulağıma, "Bu yakışıklı da neyin nesi?" diye sormayı ihmal etmedi.

Ona sarılmaya devam ederken hafifçe gülümsedim. Sasha'nın Oflaz'ı beğendiğini dile getirmiş olması beni rahatsız etmemiştir, aksine hoşuma bile gitmişti çünkü o, İyem gibi değildi. İyem bir erkeği beğenirse o erkeğin kim olduğunun bir önemi olmazdı. Bu yüzden Oflaz'ı beğenmiş olsaydı beni hiçe sayarak Oflaz'a olan ilgisini göstermekten geri durmazdı. Ki şimdi düşünüyorum da bunu yaptığı zamanlar olmuştu.

Sasha kollarını benden ayırdığında dudaklarındaki gülümsemeyle birlikte, "Oflaz," dedim yalnızca. Ardından Oflaz'ın dikkatini çektiğimi görünce, Sasha'yı işaret edip, "Sasha," diyerek onları tanıştırmış oldum.

Oflaz ve Sasha, tanıştıklarına memnun olduklarına dair bir şeyler gevelerlerken kahvelerini afiyetle içmiş olan müşterilerden ikisi ayaklandı. Sasha, bir anlığına bizimle ilgilenmeyi keserek müşterilerine döndü, genç çifte genişçe gülümseyerek tekrar uğramalarını dilediğini söyledi ve sonra onları yolcu etti. Ardından bize istediğimiz herhangi bir yere oturabileceğimizi söyleyerek kahve yapmak için karavanına yöneldi.

"İlginç bir kadın," dedi Oflaz, ilk izlenimini dile getirerek.

Başımı salladım, "İlginç olduğu kadar harika biridir de," dedim.

"Öyle görünüyor," dedikten sonra bakışlarını karavanına girmekte olan Sasha'dan ayırarak şehrin manzarasına çevirdi. "İyi ki getirdin beni buraya."

"Beğendin mi?" diye sevinçle sordum.

"Çok," dedi dürüstçe. "Keşke daha önce gelseydik."

"Özür dilerim," dedim ve aniden bakışlarının bana çevrilmesine sebep oldum. Bana öfkeyle bakmıyordu ama bakışlarındaki ifadenin

anlamını çok iyi biliyordum. Ne bir başkasının kusuru ne de kendi kusurum için ondan özür dilememi istemiyordu. "Ay unuttum," dedim heyecanlanarak. "Geri alıyorum özrümü."

Dişlerini göstererek gülerken başını iki yana salladı, beni kendisine doğru çekerek sarıldı. "Ne yapacağım ben seninle?"

Sasha yanıma gelene dek Oflaz'ın güzel çenesi başımın üstünde kaldı, bedenime sardığı kollarını ise bir an olsun gevşetmedi. İsterdim ki sonsuza dek Oflaz bana o şekilde sarılsın ve biz o karavanın yanında, o harika manzaraya bakarak oturalım... Ancak bu mümkün değildi, zaten olmadı da. Sasha eşsiz kahveleriyle birlikte döndüğünde Oflaz, önce çenesini benden uzaklaştırdı, daha sonra karton bardaklardan birini eline almak için kollarını benden ayırdı.

Kahvesinden küçük bir yudum aldıktan sonra parıldayan gözlerini Sasha'ya dikti. "Bu muhteşem!" dedi heyecanla. "Ne var bunun içinde böyle?"

Sasha, kahvelerinin sırrını kimseyle paylaşmazdı, bunu bilirdim ancak o an Oflaz'ı kırmadı. Kahvenin içine kattığı bütün malzemelerden bahsetmedi yine de ama tadının enfes olmasını sağlayan ikiliyi söyledi. "Karamel ve nane."

"Nasıl aklına geldi tüm bunlar?" diye merak ederek sordu Oflaz. "Bu yer, bu karavan, kahveler..."

Sasha'nın çenesi hafifçe yukarı kalktı, kendisiyle gurur duyduğunu gözlerine yansıtırken, "Liseden beri tek hayalimdi," dedi.

"Ne kadar oldu gerçekleştireli?"

İşte bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum, daha önce böyle bir soru sormak aklıma bile gelmemişti. En az Oflaz kadar merak ettim o an ve neyse ki Sasha bizi merak içinde bırakmak yerine, "Bir yıl?" diye sol kaşını hafifçe kaldırmışken cevapladı.

"Siz ne zamandan beri tanışıyorsunuz peki?" diye sordu Oflaz.

Sasha'nın bakışları Oflaz'dan ayrılıp benimle buluşunca cevabı benim vermemi istediğini anlayarak dudaklarımı araladım. "Mayıs'tan beri... Aslında ilk kez Aksel getirdi beni buraya, son final sınavımızdan sonra birlikte gelmiştik. Sasha'nın kahvelerinin bağımlısı olduktan sonra ise genelde tek başıma geldim."

Oflaz iki kaşını birden kaldırıp indirdi. "Desene senin şu Aksel'in tek yararı seni Sasha ile tanıştırması olmuş."

Sasha kıkırdayınca ben de güldüm, Oflaz ise hafifçe gülümsemekle yetindi. Orada oturduğumuz süre boyunca Sasha müşterilerden fırsat

buldukça aramıza katıldı ve gerçekten çok eğlendiğimiz bir gece oldu. Oflaz, Sasha'ya o günün benim doğum günüm olduğunu söyleyince Sasha, bana özel bir kahve yaptı. İçinde hâlâ ne olduğunu bilmediğim o kahve, o gün ilk kez benim için yapıldı ve daha sonra Işıl ismi ile o karavanda satılmaya devam etti.

Oflaz'ın mekânı ve Sasha'yı sevdiğini, suratındaki ifadeden ve dudaklarındaki gülümsemeden pekâlâ anlamıştım. Oflaz'ın keyfinin yerinde olması benim de keyfimin fazlasıyla yerinde olmasına sebebiyet vermişti. Ne ebeveynimi ne de arkadaşlarımı düşünüp moralimi bozduğum bir akşamdı, zihnimde sadece o vardı ve bundan ziyade, aslında o yanımdaydı... Çok güldüm, çok güldü ve hayatımda ilk kez o gece, gülmekten çenemin ağrıdığını hissettim.

Neredeyse gece yarısı olmak üzereydi, karavanın sadece iki müşterisi kalmıştı. Ben, Sasha ve Oflaz ise manzaraya karşı üçüncü kahvemizi yudumluyorduk. Kendimi fazlasıyla enerjik ve bir o kadar da mutlu hissettiğim nadir anlardan birindeydim. Oflaz ve Sasha'nın da benden kalır yanları yoktu. Bununla birlikte üçümüz de sükûnete bürünmüştük çünkü o an manzaranın ve kahvelerimizin tadını çıkarmak istiyorduk-. Karavanın kalan son müşterileri de Sasha'ya veda edince yarım saati aşkın süren sükûnetini bozan ilk kişi Sasha oldu.

"Ben de kaçıyorum," dedi oturmakta olduğu tabureden yavaşça kalkarken.

Oflaz'ın omuzlarını düşürdüğünü görünce üzüldüm. Gitmek istemiyordu, bunu anlamıştım; bu yüzden Sasha'nın ardından ayağa kalkıp, "Biraz daha kalamaz mısın?" diye sordum.

"Ben kalamam ama siz kalabilirsiniz," dedi Sasha gülümseyerek.

Oflaz da benim ardımdan ayağa kalktı ve "Nasıl yani?" diye sordu.

"Bu gece karavan sizin olsun. Doğum günü hediyesi olarak düşün bunu," dedikten sonra göz kırptı bana. "Yarın akşamüstü gelir alırım, ne dersiniz?"

Sasha'nın teklifine karşılık Oflaz'ın dudaklarının yukarı doğru kıvrılır gibi olduğunu gördüğümde dişlerimi göstererek gülümsedim. Sasha ikimizden de cevap beklerken ben konuşmak yerine olduğum yerde zıplayıp Sasha'yı kocaman öptüm. Aldığı cevap karşısında kahkaha atan Sasha, karavanın anahtarlarını verdikten sonra bizi yalnız bıraktı. Fakat elbette gitmeden önce, karavanını kendi düzenine göre toparlayıp ona ait olan masa ve tabureleri de içeriye almayı ihmal etmemişti. Sasha'nın gidişinden kısa bir süre sonra ise Oflaz, karavanın tuvaletini kullanması gerektiğini söyleyerek yanımdan ayrıldı.

Bir süre olduğum yerde bekleyerek geceyi seyrettim.

Gökyüzüne kaldırdım başımı ve sahip olduklarım için teşekkür ettim. Gökyüzündeki yıldızlara baktım ve babamın, sevgilimin, arkadaşlarımın sahteliğini görmeme sebep olan ona ve onun sevgisine sahip olduğum için minnettar bir gülümseme yolladım. Gökyüzü saçlarımı okşadı ve ben ilk kez bir doğum günümde hem çok değerli hem de çok değersiz hissettim. Değerli hissediyordum çünkü yanımda her şeyim vardı; değersiz hissediyordum çünkü yanımda hiç kimsem yoktu.

Karavanın farları ile aydınlanınca yüzüm, bakışlarımı gökyüzünden ayırarak ona çevirdim. Karavanın şoför koltuğunda oturmuş, bana el sallıyordu. Ne yaptığına dair en ufak bir fikrim dahi yokken karavanı çalıştırdı. Dakikalar sonra karavan tekrar aynı yerinde fakat bu kez ters bir şekilde duruyordu. Sasha, karavanını kapısı yola bakacak şekilde park ederdi. Oflaz o gece şehrin manzarasına dönük şekilde park etti ve sonra yanıma geldi.

“Neden böyle bir şey yaptın ki?” diye anlamayarak sordum ona.

“İstanbul’u seyrederek uyumak hoşuna gider diye düşündüm,” derken tedirgindi, hoşuma gidip gitmediğini anlamamıştı.

“Güzel düşünmüşsün,” dedim gülümseyerek. “Ama yanımda sen varken neden İstanbul’u seyredeyim ki?”

Kaşlarını şaşkınca kaldırdı, tekrar indirdikten sonra, “Demek gece boyunca uyumayıp beni seyredeceksin, öyle mi?” diye sordu.

“Yani,” dedim son harfi uzatırken şirin bir şekilde gülümseyerek.

“Peki,” dedi beni taklit edip son harfi benden çok daha şirin bir şekilde uzatırken. “Yalnızca gözlerin mi benimle ilgilenecek?”

Ne sorduğunu anladım. Elbette anladım ve utandım. Dediğim gibi, utandığım zaman yüzüm kırmızı rengine bürünmez ancak ateşe tutmuşlar gibi yanar. O an da öyle oldu ve ben ellerimin tersini yüzüme değdirdim. Aslında ne zaman utansam bunu yapardım ve ellerimin soğukluğu sebebiyle yüzümün sıcaklığı bir nebze düşerdi ancak o an böyle olmadı. Çünkü o kadar utanmış ve bundan ziyade heyecanlanmıştım ki sadece yüzüm değil, bütün vücudum yanıyordu.

Oflaz, utandığımı pekâlâ görüp anlayınca küçük bir kahkaha attı. Duyduğum ses biraz olsun gevšememe sebep oldu. Dişlerini göstererek gülümserken beklememi söyleyip tekrar karavana döndü. Ben de o gelene kadar ellerimle yüzüme yelpaze yapıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ona dokunma düşüncesinin beni bu kadar heyecanlandırmasının sebebi, onu henüz dudaklarından bile öpmemiş olmamdı. İstanbul'a gelmesinin üzerinden neredeyse üç hafta geçmişti. Bu süre zarfında birçok kez birlikte uyumuştuk ama birbirimize sarılmak dışında hiç dokunmamıştık. Dudaklarına o uyurken gizlice dokunduğum çok olmuştu ama hiç öpüşmemiştik. O da bırakın beni öpmeyi, o geceye kadar bunu istediğini belli bile etmemişti. Ben de bu yüzden, sorduğu sorudan sonra şaşırıp utanmış, heyecanlanmıştım.

Karavanın içinden yükselen yabancı müzik, dikkatimi tekrar kendimden alarak ona çevirmeme sebep oldu. Kendinden emin adımlarla bana doğru geldi ve elini uzattı. Gülümsedim, beni kendine doğru çekmesine izin verdim. Uzattığı eliyle sol elimi tutup diğer elini de belimdeki yerine koyunca müziğin ritmine uyarak dans etmeye başladık. Açtığı şarkı İngilizce bir şarkıydı ve İngilizce bilgim yeteri kadar iyi olmasa da sözlerini anlayabilmişim. Müzik oldukça duygusalken biz de müziğin ritmine eşlik edecek kadar ağır adımlarla dans ediyorduk. Az sonra elimdeki elini çekti ve artık iki eli de belimdeydi. Ben de boşta kalan elimi omzuna çıkardım ve bu şekilde artık iki elim de omuzlarındaydı.

Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmazken dudaklarını yukarı doğru kıvrırdı ve sonra o harika İngiliz aksanıyla ikinci kez baştan başlayan şarkıya eşlik etti.

"Are you really here or am I dreaming? I can't tell dreams from truth." ⁴⁾

"Ofaz," diye fısıldadım. "Bunu yapma," diye yalvardım. *Beni kendine âşık etme.*

"If you want me, satisfy me," dedi ve ben daha fazla dayanamadım.

Omuzlarındaki ellerimi ensesinde birleştirip onu kendime yaklaştırmak için parmak uçlarımda yükseldim ve o da ne yapmak istediğimi anlayarak aramızdaki boy farkını kapattı, dudaklarımızı birleştirdi. Dudaklarının dudaklarımın üzerindeki baskısı yok denecek kadar azdı, sanki beni öpmeye korkuyor gibiydi. Öyle ki ufak bir dokunuştan sonra geri çekildi ve gözlerime baktı. Ne görmek istiyordu, emin değildim ama benden herhangi bir söz ya da tepki beklediğini anlamıştım. Konuşmaya gerek duymadım çünkü bu öpücük bana yetmedi, bu yüzden onu bu kez kendime sertçe çekerek öpmeye başladım. Ensesindeki ellerim artık saçlarının arasında dolaşıyordu. Önce belimi kavradı, daha sonra bir eliyle yanağımı okşamaya başladı.

Dudaklarımız birbirini aceleci olmayan bir tavırla öpüyorken şarkı üçüncü kez baştan başladı. Ofaz, dudaklarımızı ayırmadan

4) Glen Hansard, Markéta Irglová - *If you want me.*

karavana doğru ilerlemeye ve beraberinde beni de sürüklemeye başladı. Karavana kadar birbirimizin dudaklarını, yüzünü öperek yürüdük ve karavana girdikten sonra bir anlığına duraksadık. İkimiz de nefes nefese kalmışken Oflaz bana yine aynı bakışı yolladı. Bana, emin misin, dercesine bakıyordu. Onu gerçekten istiyor muydum, bundan gerçekten emin miydim, bilmek istiyordu. Onu sözlerimle ikna etmemi istiyordu belki de ama ben, konuşmanın gereksiz olduğunu düşünüyordum. Onu istiyordum, isteğimi sözlerimle değil dokunuşlarımla kanıtlamak istiyordum. Bu yüzden biz karavana girdikten sonra, henüz kapısını bile ardımızdan kapatmamışken ellerim Oflaz'ın pantolonunu buldu.

"İşıl," dedi ellerim fermuarının üzerindeyken.

İkna olması için gerçekten sözlerime ihtiyaç duyduğunu anladığımda, "İstiyorum," dedim.

"Ne istiyorsun?" diye emin olmak için sordu.

Duraksadım.

Onu istiyordum, evet, bundan emindim fakat onunla tam olarak ne yapmak istediğimden emin değildim. Yine de bu konu üzerinde çok düşünmedim. O, henüz bakışlarımdaki tereddüdü yakalamamışken ben kararımı verdim. Onunla olduğum sürece nerede, ne yapıyor olduğumun hiçbir önemi yoktu, bu yüzden onu tekrar öpmeye başlamadan önce, "Seni," diye fısıldadım yalnızca.

O geceye dek ruhumu bütün çıplaklığı ile gören tek insan olarak kalbimde yer edinmiş olan Oflaz Kantemiz, o geceden sonra bütün varlığımı görüp bilen tek insan olarak kalbimdeki tahtını kurmuştu. O gece Oflaz'a beni kendisine âşık etmesin diye yalvaran ben, ona âşık olduğumu anlamıştım.

O geceden sonra ise her şey aniden değişiverdi.

+ BIR

Kendinizden başka hiç kimseye ve hiçbir şeye ihtiyacınız yok.
Artık bunu anlamalı ve kendi ışığınızın farkına varmalısınız.
İçinizdeki güç kurtaracak sizi, bir başkası değil.

21.GÜN

Hiç bilmediğiniz bir yere, hiç tanımadığınız bir adamla gider miydiniz?

Ben gittim.

Doğum günümün ertesi sabahıydı. Kırmızı karavanda mışıl mışıl uyuyorken bir anda uyandım ve gözlerimi henüz açmamışken geceyi anımsadım. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılır gibi olurken karavanın hareket hâlinde olduğunu anladım.

Kaşlarımı çatıp, “Oflaz?” diye seslendiğimde göz kapaklarım çoktan açılmıştı.

“Günaydın, canımın içi!” diye alıştığımдан çok daha büyük bir enerjiyle karşılık aldığımda şaşırmadan edemedim.

Karavanın hareket hâlinde olma sebebini merak ederken yattığım yerden doğruldum.

Üzerimde yalnızca Of laz’ın *sweati* varken ona doğru yaklaşıp ön yolcu koltuğuna geçtim. Onun da üzerinde yalnızca siyah kot pantolonu vardı.

“Öpücüğüm nerede?” diye sordu gözlerini yoldan ayırıp.

Gözlerimi ondan alarak yola çevirdim. Çevre yolunda olduğumuzu anlayınca şaşkınlıkla ona döndüm. “Oflaz biz şu anda neredeyiz?”

“İstanbul’dan çıkalı bir saat kadar oluyor.”

Dudaklarındaki gülümsemede takılı kaldı bakışlarım. Çok sonra, “Nereye gidiyoruz, Oflaz?” diye sormayı akıl edebildim.

“Muğla’ya.”

“Muğla’ya mı?”

“Evet,” dedikten sonra uzanıp radyoyu açtı.

“Ama neden?” diye sordum, ister istemez endişeye kapılarak.

“Birkaç günlük tatilin hoşuna gidebileceğini düşündüm,” derken gülümsemeye devam ediyordu. Beni kaygılandırıldığının farkında değildi.

“Benimle bu düşünceni paylaşman gerekmez miydi?” diye sorarken öfkelenmeye başladığımı hissetmiştim.

“Evet, ama sürpriz yapmak istedim. Tahmin ettiğimden erken uyandın.”

Güneş henüz doğmuştu ve yol neredeyse boştu. Karavanın içini Türkçe bir şarkı dolduruyordu. Endişeli gözlerim yol ve Oflaz arasında gidip gelirken ne diyeceğimi bilemiyordum. Beni çok şaşırtmıştı. Bana söylemeden benimle ilgili bir plan yapmış ve ben her şeyden habersizken planını uygulamaya geçmişti. Bu yaptığı hiç ona yakışan bir hareket değildi. Benim tanıdığım Oflaz’ın, bu kadar sorumsuz ve bencil davranması beni çok şaşırtmıştı. Çünkü o an bilmiyordum. Doğum gününden sonra, neden aniden değiştiğini bilmiyordum.

Eşlik ettiği şarkıyı boş vererek bana döndü, “Ne oldu? Gitmedi mi hoşuna?” diye sordu.

“Keşke bana da söyleseydin. En azından hazırlık falan yapardım,” derken bile kırıncı olmamaya çalışıyordum. Ona, bu yaptığının tam bir saçmalık olduğunu ve derhâl geri dönmesi gerektiğini bağıarak söylemek istiyordum. Ancak geçtiğimiz gece bana, beni incitmekten korkar gibi dokunan bu adama, o an kıyamayacağımı düşündüm.

Omuz silkti. “Plansız yapılan işlerin sonuçları her zaman daha güzel olur.”

“Öyleyse ne kadar kalacağımızı da bilmiyorsun.”

“E, yani,” derken gülümsüyordu.

“Peki, ama neden Muğla?” diye sorarken aslında orada yaşadığını ve beni yaşadığı yere götürmek istediğini zannediyordum.

“Önüme haritayı aldım, gözlerimi kapatıp bir yer seçtim. Muğla çıktı.”

“Sen ciddi misin?” diye sorarken daha fazla ne olabilir ve ben daha ne kadar şaşırabiliyim diye merak ediyordum. Benimle baş başa bir tatil geçirmek istemiş, ne bana buna dair bir şey söylemişti ne de götüreceği yeri düşünüp taşınmıştı. Öylece bir yer seçip herhangi bir saatte yola çıkmıştı. Nasıl bu kadar umursamaz olabildiğini aklım bir türlü almıyordu.

“Evet. Eğer istemiyorsan aynısını yapabilir ve başka bir yere de gidebiliriz.”

Zihnindeki düşüncelere rağmen başımı iki yana sallayarak, “Sorun değil. Muğla’ya gitmek isterim,” dedim.

“Daha önce hiç gittin mi?”

“Hayır,” dedikten sonra yerimden kalkmak üzereyken, “Ben annemleri arayıp haber vereyim. Ne kadar kalacağımız da belli değilmiş, merak edip endişelenmesinler,” dedim.

“Gerek yok bence,” dediğinde ben çoktan yanından ayrılmış ve gece yattığımız yere dönmüştüm. Beni aileme karşı saygılı, sorumlu davranmam gerektiğine dair uyarın adam gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. Bu hâline şaşırmadan edemiyor, bir şey de diyemiyordum. Ona her zaman doğal olacak kadar bağlıydım ancak o an, ona uyarak aileme karşı sorumsuz davranmak istemedim ve kırmızı karavanın içinde telefonumu aramaya başladım.

Kısa sayılmayacak bir sürenin sonunda pes ederek, “Of! Telefonumu gördün mü?” diye sordum.

Müziğin sesi o kadar yüksekti ki beni duyması mümkün değil gibiydi, duymadı da... Çalan şarkıya bağıra bağıra eşlik ediyor, oturduğu yerde âdeta dans ediyordu. Bu yüksek enerjisine istemsizce gülümsedim ve tekrar yanına döndüm, sorumu yineledim.

“Evet, ben attım.”

Önce sorumla alakasız bambaşka bir şeyden bahsettiğini sandım, sonra attığı şeyin telefonum olduğunu algılayarak, “Ne yaptın?” diye şaşkınlık içinde sordum.

“İkimizin telefonlarını da attım.”

“Neden böyle bir şey yaptın?” diye dehşet içinde sorarken radyoyu kapatmak için elimi uzatmıştım.

“Birkaç günlüğüne de olsa onlardan uzak kal istedim. Seslerini bile duymazsan tatilinin tadını daha iyi çıkarabilirsin diye düşündüm.”

“Oflaz,” dedim uyarıcı bir ses tonuyla. “Dur.”

“Ne?” diye şaşırarak sordu.

“Karavanı durdur.”

“İyi misin sen?” diye sorarken, asıl iyi olmayanın kendisi olduğunun farkında değildi. Tıpkı beni ne kadar endişelendirdiğinin farkında olmadığı gibi...

“Lütfen durdur şunu!”

Filmlerdeki gibi aniden frene basarak durmadı elbette. Önce bana şaşkınlıkla bakmaya bir son verdi, daha sonra hızını düşürerek sağa çekti. Karavan hareket etmeyi kesince ise ona ne kadar öfkeli olduğumu ve aynı zamanda ondan ne kadar korktuğumu gördü ama yine de “Neden böyle bakıyorsun bana?” diye sordu.

“Seni yanlış mı tanıdım?” diye sorduktan sonra kendime kızdım. Onu hiç tanıımıyordum ki. Ruhumu gördüğünü, ruhunu gördüğümü söyleyip onu tanıdığımı zannediyordum yalnızca.

“İşıl, sorun ne?”

Kaşlarımı kaldırarak, “Benimle alay mı ediyorsun sen?” diye sordum. “Sorun ne mi?”

“Anlamıyorum gerçekten.”

“Oflaz, farkına varmanı istediğim bir şey var. Eğer bu durumdan bir başkasına bahsedecek olursak senin beni kaçırdığını falan düşünecektir.”

“Ne?” diye şaşkınlıkla sordu. “Ne kaçırması?”

“Bana hiçbir şey söylemeden bizi şehir dışına çıkartmışsın, üstelik bize ait olmayan bir karavanla! Bu da yetmemiş, telefonlarımızdan kurtulmuşsun. Kim olsa durumu o şekilde yorumlar.”

“Sen?” diye sordu tedirgin bir şekilde. “Benim seni kaçırdığımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır, elbette,” dedim dürüst davranarak. “Öyle bir insan olmadığını biliyorum.”

Hayır, bilmiyordum. Yalnızca hislerime güveniyordum.

“Özür dilerim,” dediğinde gerçekten de pişman olmuş görünüyordu.

“Özür dilemene gerek yok.”

"Ben sadece biraz uzaklaş istedim," dediğinde elimi kaldırarak güzel yüzüne dokundum. Dokunuşumla birlikte gözlerini kapadı. "Kimse bize ulaşmasın, birkaç günlüğüne de olsa huzurlu ol istedim."

"Anladım, ama bunu aileme haber verip bavullarımızı hazırladıktan sonra da yapabiliirdik."

Gözlerini açtı ve sonra kaşlarını çattı. "Emin değilim."

"Onlar senin ailen,' diyen sendin," diyerek ona, size bahsetmediğim bir konuşmamızı hatırlatmış oldum. "Onlara ne kadar kızarsan kız, ne kadar kırılırsan kırıl, onları seviyorsun, onlara karşı sorumsuz ya da saygısız davranamazsın, onlardan uzaklaşamazsın,' diyen sendin."

"Evet."

"Peki, o zaman şimdi neden böyle davranıyorsun?"

"Sadece birkaç gün istedim. Birkaç gün mutlu olmanı."

"Üzgünüm."

"Gitmek istemiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Gidemem. Babamlar çok endişelenir. Ama istersen daha sonra gidebiliriz."

Yanağımdaki elini itti, bir çocuk gibi, "İstemem," dedi ve şoför koltuğundan ayrılarak karavanın arka kısmına geçti.

"Oflaz!" diye seslendikten sonra ben de onu takip ettim. "Böyle yapma."

"Tamam," dedikten sonra gerçekten küçük bir çocuk gibi küstü bana. Omuz silkti, "İstemiyorsan gitmek, gitmeyiz. Tamam," dedi, gözlerini benimle buluşturmamak için özen gösterirken.

Göğsünde kavuşturduğu kollarına, yüzündeki o mahzun ifadeye baktıktan sonra ister istemez gülümsedim. Ellerim kollarına doğru giderken, "Lütfen," diye fısıldadım.

"Ben yoruldum. İstanbul'a sen sürersin. Kusura bakmayacaksın artık," dedikten sonra kendini yatağa attı.

"Oflaz," dedim artık sıkılmaya başladığımı ses tonuma yansıtırken. "Çocuk musun sen yahu?" diye sorduğumda, soruma cevap vermek yerine omuz silkmekle yetindi. Birlikte uyuduğumuz yatakta sırtını bana dönmüş bir şekilde tek başına uzanıyordu. "Küsecek misin böyle gerçekten?"

Konuşmamakta kararlı olduğunu belli edercesine yalnızca başını salladı. Uzanıp yanağına ufak bir buse bıraktım ve o, beni gerçekten

çok şaşırtarak öpücüğümün bıraktığı görünmez izi eliyle sildi. “E, yok artık,” derken hayretler içindeydim.

Bir süre daha başında bekledim ve nihayetinde pes ederek şoför koltuğuna geçtim. Oflaz karavanı İstanbul’a süreceğimi zannederken ben öyle yapmayıp yola devam ettim. Az sonra bunu anlayarak bana küs bir hâlde yattığı yerden ayaklandı ve yanıma geldi. “Ne yapıyorsun sen?”

“Yorulmuşsun ya. Ben devam ediyorum işte.”

“İstanbul’a dönmüyor muyuz?” diye sorduğunda hem şaşkın hem de mutluydu, bunu ses tonundan anlamıştım.

“Hayır,” derken gözlerim yoldaydı.

“Ama gitmek istemediğini söylemiştin.”

“Vazgeçtim. İstiyorum.”

“Emin misin?” diye sorarken kaplumbağa hızıyla yanımdaki koltuğa oturmak için hareket ediyordu.

“Evet, eminim.”

“Ama annenlerin haberi yok?”

“Olsun,” diye omuz silerken aklımda başka bir plan vardı.

“Yani biz şimdi kimsenin haberinin olmadığı bir tatile mi gidiyoruz?”

Bakışlarımı ona çevirip, “Evet,” dedim gülümseyerek ve onun da gülümsediğini gördükten sonra tekrar yola döndüm.

“Planlanmayan, sadece bizim bildiğimiz bir tatil,” derken dakikalar öncesindeki neşesini tekrar kazanmış gibiydi.

“Evet,” diyerek onayladım onu.

“Biz bile bilmiyoruz Muğla’nın neresine gideceğimizi, orada kaç gün kalacağımızı,” derken bunu yapmayı neden sürdürdüğünü anlamamıştım. Aynı anlamı taşıyan cümleleri farklı kelimelerle tekrar ve tekrar kuruyor, teyit etmemi bekliyordu.

“Evet,” dememe kalmadan çenemden tuttuğu gibi yüzümü kendisine çevirerek beni sertçe öpmeye başladı.

Karavan hareket etmeye devam ediyor, Oflaz beni başımı döndürecek kadar sert bir şekilde öpüyordu. Direksiyonun hâkimiyetini kaybedecek gibi olduğumda dudaklarımı ondan ayırmaya çalıştım ancak buna izin vermedi. Ellerimden biri direksiyondan ayrılarak göğsünü bulduğunda

onu itmek üzereydim ki o benden önce davranıp dişlerini dudaklarıma geçirerek öpüşüne bir son verdi.

Direksiyonu daha sıkı tuttum ve baş dönmemin geçmesini bekledim. Oflaz, benden uzaklaşınca kahkaha atarak radyoya uzandı. Karavanın içini hareketli bir müzik doldurunca ise olduğu yerde dans etmeye, yanındaki camı açarak kafasını dışarı çıkarıp çığlık atmaya başladı.

O gece her şey değişmişti. Oflaz, o sabahtan sonra bambaşka bir enerji ile bana bakmaya başladı.

22.GÜN

Küçüklüğümde beri karada yolculuk etmekten nefret etmişimdir.

Otobüslerde uzun yol gitmeyi zaten hayatım boyunca sadece iki kez tecrübe edip, ikisinde de rahatsızlanarak ilk mola yerinde inmek zorunda kaldım. Özel araçlarda yaptığım yolculuklarda ise yol bitene kadar ağlayıp zırlayıp, her an kusmak üzere olduğumdan bahsedip, ancak asla kusamayıp daha kötü bir hâle gelmemle hafızalara kazandığımı söyleyebilirim. Bu hep böyle oldu, o gün de böyle olacak sandım ancak olmadı. Daha sonra anladım ki sorun ettiğim şey karada yolculuk etmek değildi; onun eksikliği idi.

Oflaz'ın eksikliğini hayatım boyunca hissetmişim, herhangi bir yolculukta bile.

Muğla'ya varmamız yaklaşık on saatimizi aldı. İki kez mola vermemiz ve benim ısrarla yavaş gitmemizi söylemem üzerine sekiz saat sürebilecek yolu on saatte gittik. Ancak size yemin edebilirim ki o on saatlik yol, bana bir saat gibi geldi. O kadar eğlendim ki zamanın nasıl geçtiğinin farkına bile varamadım. Önceleri, yolculuklarda pencereden dışarıya bakar ama görmezdim, kulaklıklarımı takar, şarkı dinler ama anlamazdım. O günkü yolculuğumuzda dışarıdaki güzellikleri

gördüm, dinlediğimiz şarkıları anladım. Oflaz bana her seferinde yeni şeyler öğretirken o gün bana, yolculukların yalnızca gitmek olmadığını öğretti. O gün anladım ki önemli olan bir yere gitmen değil, o yere nasıl gittiğin. Doğanın, şehirlerin güzelliklerine kör; hayvanların, insanların seslerine sağır olduğun müddetçe ne kadar yol gidersen git o yolculuktan keyif alamazsın. O gün ben bunu anladım.

Oflaz, tekrar hareket ettirmemek üzere karavanı durdurduğunda gözlerim istemsizce saate kaydı. Saatin altıya geldiğini gördüğümde suçluluk hissiyle dolup taşım. Ailem ve belki de arkadaşlarım bile deliye dönmüş olmalıydı. Yola çıkmadan önce aklıma gelen fikri derhâl hayata geçirmeli ve hakkımda kayıp ihbarında bulunulmasının önüne geçmeliydim.

“Ve sonunda Muğla'dayız!” diye sevinçle duyurduktan sonra yerinden kalkarak karavanın arka kısmına geçti. Vücudunu esnetirken, “Bitti yolculuk canımın içi,” dedi benim hâlâ ön yolcu koltuğunda oturuyor olmam ile kendince dalga geçerek. Güldüm ve onu takip ederek karavanın arka kısmına geçtim.

Uyuduğumuz yatağın hemen yanında durduğumda karşıma geçti. Elini kaldırıp yüzüme dokundu, başparmağıyla elmacık kemiğimi sevdi. “Sana söz veriyorum, çok güzel bir tatil geçireceğiz.”

Gülümsedim. “Umarım.”

“Birkaç günlüğüne de olsa seni sahte hayatından koparacağım; onlar olmayacak, yalnızca ben olacağım.”

“Oflaz...”

“Onlardan bir süreliğine uzak duracağız. Hiçbirinin nerede olduğumuzdan, ne yaptığımızdan dahi haberi olmayacak çünkü eğer olursa onlarla iletişim kurmuş olursun. Farkına varman gereken şey, tam olarak bu. Sana bu bile zarar veriyor. Onlarla tek kelime konuşman dahi sana zarar veriyor.”

Henüz iki gün önce bambaşka düşünüyordu. Bu düşünce değişikliği bu yüzden çok şaşırmama sebep oluyordu. Ona yeniden bundan bahsetmek yerine, “Annem bile mi?” diye sordum.

Başını salladı. “Önümüzdeki günlerde her şeyin farkına varmanı sağlayacağım.”

“Peki, sonra ne olacak?”

Diğer elini de kaldırıp diğer yanağıma koydu. Elleriyle yüzümü sevdi, gözlerimi kapadım. Dokunuşunu böylece daha derinden hissederken gülümsemeden edemedim. Gözlerimi tekrar açtığımda

onun da gülümsediğini gördüm. “Daha sonra sadece ikimiz kalacağız. Sen ve ben. Sadece ikimiz.”

Ona o an sormak istediğim bir soru vardı. Ona, günün birinde gidip gitmeyeceğini sormak istedim. Çünkü o an bile biliyordum. Herkes giderdi. Herkes bir gün, öyle ya da böyle giderdi. Oflaz da gidecekti... O an bunu biliyordum, yine de sormak istiyordum. Kendimi gideceği zamana hazırlamam gerektiğini düşünüyordum. Ancak soramadım. O kadar güzel bakıyordu ki o an, kendimi hiç gitmeyeceğine inandırmak istedim. Kandıramadım kendimi ama kanımış gibi yaptım.

Dudaklarım geniş bir gülümseme ile aralandı. “Peki, şimdi ne yapıyoruz?”

“Hm hm,” dedikten sonra bakışlarını gözlerimden aşağıya kaydırdı. “O hep üzerinde kalsın isterim çünkü sana çok daha fazla yakıştı ama biliyorsun, başka kıyafetim yok.”

“Anlamadım?”

“Karavandan ineceğiz birazdan ve gördüğün üzere benim üstüm çıplak.”

Başımı eğerek üzerimdeki *sweat*ine baktım. “Ay,” dedim utanç içinde. “Doğru, çıkarayım hemen.”

“Dur,” diyerek *sweati* çıkarmak için hareketlenen ellerimi tuttu. “Sen yorulma, ben hallederim.”

“Oflaz...” dememe kalmadan *sweati* yukarı doğru sıyırmaya başladı.

Karavanın içinde çalan duygusal müziğe eşlik eder gibi üzerimdeki *sweati* yavaş hareketlerle başımdan geçirerek çıkardı ve yere attı. Kimsenin görmediği yerlerimi gören, bununla da yetinmeyip öpen adamın karşısında öylece kalakalınca utanmadan edemedim.

“Utandın mı sen?” diye sorarken dudakları muzip bir şekilde yukarı doğru kıvrılmıştı.

“Biraz,” diye itiraf ettim.

“Utanma,” dedikten sonra bir adım attı, ben de istemsizce bir adım geri attım. “Ve kaçma.”

Dediğini kısmen de olsa yaptım. Kaçmaya bir son verdim ama utanmaya devam ettim.

“Biraz sevelim mi seni?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Nasıl?” diye sorduğumda cevap vermesini beklemiyordum çünkü cevabını bildiğim bir soruyu sormuştum.

O da bunu biliyor olmalıydı ki cevap verme gereği duymayarak, her bir noktasını ezberlemek istercesine vücudumda gezdirdi gözlerini.

Kaçmayacaktım.

Ki zaten kaçacak yerim de kalmamıştı. Dağınık yatağın hemen yanımdaydım, Oflaz'ın bakışları bende idi. Biliyordum, eğer istemeseydim hiç dert etmezdi. O anda sweati giyerdi ve birlikte karavandan inerdik ancak istedim ve o da bunu gördü. Bakışlarını gözlerime kaydırды, istediğimi görünce dudakları hafifçe aralandı. Artık gözleri çok daha arzulu bir şekilde bana bakıyorken eğildi ve dudakları bu kez dudaklarımla değil, boynumla buluştu.

Gözlerimi kapatarak başımı geriye doğru yasladım. Ellerim saçlarını bulunca onu kalbimin derinliklerine saklamak ister gibi kendime doğru bastırdım. Aldığım hazzı artırmak istercesine belimdeki ellerinden birini dudaklarının olduğu yere çıkardı. İkimiz de yatağın hemen yanında öylece duruyorken bir süre beni öptü, okşadı. Müzik değişti, sırtım yatakla buluştuktan sonra bana baktı.

“Işıl,” diye boğuk bir sesle konuştuğunda gözlerinde hayranlıktan öte bir duygu saklıydı. “Nasıl bir şeysin sen böyle?”

Anlık duraksamadan sonra nefesinin düzene girmesini bile beklemeden tekrar beni öpmeye başladı. Bana dokunmaya, beni öpmeye öylesine ihtiyaç duyuyordu ki sanki başka hiçbir şeye bu kadar muhtaç kalmamıştı. O hâlini görmek o kadar hoşuma gitti ki bu kez gözlerimi kapatmak yerine onu seyrettim. Bana ne kadar aç ve susamış olduğunu görmek, onu hep bu hâliyle hatırlamak istedim.

Ancak bu kez kaçan ben değildim, oydu.

Ona dokunmak üzere hareketlenen ellerimi tuttu, dudaklarını benden ayırdıktan sonra, “Dursak iyi olacak,” dedi.

Kaşlarını çatarak, “Neden?” diye sordum.

Yanıma uzandı, bakışları bir süre karavanın tavanında bekledi. Nefesini düzene soktukten sonra, sol omzunun üstünde yatarak bana döndü. Uzun parmakları karnımın üzerinde dolaşmaya başladığında gözleri tekrar gözlerimi buldu. “Dün gece isteğin üzerine daha ileri gitmedik çünkü durabildim. Ancak şimdi tekrar o noktaya kadar gidersek bu kez kendimi durduramayabilirim.”

“Neden?” diye anlamayarak sordum. “Eğer dün durabilmişsen, bugün de durabilmen gerekir.”

“Öyle,” dedi başını sallayarak. “Eğer normal bir dönemimde olsaydım, evet.”

“Normal dönem?” diye sorarken kafam iyice karışmıştı.

“Bana güven,” diyerek konuyu kapatmaya çalıştı. “Eğer benimle sonuna kadar gitmek istemiyorsan, tam şu anda durmamız gerekiyor.”

Keşke, diyorum. Keşke o an, konuyu kapatmasına izin vermeseydim de o gün her şeyi öğrenseydim.

“Peki, tamam,” diyerek kabul ettim.

Karnımın üzerinde hareket eden eli durdu. “İstemiyor musun gerçekten?”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Henüz hazır hissetmiyorum.”

“Kaç defa daha söyleyeceğim sana, ‘Yapmadığın bir şey için kimseden özür dileme,’ diye?” diye sorduğunda öfkelenmiş gibiydi. “Eğer bir şeyi yapmak içinden gelmiyorsa yapmamalısın ve yapmadığın hiçbir şey için de kimseden özür dilememelisin.”

“Evet, ama içimden gelmiyor değil ki,” diyerek ona karşı çıktım. “İstiyorum ama hazır hissetmiyorum.”

“Olsun,” dedi aynı tavırla. “Yine de özür dilemen gerekmiyor.”

Kaşlarımı çatarak şaşkınca baktım ona. “Ne yani, hazır hissetmediğim için yapmayacak oluşumuzu gerçekten de sorun etmiyor musun?”

Dudaklarını aşağıya bükerek düşündü bir süre, daha sonra tekrar düz bir çizgi hâlini alan dudaklarını aralayarak konuşmaya başladı. “Elbette ediyorum çünkü tahmin ettiğinden çok daha fazla arzuluyorum seni. Ama hazır olmadığın, gerçekleştikten sonra pişman olabileceğin hiçbir şeyi yaşatmak istemiyorum sana. Ben seni sadece iyi hissettirmek, sana sadece güzel anımsayacağın anılar bırakmak istiyorum.”

Konuşma sırası bana geçince parmaklarını tenimde usulca gezdirmeye devam etti. Onun gözleri, parmaklarının değdiği yerlerdeyken benim gözlerim, onun güzel yüzündeydi. O ana dek onun ruhuna kapılıp gittiğimi zannediyordum, o an yalnızca ruhuna değil zihnine de kapıldığımı anladım.

Düşünceleri ona hayranlıkla bakmama neden olurken sözlerim de geri kalmak istemedi ve “Çok güzelsin sen,” diye fısıldadım.

Dudakları yukarı doğru kıvrılırken gözleri gözlerimi buldu, “Sen güzel olduğun için canımın içi, sen çok güzel olduğun için,” dedikten sonra uzanıp dudağıma ufak bir buse bıraktı.

Ardından hızla yattığı yerden kalktı ve eğilerek *sweat*i aldıktan sonra başından geçirdi. “Gidiyor muyuz?” diye sorarken ben de yattığım yerden doğruldum.

“Evet. Gidelim de sana yıldızları gösterelim.”

İkimiz de geçen akşamdan kalan kıyafetlerimizi hızlıca giydikten sonra karavandan indik. Deniz kenarına yakın bir yerde bıraktığımız karavandan uzaklaşırken yürüdüğümüz sokaklardaki evleri ve insanları incelemeden edemiyordum. Eylülün son günlerindeydik fakat hava o kadar sıcaktı ki orada bulunan insanlar herhangi bir yaz akşamındaymışız gibi giyinmişlerdi. Oflaz'ın beni götürmek istediği yere varana dek yürüdük ve yürürken bizim de o insanlar gibi giyinmemizin şart olduğunu anlayınca onlara uyum sağlamak durumunda kaldık.

Daha yolun yarısındayken o kadar sıcakladım ki gördüğüm ilk butik dükkâna Oflaz'a tek kelime etmeden girdim. Neyse ki Oflaz da en az benim kadar sıcakladığı için dükkâna neden girdiğimi anladı ve peşimden gelerek benim gibi kendine yeni kıyafetler bakınmaya başladı. Kısa bir süre sonra Oflaz, beyaz tişört-kot şort kombini ile mayoların bulunduğu bölüme yönelince ben de pudra renkteki askılı bir tişört ile kot bir şortu elime alarak onu takip ettim. Bakışlarım birbirinden güzel bikinilerin üzerinde gezinirken Oflaz, aniden kırmızı bir bikini takımını gözlerimin önünde sallamaya başladı.

“Sana çok yakışır.”

“Kırmızı,” dedim dişlerimi göstererek gülümserken. Rengi, tıpkı ilk öpüşmemize şahit olan karavan kadar koyu bir kırmızıydı.

Omuz silkti. “Bu rengi seviyorum.”

Başımı sallayarak benim için seçtiği takımı beğendiğimi söyledim. Dişlerini göstererek güldüğü sırada gözlerinin parladığını gördüm, gerçekten mutlu olmuştu. Daha sonra aldıklarımızın ücretini ödeyip, çıkardığımız giysileri butik sahibine emanet ederek oradan ayrıldık. Artık kendimizi çok daha rahat hissederken bir sokak daha yürüdük, nihayetinde Oflaz'ın beni götürmek istediği yere vardık.

“Ama yıldızları göreceğiz, demiştin,” dedim hayal kırıklığına uğramış gibi hissederken.

“Güven bana,” dedikten sonra önünde beklediğimiz teknelerden birine binebilmemiz için bilet aldı.

Akşam saatleriydi, iskeledeki bütün tekneler neredeyse dolmuştu ve binmek için sıra beklediğimiz tekneyi, bizim dışımızda sekiz kişi daha bekliyordu. Kalabalık olacağımız için eğlenemeyeceğimizi düşünmüştüm ancak hiç beklemediğim bir şekilde fazlasıyla eğlendiğim bir gezi oldu.

Oflaz ve ben gezi başladıktan sonra kalabalıktan uzak bir köşeye çekilip oturduk. İskeleden uzaklaşarak yavaş yavaş açılan tekne, suyun

üzerinde sallanırken kendimizi huzurun kollarına atmak istemiştik. Ancak daha sonra teknedekiler müzik açıp dans etmeye başlayınca bunun mümkün olmayacağını anlayarak dingin bir huzuru boş vererek eğlenmeye karar verdik. Diğer insanların arasına karışıp bedenlerimizi hareketli müziğin ritmine bıraktık.

Karanlık bir eylül akşamında, daha önce hiç gitmediğim bir yerde, hiç tanımadığım insanlarla kahkahalar eşliğinde dans ettim. O kadar güldüm, o kadar eğlendim ki artık bir müddet sonra gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

Bir ya da bir buçuk saat sonra iskeleden epey uzaklaşmış olan tekne durdu. Oflaz'la yeniden hiçliğin ortasındaydık. Bu kez yanımızda, en az birbirimize yabancı olduğumuz kadar bize yabancı olan insanlar vardı. Kimisi kendini suya bırakırken kimisi daha önce ikram edilen yemeklerden yemeye devam ediyordu. Oflaz ve ben ise çoktan karnımızı doyurmuş, bedenlerimizi soğuk olacağını düşündüğümüz su ile buluşturmak istiyorduk. Oflaz üzerindeki tişörtten ben ise tişört ve şortumdan kurtulunca vakit kaybetmeden denize atlayacağımızı düşünmüştüm fakat öyle olmadı. Çünkü Oflaz'ın gözleri beni buldu.

İki saat önce, girdiğimiz butiğin soyunma kabiniinde kıyafetlerimi değiştirirken Oflaz'ın isteğine uyarak önce bikinimi giymiş, bikinimin üstüne askılı tişörtüm ve şortumu geçirmiştım. Dolayısıyla Oflaz, benim için seçtiği bikiniyi ilk kez hiçliğin ortasındayken üzerimde gördü.

Bana hayranlıkla baktığı kısa bir sürenin sonunda aralık kalan dudaklarını oynatarak, "Yanılmışım," dedi. "Çok değil, çok çok fazla yakışmış," diye devam ettikten sonra bir adım atarak güzel dudaklarını benimkilerle buluşturdu.

Ellerim ensesine doğru ilerlerken adım atmaya, beni de beraberinde ilerletmeye başladı. İlk öpüşmemizde nasıl öpüşerek yürürken kırmızı karavana girmişsek, o anki öpüşmemizde üzerimde kırmızı bikinim varken öpüşerek suya girdik.

Oflaz da ben de çok film izlemiş, çok kitap okumuştuk. İkimiz de hayal dünyasında yaşayan insanlardandık. O an bunu bir kez daha kanıtladık.

Dudaklarımız birbirini asla bırakmamak üzere yakalamışken tekneden aşağı atladık ve bedenlerimiz suya girer girmez dudaklarımızın ihanetine uğradık. Denizin derinlerine doğru gömülen bedenime sakın kalması için telkinlerde bulunurken Oflaz'a ulaşmak için yukarıya doğru yüzmeye başladım.

Beklediğim kadar soğuk olmayan suda ne kadar kaldık, denizin

derinliklerine dalıp birbirimizi tekrar bulmak için kaç kulaç attık, inanın hiç bilmiyorum. O ana dair yalnızca ne kadar iyi hissettiğimi hatırlıyorum.

İlerleyen saatlerde ise teknenin güvertesinde öylece uzanarak Oflaz'ın bizi tekneye götürme amacını gerçekleştirdik.

O akşam yirminci yaşımın ilk akşamıydı ve ben, daha önce hiç o kadar yıldızı bir arada görmemiştim. Bana gökyüzünün incilerini gösteren Oflaz ise yirminci yaşımın hediyesiydi sanki. O, benim masal dünyanın süper güçleri olmayan kahramanıydı. Beni, sahtelikten kurtarıp gerçekliğe kavuşturan bir kahraman...

“Yok, aklım almıyor.”

“Neyi?”

“Nasıl oluyor da gökyüzündeki bütün yıldızların ışığından bile daha parlak oluyor senin ışığın?”

İçimi titreten sorusu ile birlikte gözlerimi en parlak yıldızdan alarak ona çevirdim. Benim yıldızları seyrettiğim süre boyunca o beni seyretmişti. O an anladım; Oflaz'ın gökyüzündeki inci tanesi bendim.

Unutamayacağım o akşamın sonunda ise bana yıldızları gösteren adama, beni kendi gökyüzünün tek yıldızı ilan eden adama ihanet ettim.

İskelede yanaşan tekneden indikten sonra koşmaya başladık. Neredeyse gece yarısı olmak üzereydi ve ben, hiç bilmediğim bir sokakta, tanıdığımı zannettiğim bir adamın elini tutarak koşuyordum.

Dakikalar sonra butiğe vardık, kahkahalar eşliğinde içeriye girdik. Kadın bizi hatırlayarak kıyafetlerimizi geri verdi. Aynı ayrı kabinlere girerek üzerimizdekileri değiştirdik. Daha doğrusu, Oflaz öyle zannetti. O, oldukça keyifli bir şekilde, kadından aldığı *sweat* ve pantolonuyla birlikte kabine girdi, ben ise girer gibi yapıp daha sonra kadından telefonunu kullanmak için ricada bulundum. Kadın beni geri çevirmeyerek bana telefonunu uzatınca, çok vaktimin olmadığını bilerek hızlı davrandım. Dükkânın girişinde öylece dikilirken titreyen parmaklarım annemin numarasını tuşladı. Oflaz kabinden çıkmadan önce bu işi halletmeliydim.

Üçüncü çalışta aramamı cevaplandıran anneme iyi olduğumdan, Oflaz'la birlikte Muğla'ya geldiğimizden, birkaç güne döneceğimizden bahsediyordum ki annem beni dinlemek yerine azarlamaya başladı. Benim için ne kadar endişelendiklerini, nasıl bu kadar sorumsuz davranabildiğimi, derhâl eve dönmem gerektiğini söylerken babam dayanamayarak telefonu annemden aldı. Annemin aksine, oldukça sakın

bir şekilde gerçekten iyi miyim, Oflaz'a güveniyor muyum, yardıma ihtiyacım var mı gibi sorulara cevap aradı. Acele etmem gerektiğinin farkında olarak sorularına kısa ama net cevaplar verdim, içlerini biraz olsun rahatlattığıma inandığımda ise aramayı sonlandırdım.

Ve arkamı dönünce onu gördüm. Daha önce gözlerinde bir kez olsun öfke duygusuna rastlamadığım Oflaz'ı gördüm ve ne yapacağımı bilemeyerek bir adım geriledim.

"Nasıl yaparsın bunu?" diye hayal kırıklığıyla sordu. Bu bir soru değildi, bir serzenişti çünkü cevap istemiyordu. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Oflaz, bak-"

Konuşmama izin vermeden elindeki kıyafetleri yere fırlatarak ne kadar öfkeli olduğunu görmemi bekledi. "Bana söz verdin! Sana güvendim!"

O kadar abartılı bir öfkenin içine atmıştı ki kendini, ne diyeceğimi bilemiyordum. Evet, ona söz vermiştim ama yaptığım yanlışa karşılık bu kadar hayal kırıklığına uğraması ve bu kadar öfkelenmesi gerekmiyordu. O hâlini olağan bulmadığım için ne diyeceğimi bilemez hâlde öylece dikilmeye devam ediyordum.

Dükkândaki kadın, birbirlerini deliler gibi seven bir çiftin herhangi bir tartışmasına denk geldiğini zannederek bize göz ucuyla bile bakmıyorken Oflaz, yanındaki kıyafet reyonuna tekme attı. Kıyafetler etrafa saçılır ve askılıklar gürültü ile yere düşerken kadının bakışları bizi buldu, gözleri dehşet içinde açıldı.

"Bana ihanet ettin!" diye bağırdıktan sonra anlam veremediğim öfkesi ile üzerime yürüdü, elimdeki telefonu aldıktan sonra duvara fırlattı. Kadının telefonu iki parçaya ayrılarak yere düşerken Oflaz, çenemden tutup beni ona bakmaya zorladı. "Sen bana ihanet ettin."

O kadar hızlı oldu ki her şey... Ben ne zaman aramayı sonlandırdım, Oflaz ne zaman kadının mallarına zarar verdi ve ne zaman tuttuğu çenemi iterek dükkândan ayrıldı hiç anlamadım. Hayal kırıklığına uğradı, öfkeleni, ona ihanet ettiğime dair sözler söyledikten sonra gitti ve ardında birbirine şaşkınlıkla bakan iki kadın bıraktı.

Kendime gelebildiğimde Oflaz'ın peşinden gitmedim çünkü aradan epey zaman geçmişti, onu bulamayabilirdim. Dahası, haklı olarak öfkelenip beni dükkânından kovmak yerine, ne hâlde olduğumu görüp şaşkınlığını üzerinden atar atmaz bana su veren dükkân sahibine bir özür borçluydum. Kadının zararını ödeyebilecek kadar param olmadığı için dükkândaki sabit telefonda babamı tekrar aradım ve kadının hesabına para göndermesini rica ettim. Babam parayı göndermekle

meşgulken kadınla beraber Ofraz'ın dağıttığı kıyafetleri topladık. O sırada, hiç tanımadığım orta yaşlardaki o kadından özür diliyor, karşılığında ise öğütler alıyordum.

Daha önce kimseden dilemediğim kadar çok özür dilediğim bir sürenin sonunda hem dağınıklığı toplamış hem de kadının zararını karşılayacak miktarı banka hesabına ulaştırmış bir şekilde dükkânından ayrıldım. Aklım bir türlü yaşananları almaz iken sokakta yalpalayarak yürüdüm. Daima sakinliğini koruyan o nahif adamın öfkeli bakışları gözlerimin önünden bir türlü gitmiyordu. İçimi ısıtan bakışlarının öfke ve hayal kırıklığı ile dolarak parladığını, içimi titreten sesinin nefret ve hüznle dolarak yükseldiğini görmek beni kahretmişti. Öyle dağılmıştık ki birlikte yürüdüğümüz yolu unuttum, kayboldum. Karavanı bulmam epey zamanımı aldı.

O gece, Ofraz beni yalnız bıraktı. Karavana dönmedi, önceki gece beraber uyuduğumuz yatakta, o gece gözyaşlarımdan bitkin düşerek yalnız başıma uyumama izin verdi.

O gece, Ofraz beni sadece yalnız bırakmadı; beni, kendi gerçekliği ile de tanıştırdı.

23. GÜN

Güneşin ilk ışıklarıyla birlikte göz kapaklarımı aralamama neden olan şey, birkaç saatlik yoksunluğun ardından çok özlediğim o kokuyu almış olmamdı.

Oflaz'ın bana sakinlik veren kokusunu duyduğumda göz kapaklarımı hiç kapatmamışım gibi aralayarak ona baktım. Gece boyunca ağladığım için gözlerim fena halde acıyordu, belki de ona sırf bu yüzden bile kızmalıydım ancak yapmadım. Ağlayarak uyuyakaldığım yatağın kenarına oturmuş, bana mahzun bir ifadeyle bakıyordu. Dokunmak istiyor, benden alacağı tepkiyi kestiremediğinden öylece bekliyordu. Konuşmak istiyor, ne diyeceğimi bilemediğinden öylece susuyordu. Ona kızgındım, kırgındım. Onun bakış açısında, bir hata yapmış olsam dahi benim bakış açımda, yaptığım bu hatanın cezası, onun kestiği şekilde olmamalıydı. Beni hiç bilmediğim bir yerde yalnız başıma bırakmaması gerekirdi. İşte ona, asıl bu yüzden kızmalıydım, ancak yapamadım.

Onu, karşımda öylece beklerken gördüğümde bir an olsun düşünmeden yattığım yerden hızla doğruldum ve kollarımı boynuna doladım. İyi olduğunu, tekrar bana geldiğini görmüş olmak, paha biçilemez bir mutlulukla doldurdu içimi.

“İyisin,” dedim sevinçle. “İyisin, döndün. İyisin, bana geldin.”

Benden böyle bir tepki beklemiyor olmalıydı ki başta kollarını bana dolamadı. Sesimi duyduktan sonra belime sarıldı ve çok sonra benden ayrılınca elleri yüzümü buldu. Güzel elleri yanaklarımın üzerindeki yerini alırken gözleri yüzümün her noktasına son kez bakıyormuş gibi baktı.

“İyi değilim,” dedi teslim olur gibi. “Işıl, ben hiç iyi değilim. Ama evet, döndüm, sana geldim.”

Kaşlarımı çatarken yanaklarımdaki ellerine dokundum. “Neden iyi değilsin? Neyin var?”

Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum, bana ne oluyor bilmiyorum.”

“Dün gece neler olduğunu hatırlıyor musun?” diye şüpheyle sordum.

“Az çok,” diye itiraf etti. “Sana bağırdığımı hatırlıyorum, korku dolu gözlerine aldırmadan nasıl da çekip gittiğimi hatırlıyorum.”

“Evet, sana ihanet ettiğimi söylüyordun.”

Başını iki yana salladı. “Ben değildim o.”

Kaşlarımı çatarak, “Nasıl yani?” diye sordum.

“Ben sana bağırمام ki. Ben sana kızamam, sana küsemem. Neden biliyor musun? Çünkü sen, bensin.”

“Ben senim,” diyerek onayladım onu.

Ellerini yüzümden ayırdı, başını mahcup bir ifadeyle eğdi. “Ben, dün gece karşımda kendime dönüştürdüğüm birini kırdım.”

Kucağındaki ellerine götürdüm ellerimi ve güç bulmasını diledim. “İyiyim ben, geçti.”

“Özür dilerim,” diye fısıldarken gözleri birleştirdiğim ellerimizdeydi. “Eğer gitmemi söylersen giderim,” diye devam ettiğinde sabrım kalmamış gibi davranarak bu kez ben onun yüzünü ellerimin arasına aldım.

“Ofaz,” diye uyarıcı bir ses tonuyla konuştum. “Ben iyiyim, sen iyisin. Geçti, biz iyiyiz.”

Eğer iyi değilseniz, iyi olduğunuzu söylemeyin kimseye. Bir şeylerin üstünü yalanla kapatmak, o şeylerin iyileşmesine sebep olmuyormuş çünkü. Ben o an iyi değildim, o da o an iyi değildi. Geçmemişti, biz o an iyi değildik ve yalana karışmayı seçtik. Bizi darmadağın eden gecemizin üstünü, yalanlarla kapatarak iyileşmek istedik ancak olmadı. *Keşke,*

diyorum. *Keşke o an ona iyi olduğunu söylemek yerine onun neden iyi olmadığını anlamaya çalışsaydım. Belki o zaman geç kalmamış olurdum.*

Öğleden sonra karnımızı bir güzel doyurup safari turuna katıldık. Oflaz, gerçekten iyi olduğuma inanınca tekrar beni şaşkına çeviren o çok yüksek enerjisiyle doldu. Öyle ki safari arabasının arka koltuğunda otururken birçok kez, görevli tarafından uyarılmasına rağmen devamlı ayağa kalkıyor, dans edip tekrar oturuyordu. Onun bu hâli beni hem mutlu ediyor hem de endişelendiriyordu, yine de yalnızca gülmeyi tercih ettim.

O gün hayatım boyunca ilk kez, safari arabasına binmiş, safari turuna katılmıştım. Fazlasıyla heyecanlı ve bir o kadar da korkaktım. Tur, iki araba şeklinde yapıldı; bizim bindiğimiz arabada iki yabancı turist ve dört Türk varken diğer arabada sekiz yabancı vardı. Bizim arabadaki safaricilerin tamamı gençlerden oluşurken diğer arabadakilerin tamamı altmışlı yaşlarda kişilerdi.

Beni fazlasıyla korkutan, aşağısının uçurum olduğunu apaçık gördüğümüz engebeli ve dar yollardan gittiğimiz uzunca bir yolun sonunda arabalar durdu. Görevliler bize su savaşı yapmak isteyip istemediğimizi sordu. Önce anlamadık, diğerlerinin cevabını bekledik. Bizden yaşça büyük turistler oldukça hevesli bir şekilde istediklerini söyleyince reddetmemizin mümkün olmayacağını anlayarak biz de istekli davrandık. Daha sonra görevliler ellerimize silahlar verdi, içlerini su ile dolduracağımızı söyledikleri silahlar rengârenkti ve iş o andan itibaren komik bir hâl almaya başlamıştı.

Silahlarımızı mola verdiğimiz yerden aldıktan sonra yola devam ettik, ellerimizdeki içi boş su tabancalarıyla yol aldığımız kısa bir sürenin sonunda bir evde durduk. Evin sahibi, bize kovalarla su verince görevli bunun turun bir parçası olduğundan, yıllardır her safari turunda su savaşı yapmak isteyenlerin olması durumunda bu eve gelerek meyve ve su ikramlarını aldıklarından bahsetti. Kovaları arabalara taşıdık, az sonra birbirimize düşman kesilerek su sıkacak olan bizler değilmişiz gibi hep beraber meyve yemeye başladık. İngilizcem çok iyi olmadığı için turistlerle genelde Oflaz konuştu, altmış iki yaşındaki bir adamın öyküsünü daha sonra bana da anlattı. O kadar iyi anlaştık ve keyifli vakit geçirdik ki meyvelerimizi yemeyi bitirdikten sonra savaşmaktan vazgeçeceğimizi zannettim. Ancak öyle olmadı.

Öyküsünü dinlediğimiz adam arabasına geçmeden önce bize dönerek, "İyi olan kazansın!" dedi, diğerleri de ona katılınca savaş resmen başlamış oldu.

Bizden yaşça büyük oldukları için bizimle baş edemeyeceğini düşündüğümüz o çok tatlı turistler, bize düşman kesildikten sonra

canımıza okudu. Kaunos Kral Mezarları'nı, Radar Tepesi'ni ve daha nice güzellikleri gezerek gördüğümüz yolu geri dönerken arabalar peş peşe gidiyor, bazı anlarda yan yana durarak bizlerin birbirimize su sıkmasına olanak sağlıyordu. Açıkçası biz iyidik ancak onlar bizden çok daha iyidiler, dolayısıyla savaşı onlar kazandı. Epey eğlendiğimiz ve sıırıslıkam olduğumuz bir savaşın ardından kendimizi sıcak sulara bıraktık. Kahkahalarla biten safari turundan sonra ise özellikle öyküsünü dinlediğimiz yaşlı adamla vedalaşarak kırmızı karavanımıza geri döndük.

Oldukça yorgun bir şekilde yatağa geçtikten sonra gecedan beri aklımı kurcalayan düşünceyi, "Sasha beni mahvedecek," diyerek dillendirmiş oldum.

Aldığımız yiyecek ve içecekleri karavandaki dolaplara yerleştiren Oflaz ise beni endişelendiren bu durumu biraz olsun umursamadığını belli edercesine, "Kahve içelim mi?" diye sordu.

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Neden şaka yapayım ki?" diye sorduktan sonra dolapları karıştırmaya başladı. "Nihayetinde kahve içmekten ikimiz de hoşlanıyoruz."

"Öyle," diye onayladım onu. "Öyle, ama burası Sasha'nın kahve karavanı."

Omuz silkti. "Daha iyi değil mi? İstemediğimiz kadar çok kahve çeşidimiz var. Ee, neli istersin kahveni?"

"Oflaz," derken ona doğru bir adım attım. "Sasha'nın kahve yapıp sattığı karavanını çaldığımız yetmedi, bir de üstüne kendimize karavandaki kahvelerden mi yapacağız?"

Kaşlarını çatarak bana döndü. "Şşt! Çalma yok, çalma yok. Ödünç alma var, geri vereceğiz sonuçta."

Gözlerimi devirdim. "Dua edelim de bizden şikâyetçi olmamış olsun."

"Sasha iyi bir kadın," dedi, aylardır ben değil de kendisi onu tanıyormuş gibi davranarak. "Bize kızmamıştır bile."

"Umarım haklı çıkarsın."

"Ama sen hâlâ kahveni nasıl istediğini söylemedin!" derken alınmış gibiydi.

Başımı sallayarak güldüm, karşımdaki adam iflah olmayacak yaramaz bir çocuk gibiydi. Onun isteklerini geri çevirmek, kendime yapacağım en büyük kötülük olurdu. "Karamel."

“Mükemmel!” dedikten sonra işe koyuldu, ben ise bağdaş kurarak onu seyrettim.

Dakikalar sonra iki karton bardakla birlikte geldi, sağ ayağını altına alarak yanıma oturdu. Öncesinde ise müzik açmayı ihmal etmemişti.

Müzik, sıcak kahve, kırmızı karavan ve sevdiğim adam... O an ölebilirdim, hissettiğim o huzur duygusuyla ölmek en büyük armağanım olurdu. Ancak ben ölmek değil, yaşamaya devam etmek istedim. O duyguyu tekrar ve tekrar hissetmek istedim.

“İçmeyecek misin?” diye sorduğunda oldukça heyecanlı görünüyordu. Kahvesini beğenip beğenmeyeceğimi merak ediyor olmalıydı.

“Biraz soğusun, içeceğim.”

“Doğru, yakmayalım güzel ağzını.”

“Sen neden içmiyorsun?”

“Önce senin içmeni istediğim için.”

Gözlerimi kısarak şakacı bir tavırla, “Ne o? Yoksa içine zehir de mi kattın?” diye sordum.

“Öyle de denebilir,” dedi ciddi bir ifadeyle.

Dudaklarım düz bir çizgi hâlini alırken kaşlarım çatıldı. “Anlamadım.”

“Sevgimi kattım işte,” dedi omuz silkerek. Ben rahat bir nefes verirken o aynı ciddiyetle devam etti: “Hakkımda bilmediğin şeylerden biri de bu. Benim sevgim zehir gibidir, yavaş yavaş öldürür.”

“Varsın senin sevgin yüzünden öleyim be Oflaz!” dedikten sonra kahve bardağını onunkiyle tokuşturdum. Kahveden ilk yudumu almadan önce ise karşısında aniden neye dönüştüğümün farkına vararak utanmıştım. Aldığım ilk yudumdan sonra yüzümü buruşturmamak için kendimi tutmak durumunda kaldım.

“Nasıl? Beğendin mi?” diye heyecanla sorduğunda o gözlere nasıl yalan söyleyeceğimi düşünüyordum.

Kahvenin tadı o kadar kötüydü ki gün boyu yediklerim, gözler önüne serilmek için ricacı oluyorlardı. İkinci yudumu almamı beklediğini, ondan önce ise yorum yapmamı istediğini bildiğimden dudaklarımı birbirine bastırarak ona baktım.

“Bu...” dedim ona yalan söyleyemeyeceğimi anladığımda, “Bu hayatım boyunca içtiğim en güzel kötü kahve.”

“Ah, çok teşekkür... Ne?” dedikten sonra hızla kendi bardağını ağzına götürdü, koca bir yudum aldı. Fakat kendisini benim onu sevdiğim kadar sevmiyor olmalıydı çünkü aldığı yudumu içmek yerine püskürtmeyi tercih etti. Nereye mi? Benim yüzüme!

“Oflaz!” diye çığlık attım, çenem ve boynum kahve ile boyanmışken.

“Özür dilerim, çok özür dilerim!” dedi telaşla. Ardından kendini çabucak toparlayıp, “Ama ne yapayım, kahvenin tadı çok kötüydü!” diyerek kendini savunmaya kalktı. “Sen nasıl içebildin?”

Omuz silktim. “Sen hazırladığın için.”

“Hm hm,” dedi tatmin olmuş bir şekilde. “Ben de içeyim öyleyse,” dedikten sonra bardağından yudum almak yerine bana doğru uzandı.

Dili önce dudaklarımda, sonra çenemde ve daha sonra boynumda gezindi. O kadar hoşuma gitti ki bu, kahvenin tamamı tenimi boyasın istedim.

Bir süre sonra dudaklarımdan arasından küçük bir inilti kopunca Oflaz benden uzaklaştı. Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Ne oldu?”

“Hiç,” diyerek beni geçiştirmeye kalkıştı.

“Eğer bir açıklama yapmazsan yanlış anlayıp üzüleceğim,” dedim dürüstçe.

Elini saçlarına götürdü, uzun saçlarını dağıttıktan sonra söylemekten başka çaresi kalmadığını anlayarak bana döndü. “Bir noktadan sonra duramayacağımı biliyorum. Eğer durmazsak, şimdi değil ama çok sonra kötü hissedebilirsin, bunu bana sen söyledin. Ben de bu yüzden o noktaya yaklaştığımızı düşününce geri çekiliyorum.”

“Bu açıklamayı daha önce de yaptın. Ama bilmen gerekiyor. Böyle olunca da kötü hissediyorum!” diye sitem ettim.

“Haklısın,” dedi başını sallayarak. “‘Madem geri çekileceksin, o zaman hiç yaklaşma,’ diye düşünüyor olmalısın. Ama sen de bana hak ver. Seni çok arzuluyorum.”

“Beni çok istiyorsun fakat hislerine söz geçirememekten korktuğun için kendimi sana bıraktığım an geri çekilip düşmeme neden oluyorsun. Anladım.”

“Senin için,” dedi yumuşak bir sesle. “Senin iyiliğini düşündüğüm için.”

Ona hak verememiş olsam da konunun kapanmasını istediğimden başımı salladım. Ona hak verememiştım çünkü onu anlayamamıştım. 27 Eylül gecesinde kendine pekâlâ söz geçirebilmiş olan adam, neden

Zeynep Sey

tarıhler 28-29 Eylöl'ü göstermeye başladıktan sonra bu konuda endişe duymaya başlamıştı bir türlü anlam veremiyordum.

Çünkü o an bilmiyordum. Oflaz Kantemiz'in 27 Eylöl gecesinde sonra neden başka birine dönuştüğünü o an bilmiyordum.

24. GÜN

Her güzel şeyin bir sonu, her yanlıştın bir bedeli olur.

Eve dönüş yolundayken kaçamak tatilimizin bana pahalıya patlayacağını biliyordum. Ancak evime vardktan sonra hem ailem hem de evren tarafından cezalandırılacağımı tahmin etmemiştim. Babam, yaptığımız telefon görüşmesinde oldukça sakın konuşmuş olmasına rağmen sorumsuzluğuma annemden daha fazla sinirlenmişti. Öfkesini ben Muğla'dayken saklı tutmasının sebebi sanırım korkup eve dönmeyeceğimi zannetmesiydi. Kendisi böyle söylememişti ancak Işık'tan aldığım istihbarat buydu. Nihayetinde kestiği ceza, Ofaz'la bir daha görüşmemi yasaklamak oldu. Elbette karşı çıktım ve destek beklediğim annemden aldığım cevap ise bir süreliğine ev hapsinde kalacak olmamdı.

Ofaz'la görüşmem yasaklanmıştı, evden dışarıya adımımı atamıyordum. Yetmezmiş gibi, geldiğimiz ertesi gününde hasta oldum. Dönüş yolundayken zaten öksürüyor ve nadiren de olsa hapsiriyordum ancak yine de ateşler içinde yataklara düşmemi

kimse benden beklemiyordu. Çünkü ben hastalandığımda genelde ateşlenmezdim. Ancak o gün, ateşler içinde yanmıştım. Belki de bunun sebebi, Ofraz'ı bir daha görememe ihtimalime karşı hissettiğim korkuydu, o an bunu düşünemedim.

Ofraz sağ olsun, kendininkiyle yetinmeyerek benim de telefonumu kırıp attığı için ne ona ne de Fatih'e ulaşıp Ofraz'ın durumumdan haberdar olmasını sağlayabildim. Işık her gün Fatih ile görüşüyor ancak bana istediğim bilgileri bir türlü vermiyordu. Ofraz'ı göremediğini, Fatih'e durumdan bahsettiğini söyleyip beni geçiştiriyordu. Ne kadar yalvarsam da telefonunu bana vermedi. Ebeveynim evden çıkma ve Ofraz'la görüşme yasağı ile yetinmeyip bir de internetimi kestiği için arkadaşlarımdan hiçbirine ulaşamadım. Yine de moralimin bozulmasına izin vermedim. Günlerimi boş geçirmek yerine Ofraz'ın bana önerdiği kitapları okumayı tercih ettim. Ofraz'sız geçen iki günde tam beş kitap okudum ve ikinci günün akşamında Ofraz'ın yaz tatilinde bana önerdiği bütün kitapları bitirmiştım. Onunla tekrar görüştüğümüzde bana yeni kitaplar önerecekti, bundan emindim, ta ki ikinci günün akşamında Işık'ın söylediği o cümleye kadar...

Duyduğunuz hiçbir cümle, hayattan bağınızı koparmaya yetecek kadar güçlü olmamalı. Hiç kimseye, o kadar güçlü bir cümlenin öznesi olacak kadar değer vermemelisiniz. Aksi takdirde yitip giden yalnızca siz olursunuz.

“Ofraz gitmiş.”

Evet, Işık'ın herhangi bir şeyden bahsedercesine rahat bir tavırla kurduğu cümle buydu. Zihnimdeki seslerin karışmasına, görüşümün bulanıklaşmasına sebep olan cümle buydu. Ofraz'ın gittiğini öğrenmek, yalnızca ruhumun değil bedenimin de tepki göstermesine neden oldu çünkü son birkaç günde her şey değişmişti. Artık yalnızca ruhum değil; bedenim, kalbim ve zihnim de seviyordu Ofraz'ı ve beni en çok üzen şeylerden biri de Ofraz'ın hislerimden bihaber olmasıydı.

Aslında o günün sabahında iyiydim, ateşim çoktan düşmüştü ancak akşamında Işık'ın verdiği haber sebebiyle olduğum yere düşerek bayıldım. Gözlerimi sıcacık yatağımda açtığımda yeniden ateşimin yükseldiğini öğrendim. Olan biteni henüz kavrayabilen biricik ailem ise suçluluk hissiyle dolup taşarken ne yapacağını bilemez bir hâlde etrafımda pervane oldular. Doktora gitmemize gerek yoktu, ateşimin çıktığı ilk gün zaten gitmiştik ki bundan ziyade artık hepimiz anlamıştık ki üşüttüğüm için değil, üzüldüğüm için hastalanmıştım.

İlaçlarımı içip annemin zoruyla duş aldıktan sonra yatağıma geçtim ve babamın saçlarını okşayarak kurduğu teselli cümlelerinin ardından uyumam için yalnız bırakıldım. İnsan canından, kanından olanlardan

zarar görünce daha savunmasız oluyormuş, ben o gün anladım. Onlar benim annem ve babam, bana verdikleri ceza ise üzerimdeki otoritelerinin zayıfladığını düşündükleri için kendi egolarının zedelenmesi sonucunda hissettiklerinin bedeliydi.

Ebeveynlerin, yaptıkları hatalar sebebiyle çocuklarını cezalandırması toplum tarafından olağan karşılanan bir durumdur. Psikolojide de bunun yeri vardır. Ebeveynler nasıl çocuğuna olumlu davranışı sonucunda o davranışın pekişmesi amacıyla ödül veriyorsa olumsuz davranışı sonucunda da o davranıştan vazgeçmesi için ceza verebilir. Ancak bu cezalar çocuğun değersiz ya da sevilmediği yönünde düşünceler geliştirmesine sebep olacak türden olmamalıdır.

Ailemin bana verdiği ceza tam da alışagelmış cezalardan biriydi: Çocuğu, sevdiği bir şeyden mahrum bırakmak. Fakat onların gözden kaçırdıkları bir detay vardı. Oflaz benim sevdiğim bir şey değildi, Oflaz benim en sevdiğim şeydi. Bu yüzden bana verdikleri ceza olumsuz davranışından vazgeçmemi sağlamadı, benim kendimi değersiz ve yalnız hissederek hastalanmama sebep oldu.

Onlara çok kızgın ve kırgındım. Oflaz'ın gittiğine ne kadar üzüldüğümü kendi gözleriyle görmelerine rağmen beni yalnız bıraktılar. Hayır, fiziksel bir yalnızlıktan bahsetmiyorum. Odamdan çıkıp gitmelerini isteyen bendim. Bahsettiğim şey, en az benim kadar üzülmelerine rağmen Oflaz'a ulaşabilmem için bana yardım etmemeleriydi. Ona ulaşabilmemin o an için hiçbir yolu yoktu. Belki birkaç gün sonra kendine yeni telefon alırdı, konuştuğumuz uygulamaya girerdi ve ailem internete kavuşmama izin verdiğinde, ancak o zaman konuşabilirdik; belki de onunla bir daha hiç konuşamazdım.

Dakikalardır sessizce ağlayan ben, bu düşünceyle hıçkırarak ağlamaya başladım. Neyse ki odamın kapısını kilitlemişim de ağlayışımı duysalar bile yanıma gelemeyeceklerdi. Onları görmeyi, fiziksel olarak yanımda olmalarını istemiyordum çünkü o an, o kadar kötü hissetmeme neden olan onlardı. Oflaz'ı onlar yüzünden kaybetmişim.

Ya da onlar yüzünden Oflaz'ı kaybettığimi zannetmişim.

Ufak bir ses duydum. Küçük bir taş camıma çarpmıştı. Hayır, hayır, bekle... Gürültünün sebebi bir taş değildi, uzun parmaklardı. Yaşadığım şaşkınlık, şiddetli ağlayışımın kesilmesine sebep oldu. Burnumu çektim, gözyaşlarımı sildim ancak ben yataktan kalkarken yerini yenileri aldı.

Penceremin önünde durduktan sonra perdeyi araladım, gördüğüm yüz önce donakalmama daha sonra yüzümü buruşturarak yeniden şiddetli bir şekilde ağlamaya başlarken pencereyi açmama neden oldu.

“Oflaz!”

Beni görünce önce gülümsedi, şiddetli bir şekilde ağlayan beni görünce ise kaşları çatıldı. “Neden ağlıyorsun?”

Cevap vermek yerine ona doğru uzanarak kollarımı boynuna doladım, gerçekliğini hissederek ağladım bir süre. Daha sonra yüzüme çarpan soğuk ile kendime gelerek ağlamayı kestim, kaşlarımı çatarak geri çekildim. “Oflaz?”

“İşil?”

Eğilerek aşağı bakınca pencereme merdiven dayadıklarını, Fatih’in merdivenin altında beklemeye devam ettiğini gördüm. Kaşlarım şaşkınlıkla yukarıya kalkarken tekrar Oflaz’a döndüm ve “İçeri gelmek ister misin?” diye sordum.

“İsterim,” dedikten sonra iki basamak daha yükseldi ve yardımımı odama girdikten sonra tıpkı benim gibi aşağı bakarak Fatih’e gitmesini işaret etti.

Fatih söylene söylene merdivenle birlikte önce penceremin altından, sonra bahçemizden ayrılınca Oflaz pencereyi kapattı ve bana döndü. Artık ağlamıyordum, yalnızca şaşkınlıkla ona bakıyordum.

“İyi misin?” diye sorduğunda hızlıca başımı salladım. Elimden tutarak beni kitap okurken oturduğum koltuğuma yönlendirdi. Kendisi koltuğa kurulduktan sonra kucağına iki kez vurarak oturmamı bekledi. İsteğine uyduğumda kollarını belime doladı. “Neden ağlıyordun, anlat bakalım.”

“Gittiğini söylediler,” dedim küçük bir çocuk gibi şikâyetçi olarak.

Kaşlarını çatı. “Gittiğimi mi?” diye sorduktan sonra başını hayal kırıklığı ile iki yana salladı. “Kuzenin de beni yanıltmadı.”

“Anlamadım.”

“Döndüğümüzün ertesi günü sen yanıma gelmeyince Fatih’e söyledim, Işık’ı aradı. Işık, senin cezalı olduğunu ve bir süre evden çıkamayacağını söyledi. O gün, ailene saygı duydum ve zor da olsa geceyi geçirdim. Ancak ertesi gün evine geldim, iki farklı kez ve ikisinde de kapı dışarı edildim. Bir sefer annen, sonra baban tarafından. Fatih’i yolladım sonra. Onu da almamışlar içeri. Eh, nihayetinde seni görmemin, ailenin bana olan öfkesinin geçmesine dek mümkün olmayacağını anladım. Öfkeleri dindiğinde bana geleceğini biliyordum. Bu yüzden seni uzun bir müddet beklemeye razıydım ancak bugün Işık geldi ve bana senin artık beni görmek istemediğini söyledi.”

“Ne?” diye bağırarak konuşmasını kestim.

Başını salladı. "Elbette inanmadım. Ancak yine de ihtimal vermeden edemedim. 'Kapıdan giremiyorsam bacadan girerim, beni artık istemediğini ondan duyup öyle giderim,' dedim ve geldim."

Kaşlarım çatılırken anlattıklarının tamamında takıldığım tek bir yer vardı. Dudaklarım o konuyu konuşmak için aralandı. "Neden ihtimal verdin?"

Omuz silkti. "27 Eylül gecesi, daha sonra yaşananlar... Evine döndüğünde olup biteni düşünüp kötü hissetmiş olabilirdin."

Başımı iki yana salladım. "Hissetmedim."

"Hiç mi?"

"Hiç. Yine olsa yine yaparım. Hatta çok daha fazlasını."

Kaşlarını muzip bir tavırla yukarıya kaldırdı. "Çok daha fazlasını mı?"

"Evet."

"Işıl... Bence ağzından çıkan sözlere dikkat etmelisin."

"Ediyorum zaten."

Bu kez yüzünde şaşkın bir ifade oluştu. Böyle bir şeyi, en azından bu kadar çabuk beklemiyor olmalıydı. Aslında ben de şaşırmıştım çünkü ben de beklemiyordum. Fakat gerçek buydu. Eve döndükten sonra gerçekten de olup biteni düşünmek için epey zamanım olmuştu ve onun sandığının aksine çok iyi hissetmiştim. Onun yokluğunun hissettirdikleri ve gittiğini zannetmemin bile bende yarattığı acıdan sonra, kararımı vermiştim. Onu o kadar çok seviyordum ki onun, her şeyin çok daha fazlasını hak ettiğini düşünüyordum.

"Biz yine de temkinli davranalım," dedikten sonra burnumdan makas aldı, konuşmama fırsat vermeden, "Sana gittiğimi kim, nasıl söyledi?" diye sordu.

Omuzlarımı düşürdüm, "Işık," diye hayal kırıklığı ile cevapladım sorusunu. "Geldi ve pat diye, 'Ofaz gitmiş,' dedi."

"Gördüğüm ilk andan itibaren hoşlanmamıştım ondan."

"Evet, söylemiştin."

"Peki, sonra?"

O an duraksadım. Ona, onu göremediğim için hastalandığımı, gittiğini öğrendiğimde ise bayıldığımı ve uyandığımda ateşler içinde yandığımı söyleyip söylememekte kararsız kaldım. Meraklı bakışlarından kaçırdım gözlerimi, "Bu kadar," dedim yalnızca.

“Işık’ın neden böyle davrandığını öğrenmeliyiz.”

“Muhtemelen biri yaptırmıştır,” dedim, içten içe böyle olmadığını bilerek.

Başını iki yana salladı. “Bence bu tamamen Işık’la ilgili. Fakat umarım Işık, en azından bu konuda, beni yanıltır ve senin tahminin doğru çıkar.”

Bir şey söylemek yerine kollarımı ona dolayarak başımı omzuna koydum, sol yanağım koluna değerken gözlerimi kapattım. Yeniden huzura kavuştuğum için dudaklarımda geniş bir gülümseme vardı.

“Ne yani, uyuyacak mısın?” diye sordu şaşkınlıkla.

Dudaklarımı bile hareket ettirmeyerek yalnızca, “Hm hm,” demekle yetindim.

“Ama benim hiç uykum yok ki.”

Sarıldığım adamın yine küçük bir çocuğa dönüştüğünü anlayınca başımı kaldırdım ve uykulu gözlerimi ona diktim. Karanlıkta bile parıldayan gözleri sayesinde gerçekten de hiç uykusu olmadığını anlamıştım. Ancak artık iyi hissediyor olsam da henüz tam olarak iyileştiğim söylenemezdi.

“Ben uyusam, sen uykun geldiğinde uyusan, olmaz mı?”

“Çok mu uykun var?” diye sorarken hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Ben seni kaçırırım, eğlenmeye gideriz, diye düşünmüştüm.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak büktükten sonra, “Ama ben hastayım,” dedim.

“Küçük yalancı seni,” dedi gözlerini kısarak.

“Gerçekten hastayım!” dedikten sonra şakacı olmasını umduğum bir tavırla, “Daha birkaç saat önce hasretinden yanıp tutuşmuş, yataklara düşmüştüm. Seni görünce düştü ateşim,” dedim.

Kaşlarından biri havaya kalktı. “Demek ateşin vardı...” Ellerinden biri çıplak kolumda gezinmeye başladı. “Ben de vücudunun bu kadar sıcak olmasının nedenini, beni arzuluyor olması sanmıştım.”

“Arzuluyor, arzuluyor elbette ama çok hasta, gerçekten...”

“Öyleyse ne burada ne dışarıda yormayalım onu. Biraz dinlensin.”

Başımı salladım, anlayışı için teşekkür etmek üzereydim ki beni kendisine yaklaştırdı ve alnıma küçük bir buse bıraktıktan sonra yeniden omzundaki yerini almamı sağladı. Ona son birkaç gecedir hayalini kurduğumdan daha sıkı sarılırken gözlerimi kapadığım

sırada kokusunu yeniden içime çekiyor olabilmenin sevinciyle gülümsüyordum.

Az sonra, "İyi geceler, canımın içi," dediğini duydum ancak yine yalnızca, "Hm hm," diyerek karşılık verebildim.

Oflaz haklıydı; beni kendisine dönüştürüyordu. Ben o oluyordum, o ise ben... Daha güzel olan şey ise, ikimiz de bu durumdan şikâyetçi değildik.

25.GÜN

Uyandırılmaktan hoşlanmam, gürültüyle uyandırılmaktan ise nefret ederim.

Birkaç günlük huzursuzluğun ardından mışıl mışıl uyuduğum gecenin sabahında, kapımı yumruklarken ismimi haykıran ailem yüzünden uyandım.

İyi bir gece geçirmediğimi düşünen ailem, ertesi gün bana bakmaya geldiğinde kapısı kilitli odama giremeyince, kapı kilitleme alışkanlığım olmadığı için telaşlanmadan edememişti. Kapıyı tıklatmaları, yumruklamaları ve eş zamanlı olarak yığınla cümle sarf ederek seslerini bana duyurmaya çalışmalarına rağmen ben, kendilerine kapıyı açmayınca telaş düzeyleri artmıştı.

“Ay, intihar mı etti acaba?” diye sorarken Işık, ben, onlardan çok daha kaygılıydım. “Olamaz, yakalandık!” gibi cümleler kurarak odamda volta atıyor, Oflaz’ı ne yapacağımı düşünüyordum. Oflaz ise bana hiç yardımcı olmuyordu, yatağında yatmaya devam ederken kıs kıs gülüyordu.

“Lütfen sen de biraz telaşlanır mısın?” diye fısıldayarak sordum. “Seni odamda görürlerse biteriz biz. Asla görüşemeyiz artık!”

Kimse Gerçek Değil

Baygın bir bakış attı bana. "Sence ben buna izin verir miyim?"

"Babamı tanımıyorsun, hele ki annemi asla!" derken odamın içinde geziniyordu gözlerim.

"Emin ol, onları senden daha iyi tanıyorumdur," dedi ancak kendimi o anın karmaşasına fazlasıyla kaptırdığımdan ne demek istediğiyle ilgilenemedim.

"Buldum!" dedim heyecanla. "Dolaba gireceksin."

"Çok yaratıcısın," dedi alayla. Ardından ciddileşti. "Hayatta olmaz."

"Lütfen, lütfen, lütfen!"

"İsrar etme. Asla dolaba girmem ben."

"Benim için?"

"İşıl," diyerek karşı çıkacak gibi oldu fakat artık ona nasıl bakıyorsam pes etmek durumunda kaldı.

Ve dolaba girdi.

Kendinden emin bir şekilde beni reddetmesine rağmen söylediğim son sözün ve ona yönelttiğim bakışlarımın üzerine kısa bir duraksama yaşadı, daha sonra yatağımdan kalkarak dolabıma yöneldi. Onun aksine hızlı davrandım, dolabın kapaklarını açtım ve kıyafetlerimi kenara çekerek onun için yer ayırdım.

"Karşılığını alırım ama..." dedi dolaba girerken.

"Nasıl bir karşılık?" diye sorarken babamın kapıyı kırmak istediğine dair bir şeyler söylediğini duydum.

"İkimizin de hoşlanacağı bir karşılık," dedi çarpık bir gülüşle.

"Kabul!" dedim ve dolabın kapaklarını yüzüne kapattım.

Ardından duraksadım, nefesimi düzene soktuktan sonra kendimi uykudan yeni uyanmış gibi düşünerek kapıya doğru yürüdüm. Kilidi açmamla kapının bana doğru itilmesi ve bunu beklemediğim için kapının alnıma çarpması bir oldu.

"Ah!" diye acıyla inledim, hemen ardından Ofaz'ın bağırışımı duyarak dolaptan fırlayıp yanıma gelmemesini diledim.

"İşıl, iyi misin? Ah be kızım, ne diye bu kadar geç açarsın ki bu kapıyı?"

Babam serzenişinden sonra bana sarılıp alnımı öperken Işık gülerek, "Kendini öldürdüğünü sandık vallahi," dedi.

“Neden kilitledin kapıyı?” diye sordu annem.

“Yalnız kalmak istedim.”

“Yalnız kalmak istediğini söyleseydin seni rahatsız etmezdik, kapını kilitlemene gerek kalmazdı.”

İkisi de gerçekten endişelenmiş görünüyorlardı. Onların penceresinden bakınca olaya, evet, gerçekten de endişelenmekte haklıydılar. Yine de kendi pencereden olaya bakacak ve kendimi hem suçlu hem güçlü konumuma getirecektim. Bu yüzden, “Ne yani, sabahın köründe azar mı işiteceğim gerçekten?” diye sorarak üste çıkmaya çalıştım.

“Sabahın körü mü? Neredeyse öğlen olmak üzere!” diye isyan etti babam.

Duraksadım, umursamaz davranmaya çalışırken omuz silktim. “Her neyse işte.”

“Üzerini değiştirip aşağıya in. En azından öğle yemeğine katılmış olursun,” dedikten sonra bana arkasını dönerek gitti annem.

Babam, alnımın acıyıp acımadığını sorduktan sonra annemi takip etti, Işık ise odamda kalmaya devam etti. Ona beklenti dolu gözlerle bakıp karşılık olarak yalnızca boş bakışlar alınca, “İnmiyor musun aşağıya?” diye sordum.

“İyiym ben böyle ya,” dedikten sonra kitaplığıma yöneldi. “Keyfine bak sen. Ben biraz kitapları karıştıracağım.”

“Üzerimi değiştireceğim ama.”

“Biliyorum, evet.”

“Soyunacağım, Işık.”

“Aman Işıl, sen de! Bende ne varsa sende de o var işte. Utanmana gerek yok.”

“Işıkçım,” dedim sabır dilenirken. “Hadi canım, hadi bir tanem... Dışarı!”

Ne yapıp edip Işık'ı odamdan çıkardıktan sonra tekrar kapımı kapattım ve ailemin uyarılarına rağmen tekrar kilitleyerek Ofaz'a koştum. Dolabımın kapaklarını açtıktan sonra ne hâlde olduğuna baktım ve dudaklarımın arasından küçük bir kahkaha kopuverdi. Başını dolabın sırtına yaslamış, gözlerini kapatmış ve dilini ağzının kenarına doğru dışarı çıkarmıştı.

“Ne oldu sana?” diye sorarken kıkırdıyordum.

Dilini içeri aldı, "Oksijenim bitti," dedikten sonra yine az önceki hâline döndü. Ben, bu oyuncu hâline gülerken o kaşlarını çatarak, "Gülme!" diye kızdı bana. "Ölüye saygın olsun."

"Ölü mü?" diye sorduğumda yüzümde gülümsemeye dair en ufak bir iz dahi kalmamıştı.

"Ölü tabii. Öldüm ben. Bak, ölüyüm şu an," deyip yine aynı şekle bu kez daha abartılı bir şekilde döndü ancak bu kez gülmedim.

Hayır, gülmememi söylediği için değildi dudaklarımın yukarı doğru kıvrılamamasının sebebi. Bir anlığına da olsa yaptığı şakanın gerçekleştiğini düşünmüştüm ve kalbim acımıştı. Oflaz'ın gitmesinin bende yaratacağı etkilere bir şekilde alışmışım da Oflaz'ın ölmesinin bende yaratacağı etkilere dayanamazdım. Bunu o ana dek hiç düşünmediğimden bilmiyordum. O an, bir anlığına da olsa düşününce anladım.

Kıkırdamamı ya da herhangi bir şey söylememi beklerken koca bir sessizlikle çarpışınca gözlerini açtı ve bana baktı. Dudaklarımın titrediğini ve gözlerimin dolduğunu görünce aceleyle dolaptan çıktı, elleriyle yüzümü avuçladı.

"Ne oldu?"

"Hiç," dedim fısıldayarak.

"Ağlamak üzeresin Işıl. Ne oldu, söyle."

"Başım acıyor," dedim yalana başvurarak.

"Başın mı?"

"Evet, kapı çarptı."

"Neresi?" diye telaşlanarak sorduğu soru bana iki şeyin cevabını vermişti. İlki, ailemle konuştuklarımızın pek az bir kısmını duymuş olduğu, diğeryse alnımın henüz şişmeye başlamamış olduğuydu.

Elimi kaldırarak alnıma dokundum, daha sonra Oflaz da dokundu. Aslında alnım acımıyordu, Oflaz da söylediğim yalana inanmış gibi durmuyordu zira uzanıp alnıma bir buse bıraktıktan sonra geri çekildiğinde, başparmağı titreyen çenemi bulmuş ve beni şaşkına çeviren o sözleri söylemişti:

"Ben hiçbir yere gitmiyorum, Işıl. Sen istemediğin sürece ben hiçbir yere gitmeyeceğim. Eğer çok sıkılırsan görünmez olurum. Çünkü zaten bütün bunlar bir illüzyon... Ve ben aslında hiç var olmadım. Daha üzücü olanı ise bütün bunları kafanda sen yarattın. Bunlar senin düşün ve gözlerini açtığında hiçbir avuçlarında olmayacak."

“Dalga mı geçiyorsun sen benimle?” diye öfkelenerek sordum. “Ne illüzyonu? Ne var olmaması? Ne diyorsun sen?”

“Hey, tamamen metafor... Sakin ol.”

Ellerini yüzümden iterek uzaklaştırdım. “Bir daha sakın böyle metaforlar kullanma bana!”

Öfkeme şaşkınlıkla baktı. Ona öfkeliydim çünkü ölümünü bir anlığına da olsa düşünmüş olmak kalbimi acıtmışken karşıma geçmiş, bana kendisinin aslında hiç var olmadığına dair sözler söylemişti. Bana şaşkınlıkla bakıyordu çünkü benden öylesine yoğun bir öfke beklememişti.

“Tamam, bir daha yapmam,” derken ellerini teslim olurcasına havaya kaldırmıştı. Ben gözlerimi yumup derin nefes alarak sakinleşmeye çalışırken, “Bekletme daha fazla istersen,” diyerek ailemi hatırlattı.

“Ah, doğru!” dedikten sonra tekrar dolabıma yöneldim. Rastgele bir bluz ve pantolon seçtikten sonra, “Arkanı döner misin?” diye sordum.

Bana, *Gerçekten mi?* dercesine baktı, benim gerçekten de arkasını dönmemi beklediğimi görünce, “Ciddi misin sen?” diye sordu.

“Evet.”

“İyi de ben zaten her şeyini gördüm ki!”

“Oflaz!” dedim yüzümün yanmaya başladığını hissederken.

“Hayır, canımın içi,” dedi yumuşak bir sesle. “Işık’ı kapı dışarı etmiş olabilirsin ancak beni edemeyeceksin.”

“Yahu dışarı çık demiyorum ki... Sadece arkanı dönmeni söyledim.”

“İstemiyorsun yani sana bakmamı?” dedi inanamıyormuş gibi.

“Evet, hadi dön arkanı.”

Bana gerçekten inandı, oldukça şaşkın bir ifadeyle başını sallayarak arkasını döndü. Aslında istemiyor değildim, ben üzerimdekilerden kurtulurken bana bakması rahatsız hissetmeme yol açmazdı ancak o an canını sıkmak istemiştım ve aklıma bu yöntem gelmişti. Ve şimdi size anlatırken düşündüm de... Peki, tamam, o an biraz saçmalamış olabilirim. Ancak o benden daha önce, daha fazla saçmalamıştı.

Üzerimi hızlıca değiştirdikten sonra, “Bakabilirsin,” dedim. Elindeki kitabı rafa bırakarak bana dönünce, “Ben aşağı indiğimde sen ne yapacaksın?” diye sordum. “Acaba yine dolaba...”

“Asla!” diyerek sözümü kesti. “Fatih’e yazmıştım, birazdan aşağıda olur.”

“Aşağıda derken?”

“Kapıdan çıkamayacağıma göre pencerenin altında bekleyecek. Gece nasıl girdiysem odana, şimdi de öyle çıkacağım yani.”

“Anladım, peki o zaman.”

O sırada Oflaz’ın telefonuna mesaj geldi ve benim de köşeli jetonum düştü. “Kendine yeni telefon mu aldın?”

“Evet,” dedikten sonra, “Seninki Fatih’in evinde,” dedi.

“Bana da mı aldın?” diye şaşırarak sordum.

“Elbette.”

“Gerek yoktu aslında, teşekkür ederim.”

“Bazen kibar olacağım derken saçmaladığının farkında mısınız?” dedi gülerek. “Telefon bu. Nasıl gerek yoktu?”

“Kendim alabilirdim yani. Senin almana gerek yoktu.”

“İşte şimdi daha çok saçmaladın. Var olan telefonunu kaybetmene sebep olan bensem elbette sana yeni telefon almalıydım.”

“Bana saçmaladığımı söylemeyi keser misin?” diye sordum sahte bir öfkeyle.

Gülümsedi, birkaç büyük adım atarak tam karşımda durdu, “Keşke herkes senin gibi saçmalasa,” dedi. “O kadar güzel saçmalıyorsun ki bütün günümü saçmalamalarını dinleyerek geçirebilirim.”

Ona bakmaya devam ederken gözlerimi kıstım. “Bu cümlenin hoşuma gitmesi mi gerekiyordu?”

“Bilmem. İçimden geldiği için söyledim, hoşuna gitsin diye değil.”

“Peki. Fatih gelmiştir, git hadi.”

“Peki. Gideyim,” derken pencereye yönelmişti. O anda aklıma gelen düşünceyle kolunu tuttum. Güzel gözlerini bana çevirdi, konuşmam için bekledi. Elim kolunu tutmaya devam ederken yutkundum ama konuşamadım. “Sor.”

Bir şey söylemek yerine soracağımı anlaması beni şaşırtmış olsa da tekrar yutkundum ve “Gerçeksın, değil mi?” diye sordum. “Kafamda yaratmadım seni. Zihnimin bir oyunu değilsin. Varsın, buradasın, değil mi?”

Gülümsedi, “Sence?” diye sordu. “Sence gerçek miyim?”

Duraksadım, gözlerimi kaçırıp tekrar onun boncuk gözleriyle

buluşturdum. "Gerçek olamayacak kadar güzelsin. Dünyaya benim için gönderilmiş bir meleksin sanki."

"Hm hm."

"Ama yine de gerçek olduğunu düşünüyorum. Böyle düşünmek zorundayım. Başka kimsenin değil, senin gerçek olmaman beni mahveder."

"Canımın içi."

"Lütfen söyle. Sen gerçek misin?"

Cevap vermek yerine beni kendine çekerek sertçe öpmeyi tercih etti. O ana dek kaç defa buluşmuştu dudaklarımız, bilmiyorum ancak ilk kez o an, bu denli bir savaş içine girdiklerinden eminim. O kadar sert ve uzun öptü ki beni, geri çekildiğinde kendime gelebilmem uzunca bir süre aldı.

"Evet," dedim başım dönmeye devam ederken. "Fazlasıyla gerçeksin."

Daha sonra, söylediği gibi gece nasıl geldiyse öyle gitti ve ben de ailemi daha fazla bekletmeyip aşağı indim. Mutfığa girdiğimde onların çoktan yemeye başladıklarını gördüm fakat elbette buna bozulmayarak masadaki boş tabağı aldım, kendime yemek doldurduktan sonra yerime geçtim.

"Biraz daha gecikseydin yine cümbür cemaat odanı basmaya gelecektik," dedi Işık gülerek.

"Oflaz'ın gittiğini sana kim söyledi?" diye sorduğumda, elimdeki çatalı fasulyelerden ikisine batırmıştım ve bu sırada üç çift gözün de üzerimde olduğunun bilincindeydim. Oldukça rahat ve umursamaz görünüyor olmalıydım ki dün gecenin ardından böyle görünmeme şaşırmışlardı.

"Ne önemi var ki?" diye sordu Işık.

"Oflaz'ın gittiğini sanmıyorum."

"Işıl," dedi annem, sesinden bana acıdığını anlamıştım. Muhtemelen gece boyunca ağlamaktan uyuyamadığımı, nihayetinde Of laz'ın gittiğini kabullenememeye devam etmeyi seçtiğimi zannetmişti.

"Evden çıkma yasağım kalktı, değil mi?" diye sorarken gözlerim doğrudan babamdaydı.

"Evet."

"Güzel. Bugün Fatih'e uğramayı düşünüyorum. Yarından sonra da

okula gitmeye devam etmeliyim, dersleri aksatıyorum uzun zamandır.”

“Eğer Oflaz gitmemişse,” deyince babam, Işık ve annemin bakışları babama döndü, “ve sen onunla görüşmeye devam edeceksen, öncesinde benim onunla konuşmam gerekecek.”

Oflaz’ın bu duruma ne diyeceğini bilemiyordum fakat yine de sırf konunun uzamasını istemediğimden, “Olur, tabii,” dedim.

Birkaç saat sonra Fatih’in evine gitmek üzere hazırlanmaya başladım. Öncesinde bunu ev halkına bildirmiştim ve ben kendime giyecek bir şeyler bakarken tam da beklediğim şey oldu. Işık, zaten açık olan kapıma iki kez vurdu.

“Girebilir miyim?” diye sorarken saatler önceki umursamaz ve rahat tavrından geriye eser kalmamıştı.

“Evet.”

Birkaç küçük adımda odama girdikten sonra kendi ardından kapımı kapattı, yatağımın ayakucuna oturup beklemeye başladı. Bana bir özür borçluydu ve ben de ondan bu özrü duymayı kesinlikle çok istiyordum.

Dolabımdan kahverengi, ince bir kazak ile siyah bir kot pantolon çıkardığımda, “Kahve sana yakışmıyor,” dedi.

“Olsun,” diyerek omuz silktim.

“Bence kahverengi hiç güzel bir renk değil, hiç hoşlanmıyorum,” diye saçmalamaya başladığında, konuya nereden, nasıl gireceğini bilemediğini anlamıştım.

Kıyafetleri koltuğumun üstüne öylece bıraktıktan sonra topladığım saçlarımı serbest bıraktım, aynanın karşısına geçerek taramaya başladım. “Ben seviyorum.”

“Onu da gerçekten seviyor musun peki?” diye sorduğunda, konuyu bir anda beklediğim yere çekebilmesine şaşırdım, belli etmeyerek başımı salladım.

“Evet.”

“Yani onsuz yaşayamazsın.”

“Yaşarım,” dedim bir an olsun düşünmeden. “Tabii, ona yaşamak denirse.”

“Kamyon arkası cümlelerle duygularını ifade etmeye çalıştığına göre tamam, çok seviyorsun, anladım.”

Bir süre daha sessiz kaldık. O, bakışlarını benden kaçırıp ne

diyeceğini düşünürken ben taradığım saçlarımı yeniden topladım. Yüzüme krem sürmeye başladığımda ise bu can sıkıcı sessizliğini sürdürmeye devam edeceğini anlayıp, "Neden sordun?" diye sorma gereği duydum.

"Ben, sana yalan söyledim," dedi aniden.

Şaşırmam gerektiğini bilerek yanaklarımın üzerindeki kremi yüzüme yedirmek için hareket eden ellerimi duraksatıp ona döndüm, "Ne yalanı?" diye sordum.

"Oflaz gitmedi aslında. Yani bilmiyorum, belki de gitmiştir çünkü ona gitmesini söyledim."

"Ne?" diye sordum abartılı bir şaşkınlıkla. "Neden?"

Omuz silkti. "Sana zarar verdiğini düşündüm."

"Ne?" diye tekrar sordum, bu kez gerçekten şaşırmıştım. "Nasıl böyle düşünürsün? Onun bana ne kadar iyi geldiğini en iyi sen biliyordun!"

"Adam seni kaçırdı Işıl," dedi bir nevi doğruyu söyleyerek.

"Abartma," dedim yine de.

"Bence sen abartıyorsun," dedikten sonra ayağa kalkarak bana doğru yürüdü. "Oflaz'ı senin için nedir bu kadar özel kılan bilmiyorum ama emin ol, bu kadarına gerek yok. O adam, bu kadar özel biri değil."

"Öyle," diyerek karşı çıktım ona.

"Aksel'in yerini doldurma çabası değil bu," dedi aptal olmadığını gözler önüne sererek. "Başka bir şey. İçinde başka bir boşluk var, orayı Oflaz'la doldurmaya çalışıyorsun. Ancak anlaman gerekiyor. O boşluğu değil Oflaz, hiç kimse dolduramayacak."

"Nereden biliyorsun?" diye sorunca sözlerini kabul etmiş oldum.

"Bende de aynı boşluk var da ondan," derken artık o boşluğun yarattığı acıya duyarsızlaşmış gibi çıkmıştı sesi.

"Oflaz özel biri," diye yineledim. "O, her şeyiyle gerçek ve bir o kadar da özel."

Ve ne o zaman ne de şimdi, hiç kimse bana bunun aksini kabul ettiremedi, ettiremeyecek.

Işık'ın itirafından sonra ne yazık ki aramızdaki kardeşlik bağı koptu. Onu yalnızca kuzenim olarak değil, kardeşim olarak da görürdüm çünkü ikimiz de tek çocuğuz ve birlikte büyümüş sayılırız. Ancak o sıralar her şeye ve herkese karşı yabancı hissedip kendimi yalnızca

Oflaz'a, Oflaz'ın mutluluğuna adadığım bir anın içinde olduğumdan mıdır nedir, Işık'tan uzaklaşmadan edemedim.

Fatih'in evine daha sık giderek Oflaz'la daha çok vakit geçirmeye başladığımda Işık'ı yalnızca akşamları görüyordum. Ki aslında sadece akşamları gördüğüm tek kişi o değildi. Ailemi de akşamları görüyor, bazı günler göremiyordum bile. Sabahın erken saatlerinde kalkıp Oflaz'a gidiyor, akşama doğru evime dönüyordum. Fakat elbette tüm bunlar olurken kendimi unutmuyordum. Değil Oflaz, kimse için kendimi unutamazdım çünkü kendime değer veriyordum.

Kendine değer veren birey, ötekinin büyüüne kapılsa dahi kendini unutmamalıdır. Zihninde, kalbinde yer edinen ötekisine rağmen kendiyle baş başa kalmak istemeli ve kalmalıdır. Ruhuna, bedenine iyi gelen ne varsa yapmalı fakat ötekisinin hoşuna gitmek için değil, hepsini kendisinin hoşuna gittiği için yapmalıdır. Kendine değer veren birey, her ne yapıyorsa kendi için yapmalıdır.

Ben de öyle yaptım.

Benim ötekim Oflaz'dı. Beni delirten oydu ancak ben onun büyüüne kapıldığımda dahi kendimi unutmadım. O hayatıma dâhil olmadan önce yapmaktan hoşlandığım ne varsa o hayatıma dâhil olduktan sonra da yapmaya devam ettim.

Kendimle yalnız kalarak müzik dinlemeyi severim, bunu yaptım. Kendimle yalnız kalarak kitap okumayı severim, bunu da yaptım. Fakat yalnızca hobilerimi değil, sorumluluklarımı da yerine getirdim. Derslerimin tamamına girdim, vize sınavlarımıza daha birkaç hafta olduğunu bilmeme rağmen derslerde öğrendiklerimi tekrar ederek çalıştım. Bedenimin ve ruhumun sağlığını düşünerek spor yapmaya devam ettim. Ben, bütün bunları ötekimden önce nasıl yapıyorsam ötekimden sonra da yapmaya devam ettim çünkü dediğim gibi, ben gerçekten kendime değer veriyordum.

Oflaz da bana gerçekten değer veriyor olmalıydı ki bütün bunları onunla da yapabilecek olmama rağmen tek başıma yapıyor olmama hiç bozulmadı, bilakis bana saygı duydu.

"Kalsan ya bu gece?" diye sorduğunda, reddedildiği takdirde ısrar etmeyecek kadar da hoşgörülüydü.

Fatih'in odasındaki kanepeye uzanır gibi oturmuştu, ben de yanına oturup sırtımı göğsüne yaslamıştım. Kollarını iki yanımdan uzatarak karnımın üstünde tuttuğu bir kitabı bana okurken birkaç sayfada bir dayanamayıp kokumu içine çekiyor, saçlarıma buseler bırakıyordu. Nihayetinde kitabın dördüncü bölümü de bitince kapağını kapatıp bana o soruyu sordu.

Karnımın üzerindeki ellerinin arasındaki kitabı aldım, kucağıma bıraktıktan sonra ellerini sevmeye başladım. Uzun parmaklarına zarar vermekten korkar gibi dokunurken, "Artık kalamam," dedim. "Geldiğin ilk haftalarda kalmama izin vermişlerdi çünkü yalan söylüyordum."

"Ne?" diye şaşkınca sordu. "Ailene yalan mı söyledin?"

Başımı hafifçe salladım, başımın üstü çenesine çarptı. "İraz'da kaldığımı söyleyerek geliyordum buraya. Eh, artık hepsi İraz'a içten bir düşmanlık beslediğimi bildiğine göre aynı yalanı söyleyemem. İyem'de daha önce hiç kalmadığım için onda kaldığımı söylersem inanmazlar. Başka da evinde kalabileceğim arkadaşım yok."

"Keşke yapmasaydın bunu," dedi buruk bir sesle. "Ailene yalan söylediğini bilseydim, kalmanı istemezdim."

"Biliyorum," dedim hafifçe gülümseyerek. "Zaten bu yüzden senden sakladım."

"Peki, ama neden onlara yalan söyledin ki?"

"Fatih'te ya da herhangi bir erkek arkadaşımda kalmamı istemiyorlar."

"Ama neden?"

Omuz silktim. "Açıkçası babamın bu olayı sorun ettiğini bile düşünmüyorum. Bu, sadece annemin koyduğu kurallardan biri."

"Başka ne gibi kuralları var?"

"Neredeyse her anımı bilmek istiyor. Neredeyim, kiminleyim, ne yapıyorum? Birlikte olduğum kişi ya da kişiler nasıl insanlar, onların iletişim numaraları ne? Olduğum yer nasıl bir yer, oraya ulaşım nasıl?" diye sıraladıktan sonra dudaklarımı büktüm. "Ancak hiçbir zaman nasıl olduğumu merak etmiyor. Bana hiç, 'Nasılsın?' diye sormuyor ama babam soruyor. Zaten genelde onun sorduğu soruları babam sormaz, sormadıklarını babam sorar. Bu yüzden sanırım hep babamı daha çok sevdim."

"İşil," dedi beni kendisinden uzaklaştırırken. Ona yüzümü döndüm ve konuşmasını bekledim. "Bence annen, seni gerçekten çok seviyor."

Gülümsedim. "Elbette seviyor. Ancak babam daha fazla seviyor."

Kaşlarını kaldırdı, "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmem ki," dedim kafamın karışmaya başladığını hissederken. "Yani, sonuçta bana daha yakın davranan hep babam oldu. Bana sarılan, beni öpen, bana beni sevdiğini söyleyip nasıl hissettiğimi soran babamdı. Annemin bunları hiç yapmadığını söyleyemem, yapmıştır ama bir ya da iki kez..."

“Bence sen sevgiyi yanlış algılıyorsun,” dedi doğrudan. “Bence birinin seni sevdiğini anlamanın yolu, onun gözlerine bakmaktan geçer. Gözlerinin, sana bakarken hangi duyguların ışığıyla parıldadığını görmen yeterlidir aslında. Değil baban, herhangi biri sana istediği kadar sarılsın, seni sevdiğini söylesin, senin iyiliğini sorgulasın, saçlarını öpsün, ne fark eder ki? Sana bakarken gözleri merhametle, sevgiyle, mutlulukla, endişeyle parıldamıyorsa ne fark eder?”

“Endişe mi?” diye sordum şaşırarak. “Endişe neden?”

“İnsan sevdiğinin başına her an bir şey gelecekmiş gibi düşündüğünden sevdiğine hep endişeyle bakar.”

“Yani annemin öyle sorular sorması, öyle kurallar koyması...”

“Evet, hepsi seni sevdiğinden. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok sevdiğinden...”

“Ama ben hep babamın daha çok sevdiğini zannetmiştim.”

Bu kez omuz silken oydu. “Olabilir. Belki de baban daha çok seviyordur, bunu bilemeyiz, bunu kimse bilemez.”

“Haklısın,” dedim. “Zaten önemli olan da kimin daha çok sevdiği değil, değil mi?” diye sorarken Oflaz’ın yine gözümün önündeki bir perdeyi yaktığına şahit oluyordum.

“Değil. İkisi de seni seviyor mu? İkisi de seni çok seviyor mu? Önemli olan bu.”

“Ben sanırım anneme haksızlık ettim,” derken omuzlarımı üzüntüyle indirdim.

“Ne konuda?” diye sorduğunda ona, çocukken annemi ne kadar kıskandığımdan bahsetmek istedim, yapamadım. Dilimin tekrar hareketlenmek için ona ihtiyaç duyduğunu anlayınca, “Ancak artık biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Evet, geç olsa da anladım. Annem de beni çok seviyor.”

“Evet,” dedi küçük bir çocuğa yeni bir bilgi öğretmiş gibi gülümserken. “Ve bir şey daha var. Değil ailene, hiç kimseye yalan söylememelisin.”

“Neden?” diye oyunbaz bir tavırla sordum, kendimi küçük çocuk rolüne kaptırmıştım.

“Çünkü söylediğin her yalan kişiliğinden bir şeyler alıp götürür.”

“Sen hiç yalan söylemez misin?” diye sordum şaşırarak. Ufak, pembe yalanlar dahi mi söylemezdi? Dudaklarını bana cevap vermek

için araladığında, “Bana hiç yalan söylemedin mi?” diye üsteledim.

Başını iki yana salladı. “Söylemedim, söylemem.”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

“Hm hm,” dedikten sonra gülümsemesini bekledim ve sevdiğim gülümsemesinden sonra, “Öyleyse benden sakladığın hiçbir şey yok?” dedim.

“Var,” dediğinde kaşlarımdan biri yukarı kalktı. Sorgulayıcı ifademi görünce, “Yani vardır elbette,” diye düzeltti kendini.

“Mesela?”

“Sana hiç yalan söylemedim Işıl,” dedi güven verici bir sesle. “Ancak senden bazı şeyleri gizlemiş olabilirim, senin de benden gizlediğin şeyler illaki vardır. Ki farkındaysan az önce bunlardan birini öğrendik.”

Bir anlığına başımı utançla eğdim, ardından hızla kaldırarak, “Ama sonuçta benimkilerden birini öğrendik!” dedim.

“Evet, üzerinden epey zaman geçtikten sonra...”

“Olsun. Ne demişler? Geç olsun güç olmasın.”

“Tamam, öyleyse ben de zamanı geldiğinde söylerim.”

Kaşlarımı kaldırarak, “Ha, gerçekten var yani? Benden sakladığın bir şey ya da bir şeyler var!” diye üsteledim.

Başını iki yana sallarken güldü. Dişlerini göstererek gülmeye devam ederken uzanıp burnumu sıktı. “Bilmen gereken her şeyi zaten biliyorsun, canımın içi.”

Ve işte o anda Ofaz, bana ilk defa yalan söyledi. İkimizin de tam şu anda, bu hâlde olmasına sebep olan gerçeği yadsıyarak bana ilk yalanını söylemiş oldu.

26. Gün

Ekim ayının ikinci pazar günüydü, belki de hayatım boyunca geçirdiğim en tuhaf günlerden biriydi.

Oflaz'ın hediyesi olan yeni telefonuma gelen mesaj bildirimiyle okumakta olduğum kitabı bırakarak koltuğumdan ayrıldım, çalışma masamın üzerindeki telefonumu elime aldım.

**ruhu güzel adam: kapıdan mı alırsın beni,
pencereden mi gireyim?**

Kıkırdadım, daha sonra cevap yazmak yerine telefonumla birlikte aşağı kata indim. Işık, salonda televizyon izliyordu, babam ve annem ise dışarıdaydı. Kapıya y neldiğimi gören Işık, kimin geldiğini sorsa da onu yanıtsız bıraktım, heyecanla kapıyı açtım.

Oflaz, oldukça yüksek bir enerjiyle karşıladı beni. "Hazırlan, hemen gidiyoruz!"

"Nereye?"

"Sürpriz!"

"Ama nereye gideceğimizi bilmem gerek. Yoksa ne giyeceğime kadar veremem ve saatlerce beni beklemek zorunda kalırız."

Kararsızlığıyla dikkat çeken o terazi benim, evet. Burçlara inanıyor musunuz, astrolojiyle ilgileniyor musunuz, bilmiyorum ama sorun değil. Terazi burcu olduğumu ve burcumun özelliklerini fazlasıyla taşıdığımı söylemek istedim yalnızca. Bir de... Devamında söz konusu bile olmayan bir konudan bahsedeceğim şimdi. Ben Oflaz'ın doğum gününü bilmiyorum. Evet, gerçekten bilmiyorum. Ona tanıştığımız ilk hafta sormuştum ne zaman doğduğunu ve laf olsun diye sorduğum sorulardan biri olduğu için hafızamda yer edinmemişti. Mart ayında doğduğunu biliyorum, burcunun balık olduğunu tahmin edebiliyorum. Ancak Oflaz'ın ailesini, nerede doğduğunu, nasıl bir yaşam sürdürdüğünü bilmediğim gibi ne zaman doğduğunu da öğrenemedim hiçbir zaman. Dedim ya, o sanki beni kurtarmak için gönderilmiş bir kahramandı, bana kendi hakkında bilgi veremezdi çünkü geçmişi yoktu. O sanki bana iyi gelmek için var olan bir melekti yalnızca.

Elindeki paketi kaldırdı, "Beklemeyeceğiz çünkü bunu giyeceksin," dedi.

"Bana kıyafet mi aldın?" diye gülümseyerek sordum.

"Evet," dedi sırtarak, ardından diğer eliyle saçlarını karıştırdı. "Ama beğeneceğini sanmıyorum, yani umarım beğenmezsin."

"Ne?" diye şaşkınca sordum.

"Açıkçası vitrinde gördüğüm ilk anda görme yetimi kaybettiğimi zannettim, o kadar kötü bir elbise... Ama olsun. Eğer gideceğimiz yere uygun giyinmek istiyorsan o elbiseyi giymen gerekecek."

"Anlamıyorum. Nasıl bir yere gidiyoruz ki gözlerini kanatan bir elbise giymem gerekiyor?"

"Lütfen kırma beni. Giy ve gel."

Başımı sallayarak paketi elinden aldım. "Ben hazırlanırken sen içerde beklemek ister misin?" diye sordum, kapıda dikildiğimizi ona arkamı dönmeden hemen önce fark edince.

"Olabilir, hava biraz soğuk gibi."

İçeriye girdi, ardından kapıyı kapattık. Beni salonda bekleyebileceğini söylediğinde başımı salladım ve hızlıca basamakları tırmandım. Odama girdikten sonra koca paketi büyük bir heyecanla açıp Oflaz'ın umduğu kadar hüsrana uğradım. Paketin içindeki elbise o kadar çirkindi ki hayatım boyunca bu kadar çirkin bir elbise görmemiş olabilirdim. "Kırma beni," dediğini hatırlayınca hızlıca üzerimdekilerden kurtuldum ve elbiseyi giydim.

Oflaz'ın beğenmememi umarak hediye ettiği, abartılı taşları olan

neon yeşili abiyeye yakışacak şekilde saçlarımı tepemde topladım, makyajımı ise ne hafif ne de yoğun yaparak odamdan ayrıldım. Oflaz havanın soğuk olduğunu söylediği için odamdan çıkmadan önce üzerime ayakkabılarımla uyum sağlayacak olan siyah ceketimi almayı da ihmal etmemiştim.

Basamakları inip salona girdiğimde Işık'ın Oflaz'a kötü kötü bakmakta olduğunu gördüm. Bana arkası dönük bir şekilde oturan Oflaz'a geldiğimi belli etmek istercesine sesli bir şekilde öksürünce Oflaz ayağa kalktı, bana döndüğünde ikimiz de şaşırmadan edemedik. Ben onun saçlarının şekline şaşırmışken o benim neyime şaşırmıştı, anlamamıştım.

Daha sonra dudaklarını aralayıp, "Bu elbiseye rağmen nasıl bu kadar güzel görünebilirsin?" diye sorunca öğrenmiş oldum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadıktan sonra ben de ona aynı şekilde karşılık vermek istedim ancak yapamadım. O çok sevdiğim saçlarını mahvetmişti.

"Öyleyse çikalım mı?" diye sorarken bana doğru ilerliyordu.

"Nereye? Sirke mi?" diye sorduktan sonra tutmaya çalıştığı kahkahasını serbest bıraktı Işık.

Oflaz, Işık'ı umursamayarak girmem için kolunu bana doğru uzatınca duraksamadan koluna girdim, Işık'a dönerek, "Anneler sorarsa Oflaz'la olduğumu söylersin," dedim.

Daha sonra birlikte evden ayrıldık. Kol kola bahçeden çıkmıştık ki Oflaz telaşla, "Ah, nasıl unutturum!" diyerek beni durdurdu.

"Ne? Ne oldu?" diyerek ben de telaşına eşlik ettim.

Kolumu nazikçe bıraktı, elini sağ cebine soktukten sonra üç küçük tüp çıkardı. İçi simlerle dolu tüplerin kapağını açtıktan sonra, "Bu olmazsa olmaz," dedi ve ben daha ne olduğunu bile anlamadan simleri başımdan aşağı döktü. "İşte şimdi gelinin kız kardeşi oldun!"

"Ne?" diye sorarken kahkahalarla gülmeye başladım. "Ne gelini, ne kardeşi?"

"Belediye başkanının bana verdiği yetkiye dayanarak seni gelinin kız kardeşi ilan ediyorum! Gelinin eniştesini öpebilirsin!" dedi oldukça ciddi bir ifadeyle.

Gülmeye devam ederken, "Hangi gelinin?" diye sordum.

Omuz silkti. "Ben de tanımıyorum ki. Gidince göreceğiz artık."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırırken, "Yoksa biz şimdi tanımadığımız

bir çiftin düğününe mi gidiyoruz?” diye sordum. Başını salladı. “Üstelik ben gelinin kız kardeşi rolündeyim.”

“Evet. Çok eğleneceğiz.”

“Delisin sen,” dedim şaşkınlık ve hayranlık dolu bir gülümsemeyle.

Bize doğru yaklaşan taksiyi elini kaldırarak durdurdu. Taksinin arka kapısını açarken, “Öyle de denebilir, evet,” dedi. O an bilmiyordum, bilseydim belki de tıpkı onun gibi gülümsemezdim.

İkimiz de heyecanla taksiye bindik. Oflaz benden daha heyecanlıydı. Aslında Oflaz o günlerde herkesten daha heyecanlıydı. Fazlasıyla enerjik ve mutluydu, istediği tek şey bu yüksek enerjisini atabilmek için eğlenmekti. Ancak eğlence anlayışı alışılmışın dışında olduğundan yapmak istediği eylemler de sıradan olmuyordu.

Belki de şimdi böyle anlatınca, bizim hiç tanımadığımız bir çiftin düğününe gitmek için yola çıkmamızı, oraya gittikten sonra benim gelinin kız kardeşi rolünü yapacak olmamı saçmalık olarak düşünmüş olabilirsiniz. Bu sizin düşünceniz, saygı duyarım ancak lütfen siz de ona saygı duyun çünkü öteki de onun düşüncesi. Oflaz da yapmak istediği şeyin absürt olduğunun farkındaydı ancak eğleneceğini düşündüğünden yapmak istiyordu.

O an tek amacının gerçekten de eğlenmek olduğunu bilmiyordum, ama şimdi düşünüyorum da bilmiyor olmama rağmen o an, neden öyle bir şey istediğini sorgulamak dahi aklıma gelmemiş. Çünkü daha önce de dediğim gibi, Oflaz’la olduğum müddetçe nerede, nasıl ve neden bulunduğumun hiçbir önemi yok.

Evime bir saat uzaklıktaki düğün salonuna geldiğimizde Oflaz, taksinin ücretini ödedi, daha sonra elimi tuttu. Salona girdiğimizde henüz pastanın kesilmediğini öğrenince çok mutlu oldu Oflaz ve Oflaz’ın pasta ve türevlerini ne kadar çok sevdiğini o gün öğrendim.

“Dans kültürleri nasıldır acaba?” diye sorarken daha çok kendi kendine konuşur gibi olduğundan ona karşılık vermedim. Zaten hemen ardından, “Umarım yemeği de kaçırmamışsınız, burada yerim diye evden bir şeyler yemeden çıkmıştım,” dedi.

“Nereye geçelim?” diye sorarken boş masaları işaret ediyordum.

Bana gözlerini kocaman büyüterek baktı. “Oturmaya mı geldik?” diye sordu, salona girdikten hemen sonra çıkardığım ancak tutmaya devam ettiğim ceketimi ve çantamı rastgele bir masaya bıraktıktan sonra, “Önce bu mutlu gününde çiftimizin yanında olup onları tebrik etmeliyiz,” dedi.

Onun heyecanına uyum sağlayarak başımı hevesle salladım, birlikte nikâh masasına doğru yürümeye başladık. Elbette o anda zihnimde bambaşka bir anın içindeydik. Üzerimde neon yeşili bir abiye yoktu, onun saçları ise saç jölesi kabının içine düşmüş gibi durmuyordu. Oldukça zarif olan gelinliğimin kuyruğu epey uzundu, etek bölümü ise kabarık sayılmazdı. Öylesine değil, uğraşılarak yapılmış saçlarımda rengârenk simler yoktu ama gerdanlığım gümüş simlerle süslenmişti. Oflaz ise papyon detayı ile beni gülümsetiyordu. Birlikte nikâh masasına doğru ilerlerken davetliler bizi alkışlıyordu ancak ikimiz de onları görmüyor, duymuyorduk çünkü yalnızca birbirimizle ilgileniyorduk. İçinde olmamızı istediğim andaki gibi kol kola nikâh masasına kadar yürüdük, masada oturan gelin ve damadın karşısında dikildiğimizde, yerinde olmak istediğim çiftin dikkatleri bize çevrildi.

Aslında çifti tebrik ettikten sonra bile yanlarında kalıp onlarla muhabbet etmeyi düşünüyordu Oflaz. Ancak damadın kız kardeşi yanımıza gelip pastanın geleceğini çifte haber verince pastanın her şeyden önemli olduğuna karar vererek eşyalarımı bıraktığı masaya doğru sürüklemeye başladı beni. Oflaz oturduğu yerde bacaklarını sallarken az sonra yedi katlı pasta, salona ışıklar eşliğinde giriş yaptı. Mekânda çalmaya başlayan şarkı sebebiyle aynı anda Oflaz'la birbirimize baktık, kusuyormuşuz gibi yaptıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladık. Az sonra çift birlikte tuttuğu bıçakla pastayı kesti, alkış tufanından sonra pasta dağıtılmak üzere salondan çıkarıldı.

Oflaz, heyecanla yerinde oturmaya devam ederken birbirinden alakasız konulardan bahsediyor, konuştuğu bir konuyu yarım bırakarak başka bir konudan konuşmaya başlıyordu. Ne kadar kafamı karıştırırsa karıştırırsın ben de ona eşlik etmeye çalışıyordum. Önümüze koyulan ince pasta dilimlerini görene dek Oflaz, dört farklı konudan bahsetmişti, ben de dördüyle de ilgilenmeye çalışmıştım. Dilimin inceliğini gördükten sonra ise beşinci ve kendisi için en önemli olan konuya odaklandı.

“E yok artık. Ben bütün gün bunu beklemiş olamam.”

“Bu kadar çok mu seviyorsun pastaları?” diye sordum gülerek.

“Evet, ama düğün pastalarını,” dedi, gözleri tabaktaki pastanın üzerinde, hayal kırıklığı ile beklerken.

“İstersen benimkini de yiyebilirsin. Daha sonra bir pastaneye gider ve sana daha güzelini de alırsın.”

Omuzlarını kaldırıp indirdi. “İstemiyorum.”

Bütün enerjisi bir anda gitmiş gibiydi, bu benim de enerjimi düşürürken ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Oflaz'ın

hayal kırıklığı ile asılan suratını görmek istemiyordum. Elini ağır bir şekilde kaldırıp plastik çatalla buluşturunca başımı eğerek düşünmeye devam ettim, tam o an da elbiseme dökülen simleri gördüm.

Ayağa kalktığımda dikkatini kendisini üzen pastadan ayırarak bana verdi, "Nereye?" diye sordu.

"Sen pastanı güzelce ye, ben hemen geleceğim."

İçti rahat etmese de başını sallayarak beni onayladı. Üzerimdeki abiyeyi etek bölümünden sıkıca tutarak hafifçe yukarı kaldırdım, salondan çıkmak için yürümeye başladım. Büyük bir tepsinin içindeki pasta tabaklarını taşıyan adamın çıktığı kapıyı gördüğümde sevinçle gülümseyip kapıya doğru ilerledim. Az sonra mutfaktaydım ve o devasa büyüklükteki pastanın aslında maket olduğunu öğrenmiştim. Oflaz'dan gizlediğim şeylerden biri de işte budur. Onun o çok sevdiği ve beğendiği yedi katlı pastanın aslında maket bir pasta olduğunu, önümüze getirilen tabaklardaki dilimlerin dikdörtgen şeklindeki o büyük pastalara ait olduğunu ona söyleyemedim çünkü üzülebilir.

"Hanımefendi, ne arıyorsunuz burada?" diye telaşla soran adam bir an duraksamama sebep oldu.

"Büyük bir dilim pasta rica edecektim."

"Lütfen salona dönün. Dağıtım henüz bitmedi."

Başımı salladım. "Evet, ama dağıttığınız dilimler çok ince. Ben koca bir dilim pasta istiyorum."

"Ne yazık ki bunu yapamayız."

İşte tam o anda Oflaz'ın muzipliği işe yaradı. "Ama ben gelinin kız kardeşiyim!"

"Ne?" diye şaşırarak sordu adam.

"Gelinin kız kardeşiyim ben."

"Nereden bileceğim ben sizin gelin hanımın kız kardeşi olduğunuzu?" diye sorarken bana başkaldırır gibiydi.

Elimle üzerimdeki abiyeyi gösterdim, "Hadi bu abartılı abiyeyi görüp de anlamadın," dedikten sonra saçlarımı işaret ettim, "tepemdeki simleri görünce de mi anlamadın be adam!"

"Kusura bakmayın lütfen," dedikten sonra çalışanlardan birine talimat verdi ve ben, elimdeki koca bir dilim pasta ile şaşkınlık içinde mutfaktan ayrıldım.

İlk şaşkınlığı atlatır atlatmaz adımlarımı hızlandırdım. Birlikte

oturduğumuz masaya doğru ilerlerken Ofraz'ın çoktan pastasını bitirdiğini ve hüzünlü bir ifadeyle önüne baktığını gördüm. Dudaklarım geniş bir gülümseme ile aralanırken boş tabağı kenara ittim, elimdeki tabağı önüne koydum. Ofraz, önce pastaya daha sonra bana baktı, sonra tekrar pastaya baktı ve sevinç içinde oturduğu yerden kalkarak bana sarıldı.

"Nasıl başardın bunu?" diye sorarken tekrar yerine oturdu ve derhâl yeni dilimine yumuldu.

"Unuttun mu? Ben gelinin kız kardeşiyim," derken göğsümü kabartmıştım.

İkimiz de kıkırdarken bize yakın oturan bir kadın, hayretler içinde, "Ne? Sen gelinin kız kardeşi misin?" diye sordu.

Benim gülümsemem yüzümde donup kalmışken Ofraz, ağzındakini yuttu, başını salladıktan sonra, "Evet, ta kendisi!" dedi.

Ofraz'ın rahatlığı gevšememe sebep olunca ben de başımı salladım, ismini dahi bilmediğim gelini işaret ederek, "Evet, ablam o benim," dedim.

Kadının gözleri şaşkınlıkla büyürken Ofraz ve ben, kıkırdarak tabaklarımızdaki pastaları yiyorduk. Ben kendi pasta dilimimi bitirdiğimde Ofraz, beni şaşırtarak onunkinden yiyebileceğimi söyledi. Şaşırdım çünkü sırf önüne ince bir dilim bırakıldı diye düğündeki herkese küsen küçük bir çocuğu o. Bu yüzden bu kadar çok sevdiği pastasını benimle paylaşmasını beklememiştim.

Ofraz ve ben, sonucunu hiç düşünmeden söylediğim yalan sayesinde yediğimiz pastanın üstüne asitli içeceklerimizi yudumlarken yanımıza bir adam yaklaştı. Adam öfkeden dönen gözlerini doğrudan bana dikmişken Ofraz elindeki bardağı masaya bıraktı.

"Sen misin gelinin kız kardeşi?" diye sordu adam.

"Evet," dedim Ofraz'dan önce davranarak. Gülümsüyordum, ta ki Ofraz'a dönüp onun bakışlarıyla karşılaşana dek. Ofraz, bana yapmamam gereken bir şey yapmışım gibi bakıyordu.

"Halit'in kızıydın, değil mi?" diye sorunca adam, ben de olacağını öngörür gibi oldum. "Ben evlendiği ilk ay demiştim ablama, 'Bu adam seni aldatıyor bak, boşan,' diye!"

"Aslında biz-" diyordu ki Ofraz, "Sen sus lan!" diye bağırarak adam tarafından susturuldu. Daha sonra adam baktı ki ben konuşmuyorum, "Bekle sen burada," diyerek yanımızdan ayrıldı.

"Ofraz?" dedim endişelenmeye başladığımda.

“Eşyalarını al,” dedi gözleri etrafımızda gezinirken.

“Ne?” diye sorarken dediği gibi ceketimi ve çantamı elime aldım.

O sırada salonun içinde birkaç kişinin çığlığı duyuldu, müzik kesildi, birkaç çift göz bize döndü ve parmaklar beni gösterdi. Anladık ki gelinin bir tane bile kız kardeşi yoktu. Düğün salonu kıyamet yerine dönmek üzereydi.

Oflaz elimi tuttu, koşmaya başladık. Düğün salonundan ayrılana kadar kalbim korkuyla, ayrıldıktan sonra ise heyecanla atmaya devam etti. Oflaz’ın kahkahalarını duyduğumda ise önce bu hoş sesi dinlemek istedim, daha sonra ona eşlik etmeye başladım. Kaçtığımız mekânın bulunduğu caddeden ayrıldıktan sonra ise öylece yolun ortasına oturduk, uzandık ve gökyüzünün altında gülmeye devam ettik.

Dedim ya, geçirdiğim en tuhaf günlerden biriydi. Ve o gün kahkahalarımız gökyüzüne ulaşırken bir dilek diledim. Dedim ki bu son olmasın. Oflaz böyle gülecekse, ben böyle hissedeceksem bütün günlerimiz böyle tuhaf olsun.

27. GÜN

İstanbul'da doğdum ve büyüdüm. Türkiye'nin birçok şehrini gezip gördüm ancak hiçbirisi İstanbul'un bendeki tahtını sallayamadı. Çünkü çok seviyorum İstanbul'u, fazlasıyla bağlıyım ona.

Kalabalık bir şehir olduğu, bu yüzden insanı yorduğu bir gerçek. Şehrin bir ucundan diğer ucuna gitmek eğer şanslıysanız iki saatlik bir zaman diliminizi alır sizden. Yine de içinde barındırdığı güzellikler sebebiyle bu durumdan hayıflanmak aklınıza bile gelmez. Gelmemeli. Ayrıca itiraf etmeliyim ki eğer başka bir şehirde doğup büyümüş olsaydım, üniversite için kesinlikle İstanbul'daki bir okulu yazardım. Nedenini soranlara ise, "İsmi güzel," derdim. Çünkü en az kendisi kadar ismi de güzel.

İstanbul'u elbette oturduğum yerden sevmiyorum. Yirminci yaşıma kadar birçok yerini gezip görmüş, güzelliklerine şahit oldukça sevmiştim. Ancak o zamanlar gitmediğim bir yer vardı, daha doğrusu özellikle gitmediğim bir yer vardı: Galata Kulesi. Evet, özellikle gitmediğim yer İstanbul'un göz bebeği, Kız Kulesi'ne âşık olduğu söylenen o meşhur Galata Kulesi'ydi... Galata'ya birçok kez gidip, kuleye bakan restoranlarda ya da kafelerde oturmuştum oturmasına ancak bir kez olsun kuleye çıkmamıştım. İstememiştim. Çünkü efsaneye inanıyordum.

Ergenliğe adımımı attığım ilk dönemlerde, henüz çocukken duymuştum o bilindik efsaneyi ve hemencecik inanıvermiştim. "Galata Kulesi'ne ilk kiminle çıkarsan onunla evlenirsin," demişti şu an ismini dahi hatırlamadığım bir arkadaşım ve ben de korkup, daha sonra kim birlikte çıkmayı teklif ettiyse hiç düşünmeden onu reddetmiştim. Aksel de istemişti, birlikteliğimiz boyunca üç farklı kez teklif edip üçünde de hayal kırıklığına uğramıştı. Fakat elbette ona efsaneye inandığımı, onunla bu yüzden Galata Kulesi'ne çıkmak istemediğimi söylememiştim. Birbirinden saçma bahanelerle onu reddetmiştim ve galiba anlamıştı. Bilemiyorum, belki de anlamamıştı. Önemli olan da bu değildi zaten.

Ben birini bekliyordum. Evet, o sıralarda bunu bilmiyor olsam da Oflaz hayatıma girdikten sonra bunu öğrendim. Aslında her anımda kendimi eksik hissediyor, birinin gelip hissettiğim o yalnızlıktan beni kurtarmasını istiyordum. Farkında bile olmayarak yıllarca içimdeki boşluğu dolduracak birini bekledim ve sonra o biri geldi. Oflaz, yıllarca beklediğim o biriydi ve ben, Oflaz hayatıma dâhil olduktan çok sonra kararımı vermiştim. Oflaz'la birlikte Galata Kulesi'ne çıkacaktım.

Oflaz'a kuleye çıkmak istediğimi söylediğimde teklifimi hemen kabul etti. Ona, efsaneye inandığımı ve asıl bu yüzden onunla çıkmak istediğimi söylemedim. O da bana efsaneye inandığına ya da inanmadığına dair bir şey söylemedi. Belki inanıyordu ve bu yüzden kabul etmişti, belki de inanmıyordu ve İstanbul'un en güzel mimari eserlerinden birini ziyarete gideceğimizi, manzaranın tadını çıkaracağımızı düşünerek kabul etmişti, bilemiyorum... Önemli olan buydu fakat ne yazık ki ben hiçbir zaman bunu öğrenemedim.

Ekim ayının üçüncü perşembesiydi, güneşin batmasına az bir zaman kala Oflaz, elindeki küçük kutuyla birlikte odama girmişti.

Aynadaki yansımama sırtımı dönerek Oflaz'a baktım. O kadar şaşırılmıştı ki bir süre gözlerini bile kırpamadı. Dudakları aralanmış, harekete geçmek için can atıyordu. Birer boncuğu andıran siyah gözleri bana hayranlıkla bakıyordu. Öyle bir duruyordu ki karşımda, sanki bir ömür bana baksa yine doyamazdı bana.

"Nasıl olmuşum?" diye sordum, geçen uzun zamana rağmen bir türlü konuşmadığından.

"Nasıl mı olmuşsun?" diye sorarak bana doğru bir adım attı. "Dilim bana düşman kesildi biraz önce, fark etmedin mi?"

"Neden yaptı ki öyle?" diye sordum, saf ayağına yatarak.

"O kadar beğendi ki seni, bir an olsun beklemeyip hissetmek istedi. Bekletilince öfkелendi, sustu."

Kaşlarımı kaldırdım, tatmin olmuş bir gülümsemeyle ellerimi gömleğinin yakasına ulaştırdım. Bu kez kravatını cebine tıkaştırmak yerine yakasına şöyle bir atmıştı. Kravatı kırmızıydı, saatler önce beni arayıp akşam için kırmızı bir elbise giymemi rica etmesinin sebebini, kravatının rengini görünce anladım.

“Neden bekletildi ki?” diye sorarken anlamamış gibi yapmaya devam ediyordum fakat Oflaz, pekâlâ anladığımı biliyordu.

“Yapma,” dedi titrek bir nefesle. Bu sırada ellerim kravatını bağlamakla meşgul oluyordu.

“Bir şey yapmıyorum ki,” dedim sakın bir şekilde.

Kravatını bağladıktan sonra onu hafifçe kendime doğru çektim, yüksek topuklu ayakkabılarım ve onu kendime çekişim sebebiyle yüzlerimiz birbirine artık çok daha yakındı.

“Işıl...”

“Neden dağıtmıyorsun rujumu?” diye sordum, dudaklarımız arasındaki mesafe gittikçe azalırken.

“Çünkü bir kez daha hissedersen seni, dağıttığım tek şey rujun olmayacak.”

İki sorumun da cevabını net bir şekilde alınca yutkundum, ne diyeceğimi bilemedim. Bir süre daha aynı şekilde bekledikten sonra geri çekilerek kravatını bıraktım. Ne hayal kırıklığına uğradı ne de zaten beklediği bir şeyi yapmışım gibi baktı bana. O an sadece güzelliğimle ilgileniyordu belki de.

“Hazırım ben. İstersen çıkabiliriz.”

Başını iki yana salladı, “Hazır değilsin,” dedikten sonra sağ elini havaya kaldırdı, odama girdiği ilk anda dikkatimi çeken ancak daha sonra unuttuğum kutuyu gösterdi.

Aynaya doğru dönmem için ricada bulunduğunda onu kırmayarak döndüm ve hemen arkamda duran ona, aynadaki yansımasından baktım. Dağınık bıraktığı saçları, siyah takım elbisesi, siyah gömleği ve kırmızı kravatının oluşturduğu şık görüntüye zıt gibi dursa da beni rahatsız etmemişti. Aksine, hoşuma gittiğini bile söyleyebilirim. Daha çok hoşuma giden şey ise yansımalarımıza baktıktan sonra ne kadar uyumlu göründüğümüzü fark etmek olmuştu. Üzerimdeki ince askılı, dizlerime kadar uzanan saten elbisenin rengiyle aynı renk olan kırmızı kravatı ve ayaklarımdaki yüksek topuklu ayakkabılarımla aynı renk olan siyah, sivri burun ayakkabıları ile bir bütünü oluşturan iki parça gibiydik.

Kutuyu açıp içinden zarif bir kolye çıkardıktan sonra boş kutuyu kitap okurken oturduğum koltuğuma doğru attı. Ona yardımcı olabilmek için ellerimi saçlarımı götürdüm. Neredeyse belli bile olmayan bir göğüs dekoltesi olan elbiseme yakışacağını düşünerek omuzlarımdan aşağıya kadar uzanan saçlarımı açık bırakmıştım. Ancak elbette güzelce taradıktan sonra, saç maşasını kullanarak doğal hâlden daha dalgalı bir görünüme sahip olmalarını sağlamıştım.

Oflaz, ben saçlarımı tutarken kolyeyi rahatça taktı, ben de daha sonra saçlarımı serbest bırakarak kolyenin ucundaki küçük yıldıza baktım.

“Yıldızları seviyorsun,” dedikten sonra gözlerimizin tekrar aynada buluşmasını fırsat bilerek, “Ama en güzel yıldızın kendin olduğunu bir türlü kabul etmiyorsun,” diye devam etti.

“Öyle miyim gerçekten?” diye sordum.

Başını salladı, elleri omuzlarıma dokundu. Dokunuşuyla birlikte titrediğimi hissettim, o ise bunun farkında olarak gözleri benden bir an olsun ayırmadan uzun parmaklarını omuzlarımdan başlayarak bileklerime kadar yürüttü. Elleri nihayetinde iki yanımda hareketsizce duran ellerimi buldu. Aynadaki yansımamızı izlerken ben, gözlerini benden ayırmamaya devam ederek hafifçe eğildi ve sol omzuma bir buse kondurdu.

“Öylesin. O kadar güzel bir yıldızsın ki sen, ışığını pusulam olarak seçmekten başka çarem yoktu.”

“Anlamadım,” dedim daha açıklayıcı konuşmasını isteyerek.

“Kendi ışığını göremeyen minik bir yıldızsın sen.”

Küçük bir çocuk gibi kıkırdadım. “Minik bir yıldız mı?”

“Hm hm.”

“Peki, şey... Kendi ışığını göremeyen ne demek?” diye çok sonra akıl edebildim sormayı.

“O kadar kendinin farkında değilsin ki,” dedi başını iki yana sallayarak.

“Anlamıyorum seni.”

“Yahu nasıl anlamıyorsun? Çok güzel bir kızsın, çok güzel konuşuyorsun ve çok zekisin. Duygusallığın, kalbin, ruhun hepsi çok güzel. Ama böyle yaparak potansiyelini köreltiyorsun.”

“Senin gibi düşünmüyorum,” diyerek ona karşı çıktım. “Yani evet, güzel ve zeki olduğumu, güzel konuştuğumu düşünüyorum ama bence

ben bir bataklığım. Olağanüstü güzellikte, hoş kokulu bir bataklığım.”

“Neyli kokmak, lavantalı mı?” diye alaycı bir şekilde sorunca kıkırdadım. O ise ciddiyetini sürdürdü. “İçindeki gücün farkına varmanı sağlayacağım.”

Aslında bu konuda kalmak ve ne demek istediğini öğrenmek istedim ancak o bir anda benden uzaklaşıp artık hazır olduğumu söyledi. Ben de daha sonra konuşabileceğimizi düşünerek başımı salladım ve birlikte evden ayrıldık.

Gecenin sonunda dudaklarımda geniş bir gülümseme, kalbimde ise yabancı olduğu bir misafir vardı.

İyi ki, dedim. İyi ki bunca yıl beklemiş ve Galata'nın güzelliğinden mahrum kalmışım. Çünkü Oflaz'la kulenin terasına çıkmak, güzel İstanbul'u oradan seyre dalmak ve daha sonra restoranında yemek yemek, onca yılın mahrumiyetine değmişti.

O gecenin sonunda, Kız Kulesi'ne âşık Galata'dan döndüğümüzde kesin bir şekilde anladığım bir şey vardı. Kalbimdeki misafirin adı aşktı, bu koşulsuz aşkın sebebi ise Oflaz Kantemiz'di.

28. GÜN

Günler geçiyordu, ben unutuyordum.

Günler geçiyordu, o unutuyordu.

Oflaz'ın bana geldikten sonra ettiği intikam yeminini, bana yapılanları unutuyorduk. Aksel'in beni İraz'la aldattığını kendi gözlerimle görmemiştim ya da babamın annemi aldattığından hiç şüphelenmemiştim sanki. İnsanlara karşı hissettiğim yabancılık duygusu varlığını koruyor ancak rahatsız etmiyordu artık beni.

Birileri değişiyor, hiçbir şey değişmiyordu.

Oflaz bana geldikten yirmi gün sonra aniden değişmişti fakat onun bu değişimi hiçbir şeyi değiştirmemişti. O artık yalnızca bana değil, herkese çok daha fazla gülüyordu. Kahkahalarla gülmesini gerektiren hiçbir şey olmamasına rağmen gülüyordu. Onun gülüşünü sevdiğim için ondaki bu tuhaflığı sorgulamaya başlamam çok sonra oldu. İlk yirmi gününü yalnızca bana ayıran adam, yirmi günden sonra sanki yıllardır İstanbul'da yaşıyormuş gibi davranmaya başlamıştı. Benim kendime zaman ayırdığım vakitlerde o evde tıkilıp kalmak yerine dışarıya çıkıyor, insanlarla tanışıyordu.

Enerjisi yüksekti, ilk yirmi günden sonraki zamanda enerjisi o kadar yüksekti ki bir an olsun yorulmuyordu. Çok konuşuyor, çok hareket ediyor ama hep unuttuyordu. Bana bağırdığı anları unuttuğu gibi bazı zamanlar konuşma esnasında neden bahsettiğini unuttuyor, başka konudan bahsetmeye başlıyordu.

Onun her hâlini sevmeye o kadar hazırdım ki aslında ne hâlde olduğunu göremedim.

Oflaz hem o yirmi gün hem de devamındaki günler boyunca o kadar gezip görmüştü ki İstanbul'u, beni, İstanbul'da doğup büyümeme rağmen hiç bilmediğim ve onun yeni keşfettiği bir mekâna götürmeyi teklif edebildi.

Elbette teklifini memnuniyetle kabul ettim. Nasıl bir mekâna gideceğimizi bilmezken kazak-pantolon-bot üçlüsü ile kombin yaptım. Kazağım V yaka model iken kazağımın, pantolonum ve botumun, hatta sırt çantamın bile rengi siyahtı. Aslında kombinimin tamamının siyah parçalardan oluşmasının bir sebebi vardı. Ekim ayının üçüncü hafta sonundaydık. İstanbul soğuktu, dolayısıyla kaban giymem gerekecekti. Oflaz'ın kırmızıyı sevdiğini öğrendikten sonra vitrinde görüp beğendiğim koyu kırmızı bir kabanı satın almıştım ve o akşam ilk kez beni götüreceği mekânda kabanımı görsün, üzerimdeki başka hiçbir şeye değil, yalnızca kabanıma dikkat etsin istemiştim.

Odamdan çıkıp basamakları hızlıca inerek salona girdiğimde şaşırmadan edemedim. Çünkü Oflaz, babam ve annem salonda oturmuş sohbet ediyorlardı. Onları en son ne zaman bir arada gördüğümü hatırlamıyordum bile. Yaşananlardan sonra Oflaz'la görüşmeme izin vermelerine rağmen onunla keyifli bir sohbe dalacaklarını hiç düşünmemiştim.

“Ben hazırım!”

Konuşmalarını böldüğümde üçünün de gözleri bana çevrildi. Bir süre beni baştan aşağı süzdüler, ben de o esnada Oflaz'ın giyimine dikkat kesildim. Benim gibi o da baştan aşağı siyah giyinmişti.

“Oflaz'a arabayı alabileceğinizi söyledim ancak reddetti. Bir de sen teklif et istersen.”

Oflaz'a döndüm ve bana bir işaret yollamasını bekledim. Ancak yapmadı, ben de Oflaz'ın arkasında durmak istediğimden, “Gerek yok, toplu taşımayla da gidebiliriz,” dedim.

“Geç gelecekmişsiniz,” dedi annem. Bu durumun onu ne kadar rahatsız ettiğini anlamıştım.

“Öyle mi?” diye sorarken Oflaz'a döndüm.

“Geç dönebiliriz, dedim, evet.”

Nereye gidip ne yapacağımızı artık çok daha fazla merak ederken annemin içini rahatlatmak amacıyla, “Konum bilgisi paylaşırım,” dedim.

“İyi olur,” diye karşılık verdi, ardından hep birlikte ayağa kalktılar.

Bana doğru yürümeye başladıklarında ise, “Keşke arabayı alsaydınız,” dedi babam.

“İyiyiz biz, gerçekten.”

“Arabayı park edecek yer bulamayabiliriz hem,” dedi Ofaz.

“Öyleyse toplu taşımada dikkat edin kendinize,” deyince annem, endişesini tam olarak anlamıyor olsam da sesimi çıkarmayıp yalnızca başımı salladım.

Daha sonra Ofaz’la birlikte evimden ayrıldık. Bahçe kapısını açıp kendimizi sokağa attıktan sonra heyecanla ona döndüm ve nereye gideceğimizi sordum.

“Sürpriz!” dedi en az benim kadar heyecanlıyken.

“Ya...” dedim oyunbozan bir tavırla. “En azından ilçenin adını söyle!”

Elini çenesinin altına götürdü, düşünüyormuş gibi yaptı. Az sonra beni yeterince heyecanlandığına kanaat getirmiş olacak ki “Beşiktaş!” dedi.

“Benim bilmediğim ve senin keşfettiğin yer Beşiktaş’ta neresi olabilir ki acaba?” diye sordum merakla. Ardından, “Ayrıca benim orayı bilmediğimi nereden biliyorsun ki? Belki biliyordumdur, belki oranın müptelasıyım!” dedim.

“Mekân on gün önce açıldı. Bu on gün içinde kaşla göz arasında Beşiktaş’a gidip o mekâna girdiysen bilemem tabii.”

“Olabilirmiş demek ki,” diyerek kendi sorumu cevaplamış oldum. Hemen üstüne “Peki, gideceğimiz mekânda yemek yeniyor mu?” diye sordum.

“Belli ki biz mekâna varmadan sen nereye gittiğimizi öğrenmiş olacaksın.”

“Ay!” dedim telaşla. Bana bir sürpriz yapmak istiyordu, bırakmalıydım ki sürprizinin tadını çıkarsın... O yüzden, “Tamam, sustum!” dedim ve gerçekten de mekâna gidene kadar bu konuyla ilgili hiçbir şey sormadım.

Önce metroya, daha sonra otobüse binerek güzeller güzeli İstanbul'umuzun kusurlarından biriyle yeniden bir araya geldik. Yaklaşık bir buçuk saat süren yolun sonunda saatlerimiz yediği gösterirken Beşiktaş Meydanı'ndaydık.

Meydanda el ele yürürken gözlerimin üç ayrı odak noktası bulunmaktaydı. Oflaz'ın güzel yüzüne, ellerimize ve tabii, yüz üstü düşmemek için bastığım yerlere bakarak attığım adımlar, bir mekânın önünde durdu.

"Burası mı?" diye sordum. Önünde insanlar kuyruk oluşturmuştu.

"Evet. Nasıl, dışarıdan bile çok güzel görünüyor, değil mi?"

Mekânın isminin yazılı olduğu renkli ışıklarla süslenmiş tabela, kapısının hemen üstündeydi. Uzun ve geniş kapısının hemen yanındaki camdan ise pastaların bulunduğu vitrini görebiliyorduk. Evet, Oflaz beni pastalarıyla meşhur olacak bir mekâna getirmişti ve ben o an, bunu nasıl düşünemediğimi sorgulayamayacak kadar şaşkındım.

"Bu insanlar ne sırası bekliyorlar?"

"İçeri alınmak için."

"Ne?" diye şaşırmaya devam ettim. "Biz de mi bekleyeceğiz?"

"Ayrıcalığımız olmadığına göre, evet. İnan bana, beklediğine değişiyor."

"Sen gerçekten pasta âşığı bir delisin."

"Deli olduğum doğru olabilir," diye yineledi. "Pasta âşığı sayılmam," diye devam edince ilk sözüne takılmayarak ikincisi üzerine gittim.

"Neden? Sırf pasta yemek için bizi düğüne götüren kimdi?"

"Bendim," dedi gülerek, yaptığıyla gurur duyuyormuş gibiydi. "Ancak burada iki önemli noktaya parmak basmak istiyorum. İlki, amacım seninle hiç tanımadığımız bir çiftin düğününe gidip çılgınlar gibi eğlenmek, pastasından da dansından da nasibimizi almaktı. Ancak olaylar beklenmedik şekilde gelişince yalnızca pastasının tadına bakabildik. İkincisi ise düğün pastaları güzel olduğu kadar beşer de. Yemek aptallık olurdu."

Kahkahalarla gülmeye başladım, benim gülmemle birlikte o da gülmeye başladı.

Az sonra birinin, "Sinan?" diye seslendiğini duyduk. Oflaz gülmeyi keserek bize yabancı olan bir ismi seslenen görevliye döndü. Adam güler yüzlü bir şekilde, "İki gündür gelmeyince bir daha gelmeyeceksin sanıp üzülmiştük, geç içeri hadi!" deyince Oflaz'a bakarak şaşkınlıktan donup kaldım.

Oflaz ise bana herhangi bir açıklama yapmak yerine, "İki gündür yolum bu taraflara düşmedi ama biliyorsun, müptelanız oldum. Ne zaman yolum bu tarafa düşse uğramadan gitmem," dedi ve adamın yönlendirmesiyle içeri girdik.

İki kişilik masalardan birine oturduk ve adam mönü getireceğini söyleyerek yanımdan ayrıldığında beklenti dolu gözlerimi Oflaz'a diktim.

"Ne? Ne oldu?"

Omuzlarımı düşürüp hayal kırıklığı ile "Hani bana yalan söylememiştin?" diye sordum.

"Söylemedim," dedi bir an olsun duraksamadan.

"Adın Sinan'mış!"

Kıkırdadı, adam mönüleri önümüze koyduğunda eliyle ağzını kapatıp gülmesine bir son vermeye çalıştı ancak beni o kadar komik bulmuş olmalıydı ki bir türlü başarılı olamadı. Masalardan birinde oturan bir müşteri elini kaldırıp seslenince görevli tekrar yanımdan ayrılmak durumunda kaldı.

"Ona yalan söylemiş olduğum neden gelmedi aklına?"

Gözlerim kısılrken masada ona doğru eğildim. "Kimseye yalan söylemezdin hani?"

Duraksadı, bu detayı hatırlayacağımı beklemiyor olmalıydı. "Küçük bir oyundu sadece," diyerek kendini aklamaya kalktı.

"Ne oyunu?"

"Bazen hiç tanımadığım insanlara, kendimi başka biri gibi tanıtırım," dedi, bunu uzun zamandır yaptığını düşünmeme sebep olacak kadar rahat bir tavırla. "İnsanlarla tanışmayı, onların öykülerini dinlemeyi seviyorum. Öykülerini dinleyip kendi öykümü de anlattıktan sonra onlarla tekrar görüşmüyorum, o anı orada öylece kalıyor. Ancak kendi öykümden bahsetmek de hoşuma gitmiyor, bu yüzden ben de o an nasıl biri olmak istiyorsam kendimden o şekilde bahsediyorum. Az önceki adamla görüşmeye devam ediyorum çünkü buranın çikolatalarını çok beğendim."

Başka zaman olsa son cümlesine karşılık olarak gülerdim ancak o an hem kafam karışmıştı hem de kendimi kandırılmış hissediyordum, bu yüzden gülmedim. "Yani bu adama da kendini olduğundan farklı biri gibi tanıttın. Adam da bu yüzden sana Sinan diye seslendi."

"Evet."

“Neden yapıyorsun ki böyle şeyler?” diye sordum çünkü o an bu yaptığı bana saçmalıktan da öte gibi gelmişti, ancak elbette bunu yüzüne söyleyemezdim.

“Dedim ya, hoşuma gidiyor. Bilmediğim yerleri gezmeyi, bu yerlerde karşılaştığım insanların öykülerini dinlemeyi seviyorum.”

“Bizim tanıştığımız uygulamada da yapıyor muydun bunu?”

“Çoğunlukla.”

“Öykülerini dinledikten sonra gerçekten de tekrar görüşmüyor, konuşmuyor musun kimseyle?”

Başını salladı. “Genellikle evet, öyle oluyor. Onlarla tanışıklıktan öteye geçmek istemiyorum. Kimseyle aramda bir bağ oluşsun istemiyorum. Bu kafedekiler bir istisna oldu diyelim.”

“Peki, ben?” dedim, benimle olan durumun farklı olduğunun farkında olmama rağmen.

“Sen, o insanların içinde değilsin ki. Ben en başından beri sana kendimi olduğum gibi anlattım,” dediğinde beni diğerleriyle aynı yere koymadığını bilmeme rağmen onun ağzından duymuş olmak beni mutlu etmişti.

“Bana neden kendini olduğun gibi anlattın öyleyse? Ya da şöyle sorayım, benden istediğin şey tam olarak ne?”

Bu konuyu konuşmak istemediği her ne kadar yüzüne yansıttığı ifadeden belli olsa da masanın üstünde hafifçe bana doğru eğildi, “Işıl,” dedi sakın bir şekilde. “Başta sen olmak üzere hiç kimseden hiçbir şey istemiyor, beklemiyorum. Böylelikle hayal kırıklığına uğramamış oluyorum. Kimse umurumda değil benim, buna zaman zaman kendimi de ekleyebilirim. Birisini düşünmek, ona anlam yüklemek gibi bir niyetim yok. Seninle olmayı seviyorum. Duygusallığını da seviyorum. Aklını, bana verdiğin değeri biliyorum. Ama ben hiç kimseden hiçbir şey istemiyorum.”

Öylece bekledim, yutkunmak için bile güç toplamam gerekti. Karşımda öylece duruyor ve herhangi bir şey söylememi bekliyordu. Ne söyleyebilirdim ki? O, ben dâhil kimseye anlam yükleme taraftarı değilken ben çoktan bütün anlamları onda bulmuştum. Elbette onu kalbimde, zihnimde, bütün varlığında en güzel yere koymuş olmam onun suçu değildi. Ancak benim suçum da değildi. Ona bu kadar değer veriyor, onu bu kadar çok sevdiğimi hissediyorken ben, onun bana anlam yükleme taraftarı bile olmadığını öğrenmiş olmak kalbimi kırmıştı. Bu yüzden uzunca bir süre sustum, sonra dudaklarımın arasından yalnızca, “Anladım,” kelimesi çıktı.

“Yapma böyle,” derken masadaki elini uzatarak benim elimin üstüne koymuştu. “Ben sadece kendimi korumaya çalışıyorum.”

“Benden mi?”

“Evet, en çok senden,” dedi neredeyse bana yenik düşmek üzere olduğunu gözlerine taşıırken.

“Anladım, tamam,” dedim ve bu konunun üzerinde daha fazla duramayacağımı, eğer durursam çok daha fazla üzüleceğimi hissedince yine her zaman yaptığımı yaptım.

Kaçtım.

Önümdeki mönüyü aldım ve sayfalarını karıştırırken birbirinden güzel tatlılara, çikolatalara hayranlıkla bakakaldım. Oflaz ne yapmaya çalıştığını anladı fakat bu kez, beni engellemek yerine bana katıldı. Birlikte çikolatalara baktık ve Oflaz’ın tadına baktığı sekiz çikolata üzerine konuştuk. Evet, mekân açılalı henüz on gün olmuştu ama Oflaz, mekândaki sekiz farklı çikolatanın tadını biliyordu bile.

Dakikalarca mönüye bakmaya devam etmemin sebebi, üç tatlı arasında kalmış olmamdı. Oflaz, herhangi birini seçemeyeceğimi anladığında üçünün de siparişini verdi. İlki, etrafı çikolatayla kaplanmış frambuazlı bir pastaydı, üzeri profiterol toplarıyla süslenmişti. İkincisi, muz, çilek, karamel, eritilmiş çikolata ve doğal şantinin bir arada olduğu, ağız sulandırıcı güzellikteki kuptu. Üçüncüsü ve gecenin sonunda benden en yüksek puanı alan tat ise içi doğal dondurma ve kek parçalarıyla doldurulmuş kocaman çikolata topuydu. O kadar güzeldi ki topun altındaki çıtır waffle hamurunu ve etrafındaki meyveleri yerken nefes dahi almamıştım.

“Çikolataları mı daha çok seviyorsun yoksa düğün pastalarını mı?” diye sordum çikolatanın tadı ağızımın içine yayılırken.

Duraksadı, kısa bir düşünmenin ardından, “Çikolata,” dedi. “Çünkü pasta yemeyi sadece düğünlerde seviyorum, sırf pasta yemek için katıldığım çok düğün oldu ama her düğün pastası da güzel olmuyor.”

Başımı sallayarak onayladım onu. “Bizim gittiğimiz düğündeki pasta güzeldi ama değil mi?”

“Çok,” dedi yeniden o pastanın tadını damağında hissetmiş gibi gülümserken.

“Eğer istersen tekrar düğüne gidebiliriz, gelirim ben seninle.”

Sırıttı. “Buna hayır diyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun.”

Kıkırdadıktan sonra, "Peki, bu sefer rolüm ne olur?" diye sordum.

O an istedim ki güzel dudakları yukarı doğru kıvrılsın ve aralarından, "Gelin," sözcüğü çıksın. Bir an da olsa, gerçekleşmeyeceğini bilmeme rağmen bunu hayal ettim. Olmayacak bir hayaldi benimki, biliyordum. Daha biraz önce kendini özellikle benden korumaya çalıştığını itiraf etmişti. Bilmiyordum, kendini neden benden korumaya çalıştığını bilmiyordum. Bu yüzden anlamadım onu ve kırıldım ona. Bilseydim, belki o zaman anlardım ve içten içe ona kırılmak yerine benden korkmaması gerektiğini ona söyleyebilirdim.

Benim hayallere daldığım o kısacık sürede Oflaz, hınzır bir gülümseme ile bana baktı ve soruma cevap vermek için dudaklarını araladı. "Gelinin görümcesi," deyince, ikimizin zihninde de her şeye burnunu sokan görümce tiptemesi oluşmuş olmalıydı ki önce duraksadık, daha sonra aynı anda kahkahayı koyuverdik.

Biz gülmeye devam ederken siparişlerimiz masaya getirildi, ardından Oflaz'ın kendini farklı biri olarak tanıttığı adam masaya oturarak bize katıldı.

"Sizinle de tanışamadık, kusura bakmayın," diyerek elini uzatınca adam bana, gülümseyerek elini sıktım.

İsmimi söylemek için ağzımı açmıştım ki "Benim tanıştırmam gerekirdi," diyerek araya girdi Oflaz.

"Yoksa bahsettiğin hatun bu mu?" diye sordu adam. Oflaz'ın henüz açılan bir mekândaki çalışanla tanışıp ona beni anlatacak kadar samimi bir bağı bu kadar kısa sürede nasıl kurduğunu gerçekten merak ediyordum.

"Ta kendisi," dedikten sonra şaşkınlığımı umursamayarak beni adamlarla tanıştırdı.

Ancak beni ben olarak tanıtmadı adama, kendi oyununa beni de dâhil etti. Adama gerçek adımlı söylemedi, öykümü anlatırken ise benim yaşantımla hiç alakası olmayan bir yaşantıdan bahsetti ve adam inandı. Oflaz'ın benden, daha doğrusu bana zerre kadar benzemeyen benden bahsettiği sırada ise ben üçüncü bir gözden seyrediyordum bizi.

O an o masada Oflaz ve Işıl yoktu. Çikolata kokusuyla büyülenmiş bir kafedeydik, harika tatları olan çikolatalardan yerken gülüşüyorduk. Eğleniyorduk, mutluyduk ama o an, ne o Oflaz'dı ne de ben Işıl'dım. İkimiz de farklı isimlerle, farklı yaşantılarla oturmaya devam ettik o küçük masada. Karşımda oturup bana gülümseyen adamın adı Oflaz değildi, Sinan'dı; Oflaz'ın öyküsünü hiç bilmediğimden, Sinan'ın öyküsüyle benzerliği olup olmadığını düşünememiştim bile.

Oflaz, Oflaz gibi değilken, ismi Sinan'ken bile kalbimi sıcacık edebilmişti. Ben Oflaz'a çok daha öncesinde kapılmışken o akşam Sinan'a da kapıldım.

Ve mekândan ayrılırken bir şeyi çok net olarak anladım. Ben, Oflaz'ı her hâliyle sevmeye tahmin ettiğimden çok daha hazırdım.

Bir insanın her hâlini, her dönemini sevmeye hazır olmaktan daha kötü bir şey varsa o da sevmektir. Kendinize yapabileceğiniz en büyük kötülüklerden biri kesinlikle, sevdiğinizi size ne şekilde gelirse gelsin kabul etmektir.

Fakat neyse ki benim sevdiğim adam kendime kötülük değil de iyilik yaptığımı bana gerek sözleri gerekse davranışlarıyla tekrar ve tekrar hatırlatacak kadar sevmeye değer biri.

Üç tatlıyı da dibine kadar sıyırdıktan sonra mekândan Oflaz ve Işıl olarak ayrıldık. Epey keyif aldığımız bir sohbetin ardından kendimizi dışarıya attığımızda soğuk yüzümüze vurdu, el ele cadde boyunca yürümeye başladık.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye heyecanla sorduğumda, tam da beklediğim gibi o benden çok daha fazla heyecanlıydı.

“Bir sürprizim daha var,” dedi sırtarak.

“İpucu isteyebilir miyim?”

“Hayır!”

“Peki. Ama bak şimdiden söylüyorum, karnım tıka basa dolu. Hiçbir şey yiyemem bu saatten sonra.”

Kaşlarından birini kaldırdı, düşünür gibi yaptıktan sonra, “İçebilir misin peki?” diye sordu.

Beni yine küçük, tatlı bir kafeye götüreceğini tahmin ederken başımı salladım. “İçebilirim.”

“Harika!” dedi neşeyle ve ardından kolundaki saate baktı. “Acele edelim.”

Eve geç kalmamı istemediğinden adımlarımızı hızlandırmamızı söylediğini sandım, bir şey söylemek yerine ona uyum sağladım. Cadde boyunca hızlı adımlarla yürüdük, Oflaz baktı ki o hızla devam edersek yetişemeyeceğiz, koşmaya başladık. Nereye, neden yetişmeye çalıştığımızı bilmeden Beşiktaş Meydanı boyunca onunla koştum. Dudaklarımda gülümseme, elimde elleri öylece koştum.

Bilindik bir mekânın önünde durduğumuzda nefeslenmek için durduğumuzu zannettim fakat çok kısa bir süre sonra Oflaz da kuyruğa geçince kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.

“Konsere mi geldik?”

“Evet.”

Önünde beklediğimiz mekân küçük bir mekândı, orada verilen konserlere yüz, iki yüz kişi ancak katılabiliyordu. Kişi sayısının az olması sebebiyle konserler çok daha eğlenceli, samimi geçiyordu ancak bu yüzden biletler de hızla tükeniyordu. Orada verilecek herhangi bir konser için haftalar öncesinden bilet almanız gerekiyordu. Bu da demek oluyordu ki Oflaz, bu konsere gelmeyi haftalar öncesinde planlamıştı.

“Kimin peki?”

“O da sürpriz olsun mu?” diye sorduktan sonra, “Çok sevdiğim bir sanatçı. Bahsi hiç geçmedi aramızda ama senin de sevdiğini düşünüyorum,” dedi.

Umarım, dedim. Umarım gerçekten benim de sevdiğim ve şarkılarını bildiğim bir sanatçının konserine gelmişsinizdir... Aksi takdirde Oflaz üzülürdü.

Ve ne yazık ki evren, bir kez daha bana karşı olduğunu gösterdi.

Beklediğimiz uzunca bir sürenin sonunda Oflaz’ın çok sevdiğini söylediği sanatçının ismi ekranda belirdi. Oflaz, gözleri heyecanla parıldayarak bana dönerken benim omuzlarım hayal kırıklığı ile düştü.

“Sakın bana tanımıyorum bile deme,” derken yüz ifadem onu korkutmuş gibiydi.

“Hayır, tabii ki tanıyorum. Derneğiyle birlikte yürüttüğü sosyal sorumluluk projelerini biliyorum, görüyorum ancak çok az şarkısını biliyorum.”

“Bildiğin sadece birkaç şarkısı var diye mi üzüldün yani?” diye sorarken gülümsüyordu.

“Evet. Keşke öncesinde bahsi geçmiş olsaydı, hepsini ezberleyip gelirdim.”

Kahkahalarla gülmeye başladı. “Sorun değil canımın içi. Bu geceden sonra dinlersin, dinledikçe sevip ister istemez ezberlemiş olursun zaten.”

“Peki, ama şimdi o şarkı söylerken sen dâhil herkes ona eşlik edecek ya, ben ne yapacağım?” diye sorarken kendimi kötü hissettiğimi açıkça gösteriyordum.

“Bana eşlik edersin,” dedikten sonra kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekti.

Konsere başlangıç saatinden bir buçuk saat önce gelmiştik, dolayısıyla sahnenin hemen önündeydik. Zaten sonradan öğrendiğim kadarıyla koşturmanın sebebi tam olarak buydu; sevdiği sanatçıyı uzaktan seyretmek istememişti.

Konserin başlamasına dakikalar kaldığını bilerek beklemeye devam ediyorduk ki Ofaz'ın yanımızdan geçmek üzere olan barmenden iki bira istemesi üzerine şaşkına döndüm. Ofaz, biraları aldıktan sonra birini bana uzatıp diğerinden koca bir yudum alınca dayanamayıp sordum.

"Alkolden hoşlanmadığını sanıyordum?" derken ona doğum günü partimi hatırlatıyordum. O akşam ona, kim ne kadar ısrar etmiş olursa olsun ağzına tek bir yudum dahi alkol içeren bir içecek sürmemiştii.

"Hoşlanmıyorum zaten," derken gülüyordu.

"Ama içiyorsun?"

"Evet. Canım içmek istedi."

"Ama sağlığına zararlı," derken, onun bana söylediği cümleyi ona karşı kullanıyordum.

Doğum günü partimde, ona en azından bir bardak içmesi gerektiğini söylediğimizde, alkolün sağlığa ne kadar zarar verdiğinden bahsedip bizi reddetmişti. Ancak o, konserin olduğu akşam içiyordu, hem de bu durumdan epey memnun olduğunu yüz ifadesinde taşıyarak.

"Çok içmeyelim ama..." dedikten sonra ben de bir yudum aldım ve konunun orada kapanmasını sağladım.

Keşke, diyorum. Keşke bilseydim ve değil o akşam, hiçbir akşam vücuduna o zehri almasına göz yummasaydım.

Haluk Levent, siyah bir perdenin arkasından çıktıktan sonra çalan şarkısının ritmine uyumlu bir şekilde dans ederek sahnenin ortasına doğru ilerledi, ayaklı mikrofonunun önüne geçerek sözleri söylemeye başladı. Bu sırada Ofaz, elindeki birayı havaya kaldırarak çılgılık atmıştı. O kadar mutluydu ve o kadar eğleniyordu ki bütün bu insanları boş vererek yalnızca Ofaz'a bakmak istiyordum.

Birkaç şarkıdan sonra ortama iyice alışmıştım. Nasıl olduysa hiç bilmediğim şarkılara eşlik etmeye bile başladım. Oldukça duygusal bir şarkıda ise sırtım Ofaz'ın göğsüne yaslıydı, Ofaz'ın çenesi ise başımın hemen üstündeydi. O gerçekten uzundu ve çenesinin başıma değebilmesi için hafifçe eğilmesi gerekmişti. İki biradan sonra bana bu şekilde sarılmış ve Haluk Levent, şarkısını söylemeye devam ederken biz olduğumuz yerde yavaşça bir sağa bir sola sallanarak dans etmiştik.

Az sonra sahneden inerek aramıza katılan Haluk Levent, başka bir şarkıyı söylerken yanımdan geçti, dinleyicilerinin arasında dolaşırken bazılarına sarıldı, kiminin başını okşadı, birkaçıyla dans etti. İnsanlar heyecanla oldukları yerde zıplıyor ve onun fotoğraflarını, videolarını çekiyorlarken Haluk Levent tekrar sahneye çıkmak üzere döndü. Oflaz ve ben yan yana durmuş, Haluk Levent'in yanımdan öylece geçip gitmesini beklerken Haluk Levent, benim yanımda durdu. Bana döndü ve ellerimi tuttu. Ben şaşkınlıkla ona bakarken o diğer elinde tuttuğu mikrofona şarkısını söylemeye devam ediyordu.

İlk kez bir sanatçı sahneden inmiş ve benimle ilgilenmişti, bu yüzden ne yapacağımı bilemiyordum. Dahası, sosyal medyada gördüğüm videolardaki sahnenin gerçekleşme ihtimali ile tir tir titriyordum. İzlediğim çoğu videonun sonunda, sanatçı dinleyicisine mikrofonu uzatır ve ikisi birlikte şarkıyı söylemeye devam ederlerdi. Haluk Levent'in o an ellerimi tutup bana bakarak söylediği şarkının sözlerini bilmiyordum ve mikrofona bana uzattığı takdirde başta Oflaz olmak üzere mekânda bulunan herkese rezil olacaktım. Fakat neyse ki Haluk Levent bu endişemi anlamış gibi mikrofona bana uzatmadı, şarkıyı bitirdikten sonra bana sarıldı ve yanımdan ayrılıp sahneye çıkmadan önce diğerlerine yaptığı gibi başımı okşadı.

Kocaman büyüttüğüm gözlerimi Oflaz'a çevirdiğimde sırtıttığının farkında bile değildim. Oflaz da benim gibi kocaman gülümserken, "Artık senin de en sevdiğin sanatçı o, kabul et!" dedi.

Başımı salladım hızlıca ve o andan itibaren konser benim için çok daha keyifli bir hâl almaya başladı. Olduğum yerde gereğinden fazla zıpladım, hiç bilmediğim şarkılara bağırarak eşlik ettim, dönüp dönüp Oflaz'ı öptüm ve gerçekliğinden emin olmak ister gibi onunla sürekli bir şekilde temas hâlinde kaldım.

Kırk dakika olarak planlanan fakat Haluk Levent'in inisiyatifi ile bir buçuk saat süren konserden sonra mekândan ayrılıp otobüse bindiğimizde neredeyse gece yarısı olmak üzereydi. Alkolü fazla kaçırmadığımız için sarhoş olmamıştık, dolayısıyla saatin farkına vardığımda babamlara iyi olduğumu haber vermeyi akıl edebilmişim.

Babamı arayacağım sırada, "Aslında bir sürprizim daha var," deyince Oflaz, "E, yok artık!" dedim ve bu ikimizin de gülmesine sebep oldu.

Devamında, Oflaz'ın o akşam yapacaklarımız için ailemden izin aldığını, annemin sürprizi bozmamak için öyle davrandığını öğrendim. Üçü arasındaki bu iş birliği kendimi çok daha değerli hissetmeme neden olurken bir sonraki istikamet Fatih'in eviydi.

Evin bulunduğu sokağa geldiğimizde ikimiz de sarhoş değildik ancak çakırkeyif olduğumuzdan saçma sapan şeylerden bahsedip

gölünmeyecek şeylere gülüyorduk. Birlikte el ele, yalpalayarak yürüdüğümüz sokaktaki bütün lambalar sanki kimse için değil, yalnızca bizim için yanıyordu. Ne zaman bir sokak lambasının yanından geçsek sanki o an daha fazla parılıyordu, onu ardımızda bıraktığımızda ise aniden ışığını kaybediyordu.

Böyleydi işte. Oflaz'ın yokluğu, sokak lambalarının bile ışığını kaybetmesine sebep oluyordu.

Fatih'in bahçesine girdiğimizde, evinden gelen yüksek sesli müziği duyunca kaşlarımı çatıttım, Oflaz'a döndüm. "Bu da ne?"

"Parti!" dedi heyecanla ve bileğimden tutarak eve doğru koşmaya başladı.

Kapıyı cebinden çıkardığı anahtarla açtıktan sonra içeri girdi, beni de içeri çekti. Birlikte koridor boyu yürüyüp salona girdik, kendini müziğin ritmine kaptırmış olan insanların arasına karıştık. Dans etmeye başlamadan önce yaptığı ilk şey, konser alanında hiç içmemiş gibi kendine bir içki almak oldu. Ve bana da.

Gözlerim tanıdık birilerini aradı ve Oflaz'ın uzattığı bardağı elime aldığım sırada buldu. Elimi kaldırıp Fatih'e selam verdim. Beni göreceğini sanıyordum ancak kendini dansa öyle kaptırmıştı ki değil beni, hiçbir şeyi göremeyecek durumda gibiydi. İçkimden bir yudum aldım, o esnada Fatih'in karşısında dans eden kızın Işık olduğunu gördüm. Kaşlarım çatıldı, ister istemez canım sıkıldı ama kanımdaki alkolden midir bilmem, bu çok kısa sürdü ve omuz silkerek Oflaz gibi ben de kendimi müziğe bıraktım.

İlerleyen dakikalarda Fatih bizi gördü, dans etmeye devam ederek yanımıza geldi. "Assolistimiz de gelmiş!" derken dili dolanmıştı, sarhoş olmaya başladığı belli oluyordu.

"Kim? Ben mi?" diye şaşırdım.

"Sen tabii. Senin için veriliyor ya bu parti!" deyip elindeki bardağın içindeki üç koca yudumu tek seferde içti. Ağzını elinin tersiyle sildi, "Eğlenmene bak ışıldağım benim!" dedikten sonra Işık'ın yanına döndü.

"Ne demek istedi o?" diye sorarak Oflaz'a döndüm. O, beni duymadı bile ama sesimi yükselterek sorumu yinelemedi. Öylesine keyifliydi ki onun kendi başına dans ederken aldığı keyfi bozmak istemedim, zihnimi kurcalayan bu soruyu ona daha sonra sormaya karar verdim.

Az sonra Atahan da yanımıza uğradı. İraz ve İyem'le ise uzaktan selamlaştık. Aksel'in nerelerde olduğunu merak ediyordum ama bana uzak olması işime geldiğinden kimseye onu sorma gereksinimi

duymadım. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama benim fazlasıyla yorgun düştüğüm, Oflaz'ın henüz yeni eğlenmeye başladığını söylediği bir vakitte, bahçedeki koltuklarda oturmuştuk. Işık, Atahan, Fatih, Iraz, İyem ve hatta Aksel bile bizimleydi. Evden yükselen müzik artık o kadar hareketli değildi ama ritminin yavaş olduğunu da söyleyemezdim. İngilizce bir parçaydı ve İyem fena halde sarhoş olmuşken sözlere dilinin döndüğünce eşlik etmeye çalışıyordu.

“Eğlendik, değil mi?” diye sordu Fatih, verdiği partinin arkadaşları tarafından övülmesini bekliyordu.

“Evet. Vizelerden önce ihtiyacımız varmış böyle bir şeye,” diyen Atahan'dı.

“Maskeli olsaydı belki daha eğlenceli olabilirdi,” dedi Aksel.

“Ne alaka be?” diye sorduktan sonra içkisini yudumlayan ise Işık oldu.

“Aslında doğru söylüyor,” diyerek Aksel'e hak verince Oflaz, şaşırmadan edemedim. “Eğer hepimiz maske takmış olsaydık, kendini ötekileşmiş hissetmeyerek partinin tadını çıkarabilirdin.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Iraz.

“Anlaşıldığımı düşünüyorum.”

“Sen bana ikiyüzlü mü demek istiyorsun?” diye öfkeyle sordu Aksel.

“Hayır.”

“Ne demek istiyorsun öyleyse?”

“Sahte olduğunu... Aslında sadece senin de değil. Bugün, bu evde bulunanların neredeyse hepsi sahteydi. Bu gece neredeyse hepiniz, görünmez maskelerinizin ardına saklanarak eğlendiniz.”

“Ne diyor bu ya?” diye dili dolanarak sordu Fatih. Bünyesinin alkole karşı zayıf olduğunu o akşam öğrendik.

“Diyorum ki... Artık maskelerinizi düşürmenin vakti geldi.”

“Sen kimsin ya?” diye sorarken oturduğu yerden kalktı Aksel. “Dün gelmişsin, kim olduğun, ne olduğun belli değil, geçmiş karşımıza bizim hakkımızda atıp tutuyorsun. Ne sanıyorsun kendini?”

“Önemsiz biri değilim,” derken Oflaz da oturduğu yerden kalkmıştı. “Hepinizden daha yüceyim.”

Benimle birlikte Işık da oturduğu yerden kalktı, “Oldu olacak bir de seçilmiş kişiyim de, tam olsun!” dedi gülerek.

"Evet, öyleyim," dedi Oflaz büyük bir ciddiyetle.

Hepimiz onun çok sarhoş olduğunu, bu yüzden saçmaladığını düşündük ancak durum öyle değildi. Bilmiyordum. Eğer bilseydim belki de bu kadar geç kalmazdım. Oflaz, o an sarhoş olduğundan değil, kendisinin seçilmiş olduğunu düşündüğü bir dönemde yaşıyor olduğundan öyle söylemişti. Çok sonra öğrendim.

"Sokarım lan yüceliğine!" deyince Aksel, olanlar oldu.

Oflaz, kendi karakterine bir kez daha zıt düşerek Aksel'e kafa attı, bunu beklemeyen Aksel, geriye doğru sendeledi. Diğerleri ayağa kalkarken ben Oflaz'ı kolundan yakalamış kendime doğru çekiştiriyordum. Çok geçmeden beni, canımı acıtmayacak şekilde itti, yere düşen Aksel'in üstüne oturdu ve boğuşmaya başladılar. Öylesine saçma bir şekilde başlamıştı ki kavgaları, gerçekten kavga ediyorlar mıydı, yoksa gördüklerim zihnimin bir oyunu muydu, bir türlü anlamıyordum. Atahan, aramızdaki tek kanına alkol karışmayan kişi olarak ikiliyi ayırmaya çalışırken Oflaz'ın yumruklarından birinin hedefi oldu. Daha sonra İraz ve ben de onları ayırmaya çalıştık.

Oflaz durmak istediğinde kavga bitti. Eğer istemeseydi bitmeyecekti, bundan emindim. Ancak çok güçlü olduğundan değil, çok öfkeli olduğundan ona durduramamıştık.

Kavgadan sonra evdekiler dağıldı, öncesinde Atahan'la birlikte Oflaz'ı odasına çıkardık. Aşağıda yalnızca Fatih'in kaldığını düşündüğüm sırada Atahan, "İyi geceler, tabii ne kadar iyi olabilirse," diyerek odadan ayrıldı.

Dağınık yatağında öylece yatan Oflaz'a baktım. Gözleri kapalıydı ve bir şeyler sayıyordu. Sırf sağlığa zararlı olduğu için doğum günü partimde tek yudum içki içmeyen adam, öylesine bir günde sayamadığım kadar çok içmişti. Bunu neden yapmıştı anlam veremiyordum çünkü bilmiyordum.

"Neden Aksel'le kavga ettin?" diye sorarken kaşındaki yarayı temizliyordum. Aksel'in yüzü epey dağılmıştı, Oflaz'ın ise yalnızca kaşında ve dudağında ufak bir yaralar vardı.

"Önce o başlattı," dedi çocuk gibi.

"Hayır, önce sen başlattın," derken dudağına geçmişim. Dudağına dokunmamla kaşlarını çatarak kısık sesle inlemesi bir oldu. "Acıttım mı?" diye endişeyle sordum.

Başını salladı, "Öpsen ya bir kere. Geçer belki," dedi.

Ne yapmaya çalıştığını anlayınca sııttım. "Belki ise gerek yok, boş ver, öpmeyeyim."

“Belki değil yahu, kesinlikle geçer. Öp sen.”

Kıkırdayıp dudağına pansuman yapmaya devam ettim. O, her ne kadar sabırsızlıkla onu öpmemi bekliyor olsa da benim o an ilgilendiğim tek şey, suratındaki yaralar ve bu yaraların açılmasına sebep olan şeydi. Bu parti neden benim için düzenlenmişti? Oflaz neden öyle konuşmuştu ve neden Aksel’le kavga etmişti? Zihnimi kurcalayan soruların cevaplarını almadan onu öpmeyi düşünmüyordum, ta ki o, pansumanı bitirmek üzere olduğum anda beni kendine çekerek öpmeye başlayana dek...

O yatağında yatıyor, bense başucunda oturmuş ona pansuman yapıyordum. Beni kendine çekip öpmeye başladıktan ve benim de ona karşılık vermemden sonra nasıl olduysa artık ben de yatıyordum, o ise üzerimdeydi. Beni o kadar sert öpüyordu ki daha önce hiç o kadar sert olmadığını bildiğim için şaşkındım, ona ayak uydurmakta zorlanıyordum. Aslına bakarsanız şaşkınlığımın asıl sebebi, nefes almak için benden ayrıldığı sıralarda dudaklarıma doğru hırlamasıydı. Kendini kaybetmiş, benim ruhumu unutmuş gibi davranmaya başladığında ise ister istemez kötü hissettim. O, dudaklarının baskısı ne kadar kuvvetli olursa olsun hiçbir zaman ruhumu unutmuyor, gözlerimin içine bakıyordu. Ancak o an, öyle yapmadı. O an, onun için önemli olan tek şey bedenimdi, beni öpmekti. Bilakis, dudaklarını benden ayırmadan kazağımı çıkarmak için hareketlenince elleri, onu bu yüzden durdurmak zorunda kaldım.

Ellerim ellerini tutup dudaklarım dudaklarından ayrıldığında kaşlarını çatarak bana baktı. “Ne oldu?”

“İstemiyorum.”

“Peki, tamam,” diye anlayışlı bir şekilde konuştuktan sonra beni yanlış anladığını belli edercesine ellerini tekrar yüzüme götürdü. Bir eli çenemi tutarken bu kez beni sadece öpmek için üzerime eğildi.

Başımı yana çevirerek beni öpmesine izin vermedim, “Oflaz,” dedim sakın bir şekilde. “Sarhoşuz.”

“Çok değil.”

“Fark etmez. İstemiyorum.”

“Öpüşmek bile mi?” diye sorduğunda şaşkındı.

“Evet,” dedim, ona neden istemediğimi anlatmak istiyordum ama o an anlayabileceğini düşünmüyordum, bu yüzden denemedim bile.

“Peki, canımın içi,” dedikten sonra başparmağı dudağımın üzerinde gezindi, yavaşça üzerimden kalktı ve yanıma yan bir şekilde uzanarak dudaklarında gülümsemeyle beni seyretmeye başladı.

Ben de ona doğru döndüm ve nefes alış verişimiz düzene girene dek birbirimize baktık. Çok geçmeden Oflaz'ın gözleri kapandı, ben ise zihnimdaki soru işaretlerimle birlikte öylece kalakaldım. Daha sonra, bu soru işaretleriyle daha fazla baş başa kalamayacağımı anlayınca Oflaz'ı bırakıp aşağı kata indim.

Fatih'i, salondaki koltuklardan birinde sızmış bir şekilde bulunca üzerini örttüm ve Oflaz'la kendime kahve yaparak tekrar odaya çıktım. Onu uyandırmak ve kahve içirtmek sandığımdan çok daha zor oldu. Konuşmamız gereken şeyler vardı ve o an, ne olursa olsun uyanıp ayık kafa ile benimle konuşmasını istiyordum.

Uyandı uyanmasına ama ayılmadı. İçtiği sert kahvenin tadının garip olduğuna dair bir şeyler söyledi. Onu umursamayarak bardağı komodinin üzerine bıraktım, iyi olup olmadığını sordum.

"İyiyim tabii, çok iyiyim!" dedi yeniden neşesini bulmuş gibi.

"Aşağıda söylediklerin de neyin nesiydi?" diye kaşlarımı çatarak sordum.

O da benim gibi kaşlarını çatı. Bu, daha çok benim taklidimi yapmak istiyormuş gibi görünmesine sebep olmuştu. "Bilmiyorum ki... Neydi?"

Daha şimdiden unuttuğunu anlayınca dudaklarımı birbirine bastırdım, en baştan sorgulamam gerektiğini düşünürken, "Bu parti neden benim için organize edildi?" diye sordum.

"Neden senin için olmasın ki?" diye bir karşılık aldığımda, cevapları almanın en azından o gece için çok zor olacağını anlamıştım. "Güzelsin, iyisin, seni seviyorum... Neden sana sürprizler yapmayayım ki?"

"Beni seviyor musun?" diye sorduğumda şaşkındım çünkü daha önce beni sevdiğini söylediğinde duygusal bir şeylere indirgemeyerek söylediğini özellikle belirtmişti ancak sanki o an farklıydı. O an beni, benim onu sevdiğim gibi sevdiğini söylemişti.

"Seviyorum tabii. O ışıltılı gözlerinle bakmanı seviyorum, güzel dudaklarınla gülümsemeni seviyorum, zarif ellerinle dokunmanı seviyorum. Çok seviyorum seni. Ama en çok gülümsemeni. Mutluluğunu. Bilsem ki varlığım seni mutlu edecek, her şeye ve herkese rağmen seninle kalırım. Bilsem ki yokluğum seni mutlu edecek, bir şekilde yok olmanın yolunu bulurum."

"Oflaz..."

Elini uzatıp dudaklarımın üstünü kapattı. İki parmağı dudaklarımın üzerindeyken gülümsemeye bir son vererek ciddileşti. "Ben, bu akşam

son kez arkadaşlarıyla eğlen istedim. Bu yüzden Fatih'ten bu partiyi organize etmesini istedim."

Dudaklarımın üzerindeki parmaklarına rağmen, "Son kez mi?" diye sordum.

Başını salladı, parmaklarını çektikten sonra yana kayarak yatakta benim için yer açtı. Reddetmeyip yanına ilıştim, bana sarılmasına izin verdim. Kolları bedenimi sarmalamış, dudakları saçlarıma buseler bırakırken kafam epey karışmıştı. Ona bir şeyler daha sormak istiyor ancak ne soracağımı bilemiyordum. Daha sonra, ikimizin de sağlıklı düşünebildiği bir vakitte konuşmayı tercih edince gözlerimi kapattım.

"İyi geceler, Ofaz."

"İyi geceler, canımın içi."

Ve o gece, hayatımdaki gerçeklere karşı üç maymunu oynadığım son gece oldu.

30.GÜN

Bildiğiniz her şeyin yalan, gördüğünüz her şeyin sahte olduğunu anladığınız gün, kendinizi bulmaya bir adım daha yaklaşmış oluyorsunuz.

Benim kendimi bulma öyküm, inkâr ettiğim gerçekleri kabul etmemle başladı.

Oflaz'ın bana gelmesinin ve beni üzen herkesten intikam alacağını söylemesinin üzerinden bir buçuk aydan daha uzun bir süre geçmişti. Dolayısıyla, tekrar lafı edilmeyen bu intikam planını tamamen unutmuştum. Ancak ekim ayının son haftasında, üniversitedeki değerli bir profesörün yapacağı konuşmayı seminer salonunda beklediğimiz sırada, sinevizyona yansıtılan video kaydı ile Oflaz'ın hiçbir şeyi unutmadığını anlamış oldum. Benim onun büyüüne kapılarak onunla yalnızca mutlu, huzurlu hissetmek isteyip gerçekten böyle hissettiğim ve çokça eğlendiğim bu bir buçuk ayda Oflaz, gerçekleri öğrenmek için uğraşmıştı.

Ve öğrenmişti de...

Beyaz perdede oynatılan video kaydı ile birlikte salonda bulunanlardan bir uğultu yükselmeye başladı. Profesör, eli ayağına

dolaşmış bir şekilde kaydı durdurmaya çalışırken salondaki uğultuya Aksel ve İyem'in inlemeleri eşlik ediyordu. Evet, Aksel ve İyem'in...

Ben, aylarca Aksel'in Iraz'la ilişkisi olduğunu düşünmüşken o gün hem Iraz'la hem İyem'le ilişkisi olduğunu öğrendim.

Kayıt başladıktan kısa bir süre sonra ilk şaşkınlığı üzerimden atabilince gözlerimi ikiliye çevirdim. İyem donup kalmıştı. Aksel, videonun kapatılmasına dair bir şeyler söylüyordu. Iraz ise gözyaşlarına boğulmuştu. O an anladım. Aksel beni Iraz'la, Iraz'ı ise İyem'le aldatmıştı.

Atahan, Iraz'ın neden ağladığını bir türlü anlayamayacak kadar saf iken Fatih, Aksel'in öptüğü kızın İyem olduğunu inkâr edecek kadar aptal bir âşıktı. Benim hissettiğim hayal kırıklığından çok daha fazlasını hissederken onlar, Ofraz'ın tek video ile nasıl üçünün de canının yanmasına sebep olabildiğini zevkle izliyordum. İyem'le ilişkisini nasıl öğrenmişti, videoyu nereden bulup sinevizyona yansıtılmasını sağlamıştı hiç bilmiyordum ancak dudaklarım yine de tüm bunları onun yaptığını bilerek yukarı doğru kıvrılmıştı.

Aksel ve Iraz sevgiliydi. Iraz, ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyor olmalıydı. Çünkü İyem'le ilişkisini öğrenince gözyaşlarına boğulmasının mantıklı açıklaması yalnızca bu olabilirdi. Iraz, yaşattığını yaşayarak intikam alınacaklar listemizden adını sildirmişti. Aksel ile İyem ise muhtemelen bu görüntülerden sonra okuldan atılacak, o çok korktukları ailelerinin gazabına uğrayarak isimlerini listemizden sildirmiş olacaktı.

Kayıt durdurulup öğrenciler salondan çıkartılırken oldukça ağır adımlarla ilerliyordum. İyem çoktan yüzünü kapatmış bir hâlde salonu terk etmişti bile. Aksel ise etrafına saldırıyor, olup biteni bu şekilde unutturacağını zannediyordu.

Üç siyah kalbin eş zamanlı olarak yanmasına sebep olan salondan ayrıldıktan sonra koridorda ilerlerken Iraz'ı gördüm. Atahan'ın kollarında ağlamaya devam ediyordu. Atahan'ı kenara çekmek ve ona gözlerini açması gerektiğini söylemek istiyordum. Öylece yanlarından geçip gitmek yerine dudaklarımdaki gülümsemeden sıyrılarak onlara doğru yürüdüm. Fatih'in nerede olduğunu merak ederken adımlarım Atahan ve Iraz'ın hemen önünde durdu.

"Iraz!" diye seslendim.

Atahan'ın kollarının arasından ayrıldıktan sonra bana baktı. Artık hıçkırarak ağlamıyor ama gözyaşları akmaya devam ediyordu. Baktı, baktı ve gördü. Aslında uzun zamandır her şeyi bildiğimi, ona nefretle bakan gözlerime baktığında gördü.

Bu gerçek ona ağır gelmiş olmalıydı ki dudaklarını bükerek yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim,” diye fısıldadı ağlamaya devam ederken. “Ben bu kadar acıtacağını tahmin edemedim. Özür dilerim!”

Atahan, şüphelenmeye başlamıştı, bunu suratını kaplayan ifadeden anlamıştım. İraz’dan uzaklaştı, bizi bir köşeden seyretmeye başladı. Ona gitmek ve teselli etmek istiyordum. Ama öncesinde bir yüzleşmenin içine atlamam gerekiyordu.

İraz, bir şey söylemeyeceğimi anlayınca dilindeki özür cümleleriyle birlikte bana sarılmaya kalkıştı, ben geri çekildim. Bunu beklemiyor olmalıydı ki şaşırdı.

“Aylar önce sizden ilk kez şüphelendiğimde, kendime çok kızdım. En yakın arkadaşım ve sevgilim... Olacak iş değildi. Sevgilimin değil de en yakın arkadaşımın beni sırtımdan bıçakladığını bir anlığına da olsa düşünmek kendimi suçlamama sebep oldu. Sen, benim en yakın arkadaşımdın. Bana bunu yapmazdın. Kalbin çok güzeldi. Kimseye bunu yapmazdın. Seninle ilgili öyle düşüncelerimin olması sana haksızlıktı. Kızdım kendime, çok kızdım”

“İşil...”

“Ama sonra gördüm sizi. Haklıydım, yanılmıyordum. Aksel’le aranızda gerçekten bir şey vardı.”

“Lütfen.”

Bir an Atahan’ın bulunduğu köşeye baktım, orada olmadığını gördüğümde rahat bir nefes vererek devam ettim: “Bakışmalarınızı gördüm, inkâr ettim. Ona nasıl içten bir şekilde hitap ettiğini duydum, inkâr ettim. Ama İraz... Ben sizin birbirinize nasıl dokunduğunuzu da gördüm. Onu inkâr edemezdim ki.”

“Lütfen, sus.”

“Evet, öyle yaptım. Sustum ancak bana yaptığınız yanınıza kâr kalsın diye değil, düşünmek için. Bana bu yaptığınızı size nasıl ödetirim diye düşünmek için!”

“Bunu sen mi yaptın?” diye sorarken işaret parmağı çıktığımız salonu gösteriyordu.

Omuz silktim. “Bir insanın canını yakmak istiyorsan ona yaşattığını yaşatmalısın.”

“Ama bu çok fazla,” dedi şaşkınlığını bir kenara bırakarak.

Başımı salladım, “Doğru, haklısın,” diyerek onayladım onu. “Ancak emin ol, bana yaptığınızla eş değer.”

“Özür dilerim,” deyince tekrar, zor da olsa gülümsedim ve beni bıraktığı kadar ben de onu yalnız bıraktım.

Iraz’dan uzaklaşırken kulağımda özür cümleleri yankılanmaya devam ediyordu. Affedilmeyi neden bu kadar çok istediğini anlamıyordum. İnsan gerçekten de yaşattığını yaşayınca hatasını anlıyor muydu? Yoksa bu, insandan insana değişen bir şey miydi? Bilemiyorum. Ancak Iraz’da öyle oldu. Aksel ve İyem’in ilişkisini kendi gözleriyle görerek öğrendikten hemen sonra, kendini benim yerime koymayı bırakın, doğrudan benim yerime geçti ve dönüp bana bakınca içi suçluluk duygusu ile doldu.

Ben koridor boyunca yürürken o, bana sesleniyor ancak peşimden gelmiyordu çünkü ayağa kalkıp yürümeye mecalinin kalmadığını düşünüyordu. Aslında benim de yoktu. Adım atıyordum ama bacaklarım öylesine titriyor ve başım öylesine fena bir şekilde dönüyordu ki her an düşecekmişim gibi hissediyordum.

Iraz’ın bulunduğu koridoru geride bırakınca çantamdan telefonumu çıkardım. Ofraz’ın numarası aranırken kalbim hızla çarpıyordu.

“Canımın içi!”

“Bunu neden yaptın?” Onun aksine oldukça soğuk bir sesle konuştum.

“Sakın bana onlara üzüldüğünü söyleme.”

“Hayır,” diyerek karşı çıktım. “Daha önce bilmek isterdim. Onlarla eş zamanlı öğrenmem gerekmiyordu.”

Kısa bir süre duraksadı. “Aslında haklısın.”

“Haklıyım!” derken ona öfkelendiğimi anlamıştık.

“Ama ben de haklıyım.”

“Öyle mi?” diye sorarken alaycıydım. “Böyle bir gerçeği benden saklamanın nasıl bir haklı nedeni olabilir?”

Aslında ona bu kadar öfkelenmemin sebebi, benden böyle bir gerçeği saklaması değildi, benden herhangi bir şeyi saklamış olmasıydı. Ona ve dahası kendime öfkelenmemin sebebi, benden sakladığı gerçek ile hayatımdaki sahte insanlara benzediğini düşünmeye başlamamdı.

“Üzülmemen için.”

“Ne?” diye şaşkınlıkla sordum.

“Bu konuyu yüz yüze konuşalım mı?”

Başımı salladım, telefonda olduğumuzu hatırlayınca, “Olur, neredesin?” diye sordum.

“Evinde.”

“Ne?” diye sorarken bu kez sesim yükselmişti. “Orada ne işin var?”

“Gel ve kendi gözlerinle gör,” dedikten sonra kapattı.

Kaşlarım çatık bir şekilde ekranı kapanan telefonuma bir süre bakakaldım. Daha sonra, evime gitmeden önce kattaki tuvalete uğramam gerektiğini düşünerek adımlarımı o yöne doğru harekete geçirdim.

Zemin kattaki kızlar tuvaletine girdiğimde kabinlerden birinden yükselen hıçkırıklar dikkatimi çekti. Kızın teki tuvalete girmiş, muhtemelen klozetin üzerine oturmuş bir şekilde ağlıyordu. Ve ben, o kızın kim olduğunu biliyordum.

“İyem?” diye sorarken kapısını tıklattım.

Bir süre daha hıçkırdı, daha sonra buna bir son vererek kapının kilini açıp hâlini görmeme izin verdi. Onu gören bütün kızların kıskançlık krizlerine girmesine sebep olacak kadar güzel olan İyem, o an o kadar kötü bir durumdaydı ki aynaya baktığı takdirde kendine neler yapardı tahmin dahi edemiyorum. O kadar ağlamış, ağlarken güzel sarı saçlarını o kadar yolmuştu ki darmadağın olmuştu.

“Ben bittim,” dedi kısık bir sesle. “Babam beni öldürecek.”

İyem’in babasından çekindiğini biliyordum ancak ne kadar çekindiğini o an öğrenmiştim. Bir şey söylemek yerine onu incelemeye devam ettim. Çünkü kendisini, Iraz gibi bana karşı suçlu hissetmiyordu. O kadar bencildi ki olayın üstünden çok geçmeden karşısında dikilmiştim ve bana söylediği ilk cümle kendiyle ilgili olmuştu.

“Ne yapacağım ben, Işıl? Nasıl giderim eve, babamın yüzüne nasıl bakarım?”

Kaşlarımı çattım, gizlemeye gerek duymadığım öfkemle, “Madem bu kadar korkuyordun babandan, ne diye kendini böyle bir duruma soktun ki?” diye konuştum.

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Kendime hâkim olamadım.”

Kaşlarım bu kez alaycı bir şekilde havalandı. “Kendine hâkim olamadın mı?”

“Evet,” dedikten sonra ellerinin tersiyle gözlerini sildi.

Duraksadım, kötü söz söylemeden ya da şiddete başvurmadan benimle yüzleşmesini sağlamak isteyerek derin bir nefes aldım. “Nasıl başladı?”

“Ne, nasıl başladı?” diye sorarak beni daha fazla öfkeliendirdi.

“Aksel’le ilişkiniz!”

“Aksel’le sizi tanıştırdıktan sonra.”

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken, “İki yıl mı? İki yıldır beni aldatıyor musunuz?” diye bağırarak sordum.

Başını utançla eğdi. “Dinle. Aksel’den öğrendiğim kadarıyla, ben sizi tanıştırdığımda Aksel önce Iraz’dan hoşlanmış ama Iraz’ın o dönem sevgilisi varmış. Aksel de bu yüzden daha sonra seninle ilgilenmeye başlamış. Iraz sevgilisinden ayrıldığında ise ona açılmış, eh, Iraz da Aksel’e karşı ilgisiz değilmiş ki birliktelikleri başlamış.”

“Peki, sen?” diye sordum, konuyu en ince detayına kadar bilmek istemediğimi fark edince.

“Seninle ilişkisi nasıl başladı?”

“Onları yakaladım. Iraz bilmiyordu ama Aksel onları gördüğümü biliyordu. Ben, sana söylemek istedim, gelip her şeyi dürüstçe anlatmak ve seni onlardan kurtarmak istedim. Ancak Aksel bana engel oldu ve Iraz dâhil, kimseye ilişkilerinden haberdar olduğumu söylemem gerektiğini söyledi. Bu sır, Aksel’le ilişkimizin başka bir boyuta taşınmasına sebep oldu.”

“Nasıl?”

“Aksel ve Iraz, birbirlerine gerçekten çok âşıklar fakat Aksel’i biliyorsun, onun bazı istekleri oluyor. Iraz’la sevişmekten öteye gidemediler hiçbir zaman, seninle o noktaya bile gelemeler. Ancak benimle... Oldu işte. Iraz dâhil herkesten gizlediğimiz bu sır, bizi zamanla yakınlaştırdı ve sonra bu noktaya getirdi.”

“Sana nasıl engel oldu?” diye sordum merakla. “Bana her şeyi anlatmaya karar vermiştin, ne söyledi de kararından döndün?”

Duraksadı, her şeyi olduğu gibi anlatan kız, o an duraksadı. Ardından omuzlarını yavaşça silkti. “Seni kaybedemezdik.”

“Ne?” diye sordum, gerçekten ne demek istediğini anlamamışken. “Madem beni kaybetmekten korkuyordunuz, ne diye bana ihanet ettiniz?”

“Öğreneceğini düşünmemiştik.”

“Öyleyse beni kaybetme korkunuz, beni sevdiğiniz için değildi.”

“Evet, değildi.”

“Niyeydi?” diye sorarken sakinliğimi korumak için kendimle savaşıyordum âdeta.

“Annen,” dedi ve o an kalbimin gerçekten acıdığını hissettim. “Okulun rektörünün kızıysın sonuçta. Arkadaşımız olman bize fayda sağlıyordu, hocaların gözünde bile değerimizi artırıyordu. Sayende birçok dersten geçtim, haberin yok.”

Ben karşısında acı ile kıvranırken o, bu son cümleyi söylerken gülmüştü. Ne kadar bencil ve ne kadar acımasızdı öyle...

Ve ben de çok aptaldım. Ona, “Dalga geçiyorsun, değil mi?” diye sorarken gerçekten dalga geçtiğini kabul edeceğini bekleyecek kadar aptaldım.

“Hayır, tabii ki.”

Boğazımı acıtacak şekilde yutkundum. “Benimle arkadaş olma sebebiniz bu muydu?” diye sordum, hayal kırıklığı ile.

“Başlangıçta, evet,” diyerek dürüst davrandı. “Ama sonra sevdik seni, hoş kızsın sonuçta ama galiba sevmeseydik bile arkadaşlığımız devam ederdi.”

“Annem yüzünden,” diye tekrarladım.

“Evet. Esra ve Enis’i sevmiyoruz mesela ama arkadaşmışız gibi davranıyoruz onlara. Seni sevmeseydik sanırım sana da öyle davranırdık ama sevdik, üzülme, gerçekten iyi kızsın sen.”

Elimin içi kaşınıyordu. Elimin içi, İyem’in saçlarıyla buluşmak için can atıyordu. Oflaz’ın sözlerini hatırladım, sakın kalmak için kendime telkinlerde bulundum. İyem, tekrar kendi derdine yanmaya başlamadan önce, asıl merak ettiğim soruyu sordum. “Fatih ve Atahan da mı?” derken sesim titremişti. “Onlar da mı benimle bu yüzden arkadaş oldular?”

Başını salladığında, daha fazlasını duymaya gücümün yetmeyeceğini anladım. Aksel ya da İyem’in ihanetine üzülmemiştim, gerçekten. İraz, yıllardır tanıdığım ve Işıktan sonra en yakınım diyebileceğim insan olduğu için ihanetiyle beni üzmüştü, kabul ediyorum. Ancak Fatih ve Atahan... Onların hep en iyileri, en safları olduğunu düşünmüştüm. Bu yüzden İyem başını sallayınca nefesimin kesildiğini hissettim. Onların ihaneti, diğerlerininkinden çok daha fazla üzmüştü beni.

“Anladım,” dediğimde sesim duyulamayacak kadar kısık çıkmıştı.

Az sonra omuzlarımı dikleştirdim, ona tepeden baktım. “Korktuğunuz başınıza geldi. Beni kaybettiniz, bundan sonra benim sayemde kimse tarafından ayrıcalık göremeyeceksiniz bu okulda.” Duraksadım. Alaycı, zorlama bir gülümseme ile dudaklarım genişledi. “Fakat bunu dert etmene gerek yok. Zira beş dakikalık eğlence için çektiğiniz o video sebebiyle okuldan atılacaksınız.”

Ona arkamı dönüp gitmeden önce yeniden hıçkırıklara boğulduğunu duymuştum. İraz gibi arkamdan seslenip benden özür dilemek yerine kendi hâline acıyarak ağlamayı tercih etti.

Kendinden emin adımlarım kızlar tuvaletinden çıkıp daha sonra fakülte binası içinde ilerledi, binadan çıktıktan sonra duraksadı. Çünkü Atahan ve Fatih'i görmüştüm. Oflaz'ı biraz daha bekletebileceğimi düşünerek onlara doğru ilerledim.

"İşil?" dedi Atahan karşılarında dikildiğimi görünce. "Merak ettik seni."

"Çok ağladın mı?" diye sordu Fatih. Hemen ardından, "Atahan çok ağladı. Neden, biliyor musun? Meğer İraz'a deli divane âşıkımış! Ben ağlamadım, çünkü İyem'e âşık değilim, sadece ondan hoşlanıyorum, o kadar..." diye saçmaladı.

"Ağladın," dedi Atahan.

"Tamam be! İtiraf ediyorum, bir damla gözyaşı aktı ama gerçekten de tek damla."

"Kardeşim diye bildiğim herifin üç kızı aynı anda-"

"Kızların yakın arkadaş olduğu detayını unutma."

İkisi kendi aralarında Aksel'in yaptığı karaktersizlik üzerinde konuşmaya başlayınca daha fazla dayanamayıp, "Neden yaptınız bunu?" diye sordum.

"Seviyoruz çünkü..." deyince Atahan, neden bahsettiğimi açıkça söylemem gerektiğini anladım.

"Benimle, annem bu okulun rektörü olduğu için mi arkadaş oldunuz?"

İkisi de duraksadı, bakışları birbirini buldu ve sonra Fatih'in ağzından, "Nasıl öğrendin?" sorusu çıktı.

Omuzlarım hayal kırıklığı ile düştü. "Demek doğru," dedim, gerçekten hayal kırıklığına uğradığım yüz ifadem sayesinde apaçık belliyken.

"Seninle bu yüzden tanıştık, arkadaş olduk, evet. Fakat arkadaşlığımızın sürmesinin sebebi seni seviyor olmamızdı. En azından benim için bu yüzdendi."

Fatih telaşla Atahan'a katıldı. "Evet, benim için de!"

Onlara inanmak ve inanmamak arasında kaldım. Daha sonra Oflaz'ı getirdim aklıma. Artık gerçeklere karşı üç maymunu oynamayı bırakmalıydım, bu yüzden yalnızca gülümsedim onlara ve kendilerini

açıklamalarına izin vermeyerek yanlarından ayrıldım.

Daha doğrusu ayrılmaya kalkıştım.

Onlara, daha fazla konuşmamızın lüzumu olmadığını söyleyip arkamı dönmüştüm ki Fatih bacağıma sarıldı. Atahan, durumu açıklamaya yönelik cümleler kurarken Fatih, bacağıma bir koala gibi sarılmış, onu affetmem için yalvarıyordu.

“Bak, sana yemin ederiz ki başta amacımız senin statünden yararlanmaktı. Ama seni çok sevdik ve daha sonra sadece bu yüzden arkadaşlığımızı sürdürdük.”

“Ne yani,” diye sordum tek kaşımı kaldırdığımda. “Beni sevmeseydiniz benimle arkadaşlık etmeyecek miydiniz?”

Fatih bacağıma çimdikledi. “Aptal saptal konuşma istersen. Kim hoşlanmadığı biriyle arkadaşlık edebilir ki?”

İyem, Aksel ve Iraz... Onlar pekâlâ edebilirdi.

“Ama Esra ve Enis? Onları sevmiyorsunuz ama sırf işinize yarıyor diye arkadaşlık ediyorsunuz.”

“Onlarla arkadaşlık mı ediyoruz? Işıl, üzüntüden beyninin içi mi eridi, ne oldu sana?” diye hayret ederek sordu Fatih.

“En azından ikimiz onlarla arkadaşlık etmedik. Yahu ben İyem’le bile arkadaş değilim ki!” deyince Atahan, Fatih başını ona çevirerek, “İyem’e bir türlü ısınamamakta haklıymışsın kardeşim, bundan sonra senin gözünün tutmadığını benim de kalbim tutmayacak!” diye söz verdi.

İkisi arasındaki konuşma beni güldürünce ikisi de sevinçle bana döndü. “Affettin bizi, değil mi?” diye sordu Atahan.

“Henüz değil. Şimdi eve gitmem gerekiyor. Daha sonra düşüneceğim.”

“Tamam, ben seni bırakırım,” diyerek önce bacağıma serbest bıraktı, daha sonra ayağa kalktı Fatih.

Aslında reddedecektim fakat kendimi eve otobüsle gidecek kadar iyi hissetmiyordum, bu yüzden kabul ettim. *Daha kötü ne olabilir ki bugün,* diye sorarak bindiğim arabanın beni götürdüğü yerde çok daha kötüsünün olacağını bilseydim yine de biner miydim o arabaya, işte bunu şu an bile bilmiyorum.

Zaten hep böyle olmaz mı? Biz ne zaman durup evrene, “Daha kötü ne olabilir ki?” diye sorsak, evren bize gülümser ve suratımıza sert bir tokat geçirmez mi?

O gün de böyle oldu. Evren bana kocaman gülümsedi ve suratımın orta yerine canımı çok acıtan bir tokat attı.

31.GÜN

İnsan beyni, yaş aldıkça hafızada depoladığı hatıraları değiştirmiş. Ancak bunu, farkında olarak yapmazmış. Beş yaşınızdayken yaşanan bir olayı, kırk beş yaşınıza geldiğinizde, olduğundan daha farklı hatırlıyor olabilmişsiniz.

İlginç ama ihtimal dâhilinde olan bir bilgi.

Ve ben, ne yazık ki bu bilgiyi edindiğim ilk anda burun kıvrıranlardan oldum. “Nasıl olur da bir insan herhangi bir anısını aradan zaman geçti diye bambaşka şekilde hatırlıyor olabilir ki?” diye de sordum. Aldığım cevap ise bizzat evren tarafından can yakıcı bir tokat oldu.

Mutlu bir çocukluk geçirdiğimi düşünüyordum, tıpkı lise ve üniversite yıllarımın mutlu geçtiğini düşündüğüm gibi. Babamın anneme, annemin ise babama kör kütük âşık olduğundan emindim. Onların birbirlerini bu kadar çok sevmeleri beni hem mutlu ediyor hem de mutsuz ediyordu. Mutlu hissettiriyordu çünkü başka kimsenin anne ve babasının birbirini bu kadar çok sevmediğini biliyordum. Mutsuz hissettiriyordu çünkü onların bana olan sevgisinin birbirlerine karşı olan sevgilerinden daha az olduğunu düşünüyordum. Yine de onlar tarafından çok sevildiğimi de hissediyordum.

Kimse Gerçek Değil

Ne çocukken ne de başka zaman, ailem söz konusu olunca sevgi anlamında da maddi konularda da hiç eksiklik hissetmedim. Birbirlerini seviyorlardı, beni seviyorlardı ve çok zengin sayılmasak da maddi durumumuz iyiydi. Ofraz'ın, arkadaşlarımla gerçek yüzünü bana gösterdiği o gün, bütün bunların aslında böyle olmadığını, yalnızca benim küçük pencereden böyle göründüğünü anladım.

Ben yirmi yaşındayken, çocukluk anılarımı olduğundan daha farklı hatırladığımı öğrendim.

Aslında hiçbir zaman mükemmel bir yaşam sürmedim. Ailemle, arkadaşlarımla, sevgililerimle ilişkilerim hiçbir zaman sorunsuz gitmedi veyahut sahip olduklarım her zaman en iyisi olmadı. Farkındaydım her şeyin ve ağırlığı altında eziliyordum. Zaten bu yüzden değiştiremeyeceğimi düşündüğüm gerçekleri henüz çok küçükken inkâr etmeye başladım. İşe önce kendimi, daha sonra çevremdekileri kandırmaya başlayarak koyuldum. İyi olduğuma, iyi yaşadığıma dair en çok kendimi kandırdım ve ne yazık ki başarılı oldum. Kendime söylediğim yalanlara inandım ve zaman ilerledikçe gerçeklere kör oldum. Ta ki hayatımı, hayatımdakileri sorgulamaya başlayana ve tam da bu yüzden Ofraz'la tanışana dek...

Zaten gün yüzünde olan ancak benim üstünü kapattığım gerçekleri Ofraz'dan sonra görmeye başladım. Fakat yıllardır kaçtığım için onlarla baş edecek gücümün olup olmadığını bilmiyordum. Belirsizlik beni hep endişelendiren bir durum olduğundan tecrübe etmediğim bir durumun içine de kendimi atmak istemiyordum. Belki çok güçlüydüm, gerçeklerle yüzleştikten sonra dimdik ayakta durabilecektim. Ya da belki çok zayıftım, henüz yüzleşmeden düşecektim. Her hâlükârda Ofraz'ın yanımda olacağını biliyordum ve sürecin nasıl işleyeceğine onun karar vermesini istiyordum. Çünkü artık anlamıştım, kendimi tanıdığımdan çok daha iyi tanıyordu Ofraz beni. O güne dek böyle düşünüp bekledim ve o günün sonunda Ofraz'ın amacı gerçekleşti.

Kimsenin gerçek olmadığını öğrendiğim gün, ben kendi ışığımı gördüm.

Otuz gün oldu size öykümü anlatmaya başlayalı. Ne bir an olsun göz kontağını ayırdınız benden ne de bir kez olsun sözümü kestiniz... Minnettarım size, çünkü gerçekten devamını bilmek isteyerek dinlediniz beni.

Özellikle sen... Biliyorum, gerçeklerle yüzleştikten sonra ne yaptığımı öğrenmek için sabırsızlanıyorsun. Anlatacağım. Merak etme, başta söylediğim gibi sana, karşına geçip oturduğum ana kadar yaşadığım her şeyi anlatacağım.

Fatih, lüks aracını evimin önünde durdurduğunda bir yaş daha

yaşlanmış gibi hissederken elim kapının koluna uzandı. O sırada Fatih'in, "Küs değiliz, değil mi?" diye sorduğunu duydum.

"Değiliz," dedim dürüstçe. Yol boyunca hiç konuşmamış olmamız onlar hakkında detaylıca düşünmemi ve olan bitene mantık çerçevesinde bakabilmemi sağlamıştı. "Ben zaten hep Atahan ve senin iyi olduğunuzu düşünmüştüm. İyem öyle deyince, üzgündüm, kafam karıştı ve size patladım."

"Sorun değil," dedikten sonra omzumu sıvazladı. "Seni gerçekten sen olduğun için seviyoruz Işıl."

"Biliyorum," dedim gülümseyerek.

"Ayrıca," dedi bir şey keşfetmiş gibi heyecanla. "Madem seninle sırf annen için arkadaşlık ediyorum, öyleyse ne diye hiç tanımadığım bir herifi yaklaşık iki aydır evimde misafir ediyorum? Değil mi ama?"

Kıkırdadım. "Çok haklısın," dedikten sonra, "Ofaz için de mahcup hissediyorum aslında," diye devam ettim. "En kısa zamanda onunla konuşup başka bir yere yerleşmesini söyleyeceğim."

"Hayır, sakın!" dedikten sonra telaşının abartılı olduğunun farkına varıp kendini düzeltti. "Yani kalabilir, sorun değil," diye devam etti.

"İstanbul'a ilk geldiği zaman birkaç gün kalır diye düşünüp senin evine getirmiştım ama süre uzadı. Sen sesini çıkarmayınca biz de sesimizi çıkarmadık ama haklısın, bir aydan çok daha fazla oldu."

"Işıl," dedi uyarıcı bir ses tonuyla. "Kalabilir, diyorum. Kalsın istiyorum."

"Neden?"

Duraksadı, ardından nefesini sıkıntıyla verip, "Ofaz'ı sevdim, ne yapayım? Kafa dengi biri ve sayesinde evde hiç sıkılmıyorum, özellikle son birkaç haftadır çok eğleniyoruz," diye itiraf etti.

"Nasıl yani?"

"Ofaz geceleri uyumuyor. İlk geldiğinde böyle değildi, birkaç hafta sonra değişti. Vampire döndü resmen," dedikten sonra gülmeye başladı.

"Ne demek geceleri uyumuyor?" diye şaşkınca sordum.

"Uyumuyor işte. Gündüzleri seninle vakit geçiriyor, geceleri de benimle," dedikten sonra yüzümün aldığı şekli fark ederek, "Öyle değil, öyle değil! İy, midem kalktı," deyip, "Bilgisayar oyunu oynuyoruz, dizi falan izliyoruz yani," diye devam etti.

"Hiç mi uyumuyor?"

“Vampire döndü dediğimde inandın mı gerçekten?” dedi gülerek. “Uyuyor tabii. Üç-dört saat falan. Ama ilk geldiğinde öküz gibi uyuyordu. Dokuz saat mi dersin, on saat mi dersin, yok efendim on iki saat mi dersin... Senin olmadığın vakitleri uyuyarak geçiriyordu.”

“Ama sonra ne olduysa geceleri az uyumaya başladı.”

Başını salladı. “Muğla’dan döndükten sonra olmaya başladı galiba. Aynen, evet, evet. Artık orada ne yaptırırsanız geceleri uyku tutmuyor adamı.”

Bir şey söylemek yerine gözlerimi yola çevirdim, bir an düşündüm. Önemli bir konuydu bu, hem de çok önemli bir konuydu. Oflaz’la video meselesini halleder halletmez bu konuyu konuşacağımı kendime not ederek arabadan indim. Kalbim hızla çarparken evime doğru ilerledim, beklediğim evin zilini çaldım.

Az sonra kapıyı Oflaz açtı, dudaklarında genişçe bir gülümseme vardı.

“Hoş geldin canımın içi,” dedi ve öpmek için bana uzandı, yanağımdan öperek geri çekildi.

Eve girip kendi ardından kapıyı kapatırken, “Ne işin var burada?” diye sordum.

“Aşk olsun,” dedi alınmış gibi yaparken. “Misafirim ben şu an.”

“Ama neden?” diye üsteledim.

“Hiç,” dedi omuz silkerek, ardından salona doğru ilerlemeye başladı. Onu takip ettiğimi bilerek, “Biricik annenle biraz sohbet ediyorduk,” dedi.

Kasvet çöken salonumuza girdikten sonra her zamanki koltuğunda oturan annemi gördüm. Oldukça gerilmişti. Oflaz ve ben de karşılıklı koltuklara kurulunca, “Konu nedir?” diye sordum.

“Önemli bir şey yok. Oflaz da zaten gidiyordu,” dedi annem.

“Hayır, gitmiyordum. Bir çay bile ikram etmediniz bana.”

“Oflaz,” dedi annem uyarıcı bir ses tonuyla. “Anlaştık. Bitti. Artık git.”

“Biri bana burada neler döndüğünü anlatabilir mi?” diye sorarken sesimin yüksek çıkmaması için özellikle dikkat etmiştim.

“Ben seve seve anlatırım.”

“Oflaz!”

“Anne, lütfen!”

Oflaz fazlasıyla eğlenirken annem o kadar gergin duruyordu ki boynundaki damar patlayacak gibiydi. Annemin konuşulmasını istemediği bir konu vardı ve ben, o konuyu ne kadar bilmek istiyorsam Oflaz da o konuyu o kadar anlatmak istiyordu bana.

“İnsan hakkı olmayan paralara dokunmamalı, değil mi Işıl?” diye sorunca Oflaz, dehşet içinde açılan gözlerimi anneme çevirdim.

“Ne yaptın sen?” diye sorduktan sonra düşündüğüm şeyi yapmamış olmamasını diledim.

“Bir kez de değil üstelik. Defalarca. Aslında hiç hak etmeyen öğrencileri, sırf aileleri yüklü miktarda paralar verdi diye mezun ettirmiş.”

Başımı omzuma doğru eğdim hafifçe. “Sen Adalet Bölümü hocalarındansın,” dedim hayal kırıklığı ile.

“Söz konusu para olduğunda insanlara güvenemezsin Işıl. Bu insan annen olsa bile.”

“Konuşsana!” dedim öfkeyle. “Konuş. Bütün bunları gerçekten yaptın mı?”

Konuşmadı. Büyük bir utanç duyduğunu gözlerinde taşıyarak baktı bana. Annem ilk kez o gün karşımda küçüldü. O da ben de bunu gerçekten hissettik.

“Fakat beni daha çok kızdıran başka bir şey var. Kızın teki, derslerinde başarılı, herkes tarafından sevilen ve sayılan başka bir kızı çok kıskanıyormuş. Ve sonra ne olmuş tahmin et. Biricik annen, bu şımarık kızın ailesinin kendisine verdiği parayı kabul ederek diğer kızı hak etmediği şekilde cezalandırmış.”

“Ne?”

“Evet. Kızı okuldan atmış.”

“Para için mi?” diye sorarken bakışlarım annemdeydi. İnanması güç geliyordu ve ben de her zaman yaptığım gibi bahaneler arıyordum. “İyi de,” dedim olan biteni bir türlü mantık çerçevemden geçiremeyince, “bizim durumumuz kötü değil ki. Yatlarımız katlarımız yok belki ama ortalamanın çok üstünde bir yaşam sürüyoruz.”

Annem, bir şey söylemeyip beni de daha da öfkeli edilecek şeyi yaptı; gözlerini kaçırdı. Ben de sorumun cevabını vermesi için hey şeyi, nasıl olduğunu anlamadığım şekilde çok iyi bilen Oflaz’a döndüm.

“Bazı insanlar parayı çok sever. Annen de onlardan biri.”

“Açıklaması bu kadar basit olmamalı,” dedim kabullenemeyerek. “Bir genç kızın hayatını karartmasının, diğer birçok öğrencinin hakkına girmesinin nedeni bu kadar basit olmamalı.”

“Fakat öyle,” dedi Ofaz kesinlik belirten bir ses tonuyla. “Bazı şeyler aslında bu kadar basit ve nettir. Onları kabul etmek zorundasın.”

Başımı iki yana salladım. “Edemem. Olmaz,” dedikten sonra tekrar anneme döndüm. “Ben hep, senin işinde en iyisi olduğunu sanırdım.”

“Adalet Bölümünde öğretmenlik yapması konusunda mı?” diye alaycı bir şekilde konuştu Ofaz, ardından şiddetle iki yana salladı başını. “Adalet kelimesinin geçtiği herhangi bir cümlede annenin adı dahi yer almamalı.”

“Terbiyesizleşme,” diyerek dilini yutmadığını göstermiş oldu annem.

“Üslubumu beğenmediniz mi?” diye sordu Ofaz, ardından gülümsedi. “Davranışlarımın da terbiyesizleşmesini mi istersiniz yoksa?”

“Anlaşma yaptık. Ben bunu tekrarlamayacağım ve sen de bildiklerinden kimseye bahsetmeyeceksin.”

“Evet, anlaşma yaptık fakat Işıl’ın da fikrini sormadan edemeyeceğim,” dedikten sonra bakışlarını bana çevirdi. “Ne diyorsun Işıl? Bu usulsüzlük duyurulsun ve annen meslek hayatından men edilsin ister misin?”

Duraksadım. Ofaz’ın gözlerinde gezindim bir süre. Bana sorduğu sorunun cevabını orada aradım, bulamayınca anneme döndüm. O kadar emindi ki Ofaz’ı reddedeceğimden, gözlerinde gördüğüm bu kendine güven, ona çok daha fazla öfkelenmeme neden oldu.

“İstemem,” dedim ona ne kadar kızmış olsam da. “Eğer gerçekten de tekrar yapmayacaksa, istemem.”

“Soralım hemen. Ne diyorsunuz, Nazlı Hanım? Parayı bu kadar severken kendi maaşınıza tabi olabilecek misiniz?”

“Evet. Kesinlikle olacağım.”

Ofaz, elini bir kez çırttıktan sonra, “Öyleyse anlaştık!” dedi.

“Bir ricam daha var,” deyince annem, ne kadar enerjik olduğu her hâlden belli olan Ofaz’dan gözlerimi alarak ona çevirdim. “Kocamın bilmesini istemiyorum.”

Ofaz, küçük bir kahkaha attı. “Sizin yerinizde olsaydım o adamdan bahsederken bir daha o kelimeyi kullanmazdım.”

“Ne demek istiyorsun?”

Kaşlarım çatılırken hızlıca Oflaz’a döndüm. Ona baktığımı görmeden dudaklarını araladı ve geri dönüşü olmayan bir yola soktu bizi. “Kocanız sizi aldatıyor, hanımefendi.”

“Ne saçmalıyorsun sen?” diye bağırarak soran babamdı. Ne zaman gelmişti, konuşmaların ne kadarını duymuştu bilmiyordum çünkü kapiya bakan koltukta Oflaz oturuyordu.

Gözlerimi yumdum, tekrar açtığımda ne salonun orta yerine gelip Oflaz’a bas bas bağırın babama bakabildim ne de öfkeyle parlayan babama hayal kırıklığı ile bakan anneme... Oflaz’a baktım. Bunu neden yapmıştı?

“Neden?” diye kısık sesle sordu annem. “Nasıl?”

“Nasılını bilemiyorum ancak kocanızın klişelerden ibaret olduğunu söyleyebilirim. Üç ay önce işe alınan sekreteriyle aşk yaşaması da ne bileyim...”

“Ama sen çok oldun!” dedikten sonra Oflaz’ın yakasından tuttu babam, onu yaka paça evden atmaya kalkacaktı ki araya girdim.

“Dur!” diye bağırdım. “Baba, dur!” Beni dinlemedi, Oflaz’ı salondan çıkarmak için çekiştirmeye devam etti. “Sizi gördüm!” diye itiraf ettiğimde babam da tıpkı annem gibi donup kaldı. “Aylar önce o restoranda gördüm seni, o kadınla.”

“Ahu’yla mı?” diye sordu annem. “Benim işe almasını istediğim kızla mı?” diye sorarken daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Ancak, “Bana neden söylemedin?” diye sorunca sanki benimle konuşuyordu.

“Emin olamadım. İkisini gördüğümde birbirlerine sarılıyorlardı, sarmaş dolaş bir hâldeydiler ama yine de emin olamadım işte.”

“İşıl’a tavır almayacaksınız, değil mi? Zira burada kızmanız ve kırılmanız gereken tek bir kişi var, o da hâlen kocanız olan bu adam.”

“Doğru değil,” dedi babam, sesini bulabilmişti. “Bu adam bana iftira atıyor!” derken Oflaz’ı işaret etmişti.

Oflaz, kendini gülmemek için zor tutarken, “Henüz Ahu’nun sizden hamile kaldığını söylememiştim bile...” dedi.

“Ne?” diye bağırın bendim. “Kız hamile mi?”

“Evet ve yanıldığın bir şey var. Kız senden bir yaş küçükmüş.”

Kasvetli salonun ortasındaki bombadan uzak durmaya çalıştık. Artık dördümüz de konuşmuyorduk. Babam, salonun orta yerinde

ayakta duruyor, onun bir adım uzağında ise Oflaz ve ben duruyorduk, annem ise hâlen tekli koltukta oturmaya devam ediyordu. Dördümüz de konuşamayacak kadar yoğun duygular içindeydik. Oflaz, meraklı ve heyecanlıydı, attığı bombanın yaratacağı etkiyi bekliyordu. Anne ve babam, yakalanmış olmanın verdiği utanç hissiyle yanıyorlardı. Ayrıca annem, aldatıldığı gerçeğiyle başa çıkmaya çalışıyordu. Ben ise önce arkadaşlarımin gerçekleriyle, daha sonra ailemin gerçekleriyle yüzleşmenin getireceği yıkımdan en az hasarla çıkabilmenin yollarını arıyordum.

Oldukça uzun bir sürenin ardından, "Bütün bunları nasıl öğrendin?" diye sordu annem, benim de fazlasıyla merak ettiğim bir konuya parmak basarak.

"Evet. Nereden öğrendin bunu?" diye soran babam, annemin suçunu öğrenmediğini belli etmişti.

"Ne önemi var?" diyerek kaçmaya kalkıştı Oflaz.

Gözlerini kısarak bir süre Oflaz'a baktı annem ve daha sonra, "Kimsin sen?" diye sordu. "Aniden Işıl'ın hayatına girdin ama hiçbirimiz kim olduğunu bilmiyoruz. İki ay önce İstanbul'a geldin, Fatih'in evinde kalmaya başladın ama hiçbirimiz nereden geldiğini bilmiyoruz."

"Ve siz o kadar ilgili bir ebeveynsiniz ki kızınızın hayatının merkezine koyduğu adamın kim olduğunu, onu tehdit olarak algılamaya başladığınızda merak ettiniz."

"Küstah!"

"Üslup konusunda sorun yaşıyoruz sizinle. Dilerseniz konuşmamıza daha sonra devam edelim ancak bilmelisiniz ki değişen hiçbir şey olmayacak."

"Işıl," dedi annem bana dönerek. "Derhâl eşyalarını toplayıp gitmesini söyle."

"Aslında gelirken yanımda eşya getirmedim," dedi Oflaz. Annemle âdeta dalga geçiyordu.

"Bu küstahla daha fazla görüşmeyeceksin. İster yine ateşler içinde yan, ister başka bir şekilde hastalan. Daha fazla hayatımızda yeri olmayacak," diyen babamdı.

"Ne?" diye şaşırarak sordu Oflaz. "Ateşinin çıkma sebebi üşütmen değil miydi?"

Ne annemle babamın üzerimde kurmaya çalıştığı otoriter tavra karşılık bir şey söyleyebiliyordum ne de Oflaz'ın annemleri zerre kadar umursamayarak ikimize dair bir konuya takılmasına yönelik

konuşabiliyordum. Kime, ne demem gerektiğine dair düşünceler içinde boğulurken annem ve babam kendilerinden ödün vermedi. Ofraz ise yine beni anladı.

“Gitmeyeceğim. Çok değil, birkaç gün önceye kadar eğer Işıl beni görmek istemediğini söyleseydi giderdim ancak artık böyle değil. Işıl, beni hayatında istemediğini haykırırsa dahi ben gitmeyeceğim.”

İkisine de kendinden ne kadar emin olduğunu görmeleri için uzunca bir süre baktı, daha sonra bana dönüp yumuşayan bakışlarının ardından elini uzattı. Bir anlığına da olsa bakışlarım anneme kaydı, daha sonra ise babama. İkisi de bir olmuş, beni hayal kırıklığı havuzuna atmışlardı. Sorun şuydu ki ben o havuzda yüzmeyi bilmiyordum. Onlar ise o havuzda can vereceğimi bilemeyecek kadar az tanıyorlardı beni.

“Işıl, ben senin annemim.”

Başımı salladım. “Evet, işte bu yüzden Ofraz’ın neden gitmemesi gerektiğini en iyi senin anlamın gerekir.” Ellerimiz birbirini buldu, güçlendiğimi hissettim. “Az kalsın unutuyordum, aylar önce sana aldatılmakla ilgili sorduğum soruya verdiğin cevabı hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Umarım gerçekten de bahsettiğin kadar güçlüsündür,” dedikten sonra Ofraz’la birlikte odadan çıkmak üzere hazırlandım. “Ve umarım anlaşılmamıza sadık kalır, başka hiçbir gencin hayallerini çalmazsın.”

“Hiçbir yere gidemezsin,” diyerek bileğimden yakaladı babam.

Ona üstten bir bakış attım. “İyisi mi sen artık doğacak çocuğunla ilgilen baba. Beni unut.”

Onları patlamak üzere olan bir bombayla baş başa bırakarak Ofraz’la birlikte evden ayrıldım. Evimin bulunduğu sokaktan uzaklaşana dek Ofraz’la hiç konuşmadım. Çünkü bana diyecek tek kelime bırakmamıştı. Her şeyi öğrenmişti ama bana hiçbirinden bahsetmemişti. Ve her şeyi öylece, hiç beklemediğim bir anda öğrenmeme sebep olmuştu.

Ne hissettiğimi bilmiyordum. Ne düşündüğümü bilmiyordum. Nefes aldığımı hissediyordum fakat sanki aldığım hiçbir nefes ciğerlerime ulaşmıyordu. Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki sanki göğüs kafesimin içinde değil de dilimin altında gibiydi. Kalbimi kusmak istiyordum.

Aksel’in beni, en yakın arkadaşım İraz’la aldattığını sanırken hem İraz’la hem İyem’le aldattığını öğrenmiştim.

İki yıldan daha uzun süredir yakın arkadaşım olarak gördüğüm

insanların, Atahan ve Fatih'in benimle arkadaşlık etmeye başlama sebeplerinin kendi çıkarları olduğunu öğrenmiştim.

Duruşuna, konuşmasına, işine olan saygısına hayran olduğum annemin, sırf para uğruna birçok gencin hayallerini elinden aldığını öğrenmiştim.

Babamın annemi genç bir kadınla aldattığını sanırken hem kızından bile daha küçük bir kadınla aldattığını hem de bu kadının hamile olduğunu öğrenmiştim.

Ve tüm bunlar yalnızca bir saat içinde olmuştu.

Aylardır kafamı kurcalayan bu şüphelerin aslını, yıllardır görmekten kaçındığım gerçekleri öğrenmem yalnızca bir saatimi almıştı.

Sebebi Oflaz'dı. O anda öleceğimi zannetmeme sebep olan kişi Oflaz'dı.

"Senin yüzünden!" diye bağırdım aniden. Olan biteni hızlıca aklımdan geçirmiş ve kalbimin atış hızına dayanamayınca patlayıvermiştim. "Eğer sen gelmeseydin tüm bunlar açığa çıkmayacaktı. Ben mutluydum! Evet, sahteydi her şey ama ben mutluydum. Neden yaptın bunu? Neden geldin ve hayatımı mahvettin?"

"Neyin var?" derken ellerini yüzüme doğru uzattı, ellerine vurdum sertçe.

"Dokunma bana!"

"İyi değilsin," dedi endişeyle. Ellerini kaldırmış, bir adım uzağımda duruyordu. "Dokunmuyorum, yaklaşıyorum, tamam."

"Bitti her şey," dedim kendimi tükenmiş hissederken. "Sevgilimi kaybettim. Arkadaşlarımı kaybettim. Annemi kaybettim. Babamı... Oflaz, ben babamı da kaybettim."

"Kaybetmedin," dedi sakın bir sesle. "Değişen hiçbir şey olmadı."

"Oldu!" diye bağırdım. "Sen geldin ve ben değiştim! Sen geldin ve onlar değişti!"

Omuzları hayal kırıklığıyla düşerken ellerini de indirdi, "Onlar zaten böyle insanlardı, Işıl," dedi benimle aynı konuşmayı yapmak isteyerek. "Sevgilin seni aldatıyordu. Arkadaşların seni kullanıyordu. Annen meslek hayatına yolsuzluğu karıştırmıştı. Baban anneni sevmeyi çoktan bırakmıştı. Onlar zaten böyle insanlardı, onlar bunları zaten yapıyordu. Sadece sen görmüyordun. Onlar değişmedi ama evet, sen değiştin. Kendime dönüştürdüm seni ve sen görmeye başladın. İnkâr ettiğin bütün gerçeklerin farkına varmaya başladın."

“Neden yaptın bunu?” diye ağlayarak sordum. “Neden beni kendine dönüştürdün?”

“Ağlama,” dedi, sesi titremişti. “Lütfen, ağlama.”

“Neden şimdi?” diye asıl merak ettiğim soruyu sordum. “Neden geçtiğimiz bir buçuk ay içinde değil de şimdi yaptın bunu? Neden bütün sır perdelerini sadece bir saat içinde yaktın?”

“Ağlama, ne olursun...”

Kalbimi kusmak üzereydim. Artık nefes alamıyordum.

Kalbimin patlamak için saniyeleri sayması mı daha kötü hissettirmişti, yoksa ölmeme ramak kaldığını düşünecek kadar uzun bir müddet nefes alamadığımı düşünmem mi? Anımsayamıyorum, zaten önemli olan da bu değil.

Ellerimden biri Ofaz’a doğru uzanırken diğeri boğazımı tuttu. Ofaz, düşmemek için ondan destek almak istediğimi anlayınca bana sarıldı. Ellerim buz kesmişti, vücudum ise yanıyordu. Öleceğimden emindim. Öyle bir korkuydu ki bu, kalbimin o denli hızlı atmasının beni öldüreceğini zannederek kalbimin durmasını diliyordum. Ofaz, devamlı olarak bir şey söylüyor, soruyordu ancak ben artık onu duyamıyordum. Kulaklarımda bir uğultu vardı. Ona çok kızgındım, kendime çok kızgındım. Ancak yine de gördüğüm son yüzün onun yüzünün olacağını fark etmek, ölümü kabullenmeme sebep oldu.

Düşmeye karar verdiğinde yaz bana, kalkacağın sırada elinden tutmak için orada olacağım, demişti aylar öncesinde.

Kararımı verdim, ona yazdım.

Bir an olsun tereddüt etmedi, bana geldi.

Ve her şeyi mahvetti, düştüm.

Ama sözünü tuttu, kalkacağım sırada elimden tutmak için yanımdaydı.

32. GÜN

Kim olduğumu sorgulamaya başladığımda on dokuz yaşımıdaydım.

O yaşı dek hiçbir zaman kendime dönüp aslında kim olduğumu sormamıştım, bu aklıma dahi gelmemişti. Fakat o yaşında, üniversitenin ilk yılında derslerimden birine giren bir profesörün sözleri sebebiyle sorma gereksinimi duymuştum. Okuduğum bölümde öğrendiklerim beni önce kendimin, daha sonra ötekilerin aslında kim olduğunu sorgulamaya itmişti. Bu demek değil ki kendini sorgulayan insan yalnızca psikoloji ve benzeri alanlarla ilgilenen insandır. Aslında bütün insanlar o ya da bu şekilde, ömrü boyunca bir kez de olsa dönüp kendine, "Kimim ben?" diye sorar. Ancak cevap bulamaz. Kimse kendisine sorduğu bu sorunun gerçek cevabını bulamaz. Çünkü aslında kim olduğunu belirleyen şeylerin sahip olduğu etiketler olduğunu düşünür.

Kendime kim olduğumu ilk kez sorduktan ve bu soruya cevap aramaya başladıktan sonra her şey değişmeye başladı. Önce kendime yabancılaştım, sonra sorgulamaya başladığım ötekilere yabancılaştım; yalnız kaldım. Nihayetinde kendi ötekimi buldum. Onu bulduğumda merak ettiğim ilk şey, onun bir şifacı mı yoksa yaralı mı olduğuydu. Onu o kadar merak edip bir süre sonra onun her hâlini sevmeye o

kadar hazır bir hâle gelmiştim ki aslında ikimizin de yaralı olduğunu fark edememiştim.

Şifacı değil, yaralı olduğumu öğrendiğim gün, gerçeklerle yüzleştiğim gündü.

Oflaz'ın kollarına yığıldığım anı hatırlayarak göz kapaklarımı araladığımda sözünü tuttuğunu gördüm. Düşmüştüm ve söz verdiği gibi yanımdaydı, ellerimi tutuyordu.

“Canımın içi.”

“Oflaz...”

“Nasıl hissediyorsun kendini?” diye sorduğunda henüz rahatlamamış gibi gözüküyordu. Telaşı benim de kaygılanmama sebep olurken gözlerim etrafımızda gezindi.

Bakışlarımı koluma bağlanmış olan serumdan çekip tekrar ona çevirdiğimde, “Gitmemişsin,” dedim, sorusuna yanıt vermek yerine.

Omuz silkti hafifçe. “İstemediğini söyleyen dahi gitmeyeceğimi söylemişim.”

“Ama gitmelisin.”

Bir an gözlerinde acıyı gördüm, gitmek istemiyordu ama gitmeliydi. O an onun, bana iyi gelmediğini düşünüyordum. Çünkü onunla tanıştıktan sonra hayatımın mahvolduğuna inanıyordum. Bu yüzden ona gitmesi gerektiğini söyledim ve çok kısa da olsa gözlerinde acıyı gördüm. Onunla mesajlaşarak iletişim kurduğumuz dönemde fotoğraflarına bakıp gözlerinin hüznüyle baktığını söylerdim kendi kendime. Daha sonra İstanbul'a gelmişti ve gözlerinde o hüznü hiç görmemiştim. Ancak o an, o kısacık sürede, hüznünden çok daha fazlasını gördüm.

“Doktor, serum bitince çıkabileceğimizi söyledi.”

“Oflaz...” dedim, konuyu kapatmasına izin vermeyeceğimi anlaması için.

“Ayrıca seni psikiyatriye yönlendirdi.”

“Ne?” diye şaşkınlıkla sordum. “Neden?”

“Çünkü panik atak geçirdiğini düşünüyormuş. Bana sordu herhangi bir psikolojik rahatsızlığının olup olmadığını, ben de yok dedim. O da seni iyi bir psikiyatriste götürmemi, anksiyete ya da panik bozukluğunun olabileceğini söyledi.”

“Anksiyete ya da panik bozukluğu mu?” diye sorduğumda daha

çok şaşırmıştım. İki rahatsızlık üstüne de bilgim vardı, ikisi arasındaki benzerlikler ve farklılıkları da biliyordum ancak hiçbir zaman onların birinden muzdarip olduğumu düşünmemiştim.

Çünkü daha önce de dediğim gibi, insan kendindeki kusurları göremez.

İnsan, kendinde bir sorun olduğunu kabul edemez.

“Yok yahu,” dedim ben de her insan gibi. “Olsa bilirdim.”

“Nasıl bilirdin?” diye sordu tek kaşını havaya kaldırarak.

“Sonuçta ben psikoloji öğrencisiyim, hem de ikinci sınıf!”

Dişlerini göstererek gülümsedi. “O psikiyatriste gidilecek.”

Omuzlarımı kaldırıp tekrar indirdim. Oflaz, dilini beni onaylamadığını belli edercesine şaklatırken bakışlarım seruma kaydı, neredeyse bitmek üzereydi. Onunla serum bitene kadar psikiyatriste gitme tartışması yapmak yerine olan biten hakkında konuşmak istedim.

“Evet,” dedim sesimi olabildiğince mesafeli bir tonda tutmaya çalışırken. “Seni dinliyorum.”

“Nasıl yani?”

“Bugün olanlar hakkında bir açıklama yaparsın diye düşünüyorum.”

Gülümsedi. Olan biteni hatırlamak mı onu gülümsetmişti yoksa benim açıklama bekleyen hâlim mi, bilemiyorum. Ben ona beklenti dolu gözlerle ve fazlasıyla sabırsız bir şekilde bakarken o dudaklarını araladı ve “Açıklayacağım, evet,” dedi yalnızca.

“Hadi.”

“Ama şimdi değil.”

“Oflaz,” derken yattığım yerde doğruldum. “Bana bir açıklama yapmak zorundasın. Hem de hemen!”

“Daha yarım saat önce panik atak geçirdin Işıl. Kaçmıyorum bir yere. Buradayım. Ki biraz önce açıklama yapmayı zaten düşündüğümü söyledim. İyileş, bilmen gereken her şeyi öğreneceksin.”

Başımı iki yana salladım. “Her şeyi şimdi bilmek istiyorum, bilmemem gerekenleri bile.”

“Sabırsızsın.”

“Evet, öyleyim!” diye bağırdım öfkeyle. “İki ay önce buraya gelip intikam yemini ettin. Ama daha sonra bu konu hiç açılmadı. Ve sen bugün, bana hiçbir şey söylemeden bütün gerçekleri gün yüzüne

çıkardın. Neden bana bir şey söylemedin? Neden hepsini aynı günde, aynı saatte ortaya çıkardın? Benim şu anda bu hâlde olma sebebim onlar mı sanıyorsun? Sensin! Eğer böyle yapmasaydın ben şu anda bu hastane yatağında yatmıyor olurum!"

"Yanılıyorsun. Eğer böyle yapmasaydım çok daha kötü bir hâlde olurdun. Ama peki, madem bu kadar çok istiyorsun hemen bilmek... Öyleyse buradan çıkıp eve geçtiğimizde anlatacağım, söz."

Kaşlarım çatık, dudaklarım öfkeden titrerken kabul edip gözlerimi seruma çevirdim.

Bitmişti.

Oflaz, cebindeki anahtarı çıkarıp Fatih'in evinin kapısını açınca birlikte içeri girdik. Yıllardır o evde yaşıyormuş gibi rahat bir tavırla kapıyı kapattı, elimden tutarak beni üst kata götürdü. Eve ilk girdiğinde ev sahibi tarafından hiç hoş karşılanmamıştı Oflaz, ancak zamanla evin anahtarını cebinde taşıyacak kadar evden biri olarak görülmeye başlamıştı. Fatih'in Oflaz'a bu kadar yakın hissettiğini kendisinden duyana dek bu gibi detaylara rağmen bunu fark edememiştim.

Ben odasına gireceğimizi zannederken daha önce hiç girmediğim bir odaya girdik. Bu odanın Oflaz'dan önce ne için kullanıldığını bilmiyorum ancak Oflaz'dan sonra ne için kullanıldığını o gün öğrendim.

"Bunlar da ne?" diye sorarken gözlerim hayranlıkla odadaki tabloları dokunuyordu. O kadar çok tablo vardı ve hepsi o kadar güzeldi ki hangisine bakacağımı şaşıırıyordum.

"Beğendin mi?" diye sorduğunda onun da bakışları yaptığı resimlerin üzerindeydi.

"Bayıldım!" dedikten sonra, "Ama bazılarının üzeri kapatılmış... Neden?" diye sordum.

Bazı tuvallerin üzerinde koyu kırmızı örtü vardı. Ah, şu kırmızı... Oflaz'a dair bildiğim nadir şeylerden biri, en sevdiği rengin ne olduğuydu. Odadaki resimlerin geneline de bu renk hâkimdi.

"Onlar tamamlananlar," diyerek beni şaşırttı.

Kaşlarımdan biri yukarı doğru kalkarken ona dönerek, "Tamamlananlar mı?" diye sordum. "Genelde yarım kalanların üstü kapatılmaz mı?"

Başını salladı hafifçe. "Evet, genelde yarım kalanlar korunur, bir gün mutlaka tamamlanacağı düşünülerek. Ama ben öyle düşünmüyorum. Evet, yarım kalan her hikâye tamamlanmaya muhtaçtır ancak

tamamlanacak diye bir kaide de yoktur. Bu yüzden ben yarım kalanları değil, tamamlanmış olan hikâyelerimi koruma altına alıyorum.”

“Bakabilir miyim peki, tamamlanmış olan hikâyelerine?”

“Elbette,” deyince odanın kapısında dikilmeye bir son vererek içeri girdik.

“Bu arada, bütün bunları ne zaman yaptın?”

“Muğla’dan döndükten sonra.”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Bir ayda bu kadar tablo çıkardın, öyle mi?”

“Evet.”

“Ama nasıl?” diye şaşkınlıkla soludum, ellerim tuvallerden birinin üzerinde gezinirken.

Omuz silkti. “Zamanım çoktu.”

“Ya da uyumadığın gecelerde yaptın bütün bu resimleri.”

Kaşlarını çatıp, “Uyumadığımı nereden biliyorsun?” diye sordu.

Bu kez omuz silken ben oldum. Ardından sorusuna yanıt vermek yerine, “Peki, ama neden bana daha önce göstermedin bunları?” diye sordum.

“Zamanı gelmemişti,” dedikten sonra benden önce davranarak tuvallerden birinin üstündeki örtüyü tutup çekti.

Ne diyeceğimi bilemeyerek tuvali süsleyen insan figürlerine baktım. Birbirlerine sarılan bir çift vardı resimde. Gözlerimin şaşkınlıkla büyümesine sebep olan şey ise bu çifti tanıyor olmamdı. Resimdeki çift bizdik, birbirimize ilk kez sarıldığımız yerde, havalimanında taksilerin bulunduğu yerdeydik.

“Ama bu biziz,” dedim sesimi bulabildiğimde.

Konuşmak yerine başka bir tuvalin üstündeki örtüyü kaldırdı, daha sonra başkasının ve daha sonra bir başkasının... Üstünü örttüğü bütün tablolarla biz vardık. Korumak istediği bütün tamamlanmış hikâyelerinde ben vardım. Uyuyordu, gülüyordu, yıldızlara bakıyordu, denizde yüzüyordu, uçurumun kenarındaydı, karavandaydı, mutluydu, çok mutluydu ve hepsinde yanında yalnızca ben vardım.

“Ofaz, bunlar çok güzel,” dedim gördüklerim karşısında gözlerimin yaşlarla dolmasına engel olamayarak.

“Güzel olan sensin, canımın içi,” dedi bana doğru yaklaşırken.

Elleri yüzümü buldu, başparmakları gözlerimden akan yaşları silerken, “O kadar güzelsin ki her şeyinle; zihninle, ruhunla, bedeninle... İçinde bulunduğun hiçbir anın kötü olma şansı yok,” diye devam etti.

“Bizi korumak istemişsin,” dedim bir şeyleri yanlış anlamama engel olması için. Bana beni sevdiğini ancak duygusal bir şeye indirgemeyerek sevdiğini söylemişti. Ve bu da yetmemiş, bana özellikle benden bir şey beklemediğini, bana hiçbir anlam yüklediğini de söylemişti. O an gördüklerime anlam yüklemek üzereydim ve bu yüzden, bunun olmaması için Oflaz’dan yardım bekliyordum.

Ancak o bana yardım etmedi, “Başka neyi korumak isteyecektim ki?” diye sorarak umutlanmama sebep oldu.

“Doğru,” dedim aptalca gülümseyerek.

“Ne dersin, korumak istediğimiz başka bir hikâyeyi resmedelim mi?”

Dudaklarım daha geniş bir gülümsemeyle kıvrılırken, “Birlikte mi?” diye sordum.

“Evet, birlikte.”

Elleri yanaklarımdaki varlığını sürdürüyordu. Artık başparmakları gözyaşlarımı silmek için değil, elmacık kemiklerimi sevmek için bana dokunuyordu. Başımı salladım hafifçe ve gülümsemeye devam ederken, “Olur, çok isterim,” dedim. Ardından, “Ama baştan söyleyeyim, hiç yetenekli değilimdir resim konusunda,” diyerek onu uyardım.

“Olsun,” dedikten sonra çenemi tuttu. “Önemli olan fırçanı nasıl kullandığın değil, ne için kullandığındır.” Uzanıp dudaklarıma ufak bir buse bıraktı, ardından boyaların ve fırçaların bulunduğu masaya yöneldi.

Oflaz’ın yanında olmak, bana bir kere gülümsediğini görmek, bana bir kere güzel bir söz söylediğini duymak her şeyi unutmama sebep olacak kadar büyülüymüş beni. O gün çok şey olmuştu. Önce arkadaşlarım, sonra ailem beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Oflaz, bütün gerçekleri tek bir saatte öğrenmemi sağlayarak beni mahvetmişti. Nihayetinde yine bilincimi kaybederek hastaneye yatırılmışım. Ancak öylesine büyüleyiciydi ki o, bana her şeyi nasıl öğrendiğini ve benim de neden bir saat içinde öğrenmem gerektiğini açıklaması için gittiğimiz evde, olan biteni unutarak onunla resim yapmak istememe sebep olmuştu.

Diğer gerçekleri boş verin. Ben o gün, anneme deliler gibi âşık olduğunu zannettiğim babamın, bir başka kadından çocuğunun olacağı gerçeğini bile unutmuşum. Oflaz’ın üzerimdeki etkisi öyle başkaydı ki

bana sadece acılarımı değil, bütün kötü anılarımı unutturuyordu.

Odanın orta noktasına şövaleyi getirdi, daha sonra üstüne odadaki boş tuvallerden birini koydu. Öncesinde benden bir anı seçmemi istemeyi de ihmal etmemişti.

Gözlerimi diğer tablolarla hızlıca gezdirdim, onun henüz resmetmediği bir anıyı seçmeliydim. İkimiz de fırçalarımızı boyalara batırırken heyecan içinde olmalıydık. Ancak Oflaz, seçebileceğim bir anı bırakmamıştı. Neredeyse her anımızı resmetmiş, her anımızı korumak istemişti.

En sonunda birini seçtim, bu beni biraz utandırmış olsa da Oflaz'ın resmetmediği tek anı o olduğu için, "Buldum!" dedim. Bakışlarını elindeki paletten ayırarak bana çevirdi. "Karavandaki ilk gecemiz olabilir."

Kaşlarını kaldırıp indirdi, muzip bir gülümseme ile "O anıyı resmetmek yerine canlandırmak daha iyi olmaz mı?" diye sordu.

"Nasıl yani?" diye sordum fakat nasilını basbayağı anlamıştım.

"Karavanda değiliz. Sasha tekrar karavanını bize verir mi, bilemiyorum," dediğinde Sasha ile konuştuğumuzu ve bizi anlayışla karşıladığını hatırlatacaktım ki "Ama yatak var, hem de hemen yan odada," diye devam edince donup kaldım.

Dilim tutulmuştu çünkü heyecanlanmıştım ve ne diyeceğimi bilemiyordum. Onunla İstanbul'a döndükten sonra bir daha hiç o kadar yakınlaşmamıştık, yalnızca küçük buseler ya da kısa süreli öpüşmelerle birbirimizi hissedebilmiştik. Aradan neredeyse bir ay geçmişti, bu yüzden o an bir anda öyle bir teklifte bulunması beni çok heyecanlandırmıştı.

"Şey mi yapsak acaba?" diye gevelemeye başladım, onun beni utandırdığını anlayarak daha genişçe gülümsemesinden çok sonra. "Henüz yaşanmamış bir şeyi resmedelim? Yani şey, hayalini kurduğumuz ama henüz gerçekleştiremediğimiz bir şey?"

Gülerek başını iki yana salladı, paletteki kırmızı boyayı fırçasıyla karıştırırken, "Hm hm," dedi.

"Olmaz mı?"

"Olur. Ne istiyorsun bakalım?"

Hazırlıksız yakalanmıştım. Daha önce onunla yapmak istediğim şeyleri düşündüğüm çok olmuştu ama o an sadece teklifinden kaçmak için öyle söylediğim için aklımda belirgin bir şey yoktu. Bu yüzden bir an düşündüm, aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Lunaparka gitmek!"

Kahkaha attı, elindeki palet ve fırçayla bana yöneldi. "Demek lunaparka gitmek?" diye sorarken gülmeye devam ediyordu.

Lunaparka gitmek artık herkesin hayali olduğu için sıradanlaşmış olabilir ama yine de bu kadar gülmesi gerekmezdi. Aklıma gelen ilk şey bu olmuştu ve ben de çekinmeden söylemiştim. Ancak sonucunda koca bir kahkaha ile karşılaşmıştım. Her ne kadar Oflaz'ın kahkahalarına bayılıyor olsam da o an hülyalı bakışlarımı, gülerken yüzünün aldığı şekle dikmek yerine suratımı astım. "Nesi komik bunun?"

"Komik değil, tatlı," dediğinde karşımdaydı. Fırçasının ucu kırmızıya boyanmıştı, palet ve fırça tam aramızda duruyordu. "Olur, lunaparka gitmişiz gibi bir hikâye yaratabiliriz."

"İstemez," deyip bir adım geriledim. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve omuzlarımı kaldırıp indirdim. O nasıl bana çocuk gibi küsebiliyorsa pekâlâ benim de ona çocuk gibi küsme hakkımın olabileceğini düşünüyordum.

"Yoksa sen de bu anıyı resmetmek yerine canlandırmak mı istiyorsun?"

"Hiçbir şey istemiyorum ben."

"Ne yani? Biz şimdi birlikte bu tuvali boyamayacak mıyız?" diye sorunca başımı iki yana salladım. "Ama ben palete boya dökmüştüm," dediğinde oyunuma bir son verecek gibi oldum ama o benden önce davranıp, "Eh, o zaman seni boyayayım madem," deyip fırçanın ucunu burnuma vurdu.

"Oflaz!" diye çığlık attım.

"Kırmızı burunlu bir Işıl mı?" diye sorarken hayranlıkla bakıyordu bana. "Bayıldım!"

"Sen şimdi bittin!" diye ona meydan okudum.

Oflaz kahkahalarla gülerken ben öfkeli bir suratla elindeki paleti almaya çalışıyordum. Önce adil oynadı, paleti aşağıda tutarak bir defalığına da olsa elimin paletteki boyaya çarpmasına izin verdi. Ancak sonra paleti yukarıya kaldırdı ve boyunun uzunluğu sebebiyle olduğum yerde zıplamama neden oldu. Ben palete ulaşmak için zıplarken o gülmeye devam ediyordu. En sonunda paleti boş verdim ve elime bulaşan az miktardaki kırmızı boyayı yanağına sürdüm. Oflaz'ın suratının aldığı şekli görünce ise bu kez kahkahalarla gülen bendim.

"Asıl sen şimdi bittin!" dedikten sonra paleti benim de ulaşabileceğim kadar indirdi, parmak uçlarını kırmızı boyaya daldırdı. Eh, ben de boş durmadım ve kaşla göz arasında paletteki kırmızı boyadan elime aldım.

Devamında Oflaz paleti yere fırlattı, aynı anda birbirimizin suratına dokunduk. İkimiz de kahkahalarla başlattığımız bu boyama oyununu fazlasıyla ciddiye almış, hırsla devam ettiriyorduk. O ellerindeki bütün boyayı yüzüme bulaştırmaya çalışıyor, ben ellerimdeki bütün boyayı yüzüne bulaştırmaya çalışıyordum. Ancak yalnızca parmak uçlarımız boyandığından suratlarımızın bir kısmının rengini değiştirebilmiştik. O, benim burnumun ucunu, elmacık kemiklerimi ve alnımın küçük bir kısmını kırmızıya boyamışken ben, onun yanaklarını ve çenesini kırmızıya boyamıştım.

Birbirimizi yeterince kırmızıya boyadığımızdan emin olduğumuzda ise durduk, ellerimiz öylece bekledi bir süre. İkimizin de sustuğu, birbirine öylece baktığı saniyelerin sonunda Oflaz'ın gözlerinde duygu değişimi oldu. Artık bakışlarında hayranlık vardı, gözlerinin derinlerinde ise bitmek tükenmek bilmeyecek bir arzu. Ancak, sanki daha derinlerde başka bir şey daha vardı. Çok daha derinde, onda ilk kez gördüğüm bir şey... O şeyin ne olduğunu çözmek için düşündüğüm esnada öpmek için yanıp tutuştuğu dudaklarıma doğru eğildi.

O an öyle bir andı ki ona karşı koymam imkânsızdı ve aslında, bundan daha imkânsız olan şey ise ona karşı koymayı istemek olurdu. Dudaklarımız buluşur buluşmaz sertçe öpmeye başlayan bu kez bendim. Onu büyük bir açlıkla öperken dakikalar önceki teklifini geçiştirdiğim için kendime kızıyordum.

İkimizin de boyalı elleri üzerimizdekileri çıkarmak için aynı anda hareketlendi. Dudaklarımız bir anlığına birbirinden ayrıldı, gülümseyerek tekrar buluştu.

O gün çok şey oldu. Üzüldüm, hayal kırıklığına uğradım, öleceğimden emin olduğum bir an bile yaşadım. Ama sonunda yine onunlaydım. Bana her şeyi unutturduğu bir anda onu öpüyordum. Korumak istediği anılarımızın tam ortasındaiken birbirimizin yalnızca ruhunu değil bütün varlığını, tüm çıplaklığı ile yeniden görüyorduk.

33. GÜN

Bugün, size delirme öykümü anlatmaya başlamamın otuz üçüncü günü. Bilmiyorum, gerçekten dinliyor musunuz beni yoksa dinler gibi mi yapıyorsunuz? Açıkçası senin dinlediğini düşünüyorum. Bu yüzden senin için anlatmaya devam edeceğim. Ama senden bir ricam var, bana kızma. Farkındayım, son birkaç gündür aynı günde takılıp kaldık, evet. Belki de sen, sonrasını çok daha fazla merak ediyorsun ama dediğim gibi, o gün çok şey oldu ve benim sana o güne dair her şeyi anlatmam gerek.

Korumaya çalıştığımız anılarımızın ortasındaydık; kırmızıya boyanan yüzlerimiz gökyüzü olduğunu düşlediğimiz tavana dönüktü. Her yeni dokunuşta biraz daha yanan bedenlerimiz, toprak olduğunu düşlediğimiz tahta zeminin üzerindeydi.

Nefes alış verişlerimiz henüz düzene girmemişti, tablolar ve resim malzemeleri dışında başka hiçbir şeyin olmadığı odada artık yalnızca nefes seslerimiz yankılanıyordu. Üzerimizde hiçbir şey yoktu ve üşüyorduk; üzerimizde hiçbir şey yoktu ama yanıyorduk.

Birbirine zıt duygu ve düşüncelerin iç içe girdiği bir sürenin ardından Oflaz'ın hareketlendiğini duydum ama dönüp ona bakmadım.

Dakikalar öncesini biraz daha düşünmek ve o anda kalmışız gibi hissetmek istiyordum. Oflaz'ın arzusunun gözlerinden taşıp yüzüne, daha sonra bütün vücuduna nasıl yayıldığını biraz daha görmek istiyordum. Adımı nasıl da derinden gelen bir sesle fısıldadığını biraz daha duymak istiyordum. Uzun parmaklarının tenimde gezinirken bıraktığı o yakıcı hissi biraz daha hissetmek istiyordum. O anda kalmak, başka hiçbir anın içine sürüklenmemek istiyordum ama bunun mümkün olmadığını da bilincindeydim.

İkimizin de nefes alış verişleri düzene girdikten sonra, "Canımın içi," diye seslendi. Başımı sağ omzuma doğru çevirdim. "Seni bu haldeyken seyretmeyi çok seviyorum, biliyorsun ama eğer biraz daha böyle kalırsan istemeyeceğin iki sonuçla karşılaşabiliriz."

"Nedir onlar?" diye sordum, sırtım hâlâ zeminde, gözlerim ise ondayken.

"Birincisi, hasta olabilirsin çünkü hava soğuk ve biz uzun süredir bu zeminde öylece yatıyoruz. İkincisi ve çok daha önemlisi, gözlerim biraz daha seni bu şekilde seyretmeye devam ederse çok daha fazlasını yapmak zorunda kalacağız."

İlk söylediğini boş vererek ikincisi üzerinde durmak istedim. "Olur, bana uyar."

Başını iki yana salladı, elini yüzüme uzatarak yanağımın üstüne koydu. "Lütfen, canımın içi... Yapma böyle."

"İstemiyor musun beni?" diye sorarken kaşlarım çatılmıştı.

"Emin ol, hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim. Ama yine de yapamam. En azından şimdi yapamam."

"Neden?"

"Bir saat önce ne konuştuk seninle?"

Evet, bir saat önce konuşmuştuk. Biz öpüşmeye başladıktan ve üzerimizdekilerden kurtulduktan bir süre sonra Oflaz durmuş ve ileri gitmeyeceğini söylemişti. Ben de ona, sorun olmayacağını söylemiştim. Çünkü gerçekten o an onunla her şeye vardım ama o, bunun doğru olmayacağını söyleyerek beni reddetmişti. Çünkü ona göre o an duygusal bir boşluktaydım, üzgündüm ve yanımda kalan tek kişi Oflaz olduğu için kendimi ona adamak zorundaymışım gibi hissediyordum. Elbette gerçek bu değildi ama Oflaz böyle düşünmüştü.

"Peki, tamam," dedim tekrar aynı konuşmayı yapıp aynı şekilde geri çevrilmek istemediğimden.

"Küstün mü?"

Gülümstedim. "Hayır, tabii ki," dedikten sonra elimi kaldırıp yanağımdaki elinin üstüne koydum. "Sonuçta eğer bugün yaşananlar olmasaydı, ben şu an sadece duygularıyla hareket eden biri olmasaydım ve biz bu odada yine aynı şeyi yaşasaydık beni reddetmeyecektin, değil mi?"

"Evet, kesinlikle."

"O zaman başka bir gün, ben bu kadar duygusal değilken ve ikimiz de istiyorken beni reddetmezsin."

"Hayır, asla."

"Söz mü?"

"Söz."

Elini hafifçe kaldırıp avuç içini öptüm, ardından yattığım yerden kalkarak Oflaz'ın çıkardığı kıyafetlerimi giydim. Oflaz da bu sırada kalkıp kazağını giydi.

"Bu kez gerçekten resmi yapalım mı?" diye sorduğunda hevesle başımı salladım.

Oflaz'ın beni öperken çekip attığı tokamı yerden aldıktan sonra saçlarımı tepemde şöyle bir topladım ve yerdeki paleti de aldıktan sonra Oflaz'a katıldım.

Birlikte harika bir resim yaptık. Daha doğrusu Oflaz yaptı, ben sadece bazı yerlerini boyamasında ona yardım ettim. Benim isteğim üzerine dönme dolaba binmiştik, en tepedeydik ve öpüşüyorduk. Evet, hayalim buydu.

Kırmızı tonlarının hâkim olduğu resme bakmaya devam ederken, "Bence güzel oldu," dedim.

"Aksi mümkün değildi."

"Neden?" diye sordum gülerek. "İçinde ben varım diye mi?"

"Şımarık seni!" derken burnumdan bir makas almıştı.

Gülüştük, ardından gülümsemeye devam ederken biralarımızdan birer yudum aldık. Oflaz resmi tamamlamak üzereyken aşağı kata inerek Fatih'in içki zulasından ikimiz için ikişer bira almıştı. Resmi yapmaya devam ederken ancak birkaç yudum içmiş, tamamladıktan sonra ise tablonun karşısındaki duvara sırtlarımızı dayayarak oturduktan sonra kalanını içmeye devam etmiştik.

İkimiz de hafiften çakırkeyif olmaya doğru giderken zamanının geldiğini düşünerek dudaklarımı araladım, ben henüz sormamışken o,

“Merak ettiğin ne varsa sor, cevaplayacağım,” dedi.

“Peki,” dedim şaşırarak. Demek ki o da zamanının geldiğini düşünüyordu. Duraksadım, aslında zihnimde yığınla soru vardı ancak o bir anda öyle deyince soruların hepsi uçup gitmişti. Koca bir yudum daha aldım, elimin tersiyle ağzımı silip bira şişesini zemine bıraktıktan sonra ona döndüm. “Nasıl öğrendin?”

“Neyi nasıl öğrendim?”

“Aksel’le İyem’in ilişkisini. Annemi, babamı...” Duraksadım, dile getirmek bile güç geliyordu. Bir yudum daha aldım. “Yani evet, İstanbul’a geldin ve sana şüphelendiğim kişi ve olaylardan bahsettim. Ancak sonra hiç konuşmadık. Ne ben sana onlardan bahsettim ne de sen ilk gün almak istediğini söylediğin intikama dair kurduğun planlarından bahsettin... Unuttun zannettim çünkü biz o kadar eğleniyorduk, o kadar mutluyduk ki ben bile unuttum. Nasıl oldu inan bilmiyorum ama gerçek bu. İçimdeki bütün kötü duygulardan sıyrıldım, şüphelerimi unuttum seninleyken. Ama sonra bugün unutmadığını öğrendim.”

“Evet, unutmadım.”

“Öyleyse neden unutmuş gibi davrandın? Madem unutmamıştın, söyleseydin bana, birlikte kurardık planları...” Başımı eğdim. “En azından, bir kardeşim olacağını daha önce öğrenmiş olurum.”

“Özür dilerim. Evet, bunu söylemeliydim sana.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ha, bunu söylemeliydin ama diğerlerini söylemene gerek yoktu, öyle mi?”

Duraksadı, bir an düşünüp, “Evet, yoktu,” dedi.

“Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Yahu onlar benim hayatımdaki insanlar. Onlarla ilgili gerçekleri en çok benim bilmem gerekir!”

Birasından koca bir yudum aldı, şişeyi zemine bıraktıktan sonra o da bana döndü. Artık ikimiz de korumak istediğimiz hayali anımızın karşısındaki duvarda, karşılıklı bağdaş kurarak oturuyorduk.

“Bak,” dedi yumuşak bir sesle. “Ben buraya, beni çağırdığın için geldim. ‘Sana ihtiyacım var,’ dediğin için geldim ve sen bana şüphelerinden bahsettin, ben de gördüm. Bahsettiğin insanların nasıl sahte olduğunu anladım ama sonra, seni tanıdıkça aslında onların sahte olmadığını, senin onları sahte bir dünyada yaşattığını anladım.”

“Öyle bir şey olmadı,” diye karşı çıktım ona.

Başını iki yana salladı. “Oldu Işıl. Daha önce de konuştuk bunu. Ne

zamandan beri bilmiyorum ama çok uzun bir süredir bu böyle. Baban ve annen dâhil olmak üzere sevdiğin herkesi hayalindeki dünyaya hapsetmişsin."

"Neden böyle düşünüyorsun, anlamıyorum..."

"Çünkü canımın içi, senin annen ve baban, birbirlerine çok aşık bir çift olarak evlenip yıllar sonra şiddetli geçimsizlik yaşayarak mahkemelerde sürünen bir aile. Ama sen onları öyle bir dünyada yaşatmışsın ki bundan haberin bile yok."

"Şiddetli geçimsizlik mi?" diye şaşırarak sordum.

Başını salladı. "Zamanında birbirlerine olan sevgileri, saygıları bitmiş ama bugün hâlen evli olan bir çiftin, boşanmamasının tek sebebi çocuğudur, diye düşünüyorum. Bence onlar sana zarar verdiklerinin farkına vardılar ve boşanmaktan vazgeçtiler. Çünkü o kadar hatırlamıyorsun ki hiçbir şeyi, sana ağır bir travma yaşattıkları ihtimalinden başka bir şey gelmiyor aklıma bu durumunu açıklayacak."

"Belki de benim yanımda birbirlerini seviyor gibi davranmışlardır."

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Birbirlerini sevmedikleri o kadar belli ki... Evinize geldiğim ilk gün, o yemek masasında anladım ben bunu. Aynı şekilde arkadaşlarının, özellikle İyem ve Aksel'in seninle aslında seni kullanmaya yönelik ilişkide oldukları belli. Bakışlar, sözler ve enerji... Evet, enerji... Bir insanın enerjisi ne hissettiğini, düşündüğünü bariz bir şekilde ifade eder."

"Öyleyse ben malım, geri zekâlıyım. Aptalın tekiyim. Daha önce hiç görmediğin, ilk kez gördüğün insanların benim hakkımdaki düşüncelerini anlamanın ya da anne babamın birbirlerinden aslında nefret ettiklerini onları ilk gördüğünde hissetmenin, ama benim asla, yıllardır olup biteni göremememin tek açıklaması bu. Aptalım ben."

"Hayır, canımın içi," dedikten sonra elini kaldırıp başımı okşadı. "Aptal değilsin, korkaksın."

"Korkak mı?"

"Evet, korkaksın. Ama beni asıl şaşırtan şey ne, biliyor musun? Ben iki aydır öğrendiklerimi bir gün seninle paylaştığımda ne hâlde olacağını düşünerek endişeleniyordum. Korkak olduğun kadar zayıf olduğunu da düşündüğüm için. Daha doğrusu zayıf olduğun için kaçtığını zannettiğim için. Ancak öyle değilmiş. Korkak olduğun doğru ama zayıf olduğun yanlışmış."

"Kafam karıştı."

"Peki, şimdi her şeyi en başından anlatacağım. Ama lütfen sözümü

hiç kesmeden dinle beni, tamam mı?” dedikten ve benim başımı sallayarak onu onayladığımı gördükten sonra birasından birkaç yudum aldı, anlatmaya başladı.

“Önce Aksel ve Iraz’la başladım. Onlarla bir araya geldiğimiz her an gözlerim üzerlerindeydi. İkisinin birbirlerine karşı duygusal bir şey hissettikleri kaçamak bakışlarından anlaşılıyordu. Ben onlara dikkat ederken bir gün, İyem ve Aksel arasındaki enerjiyi gördüm. İkisinin arasında duygusal bir şey yoktu ama bedenleri birbirlerini arzuluyordu. İyem çoğu zaman Aksel’e yakın oturuyor, onunla bir şekilde dışarıdan bakıldığında arkadaşça sayılabilecek ancak öyle olmayan temaslarda bulunuyordu. Aksel ve Iraz arasında bir şey olduğundan emindim, kanıt bulmama gerek dahi yoktu. Ancak Aksel ve İyem arasında bir şey olduğundan emin olamıyordum. Evet, aslında her şey apaçık belliydi ama bu yine de aralarında bir şey olduğunu göstermeyebilirdi.

“Biz Muğla’dan döndükten sonra, senin dışarı çıkma yasağın olduğu sıralarda Aksel’den telefonunu kullanmak için ricada bulundum. Henüz kendime yeni telefon almadığımı ve sana ulaşmak için telefonunu istediğimi zannediyordu. Ancak elbette durum böyle değildi, kendime yeni telefon almıştım ve amacım onun telefonundaki bilgileri kopyalamaktı. Ne aradığımı bilmiyordum, belki İyem’le aralarında bir şeyler olduğuna dair mesajlaşmalar falan... Ama çok daha fazlasını buldum. Fotoğraflar, ses kayıtları, videolar... Ayrıca geldiğim ilk hafta bana kötü davranan Aksel, bir süre sonra nedense hem sana hem bana iyi davranmaya başlamıştı. Kızlarla ilişkilerini araştırırken bunu da merak ettim. Düşünüp durdum. İkisi de senin en yakın arkadaşlarındı. En yakın arkadaşlarınla seni aldatmasının tek bir sebebi olabilirdi, o da seni sevmiyor olması. Ve seni sevmemesine, seni yakın arkadaşın olan bir değil hem de iki kızla aldatmasına rağmen seninle ilişkisine devam etmesinin de tek bir sebebi olabilirdi, o da senden bir çıkarının olması. Parçaları birleştirirken sadece Aksel’in değil, diğerlerinin de çıkarları doğrultusunda seninle arkadaşlık ediyor olabileceklerini düşündüm.

“Daha sonra arkadaş grubunla oturduğumuz bir gün, içlerinden biri, okulunuzda rüşvet alan hocalardan bahsedince içime kurt düştü. Evet, arkadaşların annenin konumu sebebiyle seninle arkadaşlık ediyor olabilirdi, peki annen? O gerçekten arkadaşlarının zannettiği gibi miydi? Açıkçası bunun için annenin odasına bir dinleyici koymayı düşündüm. Ama yapmadım, önce banka hesaplarına bakmak istedim. Ve bu bile yeterli oldu. Bazı hesaplardan düzenli olarak ödeme alıyordu. Karşısına dikilip aslında yalnızca şüphelendiğim bu durumdan kanıtlarım varmış gibi bahsedince ise döküldü annen...”

“Babanı da Muğla’dan döndükten sonra araştırmaya başladım. Daha doğrusu takip etmeye... Evden çıktığında peşine düşüyordum,

ofisine gittiğinde dışarıda bekliyordum. Evden işe, işten toplantılara, toplantılardan eve gidiyordu. Bahsettiğin gibi genç bir kadınla buluşmuyordu çünkü gerek yoktu, kadın zaten iş yerindeydi. Aldattığı kadının aslında sekreteri olduğunu bilmediğimden günlerce uzaktan izledim babanı ve hatta bir ara senin yanlış görmüş olabileceğini bile düşündüm. Ancak bir akşam baban sekreterinin evine gitti, ben de böylelikle babanın anneni sekreteriyle aldattığını anlamış oldum. Kadının sekreteri olduğunu ise babanla dışarıdaki toplantılara katılmasından biliyordum. Daha sonra kadını da takip etmeye başladım. Ve kadının bir sabah işe gitmek yerine hastaneye gittiğini gördüm. Kadının aslında hamile olduğunu da o şekilde öğrenmiş oldum.

“Aklımdaki bütün soru işaretleri gitmiş, yerine çok daha büyük soru işaretleri gelmişti. Ben bütün bu gerçeklerle ne yapacaktım? Sana bunları nasıl söyleyecektim? Aslında bütün bunlar apaçık ortadaydı. Kimse gizli yapmıyordu bir şeyi ama sen görmemiştin, anlamamıştın çünkü bir şey olmuş sana ve sen ondan sonra hep kaçmışsın. Korkaksın evet, üzmekten çok korkuyorsun. Ama her insan gibi değil, normal bir korku değil bu. Üzmekten o kadar çok korkuyorsun ki bütün gerçeklere gözlerini kapatmışsın. Diğer bütün parçaları birleştirdim ama senin neden bu kadar çok korktuğunu bir türlü anlayamadım. Dahası, ben hep kaçtığın ve korktuğun için senin zayıf olduğunu düşündüm. Öğrendiğinde bunları kaldıramayacağını ve belki de delireceğini... Ama öğrenmen gerekiyordu, artık o sahte dünyadan o insanları çıkartman gerekiyordu. Bir şekilde söylemeliydim sana.

“Nihayetinde hepsini aynı gün söylemeye karar verdim. Çünkü eğer dediğin gibi yapsaydım, öğrendiğim herhangi bir şeyi gelip hemen sana söyleseydim, geçirdiğimiz bu iki ay zehir olurdu. Ben senin düşmeni hiç istemedim Işıl. Ama seni o kadar güçsüz biliyordum ki her gerçekte yıkılacağını zannettim. Düşeceğini ve bu iki ayın sonunda öğrendiğin son gerçekten sonra bir daha kalkamayacağını sandım. Bu yüzden hepsini aynı gün, tek seferde gösterip o sırada yanında olmaya karar verdim. Acı yavaş yavaş, düşük dozda verildiğinde insanı öldürebilir ama tek seferde, yüksek dozda verilmesi öldürmeyebilir diye düşündüm. O yüzden böyle yaptım.

“Ve yanıldığımı gördüm. Artık hakkında üç şeye aklım ermiyor. Birincisi, üzmekten neden bu kadar çok korktuğun; ikincisi, kafandaki bu sahte dünyayı ne zaman ve neden yarattığın... Ki belki de bu iki sorunun cevabı aynıdır, bilemiyorum. Üçüncüsü ise üzmekten bu kadar korkarken üzüldüğünde nasıl bu kadar güçlü kalabildiğin... Evet, öğrendikten sonra her insan gibi hayal kırıklığına uğradın, değersiz hissettin, üzüldün ve sonunda panik atak bile geçirdin, ama baksana. Olayın üzerinden kaç saat geçti ve sen tek damla gözyaşı dökmedin bile.”

“Ağlamak güçsüzlük müdür?” diye sorarak sözünü kesmiş oldum.

“Hayır, değildir,” diyerek kafamı daha çok karıştırdı. “Üzüldüğün bir durum karşısında ağlarsın, bu aslında olması gereken bir şeydir. Ama sen ağlamadın. Çünkü belki de ikimizin de zannettiği kadar üzülmeydin. Bu odaya girdikten sonra, olan biteni unuttun. Ama bu kez kaçtığın için değil, zannettiğimiz kadar önemsemediğin için unuttun.”

“Önemsemediğim mi?”

“Aslında seni bu odaya getirme, sana resimlerimi gösterme sebebim, mutluluğunu dışarıdan bir göz olarak görmeni istememdi. Bütün bu resimlerde son iki ayın var. Eğer dediğin gibi hepsini bugün tek seferde açıklamak yerine zamana yayarak açıklamış olsaydım belki de bunların hiçbirini yaşamamış olacaktı.”

Fark ettiniz mi, bilmiyorum. Oflaz, o gün fazlasıyla kafa karıştırıcı ve bir o kadar da tutarsızlık içeren bir açıklama yaptı. Zaten söylediği bir cümleyi, başka kelimelerle aynı anlama gelecek şekilde yeniden kurdu. Anlattığı bir şeye henüz kendimi verememişken ben, o başka bir şeyi anlatmaya başladı ya da savunduğu bir şeyi henüz anlayamamışken ben, o tam tersini savunmaya başladı. O kadar karıştırdı ki kafamı, ne açıklamasından bir şey anladım ne de hissettiklerimden.

“Üzüldün,” dedi. “Üzülmeydin,” dedi. “Değersiz hissettin,” dedi. “Önemsemiyorsun,” dedi. Nihayetinde ikimizin de kafasını allak bullak ettikten sonra, son yudumlarını da içerek olduğu yere yattı, az sonra sızdı. Onu seyrettim bir süre. Uyurken ne kadar güzel görüldüğünü düşündüm, aslında her an güzel görüldüğünü düşündüm. Ben de ikinci şişemi bitirdikten yanına kıvrıldım, güzel yüzünü seyrederek sızıp kaldım.

Gerçek şu ki ben, o gün gerçekten üzüldüm. Oflaz’ın sandığının aksine aldatıldığım, ihanete uğradığım ve değersizleştirildiğim için gerçekten üzüldüm ve öğrendiğim gerçekleri önemsedim. Oflaz’ın yanında olmak her şeyi bir süreliğine de olsa unutmama sebep olduğu için o odada onunla iyi vakit geçirebilmişim. Ama evet, Oflaz bir konuda haklı. Sandığımın aksine, öğrendiklerimin karşısında önce düşüp sonra kalkabilmemin sebebi Oflaz’ın varlığı değildi, henüz keşfedemediğim kendi gücümdü. Bunu çok sonra öğrendim. Aslında ne kadar güçlü olduğumu ve kimse sayesinde değil, kendi gücüm sayesinde her şeye rağmen ayakta kalabileceğimi çok sonra öğrendim. Tıpkı o gün Oflaz’ın neden o kadar tuhaf bir konuşma yaptığını öğrendiğim gibi...

Öğrenmek istediği bir şey var diye kimse, kimsenin telefonundaki bilgileri kopyalamak, banka hesabındaki bilgilere erişmek veyahut birilerini günlerce takip etmek gibi eylemlerde bulunamaz. Oflaz’ın

yaptığı her ne kadar kötü niyetli olmasa ve benim için olsa da özel hayatın gizliliğine aykırı, dolayısıyla yanlış bir şey ancak o, öyle düşünmüyordu. Yüce bir kişi olması sebebiyle her konuda hakkı olduğunu düşünmesi de onu tuhaflaştıran konulardan biriydi. Ama her zaman değil, sadece ekim ayında öyle düşünmüştü. O, ekim ayı boyunca hep tuhaftı. Ve aslında, henüz bahsetmediğim kasım ayı boyunca da...

Ve ben, ne yazık ki bu tuhaflıklarının sebebini çok sonra öğrendim.

34. GÜN

Teninizi yakan güneş değil de gerçekler olduğunda iyileşme süreciniz çok daha acılı geçiyor. Neyse ki benim merhemim güçlüydü. Öyle ki bazen en ufak bir sızı bile hissetmiyordum.

O günden sonraki birkaç gün çok zor geçti. Fatih'in evinde, Ofaz'ın odasında kalıyordum. Ne babamın ne annemin ne de Iraz'ın aramalarını cevaplıyordum. Ancak ilk iki günden sonra Işık'ın mesajlarına yanıt vermeye başladım. Ona iyi olduğumu, Fatih'in evinde kaldığımı ve uzunca bir süre annemi de babamı da görmek istemediğimi söyledim. O da bana ikisinin de çok üzüldüğünü, beni çok özlediklerini, annemin babamı evden kovduğunu ve ona boşanma davası açmaya hazırlandığını falan söyledi ama ben yine de onu reddettim. Biraz olsun onlardan uzakta kalıp düşünmek istediğimi, anlayışlı olmalarını beklediğimi söyledim ve neyse ki daha fazla gerilmedik. Işık'ın dediğine göre ikisi de isteğimi anlayışla karşılamış ve benim eve dönmemi bekleyeceklerini söylemişlerdi.

Birkaç günden sonra, Ofaz'ın çabaları sonucunda evden çıkarak okula gitmeye başladım. Ya Atahan ve Fatih'le takıldım ya da derse girip çıktım. Atahan'dan öğrendiğime göre Aksel'den ayrılan ve depresyonda olan Iraz'ın suratına hiç bakmadım. Aksel ve İyem okuldan atıldıkları

için neyse ki onları görmedim. Okula gitmek dışında vaktimin tamamını Oflaz'la geçiriyordum, pilatese bile artık birlikte gidiyorduk. Fatih'in annesinin rahatsızlandığı haberini alınamızla Fatih apar topar İzmir'e gidine ise baş başa kaldık.

Gündüzler iyiydi. Oflaz'laydım, büyüyle bana her şeyi unutturuyor ve bir şekilde eğlenmemi sağlıyordu.

Geceler çok iyi değildi. Bazı geceler uykularımdan ağlayarak ya da çığlık atarak uyanıyor, onu yanı başımda bulunca sakinleşebiliyordum.

İlk zamanlar tuhaf gelmedi. Benim saatlerce uyuduğum günlerde onun birkaç saat uyuması ya da bazı günler hiç uyumaması tuhaf gelmedi. O çok az uyumasına rağmen uyku yoksunluğu yaşamazken ben çok uyumama rağmen uyku ihtiyacı duyuyordum. Kendimi anlayabilmişim. Üzülmüştüm, insanlar hayal kırıklığına uğradığında üzülr ve üzüldüklerindeyse genellikle uyuyarak hissettiklerinden kaçmak isterlerdi. Anlamışım, ben de o insanlardandım. Ancak Oflaz'ı anlayamamışım, daha doğrusu Oflaz'ı anlamaya çalışmak bile gelmemişti aklıma. Benim acı içinde uyuduğum gecelerde onun uyanık olması o kadar olağan gelmişti ki sorgulamadım bile. Neden öyle oldu bilmiyorum ama sanırım, bana destek olmak istediğinden öyle yaptığını zannettim. Ancak bu durumun devam ettiği onuncu gecede, uykumdan ne ağlayarak ne de çığlık atarak uyandığım o gecede merak ettim.

"Oflaz," diye fısıldadım, göz kapaklarımı henüz açmamışken.

"Buradayım canımın içi, yanıdayım," dediği esnada saçlarımdaki dokunuşunu hissediyordum.

Göz kapaklarımı aralayarak güzel yüzüne baktım. Dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı, gözleri ışıltıyla bana bakıyordu. O kadar dinç duruyordu ki onun yanında kendimi bu kadar tükenmiş hissettiğim için kendime kızdım. Ve sonra kaşlarımı çattım. "Oflaz," dedim daha yüksek bir sesle. "Neden uyumuyorsun?"

"Uykum yok."

Kaşlarım biraz daha çatıldı, neredeyse ortalarındaki yarık bir çukura dönüşecekti. Dirseklerimden güç alarak yatakta doğrulduğum sırada şüpheli bakışlarım üzerindeydi. "Ne demek uykum yok?"

Omuz silkti. "Yok işte," dedikten hemen sonra, "Sen neden uyandın?" diye sorarak okları bana çevirmiş oldu. Kaçıyordu.

"Bilmem," dedikten sonra yastığımı hafif dik konuma getirdim, sırtımı yasarken bedenimi de ona doğru çevirmiştim. "Uyandım işte."

“Uyumayacak mısın tekrar?” diye sordu, onu taklit etmemin üzerinde durmayarak.

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Bu gece sana eşlik edeceğim.” Dudakları hınzır bir gülümseme ile kıvrıldı. “Söyle bakalım, bu gece ne yapıyordun?”

Önceki bütün gecelerde birlikte yatağa girmiştik ama o saçlarımı okşayarak beni uyuttuktan sonra kendine başka meşguliyetler bulmuştu. Uyku aralarımnda şahit olduğum kadarıyla ben uyurken kitap okuyor, resim çiziyor, müzik dinliyor, bir şeyler seyrediyor, yapboz birleştiriyor ve bazense egzersiz yapıyordu. O gece ise yanımdaydı, öylece uzanıyordu. Daha doğrusu ben öyle olduğunu zannettim.

“Hiç. Seni izliyorum,” diyerek asıl o, öyle zannetmeme sebep oldu.

“Hm hm.” Benim de dudaklarım hınzır bir gülümseme ile kıvrıldı, sırtım yaslandığı yastıktan ayrıldı.

Ona doğru yaklaştığım sırada, “İki uyku arasında öpüşmek mi? Bayılırım!” diyerek kıkırdamama sebep oldu.

Başımı salladım ağır bir şekilde, ardından bacağımı üzerinden geçirip diğer yanına atarken kasıklarının üzerine oturdum. Daha sonra hafifçe ona doğru eğildim, bu sırada ellerim iki yanında tuttuğu ellerine gitti. Ancak sağ elim sol elini tutmuşken sol elim sağ elini tutmak yerine başka bir şeye dokundu. Kaşlarımı çatarak hızla geri çekildim, bacağının altında saklamaya çalıştığı ama yarısı dışarıda kalan defteri gördüm.

“Bu ne?” diye sorarken defteri tutan elimi kendime doğru çekecektim ki benden hızlı davranarak defteri kaptı.

“Hiç!” derken defteri yastığının altına koymuştu.

“Ofaz,” dedim uyarıcı bir ses tonuyla. “Neydi o?”

“Önemli bir şey değil.”

“Önemli bir şey değilse neden sakladın?”

“Öpüşmeyip bunu mu konuşacağız gerçekten?”

Ellerim yastığının altındaki defterine uzanınca elim yastığın altına girmesin diye var gücüyle başını yastığa bastırdı. “Evet!” diye bağırdım. “İşte şimdi tam olarak bunu konuşacağız!” diye devam ettikten sonra hızlıca ondan uzaklaşıp tekrar yatağın bana ait olan kısmına geçtim.

“İşıl, yapma böyle.”

“Ne saklıyorsun benden?”

“Işıl...”

“Ne saklıyorsun Oflaz?”

“Günlük.”

“Ne?”

“Sakladığımı şey, günlük defterim.”

Dudaklarım gerildi, yüzümün sıcaklamaya başladığını hissettim. “Şey,” dedim utandığımı belli ederek. “Kusura bakma.”

“Sorun değil,” derken rahatlamış gözüküyordu. Defteri yine de görmek için direteceğimi veyahut okumak isteyeceğimi zannetmiş olmalıydı.

“Neden günlük tutuyorsun?” diyerek o an sorulabilecek en saçma soruyu sormuş oldum.

“Unutmamak için,” diyerek sorduğum soruya verilebilecek en mantıklı cevabı vermiş oldu.

“Ben hiç günlük tutmadım.”

“Neden?”

Kendimi oldukça sakinleşmiş hissederken sırtımı tekrar hâlen dik duran yastığa, dolayısıyla yatağın başlığına yasladım. Oflaz’ın sorusu ile zihnim derin düşüncelere dalarken gözlerim tam karşımdaki kırmızı duvardaydı. Bahsettiğim bu on gün içindeki herhangi bir günde, Oflaz’ın eve aniden boya kutusu ve fırçalarıyla gelmesiyle o günümüzün bir bölümünü o odayı kırmızıya boyayarak geçirmiştik. Oldukça eğlendiğimiz ve yalnızca duvarları değil, yine birbirimizi boyamaya çalıştığımız için odadaki eşyalara da boya bulaştırdığımız günün akşamında ise salondaki kanepelerde uyumuştuk. Oflaz’ın rahatsız kanepede uyurken söylenmelerini hatırlayınca gülümsedim, o anda Oflaz sorusuna yönelik bir şey hatırladığımı zannederek neden güldüğümü sordu.

“Hiç, öylesine...” dedikten hemen sonra ilk sorusuna yanıt verdim. “Bilmiyorum ama ilkokuldayken hatıra defterim vardı, onu hatırlıyorum.”

“Hatıra defteri?”

Şaşkınlıkla ona döndüm. “Bilmiyor musun? Hani şu, ‘Bana kalbin kadar temiz olan bu sayfayı ayırdığın için...’ cümlesiyle başlayan, o meşhur kalp kırıcı defteri bilmiyor musun gerçekten?”

“Kalp kırıcı mı?” dedi anlamaya çalışarak.

Başımı salladım. "En azından benim kalbimi kırmıştı."

"Nasıl?" diye sorduğunda tamamen ona dönerek bağdaş kurdum. O da benim gibi yapınca artık ikimiz de kırmızı duvara bakmak yerine birbirimize bakıyorduk.

"İlkokul üçüncü ya da dördüncü sınıftaydım, tam anımsamıyorum... Kızların ellerinde küçük defterler gördüm. Kilitli, böyle anahtarları da var küçücük... Nasıl tatlı. Birine ne olduğunu sordum, akşamında babamdan istedim. İki gün sonra mor kapaklı kilitli defterimle okuldayım. İsmi dahi bilmediğim sınıf arkadaşlarım vardı, çok kalabalıktık çünkü. Onlara bile verdim defterimi, benim için yazar mısınız diyerek... Sağ olsunlar kırmadılar beni ve yazdılar. Keşke yazmasaydılar."

"Kötülemişler mi seni?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı iki yana salladım. "İlk kişiden sonra hemen açıp baktım ne yazdığına. Ne güzel şeyler yazmış, bir görsen... Çok mutlu oldum. Daha sonra defterim diğer kızların defteri gibi sıralarda dolaşmaya başladı. Diğerleri de güzel şeyler yazacak sanıyorum ben. O kadar kalabalığız ve bazılarımız o kadar yavaş yazıyor ki bütün kızların ve birkaç erkeğin defterime yazması son derse kadar sürdü. Eve gidince okudum defteri." Duraksadım, aklıma gelen düşünceyle kaşlarım yukarıya doğru kalktı. "Ben galiba o gün ilk kez insanların ne kadar sahte olabileceğini gördüm."

"Nasıl?"

"Beni tanıyan ve tanımayan herkes iyi şeyler yazmıştı defterime. Üstelik neredeyse hepsinin cümleleri aynıydı. Bana kalbin kadar temiz bu sayfayı ayırdığın için teşekkür ederim, sen çok iyi bir kızsın, saçların da çok güzel, beni hiç unutma..."

"Ne?" diye sorarken gülüyordu Ofaz.

Onun gülmesiyle beni çocukken yaralayan o anıya ben de güldüm. "Biri de şey yazmıştı. Seven sevdiğine sevdiğini söylesin. Ama nasıl biliyor musun? Kocaman bir S harfi yapmış, bu harfi dört kelimenin de baş harfi olarak kullanmış..."

"Seven sevdiğine sevdiğini söylesin mi?" diye sorarken kahkaha atıyordu. "Dokuz yaşında olduğunuzdan emin misin?"

Başımı salladım gülererek. "Bu tarz çok vardı ama bir bu kalmış aklımda."

"Duruyor mu defterin?"

Dilimi şaklatıp, "Attım," dedim.

"Tüh!" dedi gerçekten üzölmüş gibi. "Ben de yazmak isterdim."

Hafifçe gülömsedim, ellerim dizlerinin üzerindeyken, "Hm hm," dedim. "Ne yazardın mesela?"

"Bana kalbin kadar—"

"Oflaz!" Kahkahalarla gülmeye başladığında ben de ona eşlik ettim. Az sonra, "Ee," dedim gülümsemeye devam ederken. "Günlük defterinde neler yazıyor?"

"Nasıl, neler yazıyor?"

Omuz silkip, "Ne bileyim," dedim düşünceli bir sesle. "Ne yazıyorsun? Uyandım, yemek yedim, dışarı çıktım, gezdim tozdum geldim falan mı?"

"Aynen," dedi sırtarak. "Gezdim tozdum geldim."

"Yaptığın eylemleri mı yazıyorsun yoksa eylemleri nasıl yaptığını mı?" diye sorduğumda, son söylediğini ciddiye aldığımı anlayarak dudaklarını büktü. Küçük bir çocuğu sevecekmiş gibi ellerini yanaklarıma uzattı, canımı acıtmayacak şekilde yanaklarımı sıktı.

"Hayır, canımın içi," dedi elleri yanaklarımı serbest bıraktıktan ve dizlerindeki ellerime kavuştuktan sonra. "Nasıl hissettiğimi yazıyorum."

"Hım," dedim düşünceli bir şekilde. "Yani defterinde kişi ve olaylar yok. Yalnızca senin nasıl hissettiğin var."

Başını salladı, ardından henüz anlayarak, "Kişi derken kendini mi kast ettin?" diye sordu.

"Evet," dedim kısık sesle.

"O deftere hissettiklerimi yazıyorum Işıl," dedi bir kez daha. "Dolayısıyla en çok seni."

Kaşlarıım şaşkınlıkla yukarıya kalktı. "Beni?" diye teyit etmek için sordum. Başını salladığında yutkundum ve cevabından deli gibi korktuğum soruyu nihayet sorabildim. "Öyleyse bana karşı duygusal bir şeyler hissediyorsun mu demek oluyor bu?"

Ve o bana bir aptala bakıyormuş gibi baktı. Gerçekten öyle oldu. İlk kez Ofraz'ın bana öyle baktığını gördüm. Aşağılayıcı bir bakış değildi bu, daha çok şaşkınlık ve hayal kırıklığı içeren bir bakıştı. Benim soruyu sorduğum için utanıp konuyu değıştirmemi beklediğinden uzun süren bir bakıştı aynı zamanda.

Cevabını gerekirse sonsuza kadar bekleyeceğimi anladığında, "Duygusal bir şeyler hissetmiyor olsaydım, şu an bile elini tutuyor olur muydum?" diye sordu.

“Şu an bile derken?”

“İki aydan daha uzun bir süredir buradayım. Ve gerçeklerin ortaya çıktığı günün üstünden de on gün geçti. Eğer hissetmiyor olsaydım çekip gidebilirdim, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Bence gitmezdin.”

“Hm hm.”

Ne giderdim dedi ne de gitmezdim dedi. O çok sevdiğim mırıltısını duymama izin verip sustu. Ben de bu konuda üzerine gitmek yerine başka konuda üzerine gitmeyi tercih ettim.

“Demek bana karşı duygusal bir şeyler hissediyorsun,” dedim gülümseyerek.

“Duygusal hafif kalır,” dedi hiç düşünmeden, ellerinden biri çenemdeydi. “Daha fazlası,” derken başparmağı dudağımın üzerinde geziniyordu. “Ve bu kolay yakalanır bir şey değil.”

O an o kadarı benim için yeterli oldu. Ve o beni öpmeye başlamadan önce ben onu öpmeye başlayarak susturdum.

O gece, önceki dokuz günde olduğu gibi yine Oflaz’ın belirlediği noktaya kadar gidebildik. Ona her seferinde gerçekten de istediğimi, hazır olduğumu, daha sonra pişmanlık duymayacağımdan emin olduğumu söylesem de duygusal boşluğumdan henüz çıkmadığımı öne sürerek beni reddediyordu. Onun beni, benim onu arzuladığımdan çok daha fazla arzuladığını bildiğimden bu reddedilme durumunu sorun etmiyordum. Çünkü günün birinde, duygusal bir boşlukta olmadığımı anladığında beni reddetmeyeceğini ve hatta kendisinin teklif edeceğini biliyordum. Ancak kırk yıl düşünsem yine de o şekilde edeceğini tahmin edemezdim.

35. GÜN

Derler ki en iyi şifacı yaralı şifacıdır. Ve bütün şifacılar günün birinde yaralanmaya mahkûmdur.

O güne dek Oflaz'ın benim için gönderilmiş bir şifacı olduğunu zannedyordum. Her şeyin aniden tekrar değiştiği o gün anlamalıydım ki Oflaz Kantemiz, yalnızca benim için gönderilmiş bir şifacı değildi, bütün yaralı ruhlar için gönderilmiş yaralı bir şifacıydı. Anlayamadım, zaten bu yüzden geç kaldım.

O günün sabahında gözlerimi açmama sebep olan şey, odanın içini dolduran yüksek müzik ve soğuk havaydı.

"Şimdi ölmek istemem,

Bir kalbi sarmadan

Aşkı tatmadan daha

Onla sarhoş olmadan

Hiç sevişmeden daha..."⁵⁾ diye Teoman'a eşlik ederken Oflaz, balkonun kapılarını açarak temiz havanın odaya girmesine, henüz

5) Teoman - Çoban Yıldızı

Kasım ayının ilk haftasını ardımızda bıraktığımız için de odanın soğumasına neden olmuştu.

Uyandığımı fark ettiğinde kazağı elindeydi, pantolonunu çoktan giymişti. Ellerimin, çenemin altına kadar çektiği yorganı sıkıca tuttuğunu görünce sııttı. "Günaydın canımın içi!" Ve ben daha ne olduğunu anlayamadan elindekini bırakıp yorganın diğer ucunu tuttu.

"Hayır, sakın!" derken yorganın bir ucunu ben öteki ucunu ise o tutuyordu, yorganı çekiştiriyorduk. Gece onun gibi ben de yine yarı çıplak uyumuştum, bu yüzden balkon kapısı ardına kadar açıkken yorganın altından çıkamazdım.

Ancak ne yazık ki ben yorganın altından çıkmadan yorgan benim üstümden kaldırıldı. Oflaz deli bir kuvvetle yorganı öyle bir çekti ki resmen yorganla birlikte ben de fırladım yataktan.

Kahkahalarla gülüp yatağın ayakucuna otururken dudaklarıma küçük bir buse bıraktı. "Beğendin mi uyandırma servisini?"

"Çok!" dedim iğneleyici bir sesle.

"Hava çok güzel. Dışarıda mı yapsak kahvaltıyı?"

"Ne?" diye şaşkınlıkla konuştum. "Hava çok mu güzel? Buz gibi, buz!"

"Abartma Işıl," dedi ve yataktan kalkıp balkona yöneldi. "Paltolarımızı alır çıkarız."

Keyfini bozmak istemediğim için diretmedim. Bedenimi yorgana sarıp ben de yataktan kalktım, yanında durunca başımı omzuna yasladım. "Nereye gidelim mesela?"

"Nereye istersen."

"Peki," dedikten sonra başımı omzundan ayırdım. "O zaman ben duşa girip hazırlanayım, sonra çıkalım. Olur mu?"

"Olur." Parmak uçlarımda yükselip çenesine ufak bir buse bıraktım. Ona arkamı döneceğim sırada belimden yakaladı. "Ne yani? Beni davet etmeyecek misin?"

Kıkırdadım. "Hayır."

"O zaman bunu hak ettin!" dedikten sonra kötü adam gülümsemesiyle beni yine yorgandan ayırdı. Küçük bir çığlık atıp balkon kapısından uzaklaşarak odadaki banyoya koştuğum sırada kahkahalarla gülüyordu. Onun kahkahasının sebebi olduğum için ben de gülümsüyordum.

Oflaz'ı götürdüğüm kahvaltı salonunda ikimiz de masamıza konulan her şeyden o kadar yedik ki salondan ayrıldığımızda karnımızın ağrısından neredeyse ağlayacaktık.

"Kusacağım galiba," dedi karnını tutmaya devam ederken.

"Ay sakın!" dedim telaşlanarak. "Sen kusarsan ben de kusarım."

"Ne? E, ben de sen kusarsan kusarım."

"O zaman ikimiz de kusmayalım yoksa sonsuz bir döngüye gireriz."

"Kusmuk döngüsü."

Aslında komik değildi ama ikimiz de bu dediğine kahkahalarla güldük. Ayrıca ben kusabilen bir insan da değilim. Nedendir bilmem, hayatım boyunca çocukluğum haricinde yalnızca iki defa kustuğumu hatırlıyorum. Onlar da çok fazla hasta olduğum içindi. O yüzden Oflaz kendini tutabilirse sorun yaşayacağımızı düşünmüyordum.

Ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi düşünmeden öylece yürümeye devam ediyorduk. Çünkü Oflaz başka herhangi bir yere gitmeden önce yürüyüş yapmamızın bize iyi geleceğini söylemişti.

Üç sokak ve bir park bıraktık ardımızda. Oflaz gördüğü her kedi ve köpeğin yanına gidip başını okşadı, onlarla konuştu. Kedileri severken ben de yanındaydım, ona eşlik ediyordum ancak köpeklerde uzak durmayı tercih ettim. Çünkü ne yazık ki en sevdiğim hayvan türü köpek iken en çok korktuğum hayvan türü de köpektir... Neden bilmiyorum, sormayın ama gerçekten öyle.

Köpeklerle ilgili korkum öyle bir boyutta ki karşıma köpek çıkar korkusu ile ilk defa gittiğim yerlere asla tek başıma gitmiyorum. Köpekten korktuğunu bildiğim kişilerle de yanımızda başka biri olmadan dışarıda yürümüyorum. Biliyorum, köpekler yalnızca insanlardan zulüm gördüklerinde insanlara zarar verme eğiliminde olurlar. İnsanlar tarafından sevgiyle karşılanmış hiçbir köpek durduk yere hiçbir insana saldırmaz. Bunu biliyorum, gayet iyi biliyorum ama yine de korkuyorum. Zaten bu yüzden bunun adına fobi deniyor.

Fobiler genellikle çocuklukta yaşanan bir olayın travma olarak hatıradaki yer edinmesiyle ortaya çıkar. Köpeklerle dair hatırladığım bir çocukluk travmam yok. Kendimi bildim bileli onlardan korkuyorum ama tuhaf bir şekilde, her geçen yıl, yaşıma gibi köpeklerle olan korkum da artıyor. Demek istediğim, çocukluğumda yürüdüğüm kaldırımda köpek gördüğümde karşı kaldırıma geçmezdim, o sırada köpek beni henüz görmemiş olsa bile, sırf karşıya geçeceğim diye arabaları boş verip kendimi yola atmazdım mesela. Ancak bu yaşlarımda yapıyorum. Birkaç defa yaşadım bunu ve ikisinde arabanın bana çarpmasından yanımda bulunan arkadaşım sayesinde son anda kurtuldum.

Oflaz korkumun bu kadar ciddi bir boyutta olduğunu elbette bilmiyor. Ona, yaşadığım bu tarz olayları anlatmazdım. Neyi anlatamazdım? En basitinden, üst geçitte birkaç metre arkamda yürüyen bir köpeğin beni takip ettiğini düşünüp koşmaya başladığımı; oyun oynadığımı zanneden köpeğin peşimden koşmaya başladığını ve benim köpeğin koştuğunu görünce daha fazla korkup aşağı atlamak için köprünün korkuluğuna tutunduğumu; ancak titreyen dizlerimin üzerinde duramayıp olduğum yere çöktüğümü; daha sonra insanların başıma toplanırken köpeğin de bana ne olduğunu merak edip başımda bittiğini ve benim ağlayarak köpeğe baktığımı, elbette Oflaz'a anlatamazdım. Bu yüzden, sadece korktuğumu söyleyip uzakta durmayı tercih ettiğim esnada, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken bedenimin zangır zangır titremesine izin verdim.

Dördüncü sokağın başında gördüğümüz pet shopa Oflaz'ın isteği üzerine girdik. Ben içerideki hayvan türlerine bakarken Oflaz yanımda değildi. Az sonra bağırış sesleriyle irkildim ve arkamı döndüm. Oflaz ve kasadaki adam hararetli bir şekilde tartışıyorlardı. Oflaz, hayvan satışı için adama kızarken adam kendini abuk sabuk bir şeyler söyleyerek aklamaya çalışıyordu.

“Ne saçmalıyorsun sen yahu?” diye soran ise tartışmaya dâhil olan üçüncü şahıstı.

Oflaz, ona sorulan soruya cevap vermek için müşteriye döndü. “Ne mi saçmalıyorum?”

“Adam işini yapıyor, hayvan satmayıp da ne yapacak? Farkındaysan burası bir pet shop.”

“Ve siz de hayvan satın alan o meşhur hayvan sever olmalısınız.”

Kadın, Oflaz'a kibirli bir bakış atarak güldü. “Elbette. Evime sokacağım hayvanı o pis barınaklardan alacak hâlim yok ya! Ayrıca pet shoplardakiler çok daha güzeller.”

“Anlaşıldı, hanımefendi hayvan sever değil hayvan seçermiş,” derken Oflaz'ın tam arkasıydım.

Kadın omuz silkti ve satıcıya dönerek, “Vitrindeki beyaz kediye bakabilir miyiz?” diye sordu.

“Vitrin mi?” diye sordu Oflaz.

Hayvanların satılmaması gerektiğine dair kendisiyle tartışılmamış, dahası biz artık orada değilmişiz gibi rahat bir tavırla, “Tabii, hemen gösterelim. Daha bu sabah geldi,” deyince adam, Oflaz kayışı kopardı. Adama kafa attı. Adam geriye doğru sendelerken Oflaz burnundan soluyarak kadına döndü.

Oflaz'ın bakışlarından korkup, "Kadınım ben. Bana vuramazsın!" deyince kadın, ikinci kayışı koparan ben oldum. Kadına yumruk attım. Kadın geriye doğru sendelemekle kalmayıp yere düşünce işler çığırından çıktı.

Oflaz da ben de karakolluk olduk.

Kadın feryat figan bir hâlde adamdan polisi çağırmasını isteyince adamın yerine polisi Oflaz aradı. Neden yaptı bunu, bilmiyorum ama gerçekten de polisi arayan kişi oydu. Daha sonra polis geldi, kadın bizden şikâyetçi olduğunu belirtti ama adam iş yerini bırakmak istemediğinden olanları boş vermeyi seçti. Biz karakolda ifade vermeyi beklerken babam geldi. Hayır, elbette ona haber veren ben değildim. Belki kendi başıma halledemeyeceğimi anladığımda haber verebilirdim ancak o an gerek duymamıştım. Merkezdeki memurlardan biri babamın arkadaşı çıkınca iki haftanın sonunda ilk kez o gün birbirimizi görmemiz kaçınılmaz oldu. Ben yüzüme bakamaz sanırken o öfkeden kuduran bakışlarını bir an olsun üzerimden çekmedi. Karakola düştüğüm için, özellikle Oflaz yüzünden düştüğüm için çok öfkelenmişti.

Kamera görüntüleri seyredilip ifadelerimiz alındıktan sonra Oflaz'ın adama, benim ise kadına karşı suçlu olduğum ortaya çıktı. Adam ortalıklarda bile olmadığından Oflaz'ın suçunun peşine düşülmedi. Kadın ise bütün işini gücünü bırakmış, beni sürün sürün süründüreceğine dair başımda zırvalayıp durdu. Evet, kadına yumruk atmış olmam yanlıştı ancak onun hayvanlar hakkındaki düşünceleri çok daha yanlıştı, bu yüzden hak ettiğini düşünüyordum. Özür dilediğim takdirde şikâyetinin geri alınacağını öğrendiğimdeyse özür dilemeyi reddetmem bu yüzdendi. Babam, kadından özür dilemem için beni zorlarken Oflaz hiçbir şekilde yorum yapmadı ve ben de directmeye devam ettim. Nihayetinde kadından özür dileyen ve yetmezmiş gibi kadına para teklif eden babam oldu. Zaten öfkeli olduğum babama çok daha fazla öfkelenerek karakoldan çıktım.

Oflaz yanımda yürüyordu, babam ise arkamda yürürken, "Arabaya!" diye gür bir sesle bağırdı. Duraksadım, yavaşça ona döndüm. Bana kızmaya hakkı olmadığını söyleyecektim ki, "Hemen!" diye bağırp yanımdan geçti.

Oflaz'a dönüm. Bir şey söylemek yerine omuz silkti, babamı takip etmeye başladı. İkisi, babamın siyah arabasına doğru ilerleyince bizim ardımızdan merkezden çıkan kadınla tekrar muhatap olmak istemediğimden hızlı adımlarla peşlerinden gittim. Az sonra arabanın önündeydik. Babam şoför koltuğunun kapısını açacağı sırada Oflaz'ı fark etti.

"Delikanlı, sen nereye?"

Kimse Gerçek Değil

Babamın Oflaz'a hitabet şekli beni neredeyse güldürecekti ki devamında sorduğu soru sebebiyle ciddiyetimi korumak durumunda kaldım. "Sen çağırdın ya," diye Oflaz'ın yerine konuştum.

"Onu çağırmadım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Oflaz binmezse ben de binmem."

"Işıl, yeter artık. İki hafta oldu yüzünü bize göstermeyeli. Işık da olmasa nasılsın, neredesin, kiminlesin bilmeyeceğiz. Gerçi bilmesek daha iyi olacakmış ya... Zira günlerini Fatih'in evinde bu adamla tek başına geçirdiğini bilmek hiç hoşumuza gitmedi."

"Evli olduğun annemden değil, başka bir kadından çocuğunun olacağını öğrenmek de benim hiç hoşuma gitmemişti!"

Dudaklarını araladı, bir şey diyemeden geri kapattı. Ne diyebilirdi ki?

"Işıl," deyince Oflaz, öfkeli bakışlarımı babamdan alarak ona çevirdim. Bakışlarım anında yumuşadı, bunu fark ederek gülümsedi. "Babanla git. Ben seni evde beklerim." Ona karşı çıkacak gibi olduğumda ise, "Lütfen," diye ısrar etti.

"Peki."

"Bak ya!" diyerek söylenmeye başladı babam. "Ben söyleyince reddediyorsun, bu herif söyleyince hemen kabul ediyorsun!"

"Onun adı Oflaz," dedim sakın kalmaya çalışırken. "Ayrıca o bana hiç yalan söylemedi. Ona güveniyorum."

Sonrasında babam şoför koltuğuna, ben arka yolcu koltuğuna geçtim. Oflaz ise oradan otobüsle ayrılmak zorunda kaldı. Çünkü babam gerçekten onu arabasında istemedi.

Babamla yol boyunca hiç konuşmadık. Dikiz aynasında birkaç defa göz göze geldik ama ikimiz de dudaklarımızı aralamadık bile. Ona, annemi aldattığı için kızgındım. Bana, kendimi kaybettiğimi düşündüğü için kızgındı. İkimiz de öfkeden kuduruyor ama ağzımıza gelen sözleri söylemeye lüzum dahi görmüyorduk. Beni nereye götürdüğünü merak ediyor olsam da inadım merakıma yenik düşmedi, onunla bunu öğrenmek için bile konuşmadım. Eve götürmeyeceğini düşünüyordum çünkü annemin onu daha ilk gün kapı dışarı ettiğini biliyordum. Ama araba tanıdık sokağa girince yanıldığımı anlamış oldum. Beni eve getirmişti.

"İn," dedi, arabayı durduktan sonra.

Gözlerimi devirerek indim arabadan ve bir şey söylemesine izin

vermeden bahçe kapısından girip eve doğru yürüdüm. Zile basıp kapının açılmasını beklediğim sırada bahçe kapısından girmiş o da eve doğru yürüyordu. O kadar sabırsızdım ki zile birkaç kez daha bastım. Işık'ın kapıyı açmasıyla içeri hızlıca girmem ve basamakları tırmanmam bir oldu.

"İşıl!" diye bağırdı babam arkamdan ama umursamadım onu.

İki haftanın sonunda ilk kez gelmişim eve ve nihayet eşyalarımı toplayabilecektim. Daha önce eşyalarımı getirmesini Işık'tan istiyordum ve genelde en çok istediklerimi unutmuş oluyordu. Bu kez istediğim her şeyi alabilecektim. Odama girdiğimde nevresim takımlarımın değiştiğini ve odamdaki bazı eşyaların yerlerinin de değiştiğini fark ettim ama umursamadım. Derhâl yatağımın altından bavulumu çıkardım.

Daha sonra dolabıma yöneldim. O sırada Işık'ın, "Odana çöktüm biraz, kusura bakmayacaksın artık," dediğini duydum. Dolabın kapaklarını açtığımda ise biraz değil, epey çöktüğünü anlamış oldum. Çünkü dolap ağzına kadar Işık'ın kıyafetleriyle doluydu. Kalan birkaç parça kıyafetimi çıkarıp yatağın üstüne attım.

"Konuşmak için seni bekliyor."

Komodinden çamaşırlar...

"İstemiyorum konuşmak falan."

"Bence konuşmalısın."

Kitaplıktan birkaç klasik kitap...

"Hayır."

Ve şifonyerimin üstündeki bakım ürünlerim...

"Çocuk gibi davranıyorsun."

"Çünkü çocuğum!" diye patladım elimdeki yüz kremini yere atıp. "Evet, daha geçen ay yirminci yaşımı kutladık ama ben hâlâ onların çocuğuyum! Bana yalan söylediler."

"Ne yalanı?" diye öfkeyle sordu Işık. "Baban anneni aldattı İşıl, seni değil. Yirmi beş yıllık eşi tarafından aldatılan annen, sen değilsin. Nasıl olur da anneni hiç düşünmezsin? Nasıl olur da bu kadar bencil olabilirsin?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Kendin dışında kimseyi umursamıyorsun. Ah, pardon, unutmuşum... Oflaz ve kendin dışında diyecektim."

"Işık."

"Kadına aldatıldığını söylemiş ve gitmişsiniz. Kadın aynı gün hem kocasını hem kızını kaybetmiş resmen. Bana bir kere bile annenin nasıl olduğunu sormadın. Hiç mi merak etmedin annenin ne hâlde olduğunu?"

Boğazıma bir yumrunun oturduğunu o an hissettim. Öyle can yakıcı bir yumruydı ki bu, konuşmam imkânsızdı. Işık cevap vermemi bekliyordu ama ben dilimin ucuna gelen onca sözden hiçbirini söyleyemiyordum. O kadar haklıydı ki dilim gerçek anlamda tutulmuş gibiydi. Ben, gerçekten annemi hiç merak etmemiştim. Ona yirmi beş yıllık kocası tarafından aldatıldığını söyleyip çekip gitmiştim. Babam yüzünden çocukluğumda annemden nasıl uzak kaldıysam, bu yaşımda da yine babam yüzümden anneme karşı bir yabancı kadar uzak durmuştum. O beni seviyordu, Ofraz'ın dediği gibi gerçekten seviyordu, yalnızca her insanın sevgisini gösterme biçimi farklıydı ve ben yıllarca babamın sevgisinin daha fazla olduğunu düşünmüştüm. O beni bu kadar severken ben yıllarca ondan uzak durup en sonunda nasıl ona bunu yapabilmişim?

Işık'ın beni kendime getiren sözlerinden sonra eşyalarımı öylece bıraktım, annemin nerede olduğunu öğrendikten sonra odamdan ayrıldım. Üç büyük adım atınca odamın çaprazındaki kapının önündeydim. Elim kapının kolunda durdu, içeri girdikten sonra ne söylemem gerektiğini düşündüm. Zihnimin içindeki bütün cümleler birbirlerine çarparak aniden kayboldular. Başımı hızlıca iki yana salladım, derin bir nefes alarak kolu indirdim.

Daha birkaç hafta önce babamla paylaştığı yatakta yalnız başına uyuyan annemin yüzünü gördüğümde kalbimin ritmi değişti. Artık çok daha hızlı ve düzensiz atıyordu. Yalnızca ellerim değil, bütün bedenim suçluluk duygusu ile titriyorken eşikten geçtim. Açtığım kapıyı ardımdan kapatmak sandığımdan daha zor oldu. Kaçıp gitmek istiyordum, yüzleşip kalmak istiyordum. Kapının eşiğinin bir adım ilerisindeydim, ellerimden biri hâlâ kapının kolundaydı. Annem uyuyordu, Işık muhtemelen birkaç adım arkamda bekliyor ve neden öylece dikildiğimi merak ediyordu. Düşünmeye devam edersem sonsuza dek o şekilde kalabileceğimi, ne bir adım geri ne de bir adım ileri atabileceğimi anladığımda arkama bakmadan kapattım kapıyı.

Uyumakta olan anneme doğru birkaç adım attım. Ayakucunda beklemeye devam ederken yüzünü seyretmeye başladım. Kendimi bildim bileli, hep babamdan ziyade anneme daha çok benzediğime dair sözler duymuş, ancak hiçbir zaman o sözlerle katılmamıştım. Aynadaki yansımama baktığımda hep babamı görüyordum, o an anneme baktığımdaysa kendimi gördüm. Mavi gözleri, kalkık küçük burnu,

dolgun dudakları, kavisli kaşları, hafif çıkık elmacık kemikleri, kemikli yüz hatları, çikolata kahvesi saçları ve beyaz teniyle aynadaki yansımasını hatırlatmıştı bana. Ben babama değil, anneme benziyordum. O ana dek gözümün gördüğü bu gerçeği de inkâr etmişim. Çünkü babamı o kadar çok seviyordum ki ona benzersem onun da beni çok seveceğine, en çok beni seveceğine inanmışım.

Öylesine büyük bir haksızlıktı ki anneme yaptığım bu şey, affının olmadığını düşünüyor fakat aslında bana hiç gücenmediğini bildiğimden kendimi daha suçlu hissediyordum. O beni bu kadar çok severken ben onu nasıl babamı sevdiğimden çok daha az sevebilmişim? O bana bu konuda biraz olsun darılmazken ben onu nasıl babamdan kıskanıp içten içe ona kin gütmüştüm? Bunu neden yapmıştım?

Akan bir damla gözyaşından sonra ayakucunda dikilmeye bir son verdim ve yanına kıvrıldım. Bunu en son ne zaman yaptığımı bile hatırlamazken başımı göğsüne koyup ona sıkıca sarıldım. O kadar uzun zaman olmuştu ki onunla birlikte uyumayalı, kokusunu dahi unutmuş gibiydim. Birbirimize karşı bu kadar yabancı olmamızın nedeni, benim babamı çok daha fazla sevmem ve annemin zaten dışarıya yansıtamadığı sevgisinden, kariyer peşinde koşarken beni tamamen mahrum bırakmasıydı.

Aniden ellerinden birinin saçlarımı okşadığını, dudaklarının başımın üstüne bir buse bıraktığını hissedince sessizce döktüğüm gözyaşlarım hıçkırıklar eşliğinde akmaya devam etti.

“Geçti,” diye fısıldadı saçlarımı okşamaya devam ederken.

“Özür dilerim,” dedim, ne için özür dilediğimi söylemeden.

“Özür dilerim,” dedi, ne için özür dilediğini söylemeden.

İkimiz de birbirimize ne için özür dilediğimizi söylemedik ama yine de birbirimizi anladık ve affettik. Daha sıkı sarıldım ona ve başka hiçbir şey söyleme gereği duymadan bir süre daha ağladım. Onun da ağladığı bir sırada ise gözyaşlarımdan yorgun düşerek göğsünde uyuyakaldım.

Birkaç saat sonra gözlerimi açmama sebep olan şey, alt kattan yükselen seslerdi. Birbirlerine öfkeyle bağırان ebeveynimin arasına girmemem gerekiyordu belki ama o an, bunu düşünecek hâlde değildim.

Annemin, “Defolup git artık!” diye bağırmasından hemen sonra bir şeyin kırılma sesini duydum, yataktan kalkıp basamakları koşarak indim.

Mutfağa girdiğimde gözlerim kocaman açılmış, dehşetle ikisine bakıyordum. Birbirlerine bağırmaya devam ediyorlar, annem eline

gelen herhangi bir tabağı ya da bardağı babama doğru atıyor, babam son anda eğilip ya da yana kaçıp zarar görmekten kurtulunca cam duvara çarparak yere düşüp kırılıyordu.

Kapının bir adım gerisinde olan biteni seyrettim bir süre, daha sonra bu kavganın sonsuza kadar sürebilecek bir nefretle yapıldığını anlayarak orada olduğumu belli ettim. Onları izlediğimi gördüklerinde hemen değil, yavaşça toparlandılar. Boğazlar temizlendi, dağılan saçlar şekle sokulmaya çalışıldı ve yerdeki cam parçaları görmezden gelinerek mutfaktan çıkıldı. İsteğim üzerine salona geçtik. Babam, son kez o çok sevdiği koltuğuna oturdu, annem ve ben de son kez onun karşısına geçtik.

“Dinliyorum,” dedim iki küçük çocuğun ettiği kavganın sebebini dinlemek ister gibi.

“Konuşmak istedim sadece,” dedi babam suçlu olduğunun bilincindeyken. “Konuşalım diye getirdim seni buraya. Daha sonra Işık annenin yanına gittiğini söyleyince konuşmak için de bekledim.”

“Konuşacak bir şey yok artık,” dedi annem. “Boşanacağız, bu kadar.”

“Biliyorum, anladım onu. Ama ben Işıl hakkında konuşmak istiyorum.”

“Konuş,” dedim annemden önce davranarak.

“Özür dilerim, sana bunları yaşattığım için,” dedi. Özür dilemiş, neden özür dilediğini de söylemişti ve ben onu affetmedim. “Biz boşandıktan sonra hayatında hiçbir şeyin değişmeyeceğini bilmeni istiyorum. İkimizin de sana olan sevgisi aynı kalacak.” Kaşlarını kaldırıp indirdim, alaycı bir gülümsemeyle ona baktım. “Ben artık bu evde yaşamayacağım, muhtemelen annen de taşınmak isteyecektir. Evin tapusunu senin üstüne yapmak istiyorum ya da evi satıp parasını banka hesabına yatırmak... Sen nasıl istersen.”

“İstemiyorum,” diye kestirip attım.

“İkisinden birini seçmek zorundasın Işıl. Ben hâlâ senin babanım ve maddi konuda sıkıntı yaşamana göz yumamam.”

“Ancak manevi konuda sıkıntı yaşamama göz yumabilirsin, değil mi?”

“Işıl...”

“Başka bir şey var mı konuşmak istediğin?”

“Evet. Velayetinin kimde olmasını istediğini öğrenmek istiyorum.”

Bedenime öfke ve şaşkınlık yayılırken bakışlarım doğrudan onun üzerindeydi. Bana bu soruyu hangi cüretle sorabildiğini aklım almıyordu. Kusurunun farkında olmasına rağmen o an küçük bir ihtimal de olsa onu seçeceğimi düşünmüş olmasını aklım hâlâ almıyor. “Hemen cevap vermen gerekmiyor. Mahkemeye kadar düşünebilirsin.”

Bakışlarımı babamdan alarak anneme çevirdim. Endişeli bir şekilde bana bakıyordu. Kucağında birleştirdiği ellerini gerginlikle oynatıyor, tırnakları parmak uçlarını yaralıyordu. O kadar kaygılı görünüyordu ki ona bakarken bir kez daha aynadaki yansımamı görür gibi oldum. Ancak sonra, karşımda ne annem vardı ne de ben vardım; küçük bir kız çocuğu, terk edilmek istemezken ağlıyordu. Döktüğü yoğun gözyaşlarına rağmen o kadar sessizdi ki sanki sesini çıkarması, asıl terk edilme sebebi olacaktı. O kadar çaresiz duruyordu ki annem, onu terk etmememi o kadar istemiyordu ki onu seçmeyecek olsam dahi onun o hâlini gördükten sonra seçebilirdim.

“Hayır,” dedim zor da olsa gözlerimi annemden ayırabildikten sonra. “Düşünmem gerek yok, annemle kalacağım.”

Babam hayal kırıklığı ile omuzlarını düşürünce ona daha fazla öfkelen dim. Onu hâlâ çok seviyordum, bu yüzden ona çok kızırıyordum.

“Peki, sen nasıl istersen.”

“Konuşman bittiyse artık git.”

Babam, annemin sözüne karşılık vermek yerine bakışları benim üzerimdeyken, “O adamı ne zaman hayatından çıkarmayı düşünüyorsun?” diye sordu.

Oflaz’ı hayatımdan çıkarmamı istemesi sinirlerimin biraz daha bozulmasına sebep olurken, “Hiçbir zaman,” dedim.

“O sana iyi gelmiyor,” dedi babam, ardından destek almak ister gibi anneme baktı. Ve annem herhangi bir şekilde ona destek olmayınca tekrar bana dönerek, “Karakolluk oldun onun yüzünden.”

“Ne?” diye sordu annem şaşkınca.

“Ya...” dedi babam sonuna kadar haklı olduğunu düşünerek. “İşıl’ı nereden bulup da getirdim zannediyorsun? Ali olmasaydı karakola düştüğünden haberimiz bile olmayacaktı belki.”

“Ne karakolu İşıl?”

Omuz silktim yavaşça. “Önemli bir şey değil. Kadının tekine yumruk attım, şikâyetçi oldu.”

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırırken, “Yumruk mu attın?” diye sordu.

"Ama neden?"

"Emin ol, hak etti," derken asıl sonuna kadar haklı olanın ben olduğumu düşünüyordum.

"Bunu daha sonra konuşalım," diyerek babama döndü. "Artık git."

"Peki, tamam," diyerek ayağa kalktı babam. Daha sonra bana sarıldı, ben ona sarılmadım ve gitti.

Zannettiğimin aksine annem, babam gidince benimle Oflaz hakkında konuşmak istemedi. Ne babam ne Oflaz ne de başka biri hakkında konuştuk. Işık odamda uyumaya devam ederken biz annemle salonda oturup film seyrettik. İlk kez kendimi ona bu kadar yakın hissettiğim o akşamın sonunda ise Oflaz'ın beni beklediğini söyleyerek evden ayrılmak istedim.

"Umarım baban haklı değildir," dedi beni yolcu ederken. "Umarım o çocuk sana iyi geliyordur."

Dudaklarım genişçe kıvrıldı. "Aklın bende kalmasın. O gerçekten iyi biri ve bana gerçekten çok iyi geliyor."

Başını salladı ama yine de içi rahatlamamış gibiydi. "Daha sonra dönecek misin eve?" diye sorduğunda başını kapının pervazına yaslamıştı.

"Evet," dedim hiç düşünmeden. Onu henüz bulmuşken kaçmaya devam edemezdim.

Evden ayrılıp bahçe boyunca yürürken kalbim bütün acılarından sıyrılmış gibi hafiflemiş, yeni acılara karışmış gibi ağırlaşmıştı. Ne hissettiğimi, ne düşünmem gerektiğini bilmeyerek yürüdüm. Bahçe kapısını açtığımda gözlerimden birer damla yaş süzüldü, onu gördüm. Kapının ilerisinde öylece bekliyordu.

"Oflaz," diye fısıldadım. Bana döndü ve hafifçe gülümsedi.

Öyle güzel gülümsüyor ki ne yapacağımı bilemez hâle geliyorum. Dudaklarının yukarı kıvrıldığı anda gözlerine bir ışık ulaşıyor. Ve ben biliyorum ki bu ışık yalnızca bana gülümsediğinde ortaya çıkıyor.

"Hm hm," dedi gülümsemeye devam ederken. "Beklettin beni," diye devam etti. Onunla görüştüğümüz ilk güne atıf yaptığını anlayınca kıkırdadım, gülerek ona koştum. Kollarım boynuna dolandığında onun kolları da belimi sarmıştı. Az sonra beni kendi etrafında döndürmeye bir son vererek geri çekildi. "Sana harika bir sürprizim var."

"Sürpriz mi?" diye heyecanla sordum.

Başını salladı. "İpucu vermeyeceğim, hiç sorma."

“Ya ama...” derken itiraz edecek gibiydim ancak başını hiç durmadan iki yana sallamaya başlamasıyla susmak durumunda kaldım.

Daha sonra Oflaz’ın çağırdığı taksiye bindik. Fakat elbette Oflaz, taksiciye nereye gideceğimizi taksiye bindikten sonra değil, daha önce söyledi çünkü diğer türlü sürprizinin bozulacağını biliyordu. Kırk dakikalık bir yolcuğun sonunda beni getirdiği yer tahmin ettiğinden çok daha fazla mutlu etti beni.

Korumak istediğimiz hayali bir anı gerçekleştirmek üzereydik. Lunaparka gelmiştik.

Olduğum yerde zıpladıktan sonra boynuna atladığım. Ona daha önce hiç o kadar sıkı sarılmamıştım, zira öncesinde hiçbir sarılma anımızda boğulmamıştı.

Lunaparka girdiğimizde yalnızca ben değil o da küçük bir çocuğa dönüştü. Kalabalığın arasında hoplaya zıplaya yürürken saat gece yarısını geçiyordu. Oflaz ne yapmak istediğimi sorduğunda elbette dönme dolaba binmek istediğimi söyledim ancak o, onun henüz zamanının gelmediğini söyleyerek başka ne yapmak istediğimi sordu.

Önce atlıkarıncaya bindik, daha sonra pamuk şeker yiyerek lunapark içerisinde dolanmaya başladık. Oflaz plastik ördekleri vurarak benim için küçük bir Barbie bebeği kazandı. Aslında ödül seçeneği genişti ama Oflaz benim Barbie bebekleri ne kadar sevdiğimi bildiğinden hakkını ondan yana kullanmıştı. İkimiz de boks makinesine yumruk attık ve Oflaz’ın skoru benimkinden daha yüksek çıktı fakat arada çok fark yoktu. Oflaz’ın isteği üzerine çarpışan arabalara tam üç kez bindik. Benim isteğim üzerine ise korku tüneline girdik. Aslında hiç korkmadık ama karşımıza çıkanlar aniden çıktığı için çığlık atıp daha sonra güldüğümüz çok oldu. Bindiğimiz her yeni şeyde dönme dolaba ne zaman bineceğimizi sorup durdum, en sonunda beni hız trenine bindirmek isteyince kaçıp gitmek istedim.

“Asla,” dedim başımı iki yana sallarken.

“Lütfen, lütfen, lütfen!” diyerek küçük çocuk rolüne devam ettiğini kanıtlamış oldu.

Köpekler kadar olmasa da aşırı hız ve yüksekten de korkuyorum. Bu yüzden ne hız treni ne de ona benzer hiçbir alete binmemiştim daha önce. O an da binmeyecektim fakat Oflaz o kadar ısrar etti ve eğer reddetmeye devam edersem küseceğini o kadar belli etti ki kabul etmek zorunda kaldım.

Beni fazlasıyla korkutan trene binmemizin üzerinden çok geçmemişti ki Oflaz’a inmek istediğimi söylemeye başladım.

“Bir şey olmayacak, güven bana,” diyerek beni rahatlatmaya çalıştı. Ona güvendim, ben ona hep güvenirim.

Ancak ne yazık ki oldu. O kadar hızlıydık ve o kadar yüksekteydik ki boğazım neredeyse attığını çığlıklar sebebiyle yırtılacaktı. Oflaz kahkahalarla gülüyor, benim ne hâlde olduğumun farkına varamıyordu. Korkuyordum, çok korkuyordum ve bir an önce son bulsun istiyordum. Oflaz gülmeye, keyif aldığını belli eden çığlıklar atmaya devam ederken ben ağlamaya, korktuğumu belli eden çığlıklar atmaya devam ediyordum. Aslında bu şekilde sonuna kadar dayanabilirmişim gibi gelmişti ama bir yerden sonra tren daha hızlı olmaya başladı ve ben bayıldım.

İnternette bu tarz videolar görüp gülmüşlüğü çok olmuştu ama ne yazık ki o gün başıma gelenlerden biri de buydu. Oflaz’ın çok eğlendiği o trende ben korkudan bayılmıştım... Daha kötüsü ise trenden indiğimizde kendimi yere atıp kusmaya başlamamdı. Fakat en kötüsü, benim kusmaya başlamamdan sonra Oflaz’ın da kusmaya başlaması ve kısa süreli de olsa Oflaz’ın dediği gibi kendimizi kusmuk döngüsünün içinde bulmuş olmamızdı.

Lunaparkın kapanmasına az bir vakit kala Oflaz zamanın geldiğini söyleyerek dönme dolaba bindirdi beni. Artık park çok kabalık değildi ve dönme dolapta da bizim dışımızda çok insan yoktu. Dönme dolap hareket etmeye başladığında heyecanla Oflaz’a döndüm. O da benim kadar heyecanlı ve mutlu görünüyordu.

Dönme dolap gökyüzüne doğru ilerlerken, “Hayalin gerçek oldu,” dedi Oflaz.

Başımı iki yana salladım. “Henüz değil.” Kaşlarından biri beni anlamaya çalışmak istercesine hareketlenince içinde olduğumuz kabin artık en yüksekteydi. O anı kaçıramazdım ve kaçırmadım da. Uzanıp dudaklarına önce küçük bir buse bıraktım, daha sonra uzun uzadıya öpmeye başladım. Aşağı inmeye başladığımızı fark edince geri çekilip gülümsedim. “İşte şimdi oldu.”

Dişlerini göstererek güldü, başını iki yana sallarken beni kendine çekti. İstanbul’u bir de dönme dolaptan seyrederken başım omuz boşluğuna, sırtım ise göğsüne yaslıydı, kollarını belime dolayarak ellerini karnımın üstünde birleştirmişti.

Lunaparkta kimsenin kalmadığı ama bizim hâlâ dolapla birlikte gökyüzüne çıkıp tekrar yeryüzüne indiğimizi fark ettiğimde, “Oflaz,” dedim. “Bana mı öyle geliyor yoksa şu anda lunaparkta kimse yok mu?”

“Evet, kimse yok,” demesinin üstünden saniyeler geçti, oturduğumuz dolap en tepedeyken dönme dolap durdu.

“Of laz!” dedim endişelenerek. “Neler oluyor?”

“Lunapark kapandı işte,” dedi umursamaz bir şekilde.

“Bizi burada unutmuş olamazlar, değil mi?” diye korku dolu gözlerle sordum.

Güldü. “Hayır, tabii ki,” dedikten sonra elini kaldırıp yüzüme dokundu. “Bir saat sonra gelip çıkaracak bizi.”

“Kim?” diye sorduktan sonra cümlemin başına da dikkat etmem gerektiğini düşünerek, “Bir saat mi? Ne bir saati?” diye sordum.

“Sana, seni evde bekleyeceğimi söyledikten sonra buraya geldim. Ve kapanıştan sonra bir saat boyunca dönme dolapta kalmak için izin aldım. Görevli bir saat sonra gelip dönme dolabı tekrar çalıştıracak ve aşağı ineceğiz. O zamana kadar buradayız.” “Ama neden?” diye anlamayarak sordum. “Ne yapacağız ki böyle?”

“Bilmem ki... Belki yıldızları daha yakından seyretmek isteyebiliriz. Ama sen dersen ki yok ben yıldızları seyretmek istemiyorum, yine seni seyretmek istiyorum... O da olur.”

Dudakları geniş bir gülümseme ile aralanırken gözlerindeki ışık arzuya parıldıyordu. Ne demek istediğini anladığımda, “Hadi canım,” dedim inanmayarak.

Başını salladı hafifçe. “Neden olmasın?”

“Ama biz şu anda bir dönme dolaptayız. Ve en yüksekte öylece bekliyoruz.” Umursamaz bir tavırla omuz silkti. Aşağı baktıktan sonra tekrar ona döndüm. “Ya biri görürse?”

Gözlerini devirdi ve “Gökyüzündeyiz canımın içi,” dedi yumuşak bir tonla. “Bizi burada kimse göremez.”

Kararsızlık yaşayarak ona baktım. Kimse göremez diyorsa göremezdi ama yine de görevlinin erken gelip dolabı çalıştırma ihtimalini aklımdan çıkaramıyordum.

“Emin değilim.”

Dudaklarını birbirine bastırdı, gergin bir ifadeyle bana baktıktan sonra, “İstemezsen sorun değil, anlarım, ancak eğer istersen bu kez diğerlerinden farklı olacağını bilmen gerek,” dedi.

“Nasıl farklı?” diye sordum merakla.

“Reddediyordum ya seni,” deyince kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. “Artık iyisin, ben de çok iyiyim. Öyleyse neden artık arzularımızın esiri olmayalım ki?”

Ne diyeceğimi bilemez bir hâlde ona baktım. Daha önce çok fırsatımız olmuştu ancak Oflaz'ın isteği üzerine bir noktadan sonra duruyorduk. Ancak o an istiyordu, sonuna kadar istiyordu ve beni şaşırtan tek şey, istiyor olması değildi. Bunu, kimsenin olmadığı o lunaparkta havada öylece asılı kalan kabinin içinde olduğumuz sırada istemiş olmasıydı.

"İyi miyim gerçekten?" diye sordum.

"İyisin," diyerek gerçeği söylemiş oldu.

"İyi misin gerçekten?"

"İyiyim," diyerek yalan söylemiş oldu.

Oflaz o an iyi değildi, Oflaz doğum gününden sonra hiç iyi olmamıştı. İnsan kahkahalarla gülüyor, mutluluktan yerinde duramıyor diye iyi sayılmamalıydı. Biliyordum ki en çok gülenler aslında kalplerinde en çok acıyı saklayanlardı. Ancak ben hiçbir zaman Oflaz'ın da o insanlardan biri olabileceğini düşünemedim.

Dudaklarımı konuşmak için değil, onu öpmek için araladım. Ona doğru uzanıp yumuşak bir şekilde onu öpmeye başlamıştım ki o, her zaman yaptığıının aksine en başından sertçe öptü beni. Birbirimizi öpmeye devam ederken ayağa kalktık. Hareketimizle kabin sallandı ama bunu umursamadık.

Dudaklarımız ayrılmamak üzere yemin etmiş gibi birbirini öpmeye devam ederken üzerimizdekileri çıkarmakla meşguldük. Dakikalardır hiç konuşmadan öpüşüyorduk. Zaten ne o an ne de sonrasında konuşmamıza gerek vardı. Ne istediğimi biliyordum, ne istediğini biliyordu.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldı, vücutlarımız bir an önce tek olmamız için âdeta bize yalvarırken Oflaz tekrar yerine oturdu ve beni bekledi.

Kasım ayının ikinci haftasıydık, hava çok soğuktu ve dönme dolabın en tepesindeydik. Ama biraz olsun üşümüyorduk çünkü bedenlerimiz yanıp tutuşuyordu.

Bana, daha önce kimseyi beni istediği kadar istemediğini söylemişti. O an anladım, ben de daha önce kimseyi onu istediğim kadar istememiştim. Ben iyiydim, onun da iyi olduğunu zannediyordum. Bu yüzden hislerimi daha fazla bastırmamın lüzumunun olmadığına karar verdim.

Onu seviyordum; aklını, kalbini, bedenini seviyordum. Onunla birçok kez, birçok farklı şekilde buluşmuştuk. Zihinlerimiz buluşmuştu

Zeynep Sey

ilk önce, birbirlerinden hoşlandıkları için; daha sonra ise kalplerimiz... Aradan zaman geçmişti, aradan çok zaman geçmişti ve nihayet, ikimiz de iyi olduğumuzu düşünürken bedenlerimizin de buluşmasına izin vermiştik.

O geceden sonra ise her şey tekrar değişti, Oflaz yeniden başka biri gibi davranmaya başladı.

-BIR

Kimi gözyaşlarıyla gülümser, kimi kahkahalarla ağlar. Öylesine büyük bir acı çekiyorlardır ki mutluluklarının hüzne karışmasına izin vermekten başka çareleri kalmaz.

Benim de kalmadı. Ofaz'ın, en başından beri öyle olduğunu öğrendikten sonra...

36. GÜN

İnsan gözyaşı dökmeden de hıçkırarak ağlayabilirmiş, yaşayarak öğrendim.

Unutulmayacak anların bulunduğu listemde adını ilk sıraya yazdıran o gecenin sabahına uyandığımda gülümsüyordum. Mutluydum. Evet, her şey çok güzel değildi, hayatımda yolunda gitmeyen çok şey vardı ama en azından biri tarafından çok sevildiğimi hissediyordum. Üstelik bu kişi Oflaz'dı. Beni seviyordu, onu seviyordum; ikimizin birbiriyle ilgili hiçbir sorunu yoktu ve birlikte harika bir gece geçirmiştik. Bu yüzden gözlerimi açmadan önce onun diğer sabahlarda olduğu gibi çoktan uyandığını ve beni seyrederken gülümsediğini düşünmüştüm.

Ancak yanılmışım.

Göz kapaklarımı aralayıp gözlerime ışığa alışması için kısa bir süre tanımak istedim fakat buna gerek olmadı çünkü odanın içi aydınlık değildi. Başımı hafifçe sola doğru çevirdiğimde Oflaz'ın yanımda uyuduğunu ve odadaki kalın perdelerin kapalı olduğunu gördüm. Kaşlarım çatılırken elim komodinin üzerindeki telefonuma gitti, saate baktım.

Benim yaklaşık olarak on bir saat uyumuş olmam olağan

karşılanabilirdi ancak Oflaz'ın karşılanamazdı. O son zamanlarda ya üç ya dört saat, en fazla altı saat uyuyarak geçirmişti günlerini. Evet, önceki gece eve geldiğimizde yorgunduk ancak yine de Oflaz'ın bu kadar saat uyuyacak kadar yorulduğunu düşünmüyordum.

O güne dek hiç yapmadığı şekilde kalın perdeleri çekerek odaya gün ışığının dolmasına engel olmasından daha şaşırtıcı olan bir şey varsa o da bana arkası dönük ve uzak bir şekilde yatarken yorganı başının üstüne kadar çekmiş olmasıydı.

"Oflaz," diye mırıldandım, ses çıkarmadı.

Başka bir şey söylemek yerine ayağa kalktım, perdeyi kenara çekip balkon kapısını hafifçe araladım. Daha sonra tekrar yatağa döndüm fakat bu kez uzanmak yerine bir bacağımı altına alarak oturdum. Elim Oflaz'ın başının üstündeki yorgana doğru uzattım, hafifçe tutup çekecektim ki Oflaz buna engel oldu.

"Yapma."

"Uyanman gerek ama..." derken hiçbir şeyin farkında değildim. "Saat neredeyse üç olmak üzere... Uykucu bebek seni!"

"Uykum var Işıl," derken hâlâ yorganın altından konuşmaya devam ediyordu. Gülümseyerek tekrar yorgana uzandım, bu kez daha güçlü bir şekilde çekince Oflaz'ın yüzünü görebildim. "Işıl..." Bana arkası dönük olduğu için ona doğru uzanıp eğilmem gerekmişti. Oldukça solgun görünen yüzü bir anlığına hasta olduğunu düşünmeme sebep olunca elim alına dokundu. Ateşinin olmadığını anlayınca daha fazla eğilerek dudaklarına bir buse bıraktım.

Geri çekilmeden önce gözlerini kapalı tutmaya devam ettiğini görmüştüm. "Neden uyanmıyorsun?"

"Çünkü uyanmak istemiyorum."

"Ama neden?" diye sorduğumda anlamaya çalışıyordum.

"Yorgunum," dediğinde ses tonundan bile yorgun olduğu pekâlâ anlaşılıyordu.

"Peki, o zaman ben aşağıya inip kahvaltı hazırlayayım, sen o sırada biraz daha uyu," dedikten sonra yavaşça kalktım yataktan.

"Işıl," diye seslendiğinde fikrini değiştirdiğini ve benimle birlikte aşağıya inmek istediğini söyleyeceğini sanmıştım fakat o, "Perdeleri kapatır mısın lütfen?" diye sordu.

Duraksadım, bir şey söyleyebilmek için şaşkınlığımı üzerimden atmam gerekiyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım atamadım. Onu

daha fazla bekletmek istemeyince ise "Peki," dedim yalnızca ve önce balkon kapısını kapattım sonra kalın perdeleri çekerek odadan ayrıldım.

Basamakları inerken kendimi, gözlerimi açtığım ilk andaki duygulardan çok uzak hissediyordum. İçimdeki mutluluktan *eser* kalmamıştı sanki. Oflaz'ın ruh hâlinin benim ruh hâlimi de etkilediğini o gün anladım.

Kahvaltı hazırlayıp yukarı çıktığımda Oflaz'ı bıraktığım gibi buldum. Aşağı inmeyi reddetti ve uyumaya devam etmek istediğini söyledi. İlk kez böyle bir durum yaşandığından anlayışlı davrandım ve rahat uyuması için onu yalnız bıraktım. Aslında o günün akşamında evime dönmeyi planlıyordum. Anneme, döneceğimi söylemiştim fakat Oflaz'ı o hâlde bırakmak istemediğim için dönmedim.

Oflaz her geçen gün daha kötü oluyordu. İlk günlerde enerjisi, yalnızca canının sıkıldığını düşünmeme sebep olacak kadar düşüken sonraki günlerde büyük bir derdinin olduğunu anlamama sebep olacak kadar düşmüştü.

Ona ne olduğunu bilmiyordum, anlamıyordum çünkü benimle konuşmuyordu. Ona bakıyor, hâlini gördükçe çok üzülüyordum. Uyku ve beslenme düzeni değişmişti. Geceleri birlikte uyumaya devam ediyorduk ama o artık gündüzleri de uyuyordu, uyumasa bile yataktan çıkmıyordu. Neredeyse hiçbir şey yemiyordu, o çok sevdiği pasta ve çikolataları bile yemeyi reddediyordu. Evde benim dışımda kimsenin olmadığını bilmesine rağmen odasının kapısını hep kapalı tutuyordu, siyah perdeleri aralamama izin vermiyordu. O kadar yorgun ve o kadar mutsuz görünüyordu ki ona iyi gelemediğimi fark ettiğim her an kahroluyordum. Gözlerinde artık yalnızca hüznü taşıdığını gördükçe mahvoluyordum. Nedenini bir türlü anlayamadığım bu hâlinin bir ya da iki gün süreceğini zannederek yanında kalmaya devam ediyordum, bitmesini bekliyordum ama bitmiyordu.

Öyle büyük bir acı çekiyordu ki kendi acılarımı tamamen unutmuş bir şekilde onun acısını anlamaya çalışmakla geçiriyordum günlerimi. Evime gidemiyordum, okula gidemiyordum, Fatih'in evinden çıkamıyordum. Oflaz uyuyordu, karanlık bir odada yatıyordu ve ben de onun yanında kalarak bütün enerjimi ona iyi gelmek için harcıyordum ama başaramıyordum. Onun bana iyi geldiği gibi ona iyi gelemiyordum çünkü sorununun ne olduğunu bilmiyordum.

O kadar aptaldım ki onun, gözlerimin önünde kendini yavaş yavaş öldürmekte olduğunu anlayamadım.

37. GÜN

Her şeyiyle sevdiğiniz bir insanın akan gözyaşları kalbinize dolar, sizi boğar.

Oflaz'ın hıçkırıkları ruhuma bir bıçak gibi batıyor, gözyaşlarını sildiğim her an parmak uçlarım yanıyordu.

"Ağlama, n'olursun ağlama," diye yalvardım ve sanırım bu, onun daha çok ağlamasına sebep oldu.

Kasım ayının üçüncü haftasındaydık. Oflaz bir haftadır odasından hiç çıkmamıştı ve son iki gündür devamlı olarak ağlıyordu. Ağlayarak uyuyakalıyor, uyandığında ağlamaya devam ediyordu.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordum bir kez daha.

Ellerini iki yana açtı, gözyaşları akmaya devam ederken, "Bilmiyorum, bilmiyorum," dedi bir kez daha. "Üzgünüm, çok üzgünüm ve hep ağlamak istiyorum. Ama sebebini bilmiyorum."

Ona dokunmamı istemiyordu, onu öpmemi istemiyordu. O yalnızca ağlamak ve bana sarılarak uyumak istiyordu. Ona iyi gelecek olan şeyin bu olduğunu zannettiğimden ben de bunları yapmasına izin veriyordum.

O ölüyordu ama ben, onu iyileştirdiğimi zannediyordum.

“Oflaz,” dedim parmaklarım akan yeni yaşlarını silerken. Birbirimize dönük şekilde bağdaş kurarak oturmuştuk yatakta; ellerim yüzümdeydi, elleri dizlerimdeydi. O kadar anlamamıştım ki ne yaşadığını, “Böyle olmanın sebebi lunaparkta olanlar olabilir mi?” diye sorma gafletinde bulundum.

“Ne?” diye şaşkınca sordu.

“Lunaparkta olanlar yüzünden kendini suçladığını düşünüyorum çünkü o geceden sonra bir anda değiştin, benden uzaklaştın ve kendi içine döndün. Daha önce de söyledim sana, o gece her şey çok güzeldi ve ben sonrasında bir an olsun pişmanlık duymadım. Eğer benim pişman olduğumu düşünüp kendini suçlu hissediyorsan, bu yüzden bu hâldeysen, gerçekten kızarım sana.”

“Canımın içi,” diye hitap etti bana, uzun zamandan sonra ilk defa. “O gece çok güzeldi. O gece sen çok güzeldin.”

“O yüzden mi o geceden sonra bana hiç dokunmadın, Oflaz?” diye nihayet sorabildim.

Kıkırdadı, bir hafta sonra ilk kez güldüğünü duyduğum için heyecanlandım.

“O yüzden değil, yorgun hissettiğim için. Konuşmaya, yemek yemeye bile güç bulamadığım için. Anla beni lütfen.”

“Anlayamıyorum,” diye itiraf ettim. “Neden bu hâldesin anlayamıyorum. Uğraşıyorum ama bir türlü anlayamıyorum. Çünkü kimse sebepsiz yere üzülmez, Oflaz.”

“Yalan söylemiyorum.”

“Biliyorum,” dedim hızlıca, beni yanlış anlamasını istememiştim. “Üzgün olmanın illaki bir sebebi vardır ancak sen farkında değilsindir, demek istiyorum.”

“Bilemiyorum,” dedi kafası karışmış bir şekilde. “Üzgün olmam için hiçbir sebepim olmamalı çünkü yanımdasın, iyisin, beni seviyorsun ama yine de üzgün hissediyorum. Nedenini düşünüyorum, anlayamıyorum ve bu beni daha kötü bir hâle sokuyor.”

Kaşlarımla çatılırken kendimi ona karşı ilk kez bu kadar uzak tutmuştu. “Belki de istediğin ben değilimdir, benim sevgim sana ulaşamamıştır.”

“Saçmalamanı seviyorum ama şu an olmaz, lütfen.”

Başımı iki yana salladım ve üzgün olma nedenini bulduğumu

zannederken ellerimi yüzünden ayırdım. "Bak, sen bana iyi geldin, güç verdin ama ben sana iyi geledim, sana verecek gücü kendimde bulamadım."

"Işıl."

"Sen benim ruhumdaki boşluğu doldurabildin ama ben senin ruhumdaki boşluğu dolduramadım."

"Sus, lütfen."

"Çünkü eğer doldurmuş olsaydım sen de benim gibi sırf yanıdayım, iyiyim ve seni seviyorum diye mutlu olurdun."

"Lütfen."

"Dinle," dedikten sonra kısa bir nefes aldım. "Aslında ben seni hiç tanımıyorum. Ruhunu biliyorum, evet ama hakkında bildiğim tek şey ismin ve sevdiğin birkaç şey... Ne yaşını biliyorum ne nereden geldiğini ne de başka bir şeyi... Sinan'ın öyküsünü biliyorum, acılarından haberdarım ama Oflaz'ın öyküsünü bilmiyorum, neden acı çektiğini de işte bu yüzden anlayamıyorum."

"Ne istiyorsun, geçmişimi öğrenmek mi?"

Duraksadım. İstiyor muydum? Geçmişini öğrendikten sonra bile ona iyi geleceğimi düşünmüyorken bunu istemeli miydim? Can yakıcı bir nefes alarak başımı iki yana salladım. "Neden üzgün olduğunu bilmiyor musun gerçekten?" diye sordum son kez.

"Bilmiyorum."

"Yanıdayım, iyiyim, seni seviyorum ama yine de üzgünsün, ağlıyorsun ve belki de ölmek istiyorsun?"

"Ölmek değil," diyerek şaşırttı beni. "Ölmek istemiyorum, yok olmak istiyorum."

"Ne?"

"Ölümden sonraki yaşama inancım var. O kadar yorgunum ki ölmek bile istemiyorum. Öldükten sonraki yaşamım için gücüm kalmadı."

"Öyleyse daha fazla kalmamın bir anlamı yok."

"Bu evde mi?"

Başımı iki yana salladım. "Senin yanında. Varlığım sana iyi gelmiyorsa neden kalmaya devam edeyim ki?"

"Lütfen Işıl, bak, lütfen yapma şunu."

“Belki de benim varlığım sana kötü gelmeye başlamıştır. Eğer gidersem, bir daha görmezsen beni, eskisi gibi mutlu olabilirsin.”

“Eskisi gibi mutlu olmak mı?” diye hayret ederek sordu. “Eskiden mutlu olduğumu mu zannediyorsun?”

“Evet,” dedim duraksamadan. “Mutluydun.”

“O kadar haberin yok ki hiçbir şeyden,” derken hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Evet, yok!” diye bağırdım. “Çünkü anlatmadın. Karşında çırpındım bana kendini anlatman için, bana neden bu kadar mutsuz olduğunu anlatman için ama sen anlatmadın! Ve hâlâ susuyorsun! Neden susuyorsun? Neyi bilmemden korkuyorsun?”

“Anlatacak bir şeyim yok.”

Beni üzdüğünün farkına varırsa kendine gelir, diye düşününce son kozumu oynadım. “Beni ne kadar üzdüğünün farkında değil misin?”

“Farkındayım,” dedi düz bir sesle.

“Ve bunu sürdürüyorsun.”

“Anlamıyorsun beni,” dedi bir yabancı gibi. “Ve anlamayacaksın da.”

“Evet, anlamıyorum.”

“Doğru söylüyorsun, sen en iyisi git.”

Kaşlarımı çattım. Ona, gitmek istediğimi söylediğimde, belki o zaman aklı başına gelir ve ikimizi de çok üzen o hâline bir son verir zannederek tamamen blöf yapmıştım. Ama o beni bozguna uğrattı, aramıza bir duvar ördü. “Gideyim mi?”

“Evet, git.”

“Ama daha biraz önce-“

“Düşündüm ve böyle olması gerektiğine karar verdim.”

“Ama nasıl?”

“Sen dedin. Bana iyi gelmiyormuşsun, bu hâlim seni üzüyormuş... Madem bana iyi gelmiyorsun, sana zarar veriyorum, öyleyse bir anlamı yok,” dedikten sonra omuz silkti. “Gerek yok artık. Git sen. Gerçekten.”

“Kızdığın için böyle konuşuyorsun.”

“Kızgın değilim.”

“O zaman küstün.”

“Küsmedim, Işıl,” derken artık tahammül edemiyormuş gibiydi. Hızla yataktan kalkıp, kapıya doğru ilerleyip açtıktan sonra dışarıyı işaret etmesi de bunun kanıtıydı. “Git.”

“Hayır,” diyerek onun gözünde çelişkili davranırken kendi içimdeki tutarlılığımı koruyordum. Gitmek istemiyordum, ona iyi gelmek istiyordum ve bunun için her şeyi yapmaya hazırdım.

“İstemiyorum seni,” dediğinde sanki iç sesimle konuşuyor gibiydi. Onun için her şeyi yapmaya hazırdım, evet. Ama ondan vazgeçmek?

“Yalan söylüyorsun,” diyerek ben de ayağa kalktım, ona doğru ilerledim.

“Söylemiyorum,” derken sesi titriyordu. Yanına yaklaştığımda gözlerinin tekrar yaşlarla dolmuş olduğunu gördüm.

“Hayır, yalan söylüyorsun.”

“Anla artık,” dedikten sonra eli dirseğimi yakaladı. “Artık seni görmek istemiyorum,” dedikten sonra beni canımı acıtmayacak şekilde kapının dışına itti ve kapıyı ardımdan çarparak kapattı.

“Ofaz!” diye bağırırken kapıyı açmak için kolu çeviriyor, kilitlemiş olduğu için aynı zamanda yumrukluyordum. “Aç şu kapıyı! Gitmiyorum hiçbir yere.”

“Rahat bırak beni!”

“Hayır!”

“Defol git artık!” diye bağırarak söylediği bu söz, o gün içerisinde söylediği son söz oldu.

Elbette gitmedim, kapıya sırtımı yaslayarak oturdum. Beni dinlemediğini düşünmeme rağmen zaman zaman ona hikâyeler anlattım. Sevdiğini bildiğimden saçmaladım. Akşam oldu, gece oldu, gündüz oldu, öğlen oldu ve ben saçmalamaya devam ettim.

“Aa, bak sana ne anlatacağım,” dedim kapının önünde uzanmaya devam ederken. “Ben küçükken benim hiç Barbie bebeğim olmamış, neden, bilmiyorum. Diğer bütün oyuncaklardan varmış, istemediğim kadar çok varmış ama hiç Barbie yokmuş. Liseden sonra kendime bir tane Barbie aldım, ikinci Barbie bebeğim ise senin benim için kazandığındı. Barbie’leri sevdiğimi biliyordun ama o bebeğin ikinci bebeğim olduğunu bilmediğinden belki de ne kadar mutlu olduğumu anlayamadın.”

Duraksadım, dilimle dudaklarımı ıslattıktan sonra devam ettim. “Ayrıca sana bir itirafta bulunacağım. Oyuncakların da ruhu olduğuna

inanıyorum.” Kıkırdadım. “Küçükken o kadar inanıyordum ki buna, yanıma herhangi bir oyuncakımı koyuyordum, gözlerimi kapatıyordum ve o uyuduğumu zannedene kadar bir süre öylece bekliyordum. Daha sonra aniden açıyordum gözlerimi ve ona bakıyordum. Beklediğim şey bıraktığım gibi kalmamasıydı ama ne yazık ki hep öyle kaldı. Ben uyurken onların hareket ettiğinden emindim ama onları hiç yakalayamadım. Bir süre sonra bu sevdamdan vazgeçtim ve onları yakalamaya çalışmak yerine onlarla dost olmaya karar verdim. Üzüldüğüm, mutlu olduğum her anımı onlarla paylaştım. Ancak sorun şu ki onlardan cevap bekliyordum. Gerçekten, onlara soru sorduğumda bana cevap vereceklerine dair büyük bir umut vardı içimde ama olmadı. Ne hareket ettiklerini görebildim ne de sorularıma cevap verdiklerini duyabildim...”

Bildirim sesiyle duraksadım ve yanımda duran telefonumu elime aldım. Oflaz’dan mesaj geldiğini gördüğümde kaşlarım havalandı, heyecanla yattığım yerden kalktım.

ruhu güzel adam: sıpa...

Elimle ağzımı kapatarak sessizce güldüm. O an anladım, bütün o anlattıklarımı dinlemişti. Uykusuzluktan gözlerimi açamadığımda bile konuşmaya devam etmiştim ve o beni dinlemişti. Ne hissetmişti, ne düşünmüştü, bilmiyorum ama tıpkı oyuncaklarım gibi sessiz kalsa da dinlemişti işte.

sıpa mı?

evet, sen minik bir sıpasın.

eşek değil, sıpa...

hm hm

evet, küçük bir çocuk olduğun için eşek diyemeyiz sana

sensin çocuk

oyuncaklardan cevap bekleyen sensin ama...

ne yani, sen inanmıyor musun onların konuştuğuna?

Mesajımı gördü ama cevap yazmadı. Konuyu değiştirmem gerektiğini anlayarak bir süre düşündüm, daha sonra en başta sorgulamam gereken şeyi sordum.

neden konuşmak yerine mesaj yazdın?

çünkü kendi sesime bile tahammülüm yok.

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. Kendi sesine bile tahammülü kalmamışsa benimkine kesinlikle kalmamış anlamına geliyordu bu. Bu kez dolaylı yoldan, sus, diyordu bana.

öyleyse ben de artık konuşmak yerine yazayım.

hayır, Işıl. Artık gerçekten git.

Bu mesaj, o gün attığı son mesaj oldu.

Ve ben bu kez gittim. Ama gitmemin nedeni, onun bunu istemesi değildi. Kapalı kapının ardına kendini saklayalı ve dolayısıyla su bile içmeyeli neredeyse üç gün olacaktı. Onunla birlikte kalmama izin verdiği zamanlarda da odasından çıkmıyordu, evet ama en azından ben aşağı inip ona yiyecek içecek bir şeyler getiriyordum. O kadar görmek istemiyordu ki beni, iki günden daha uzun bir süre boyunca su bile içmemişti. *Eğer gittiğimi bilirse belki odasından çıkar ve yemek yemese bile en azından su içer,* diye düşünerek gittim.

O gün Oflaz, onu terk ettiğimi zannetti. Zaten ne olduysa bu yüzden oldu.

38. GÜN

Kimse kimsenin acısının ne olduğunu anlayamaz, nasıl hissettirdiğini bilemezmiş. Çünkü hiçbir acı aynı değil, herkesin acı eşiği farklıymış.

Kendi evime geçip sıcak bir duş aldım. Işık artık tamamen odamı kendi odasıymış gibi kullanıyordu ama bunu görmek beni rahatsız etmedi. Aklım Oflaz'daydı, başka hiçbir şeyi düşünecek hâlde değildim. Akşam yemeği için aşağı indiğimde Oflaz'ın en azından bir bardak su içmiş olmasını umuyordum.

Işık yemeğini hızlıca yiyip kalkınca annemle baş başa kalmış olduk. Önümüzdeki yemekleri yerken konuşulması gerekenleri daha fazla ertelemememiz gerektiğini düşündük. En kısa zamanda o evden taşınacağımızı, babamla ilişkiye hiçbir şekilde karışmayacağını söyledi. Ona, babama çok kızgın olduğumu söylediğimde burukça gülümsedi. Çünkü en çok o biliyordu babamı ne kadar sevdiğimi... Geleceğe dair yaptığımız konuşmadan sonra ise babam gibi annem de Oflaz'ı sorgulamaya başladı.

"Merak etme, artık görüşmüyoruz," diye kestirip attım ben de.

Elbette inanmadı ve "Nasıl?" diye sordu.

“İstemiyor beni.”

“Neden?”

Omuz silkerek umursamaz görünmeye çalıştım. “Sasha’ya gideceğim ben. Kahve ister misin?”

Birkaç saat daha Oflaz’ı görmeyecektim. O birkaç saati annemle geçirmek istemiştım ama o, Oflaz’ı sorgulayarak yarama parmak basmıştı. Bu yüzden Sasha’ya gitmek istedim.

“Olur, ama geç kalma,” dediğinde başımı salladım ve ağzıma küçük bir turp attıktan sonra odama çıktım.

Işık yatağında uzanmış telefonundan bir şeyler izliyordu, muhtemelen diziydi. Odaya girdiğimi gördüğünde, “Lütfen odanı geri almaya geldiğini söyleme!” diye isyan etti.

“Henüz değil,” dedikten sonra dolabıma yöneldim.

Odama son gelişimde valizimi doldurmuştım ve Işık, benden sonra valizi boşaltmayıp fermuarını bile çekerek dolabıma koymuştu. Valizi çıkarıp içinden siyah kazak ve pantolon aldıktan sonra tekrar yerine koydum, Işık’a öpücük yolladıktan sonra odamdan ayrılarak banyoya geçtim. Üzerimdeki pijama takımından kurtulup kazak ve pantolonu giydikten sonra saçlarımı da tepede şöyle bir topladıktan sonra evden ayrıldım. Oflaz’ın göremeyeceğini bilmeme rağmen yine kırmızı paltomu giymiştım.

Sasha’nın karavanına geldiğimde Sasha’yı, en son karavanını teslim ettiğimiz an gördüğümü hatırladım. Yine karavanının küçük penceresinden başını uzatmış, müşterilerden birine siparişini veriyordu. Ona doğru ilerlerken saçlarını, omuzlarına kadar gelecek şekilde kestirdiğini gördüm. Sasha gerçekten güzel bir kadın olduğundan Afrika örgüsü saçları gibi omuzlarına uzanan düz saçları da ona çok yakışmıştı.

“İşıl!” dedi sevinçle, hızla karavandan ayrıldı ve beni kucakladı. Ne yazık ki ona aynı neşeyle karşılık veremedim. Belki ona daha sıkı sarıldım ama dudaklarım hareket edemedi. Geri çekildiğinde bir sorunum olduğunu anlayarak, “Kahveleri getiriyorum hemen, bekle,” dedi ve karavana girdi. Onun kahveleri büyüldür, tıpkı Oflaz Kantemiz gibi.

Az sonra küçük bir tepsiyle geri döndü. İki karton bardak ve küçük çikolataları masaya bıraktıktan sonra yanımdaki tabureye kuruldu. “Anlat bakalım.”

“Oflaz,” dedim tek nefeste.

“Gitti mi?”

“Hayır, sorun o değil. O hâlâ burada ve çok tuhaf.”

“Nasıl?”

“Onunla tanıştığın günü hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“O zamana dek her şey çok olağandı. İnternette tanışan iki genç olarak buluşmuştuk, birlikte vakit geçiriyorduk. Ailemle ve arkadaşlarımla tanıştırmıştım onu. Ancak doğum gününden sonra, bir anda değişti.”

“Nasıl bir değişim?”

“Kötü değil. Ama o sıralar üzerinde durmadığım için mi, bilmiyorum ama şimdi düşünüyorum da normal değildi. Olmadık şeylere gülüyordu, öfkeleniyordu; enerjisi çok yüksekti; çok mutluydu ve sonunu düşünmeden girdiği birçok eylem vardı. Bunlardan biri, senin iznin olmadan ve benim de haberim yokken karavanıyla yola çıkmasıydı.”

“Önemi değil Işıl, gerçekten.”

“Biliyorum, anlayışın için gerçekten teşekkür ederim.”

Karton bardağı eline alıp bir yudum aldı. “Başka ne gibi tuhafıkları vardı?”

“Birkaç hafta önce öğrendim, biz Muğla’dan döndükten sonra geceleri çok az uyuyor, gün içinde de gece de sürekli bir şeylerle meşgul oluyormuş ve çok fazla yemek yiyormuş. Öğrendikten sonra dikkat ettim ve ben de gördüm. İçinde o kadar yüksek bir enerji vardı ki o enerjiyi atmak için çok uğraşıyordu. İyi olduğunu söylüyordu, iyi olduğunu görüyordum ve bunların normal olduğunu düşünüyordum. Anormal demek yanlış belki ama o zamanki Oflaz ile bana gelen Oflaz aynı değildi.”

“Sana karşı nasıldı?”

Ben de kahvemden bir yudum aldım. “Bana karşı iyiydi, bana karşı hep iyi oldu. Onun için değerli olduğumu sözleriyle, bakışlarıyla hissettiriyordu. Doğum günümün olduğu gece ilk kez öpüştük biz, biraz da ileriye gittik. Her şey çok güzeldi Sasha, gerçekten çok güzeldi. Beni sevdiğini hissediyordum, onu sevdiğimi biliyordu. Ama sonra her şey yine değişti.”

“Nasıl?”

“Lunaparka götürdü beni. Orada bir şeyler oldu.”

“Ne gibi şeyler?” Alt dudağımı utançla dişlediğimde kaşlarını kaldırıp, “Lunaparkta mı yaptınız?” diye sordu.

“Evet, dönme dolapta.”

“Ne?” diye bağırdığında birkaç metre uzağıımızdaki müşteriler dönüp baktı.

“Kimse yoktu, dönme dolap biz en yüksekteyken durmuştu.”

“Ama yine de bu biraz...”

“Evet, çılgınca.”

“Peki, sonra ne oldu?”

“Eve gittik, uyuduk. Uyandığımızda Oflaz gitmiş, yerine başkası gelmişti sanki. Yani tamam, karakteri değişmedi, o hâlâ aynı Oflaz ama ruh hâli tamamen değişti. Artık hiç gülmüyor, devamlı karanlık bir odada uyuyor ya da yatıyor, hiç yemek yemiyor, sebepsiz yere ağlıyor. Beni artık hiç öpmüyor, öpmeyi bırak, benimle konuşmuyor bile. Zaten en sonunda beni görmek istemediğini, sesime bile tahammül edemediğini söyleyerek gitmemi istedi.”

“Ne zaman oldu bu?”

“Birkaç saat önce.”

“Işıl, bence onun yanına gitmelisin çünkü sanırım o depresyonda.”

“Gideceğim zaten. O hayatından çıkmamı istediğini söylüyor ama ben inanmıyorum, bence istemiyor.”

“Elbette istemiyor,” dedikten sonra, “Kafamda oturtamadığım yerler var. Anlattıklarını tekrarlayıp onaylamamı isteyeceğim şimdi, tamam mı?” diye sordu.

“Tamam.”

“Ekim ayında Oflaz çok mutluydu, kasım ayında ise çok mutsuz.”

“Evet.”

“Ekim ayında enerjisi çok yüksekti, hiç yerinde durmuyor, devamlı bir şeylerle meşgul oluyordu.”

“Evet, mesela geceleri uyumayıp resim yapıyormuş. Birkaç haftada onlarca tablo çıkarmış, bir görsen nasıl güzeller...”

“Kasım ayında ise enerjisi çok düşük, yataktan dahi çıkmıyor. Ekim ayında çok yiyordu, kasımda ise neredeyse hiç yemiyor.”

"Evet, hem de hiç. Ben ona yiyecek içecek bir şeyler götürmesem açlıktan ölürdü. Acaba ben evden çıktıktan sonra bile odasında mı kalmıştır? İki gündür su bile içmedi."

"Ekim ayında libidosu yüksekti, kasım ayında ise düşük..."

"Evet."

"Ekim ayında hiç uyumuyordu, kasım ayında ise çok uyuyor."

"Evet, uyumadığı gibi hiç yorulmuyordu da... Ama şimdi çok yorgun olduğunu söylüyor. Ölmek için bile yorgunmuş."

"İntihar düşüncesi mi var?" diye endişeyle sordu.

Başımı iki yana salladım. "Ölmek değil, yok olmak istiyormuş."

Sasha'nın kaygılı ifadesi, onaylattığı her cümleyi zihnimde tekrarlamama yol açtı. Oflaz'ın ekim ve kasım aylarındaki hâlini düşündüm, aniden yükselip aniden nasıl düştüğünü gördüm. Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalkarken nihayet anlamıştım. "Bu depresyon değil."

"Ona git, hemen!"

Korku dolu gözlerle baktım Sasha'ya. Geç kalmış olabileceğim gerçeğiyle ayağa kalktım. Fatih'in evine nasıl gittim bilmiyorum ama kapıyı Oflaz'ın anahtarıyla açtığım ve basamakları koşarak tırmandığım sırada hüngür hüngür ağladığımı hatırlıyorum.

"Oflaz!" diye bağırdım koridorda koşarken. Neyse ki kapısının kilidini açmıştı da kolu çevirmemle içeriye girmem bir oldu.

Oda karanlıktı, beklediğimden daha karanlıktı ve Oflaz, bu kez yatağında değildi, yatağın karşısındaki duvara sırtını yaslayarak oturmuştu. İçiyordu. Doğum gününden önce sağlığa zararlı diyerek vücuduna almadığı bu zehri, doğum gününden sonra geçirdiği atakları sebebiyle alır olmuştu.

"Oflaz..." derken sarsak adımlarla ona doğru ilerliyordum. Elindeki bira şişesini bana bakarak kaldırdı, buruk bir tebessümle dudaklarına götürdü. "Neden söylemedin bana, neden?"

Vakit gece yarısını geçiyordu neredeyse, onu yalnız bırakmamın üzerinden yedi ya da sekiz saat geçmiş olmalıydı. O kadar perişan hâldeydi ki kapının önünden ayrılıp gittiğim için kızdım kendime. Ancak öfkemin asıl sebebi, bunca ay onun durumunu anlayamamış olmamdı.

"Zannettiğin kadar iyi bir öğrenci değilsin, canımın içi," dediğinde ilk tanıştığımız zamana atıf yapmıştı yine.

Oflaz'ın hastalığını çok geç anlamış olmam psikoloji bilgimin eksik olmasından dolayı değildi, onu çok sevdiğim içindi. Dedim ya size, onun her hâlini sevmeye çok hazırdım ve sevmiştim. O kadar sevmiştim ki bir sorunu olabileceği aklımın ucundan dahi geçmemişti. Ta ki ne kadar acı çektiğini görüp, ondan uzak kalınca, olan biten her şeyi sakın bir kafayla düşünene dek...

Elindeki şişeyi alıp kenara bıraktım, ellerim yüzünü buldu ve bana bakması için onu zorladım. "Neden anlatmadın bana, neden sakladın benden?"

Omuz silkti hafifçe, "Değişen hiçbir şey olmayacaktı, sadece canın sıkılacaktı," dedi bazı kelimeleri yutarak.

"Olacaktı," diye karşı çıktım ona. "Tedavi olmanı sağlardım," dedikten sonra duraksayıp, "Hâlâ şansımız var," diye devam ettim. Aslında hiçbir şey için geç değildi.

Başını iki yana salladı. "Olmadım mı sanıyorsun? On dokuz yaşında bu teşhis konuldu. İlaç tedavisi aldım, terapiler gördüm, hastanede yattım ama olmadı."

"Nasıl?" diye şaşkınca sordum. Yaşını bilmiyordum ama on dokuz yaş derken en az beş yıl öncesinden bahsediyor olmalıydı. Bu beş yılda iyileşmiş olması gerekirdi.

"Çünkü tedavimi hiçbir zaman gerektiği gibi sürdüremedim. İlaçları bıraktım, alkol ve diğer zararlı alışkanlıklara devam ettim, terapilere gitmedim."

"Ama neden?"

Omuz silkti tekrar. "İyi olduğumu düşündüğüm zamanlarım oldu, gitmedim ben de."

"Manik zamanların," diyerek düzelttim onu.

Dilini şaklattı. "Manik değil, *artı bir*," dedi.

"Artı bir, mi?"

Başını salladı gülerek. "Diğeri de depresif değil, *eksi bir*," dedikten sonra tek kaşını kaldırdı. "Nasıl? Ben buldum."

Bu iyi bir şeydi. En azından hastalığını kabullenmişti, ataklarına isim bile takmıştı. Öğrendiğim kadarıyla hastalığın kabul edilmesinden sonra başlardı tedavi. Oflaz hasta olduğunu biliyordu, kabullenmişti, dolayısıyla tedavisini gerektiği gibi sürdürebilirse iyileşirdi.

"Güzel," dedim başını okşarken. "Manik ve depresif; *artı bir* ve *eksi bir*..."

“Sıfır var bir de,” dedi.

“O ne anlama geliyor?”

“İkisinin olmadığı dönem işte. Ne çok mutlu ne çok mutsuz.”

“İlaçlarını ne zaman bıraktın en son?”

Duraksadı, düşünmek için zaman istedi. Ne kadar içmişti bilmiyorum ama gözlerime odaklanmakta dahi zorluk çekerken açıklamaya çalışıyordu. “Altı ay önce.”

“Devam eden tedavide, ilacı kendiliğinden bırakırsan bir sonraki atak çok daha şiddetli gelir.”

“Biliyorum.”

“Ayrıca alkol ve diğer zararlı alışkanlıklar, ataklarının şiddetini artırır.”

“Biliyorum.”

“Biliyorsun da neden dikkat etmiyorsun?” diye öfkeyle soludum.

Dudaklarını büktü, yine neredeyse ağlamak üzereydi. “Yapamıyorum. Engel olamıyorum kendime.”

“Yapacaksın,” dedim ona güvenerek. “Birlikte engel olacağız.”

“Gitmeyecek misin tekrar?” diye sordu şaşırarak.

Başımı salladım. “Gitmedim, hiç gitmeyeceğim. Eğer çok sıkılırsan, susarım.”

Onun bana söylediği cümleyi ona söylediğimi anlayarak gülümsedi. “Canımın içi.”

Parmaklarım yanaklarındaki gözyaşlarını son kez sildi, daha sonra kendi gözyaşlarımı da sildim ve sırtımı duvara yasladım. Kucağıma göstererek, “Hadi, uyu bakalım,” dedim.

“Öykümü bilmek istiyor musun?”

Duraksadım. Elbette bilmek istiyordum ama o, bana kendini anlatamayacak kadar yorgun görünüyordu, bu yüzden teklifini reddedecektim. Ancak sağ elini kaldırdığında bana öyküsünü anlatmak değil, okutmak istediğini anlayarak başımı salladım. Defteri bana verdi, başını kucağıma koyarak uzandı.

“Uyuduğunda okuyacağım,” dedim, defteri kenara koyup güzel saçlarını okşamaya başladım.

“Ruh hâli günlüğüm o benim,” dedi defterin özelliğini açıklamak

isteyince. “Beyaz yapraklarda *artı bir* dönemimde hissettiklerimi, yaptıklarımı yazıyorum; siyah yapraklarda ise *eksi bir* dönemimde hissettiklerimi, yaptıklarımı yazıyorum.”

“Bu fikir sana mı ait?”

“Aslında doktorumun. Atak dönemlerinde yaptıklarımı bir yere yazmamı söyledi çünkü bazen unutuyorum. Mekânları hatırlıyorum, gittiğim yerler kalıyor hafızamda ama o yerlerde neler olduğunu, kimlerle olduğumu çok hatırlamıyorum, kopuk kopuk...”

“Bu hastalığı olan herkes mi senin yaşadıklarını yaşıyor?”

Başını iki yana salladı. “Kişilik, hastalığın ortaya çıkış sebebi, travmalar ve çevre faktörü hastalık öyküsünü etkiliyor. Bu hastalığa dair derste gördüğünüz o ‘belirti’ diye nitelendirilen şeylerin birçoğu, çoğumuzda görülüyor ama nasıl olduğu ve ne kadar sürdüğü değişebiliyor.”

“Seninkinin ortaya çıkış sebebi ne?”

“Genelde bilinmez, tahmin edilir. Ve benimki yüksek ihtimalle genetik.”

“Kim?” diye sorarken içten içe öfkeliydim. Oflaz’ın hastalığının sebebi kimdi?

Duraksadı, boncuk gözleri gözlerimde kaldı, birer damla yaş daha süzülürken güzel gözlerinden, “Annem,” dedi acıyla.

Bir şey söylemedim, bir şey söylemedi ve ikimizin de sessizce ağladığı o anda bana ne kadar acı çektiğini gözleriyle anlatmak ister gibi baktı. Kısa bir süre gözlerini kapattı. Uyumak üzereydi, saçlarını okşamaya devam ederken bizim şarkımız olmasını istediği o şarkıyı mırıldandım.

Artık biliyordum. Oflaz’ın ruh hâli değişimlerinin sebebini öğrenmiştim. Ona sorduğum ilk sorunun cevabını artık biliyordum.

Oflaz yaralıydı, benimkinden çok daha derin bir yarası vardı ama o aynı zamanda şifacıydı çünkü benim yaramı iyileştirmişti.

O an kararımı verdim. Babam dâhil birçok insanı kaybetmiştim, çok sevdiğim babam dâhil birçok insandan nefret etmiştim. Ama yine de beklenilenin aksine, kendimi harap etmeyecektim, yataklara düşüp hüngür hüngür ağlarken ölmek istediğimi söylemeyecektim.

Oflaz nasıl şifacı olup iyileştirdiyse beni, ben de şifacı olacak ve onu iyileştirecektim. Fakat öncesinde, Oflaz uykuya dalalı çok olmamışken onun hastalık öyküsünü okuyacaktım.

Önce beyaz yapraklardaki gülüşlerine, daha sonra siyah yapraklardaki gözyaşlarına dokunacaktım.

39. GÜN

Neden?

Evet, biliyordum, beklüyordum ama bu kadar çabuk olacağını tahmin edemedim. On dokuz yaşına gireli çok olmadı. Neden şimdi? Neden annem otuz üç yaşından sonra böyle olmuşken ben... Neden şimdi?

Daha çok küçüktüm, annemin kahkahalarını ve gözyaşlarını sorgulamıyordum ama babamdan duymuştum, bir şey vardı. Bazen evden giderdi annem, haftalarca ve aylarca gelmediği olurdu. Babam söyledi, ben henüz on aylıktan gitmişti annem ve iki ay sonra, hiçbir şey olmamış gibi dönmüştü. Hayır, hayır, bu beni sevmediği anlamına gelmiyor. Bu, zihnine engel olamadığı anlamına geliyor. Onu anlayabiliyorum, en azından birkaç aydır...

Bir şey oldu bana. Aniden, hiçbir sorunun yokken kendimi yataktan çıkamayacak hâlde buldum. Babam beni seviyor, arkadaşlarım beni seviyor, hayatımdaki her şey yolunda gidiyor ama ben mutlu hissedemiyordum.

Biliyordum, beklüyordum ama olduğunda kabullenemedim. Yalnızca ben değil, babam da kabullenemedi. Birkaç doktora götürdü beni, doktorlar annemin durumunu göz önünde bulundurarak yalnızca tahminde bulundular çünkü o an yalnızca üzgündüm. Depresyon olabilirdi, hiçbir şey de olmayabilirdi. Ancak sonra korktuğumuz başımıza geldi; artık üzgün değil çok mutluydum. İşte o

Kimse Gerçek Değil

zaman, annem gibi davranmaya başladığım o aylarda teşhis konuldu.

Ben de annem gibi bipolar bozukluk hastasıyım. Ama ben, annem gibi hayatıma son vermeyeceğim.

Evet, annem tedavisini yarım bıraktıktan birkaç ay sonra gelen ilk atağında intihar ederek öldü. On yıl önce oldu bu. Doktorum, hastalığımın bu kadar erken başlamasının sebebini kaybıma da bağlıyor. Ve yazmamı istiyor; hislerimi, yaptıklarımı sana yazmamı istiyor. İyi gelecek mi, bilmiyorum ama deneyeceğim.

Ben, annem gibi boğulmayacağım gözyaşlarımda, onları seninle kurutacağım.

+1

Keyfimin ne kadar yerinde olduğunu tahmin edemezsin. Ne güzelmiş bu hastalık!

+1

Kredi kartı ekstresini gördüğünde babamın yüzünün aldığı şekil...

+1

Geçen hafta motor yarışlarına katıldım. Beni neredeyse öldürecek bir kazayla sonuçlanması dışında her şey çok güzeldi.

+1

Bankadan kredi çekip evsizlere yemek dağıttım. Babam şimdi salonda oturmuş, borcu nasıl ödeyeceğimi kara kara düşünüyor...

+1

İki gündür uyumuyorum.

+1

İlaçlarımı bıraktım çünkü kendimi gayet iyi hissediyorum. Onlara ihtiyacım kalmadı.

+1

Ne kadar yüce bir varlık olduğumu inkâr eden bir arkadaşımı dövdüm. Artık arkadaş değiliz. Daha kötüsü, beni babama şikâyet etti, dolayısıyla ilaçlarımı bıraktığım anlaşıldı.

+1

Buraya yazmayı hep unutuyorum. Ama bil, iyi hissediyorum. Mutluyum. Bazen, bazı şeylere gereğinden fazla öfkeleniyorum ama olsun, sorun değil.

+1

Doktor bana şu manik atakla ilgili bilgi verirken libido artışına dair de uyarıyordu beni. Ama ben böyle olacağını tahmin etmemiştim.

Zeynep Sey

+1

İlaçlara devam ediyorum ama engel olamadım kendime, alkolün dibine vurmak üzereyim.

+1

"Bir kereden bir şey olmaz!" diyen bütün arkadaşların ölmesini diliyorum. Hem alkolik hem tiryaki olduk, iyi mi...

+1

İyiyim.

+1

Bankadan kredi çekip bir kısmını sokaktaki hayvanlara yemek almak için harcadım, bir kısmını ise barınaklara bağışladım. Babamın nasıl bir tepki verdiğini söylememe lüzum yok...

+1

Kilo aldım, epey kilo aldım...

+1

Doktor, sporun ruh sağlığıma iyi geleceğini söyledi. Başlangıç için doğa yürüyüşü yeterli olabilir, daha sonra yüzme ve belki fitness...

+1

Resim kursuna başladım. Doktorum, enerjimi bu tarz kurslarla atabileceğimi söyledi.

+1

İşe yarıyor.

+1

Artık iyiyim. İlaçları bıraktım.

+1

İki günden daha uzun bir süredir uyumuyorum. Biraz önce babamla film izledik.

Fakat gerçek şu ki o, ölü.

+1

Babam öldükten sonra bir daha hiç böyle hissedemeyeceğimi sanıyordum, yanlışım.

Kimse Gerçek Değil

+1

Artık iyiyim sanıyordum, değilmişim. Dipte olduğum bir anda biriyle tanıştım. Onun için kalkıp İstanbul'a kadar geldim.

+1

Onu üzen herkesten intikam alacağım.

+1

Onu öptüm. Ve hâlâ neden nefes aldığımı anladım.

+1

Onu Muğla'ya götürdüm, bana kızdı. Oysaki tek istediğim mutlu olmasıydı.

+1

Ona bağışmışım. Ne oldu, nasıl oldu hatırlamıyorum ama onu üzmüşüm. Kendime öfkeliyim, kendime çok öfkeliyim ve ne yapacağımı bilmiyorum.

+1

Döndük, ailesi onu evine kapattı. Yıllarca kendi zihninde hapsolmasına izin verdikleri yetmezmiş gibi onu şimdi bir de eve hapsedtiler...

+1

O yok. Ve ben de onu beklerken yine yıllar önceki doktorumun tavsiyesine uyuyorum. Enerjimi resim yaparak atmaya çalışıyorum.

Onunla olan bütün anılarımızı resme dökeceğim, onu koruduğum gibi onunla olan anılarımızı da koruyacağım.

+1

Kimse beni onun sevdiği gibi sevmeyi, kimse onu benim sevdiğim gibi sevmemiştir.

+1

Doktorumun libidoya dair söylediklerini dün gibi hatırlıyorum. Onu çok arzuluyorum, onun da beni arzuladığını gördükçe çıldırarak gibi oluyorum. Ama o sonuna kadar gitmek istemiyor, ben de onun bu isteğine saygı duyup kendimi durdurmak zorunda kalıyorum. Çünkü eğer durmazsam daha sonra üzülebilir, pişman olup kendini suçlayabilir. Ancak daha ne kadar böyle devam edebiliriz, bilmiyorum. Ona dokunmak ama onunla sonuna kadar gidemiyor olmak çok zorluyor beni.

+1

Uyumuyorum, onu üzen herkesten alacağım intikam yolunda yürüyorum.

Zeynep Sey

+1

Her şeyi öğrendi.

Çok üzüldü. Ama zannettiğim kadar değil. O çok güçlüymüş.

Onun saçtığı ışığı görebiliyordum ama bu kadar güçlü bir ışık olduğunu ben bile tahmin edemezdim.

+1

İstiyor.

Benimle sonuna kadar gitmek istediğini söyledi. Ama yapamam. O, şu an çok üzgün ve bu yüzden düşüncelerini mantık süzgecinden geçiremediğini düşünüyorum.

+1

Çok istiyor. Ve ben hâlâ diretiyorum. Daha ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum.

+1

Benim şehrimde deniz bile yokken onun gözlerinde koca bir okyanus var.

Zannettiğim kadar kolay değilmiş. İlk atak en zoru değilmiş. Aldığım her yeni nefeste özür diliyorum annemden. Onun yıllarca nasıl acı çektiğini göremediğim için kendimi suçluyorum.

-1

Aynaya bakmıyorum. Kaç gün oldu, bilmiyorum. Babamın zoruyla odamdan çıkarak üzere olduğum bir anda aynamın önünden geçtim, yanlışlıkla kendimi gördüm ve donakaldım. Nasıl bu kadar değişebildim? Bu kadar uyumama rağmen gözlerim nasıl bu kadar kırmızı ve gözlerimin altı nasıl bu kadar morarmış olabiliyor? Peki, dudaklarımı, cildimi? Çatlaklardan, pürüzlerden ibaret sanki. Kaç gün oldu bedenim suyla buluşmayalı, bilmiyorum. Belki bu yüzden kendimi bu kadar çirkin hissediyorum, diye düşünüp düşe girdim. Hayır, bu yüzden değilmiş. Duşta sonra saçlarımı yaptım, yüzüme krem sürdüm ama yine de aynıyım.

Böcek gibiyim. Aynaya baktığımda gördüğümü şey, kocaman bir böcek.

-1

İnsanların seslerini duymaya tahammül edemiyorum. Babaminkini bile. Onu

Kimse Gerçek Değil

seviyorum, gerçekten çok seviyorum ama çıkardığı herhangi bir ses beni mahvediyor. Kimse konuşmasın istiyorum, herkes gitsin ve ben karanlığımı baş başa kalayım...

-1

Üç kilo daha verdim. Babam çok üzülüyor. Ama olmuyor, deniyorum bir şeyler yemeyi ama midem almıyor. O kadar istemiyor ki canım hiçbir şey, su bile içmiyormuşum son günlerde. Baygın düştüğümde babam hastaneye götürmüş beni, orada anlamışsınız vücudumun ne kadar susuz kaldığını.

-1

Çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm.

-1

İlaçlarımı bıraktım çünkü hiçbir zaman iyi olamayacağımı anladım.

-1

Ne hissettiğimi bilmiyorum. Kalbim ağrıyor sanıyorum ama nefes alırken göğsümün boşluğunu hissediyorum. Kalbim yok yerinde sanki... Sanki o bile terk etti beni.

-1

Boğazımda hep bir hıçkırık var, kusmak istiyorum acılarımı. Ağlayarak ya da başka şekilde, bilmiyorum ama bitsin istiyorum.

-1

Bağırarak istiyorum. Gücümün son demlerini kullanarak bağırarak.

-1

Ölmek istiyorum.

-1

Hayır, ölmek istemiyorum; yok olmak istiyorum.

-1

İlaçlara devam ediyorum.

-1

Mutsuz olduğumu söylüyorum, dışarıya çıkmak istemediğimi söylüyorum, kimsekin yüzünü görmek istemediğimi söylüyorum.

Anlamıyorlar beni. Bugün, çok sevdiğim biriyle daha arkadaşlık bağımız koptu. Olsun, sorun değil. Bana baktığında ne kadar acı çektiğimi göremeyen birinin hayatımda yeri olmamalı.

-1

Zeynep Sey

Kimsem kalmadı. Artık sevgilim yok, dostum yok, arkadaşım yok. Sadece babam var ve tabii karmaşık zihnim...

-1

İlaçlarımı bıraktım.

-1

Bugün benim babam öldü, bugün

-1

Yirmi gün kaldım yanlarında, beni iyileştirdiler.

Aradan yıllar geçti ve ben yine başladım. Yapmamamı söyledikleri ne varsa yine yapmaya başladım. Karanlık odamdan dışarıya çıkmıyorum, kimseyle konuşmuyorum, alkol kullanmaya devam ediyorum. Daha kötü yapıyor bunlar beni, biliyorum. İyileşmek istiyorsam aydınlığa karışmalıyım, biliyorum.

Sorun şu ki ben iyileşmek istemiyorum. Dahası, istesem dahi karışabileceğim bir aydınlığın olduğunu zannetmiyorum.

-1

Kimsem kalmadı, herkes öylece gitti.

-1

İlaçlarımı bıraktım, artık terapiye gitmiyorum.

-1

Neden nefes almaya devam ettiğimi bilmiyorum.

-1

Alkolden nefret ediyorum ama kendime engel olamıyorum. Bir anlığına dahi unutmak mutlu olmak için yapmayacağım şey yok.

-1

Kendime tahammül edemiyorum.

-1

İşe yaramazın tekiyim.

-1

Kimşeden, kendimden ettiğim kadar nefret etmemiş olabilirim. Artık yanımda kimşenin olmadığını düşünecek olursak, onlar da kimşeden nefret etmedikleri kadar benden nefret etmiş olmalılar...

-1

Kimse Gerçek Değil

Biri var. Benim sevebileceğim ihtimalimi yaşatacak biri var.

-1

Adı Işıl, beni aydınlığa karıştırabilecek kadar parıldıyor.

-1

O çok üzgün. Onu üzüyorlar. Benim onun dışında kimsem yok, onun yanında olan hiç kimse gerçek değil.

-1

Ona gideceğim.

-1

Ona gideceğim ve onu sahtelikten çekip kurtaracağım.

-1

Artık biliyorum, o beni kendimden kurtarmak için gönderilmiş bir melek.

-1

Üzgünüm. Yine, yeniden çok üzgünüm. O var yanımda. Işıl ışıl parıldıyor, ışığı gözlerimi alıyor ama ben, yine de üzgünüm.

Ancak öncekiler kadar değil, biliyorum, hissediyorum. Onun ışığından güç bulduğumu görüyorum.

-1

Onu üzüyorum. Kendimden nefret ediyorum. Üzülüşüm için üzülüyor ve ben bunu değiştiremiyorum. O çok üzülüyor.

-1

Benim karanlığım, onun ışığını kaybetmesine neden olacak.

-1

Ona bunu yapamam daha fazla. O, benim hayatımda kalan tek insan. Onun dışında kimse kalmadı, kimse yok. Ama yine de ona bunu yapamam.

-1

Artık gitmeli. O, ışığıyla parıltmak için benden gitmeli.

40. GÜN

Zamanın unuttuklarından biri de oydu.

Herkes için akıp geçen zaman, ne olduysa onu da yanına almayınca bana gelmekten başka şansı kalmamıştı. Karanlığın içinde o kadar acı çekmişti ki ruhunun ışığımla iyileşmesi güç olacaktı. Ancak iyileşecekti, benim onun sayesinde iyileştiğim gibi o da benim sayemde iyileşecekti.

Okumayı bitirdiğimde ağlıyordum. Oflaz'ın, hıçkırıklarımı duyarak uyanmasını istemediğim için elimle ağzımı kapatmıştım.

Bana okumam için verdiği günlüğünü on dokuz yaşından beri tuttuğunu, ilk sayfasını okuduktan sonra öğrenmiştim ama diğer sayfalarda yazdıklarını tarih belirtmeden yazdığından o yaştan beri kaç atak geçirdiğini bilemiyordum. Aralarına işaret koyduğu ve farklı zamanlarda yazıldığını düşündüğüm yazılar aynı atak dönemlerine de ait olabilirdi, farklı atak dönemlerine de... Ve bazı ataklarında hiç yazmamış bile olabilirdi. Ayrıca dikkat ettiğim bir şey vardı. Depresifken yazdıkları anlık ve uzun yazılmış şeylerdi. Ancak manik dönemdekiler sonradan yazılmıştı ve kısa cümlelerden oluşuyordu. Bu da Oflaz'ın, acılarını yazarak hafifletme yoluna başvurduğunu gösteriyor olabilirdi.

Önce beyaz yaprakları okumuştum çünkü Oflaz'ın mutlu hissettiği anılarını özlemiştim. Beyaz yapraklardaki o kısa yazılar o kadar güzel bir el yazısı ile yazılmıştı ki hayran kalmadan edememişim. Daha sonra, içimdeki korkuya rağmen siyah yaprakları okumaya başlamıştım ve her yapraktan sonra biraz daha fazla ağlar olmuştum. Siyah yapraklardaki yazılar daha farklı bir el yazısı ile yazılmış gibiydi. Muhtemelen ağladığı anlarda özen göstermeden, hızlıca yazmaya çalıştığı için yazısı pek okunaklı olmamıştı.

Oflaz'ın annesini kaybettiğini, çok sonra babasını da kaybettiğini ve intihar girişiminde bulunarak yirmi gün boyunca hastanede yattığını öğrenmek beni hem çok şaşırtmış hem de çok üzmüştü. Oflaz'ın ne kadar üzülsün üzülsün intihar etmeyeceğini düşünüyordum çünkü bana ölmek değil, yok olmak istediğini söylemişti, tıpkı günlüğüne de yazdığı gibi. Ancak o gün öğrendim ki babasının ölümünden sonra gelen depresif atağında bunu denemişti. Kimsesinin kalmadığı bu dönemde benimle tanışıp, beni düşlediği o aydınlık olarak görmesi ise hem çok şaşırmama hem de ona daha *bağımlı* hâle gelmeme sebep oldu.

Evet, doğru kelime belki de bu. En başından beri, Oflaz'ın her hâlini sevmeye hazır olacak ve sevecek kadar *bağımlıyım* ona. Onun iyiliği, mutluluğu için ne gerekirse yapacak kadar seviyorum onu.

İşte bu yüzden, ona ikinci kez ihanet ettim.

Oflaz, bende gördüğü aydınlığa rağmen gözlerimin önünde yavaş yavaş kendini tüketmeye devam etti. Karanlıktan sıyrılmayı reddediyor, uykularından vazgeçemiyor, vücudunu cezalandırmak ister gibi aç ve susuz bırakmaya devam ediyordu. Farklı olarak ise kendini suçlama ve aşağı görmeye başladı. Ekim ayında harika tablolar çıkaran, bu süreçte kendinin ne kadar yüce bir varlık olduğundan bahseden adam, korumak istediği anılarımızın ortasında oturup yeteneksiz, işe yaramaz bir hiç olduğunu ağlayarak söyledi. Kendisini bir böceğe benzetiyordu, tıpkı günlüğüne yazdığı gibi. Bana rağmen, benim onun yanında olmama rağmen günlüğünde yazdığı ne varsa tekrarlıyordu.

Biliyordum, ne o ne de ben hayalî kahramanlar değiliz. Hayatımızdaki herkes sahte olabilir ama biz gerçeğiz ve yaşadığımız dünya da gerçek. Bu yüzden onun yalnızca aşkla değil, gerçek bir tedaviyle de iyileşmesi mümkün olabilir.

Oflaz'ın ruhsal bir bozukluğu olduğu doğru ama bu bozukluğu hem ruhuyla hem de beyniyle alakalı. Ve daha kötüsü Oflaz, günlüğünde yazılanlara göre birden fazla kez ilaçlarını bırakıp tekrar başlayan bir hasta. Bu yanlış, bu çok yanlış. Devam eden terapileri ve ilaç tedavisini doktorun uygun görmeden bırakırsan bu, hastalığının

seyrini etkiler. Oflaz'inkini de etkiledi. Bana gelmeden önce bıraktığı terapiler ve ilaçlar sebebiyle benimle birlikteyken geçirdiği atağı daha şiddetli ve daha uzun geçti. Öyle ki hayatında yalnızca bir depresif atağında intihar girişiminde bulunan Oflaz, benimle olduğu dönemde intiharı düşünmeye bile başladı. O kadar kilo kaybetti ki bunu, kendisi bile isteye yapmasa dahi kaybettiği kiloların onu öldüreceğinden endişelendim.

Ve bana günlüğünü okuttuktan dört gün sonra, evine çoktan dönmüş olan Fatih'in beni, Oflaz için bir şeyler yapmaya zorlaması üzerine, yalan söylediğim anneme gittim. Eve gitmediğim gibi okula da gitmiyordum, dolayısıyla sınavlarımın hiçbirine girememiştim. Bu yüzden annem bana çok öfkeliydi. Oflaz'la artık görüşmediğimizi söylediğim akşam yine Oflaz'a gelmiş ve sonraki dört gün annemin mesajlarını geçiştirmiştim. Yine de beni geri çevirmeyeceğini ve bana yardım edeceğini umut ederek ona gittim. Ona, Oflaz'ın durumundan bahsettim ve günlüğünü okuttum. Sonrası çorap sökücü gibi geldi.

Annem, okulun Psikoloji bölümünün kurucusuna danıştı, kurucu bizi özel bir hastaneye yönlendirdi. Ancak sorun şuydu ki Oflaz tedaviyi reddediyordu. Kendisine iyi geldiğini söylüyor, onu doktora götürmek istediğimi ve asıl böyle iyi olacağını söylediğim an bana kızıyor ve küsüyordu. İki gün onu ikna etmek için uğraştım ve bu iki günde yalnızca ona çorba ve su içirebildim. İştahı o kadar kapalıydı ki bu süreçte yedirdiğim katı bir besini kusmuştu bile. Oflaz'dan hoşlanmıyor olmasına rağmen benim için Fatih'in evine geldi annem ve Oflaz'ın hâlini gördüğünde büyük bir şaşkınlık yaşadı. Ben devamlı olarak Oflaz'ın yanında olduğum için ondaki değişimi net olarak görememiştim. Annemin, yaşadığı şaşkınlığın ardından dolu dolu olmuş gözleriyle beni kenara çekip derhâl doktor çağırmanız gerektiğini söylemesi, Oflaz'ın zannettiğimden daha kötü bir hâlde olduğunu anlamama sebep oldu.

Oflaz, annemin gelmesine şaşırmış olsa da nedenini sormadı. Odasından çıktığımızda kapıyı kapatmamı istediğini söyledi. Aşağı kata indiğimizde annem, özel hastanedeki doktoru arayarak durumu anlattı. Oflaz'ın tedaviyi reddettiğini de ekleyince doktor, eve bir ekip göndereceğini söyledi.

Birkaç saat sonra eve gerçekten bir ekip geldi. Ekipten biri, "Hasta nerede?" diye sorunca dönülmez bir yola girmek üzere olduğumuzu anladım.

"Anne," dedim yalvarırcasına. "Ona veda etmeme izin ver."

"Ölmeye göndermiyoruz adamı, iyileşmeye gönderiyoruz," dedi Fatih.

"Olsun," dedim titreyen sesimle. "Onunla, burada, son kez

konuşmak istiyorum.”

Annemin bakışları Oflaz’ın nerede olduğunu soran kadına döndü, kadın hafifçe omuz silkerek, “Bekleyebiliriz ancak kaçmayacağından emin olmalısınız,” dedi.

“Kaçmayacaktır,” dedikten sonra oturduğum koltuktan kalktım ve salonu terk edip koridor boyu yürüdüm.

Ayaklarımı hissedemiyordum ama yürümeye devam ediyordum. Basamakları nasıl çıktığımı, Oflaz’la iyi kötü bir sürü anımızın olduğu odanın kapısını nasıl açtığımı hatırlamıyorum. Ama onu odada bulamayınca endişeyle, “Oflaz?” diye bağırdığımı hatırlıyorum.

“Buradayım!” diye karşılık verdiğinde sesi güçsüz ama geçen günlere göre daha enerjikti.

Odasından çıkıp sesini takip ettim. Resim yaptığı odaya girdiğimde hayatımda ilk defa gözyaşlarıyla güldüm. Ona veda edeceğim için kapısının önünde dikilirken ağlamaya, korumak istediği hayali bir anımızı daha resmettiğini görünce ise gülmeye başlamıştım.

İçeri girdiğim sırada ucunda kırmızı boya bulunan fırçasıyla resminin sağ alt köşesine imzasını atıyordu. İmzasını attıktan sonra diğer elinde tuttuğu içki şişesini dudaklarına götürdü ve gülümsemem yüzümden silinirken içkisinden bir yudum aldı.

“Onu nereden buldun sen?” diye öfkeyle sordum. Oysaki günlüğünü okuduğum gece bütün içkileri, sigaraları attığımı zannediyordum.

“Güzel olmuş mu?” diye sordu, merakıma da öfkeme de aldırmadan.

Oflaz’ın hayalinde de öpüşüyorduk fakat herhangi bir lunaparkta değil, Paris’teydik. Arkamızda ise gökyüzü değil, Eyfel Kulesi vardı.

“Olmuş, olmuş... Ama söz vermiştin!” derken birkaç büyük adımda ona ulaşarak şişeyi elinden almaya çalıştım.

Elini havaya kaldırdı, boy farkımız sebebiyle bir kez daha adil oynamazken, “Ne dersin? Gidelim mi bir gün Paris’e?” diye sordu. “Gerçi, çok güzel bir şehir değil, diyorlar ama olsun, Eyfel Kulesi’ni görmek istiyorum.”

“Oflaz.”

“İstemez misin?”

“İsterim.”

“Canımın içi,” dedi derinden gelen bir sesle.

Ardından fırçayı ve şişeyi odanın herhangi bir köşesine fırlattı, elleri

yüzümü buldu. Boya ve sigara kokan elleri yüzüme dokunurken bana yaklaştı, alkol ve sigara kokan nefesi yüzümü yalarken gözlerimden birer damla yaş daha süzüldü. O ana kadar beklediğim için kendime kızdım, o ölmek üzereydi ve ben o ana kadar bile onu herkesten saklamıştım.

“Oflaz,” diye fısıldadım. Parmaklarından biri dudaklarımın üstünü örttü, diğeri akan yeni gözyaşımı sildi.

“Benimle olduğu sürece her yere gelirsın, her şeye varsın, değil mi?” diye sorduğunda hızlıca başımı salladım, bunu sorması bile saçmalıktı.

“Öyleyse aşağıdakilere gitmelerini söyle,” diye devam edince kaşlarım çatıldı. “Duydum sizi. Aptal değilim ben.”

“Oflaz...”

“Beni almaya geldiklerini biliyorum ama bak, iyiyim ben. Gitsinler. Karavanımıza atlayalım, Paris’e gidelim. Sasha izin verecektir, seviyor bizi. Karavanla gitmek belki çok uzun sürecektir ama olsun, yanımda sen olduğun sürece ben de her şeye varım.”

“Kabul et artık,” dedim sessizce ağlamaya devam ederken. “İyileşmek için tedavi olman şart.”

Başını şiddetle iki yana sallamaya başladı. “İlaçlara gerek yok. Psikologlara gerek yok. Sen yetersin. Sen kal yanımda, bana sadece bak, yeterli. Varlığın yeterli. İyileşmem için senin yanımda kalman yeterli.”

“Değil.”

“İyileştin ki ben,” dedi âdeta çırpınarak. “Bak, odadan çıktım, resim yaptım-”

“Ama sağlığını etkilediğini bilmene rağmen yemek yememeye devam ediyorsun, üstelik alkol ve sigara kullanırken!”

“Bıraktım, sondu ve artık ne istersen yiyeceğim, söz.”

Bu kez başını sallayan bendim. “Yalan söylüyorsun.”

“Hayır, hayır, yalan söylemiyorum. İyiyim artık, gitsinler. İşıl, lütfen söyle, gitsinler...”

“Anne!” diye bağırdım gözlerinin içine bakarak. Kızarmış gözleri, son parıltısından hayal kırıklığı ile vazgeçti. “Anne!” diye tekrar bağırdım, gözlerimden birer damla yaş daha süzülürken. Elleri yanaklarımdaki dokunuşunu kesti, geriye doğru ağır bir adım attı.

“Bunu neden yaptın?” diye sorarken hayal kırıklıkları tenini kesmiş, canının acısıyla baş edemiyormuş gibiydi. “Sana güvenmiştim,” diye devam ettiğinde bana ilk ve son kez öfkeyle bağırdığı o akşamı geldi aklıma. Ona ilk ihanetimde de bana bu cümleleri kurmuştu, ikinci ve

son olmasını umut ettiğim ihanetimde de...

"Varlığım yeterli değil," dedikten sonra yavaşça omuz silktim. "İyileşmen için yanında olmam yeterli değil."

İçeri birilerinin girdiğini duydum, dönüp bakamadım. Başım dönüyor, kalbim yine ağzımın içinde atıyormuş gibi hissediyordum.

"Affetmeyeceğim seni," derken aramıza aşamayacağım yükseklikte duvarlar ördü. "Bu yaptığını asla unutmayacağım."

Ve bu, Oflaz'dan duyduğum son söz oldu.

Bana son bakışını unutamıyorum. Daha önce değil o, hiç kimse bana öyle bakmamıştı. Nefretle değil, büyük bir kırgınlıkla bakmıştı ve ben biliyordum ki insan nefret ettiğini değil, kırgınlık duyduğunu affedemezdi. Oflaz da affedemedi.

Onu görmek için çok uğraştım başlarda, doktoruna beni onunla bir kez görüştürmesi için çok yalvardım ama olmadı. Hayır, sorun hastane kuralları değildi; sorun tamamen Oflaz'dı. Beni görmek istemiyordu. Oflaz, bana o kadar kırgındı ki varlığımdan bile bihaber olmak istiyordu. Doktoru durumunun iyiye gittiğini söyleyince durdum, beni görmek istediğini söyleyeceği günü bekledim.

Onun yokluğunda, zannettiğim gibi düşmedim. Oflaz olmazsa, o giderse düşerim sanıyordum. Babamın, sevgilimin, arkadaşlarımla ihanetlerini kaldıramayacağımı düşünüyordum ama öyle olmadı. Oflaz'ın hastanede kaldığı süre boyunca babam hariç, hiçbirinin ihaneti aklıma dahi gelmedi. Babaminkini düşünüp üzülmemin en büyük nedeni ise annemin bu duruma içten içe ne kadar üzüldüğünü ama bana yansıtmamaya çalıştığını görüyor olmamdı. Ve daha sonra anladım. Oflaz'ın yokluğunda neden düşmediğimi, yoluma nasıl devam edebildiğimi ve dahası, kendimi nasıl daha güçlü hissettiğimi anladım.

Oflaz haklıydı. Ben, kendi ışığının farkına varamayanlardandım. Oflaz, benim acılara karşı durabilmemi sağlayan güç değildi. Asıl güç içimdeydi ve Oflaz yalnızca o gücün farkına varmamın sebebiydi. Beni sahte dünyamdan çekip kurtarıırken kendi ışığının göz alıcılığıyla da tanıştırmıştı.

Artık biliyorum, hissediyorum. Oflaz ya da bir başkası, ayağa kalkmam için de tekrar düşmemem için de kimseye ihtiyacım yok. Güç benim, beni ayağa kaldıracak olan da tekrar düşmemem için savaşıacak olan da yalnızca benim. Oflaz kendime ve hayata dair birçok konuda farkındalık yaşamama neden oldu, işte bu onlardan yalnızca biri.

Bana olan kırgınlığını kendi içinde nasıl yendi ya da yenebildi

mi, bilmiyorum ama hastaneye yatmasının otuz dördüncü gününde doktoruna beni görmek istediğini söyledi. Işık'ın, Fatih'in evindeki partiye gitmek için beni ikna etmeye çalıştığı bir andı, saat neredeyse dokuzu geçiyordu. Annem aniden yeni odama girdi. Kendimize yeni bir ev tutalı neredeyse iki hafta oluyordu.

"İyi misin yenge?" diye sordu Işık çünkü annem daha önce hiç kapımı çalmadan odama girmemişti. Üstelik o an kapıyı açış hızı da bir şeylerin olduğunu gösteriyordu.

"Oflaz," dedi annem tek nefeste. Devamında kötü bir şey söyleyeceğini o kadar hissetmişim ki elim kalbime gitti, hızına dayanabilecek gibi değildim. "Oflaz, bu akşam seni görmek istiyormuş," diye devam ettiğinde ise bu hız düşmedi, aynı şekilde ve belki de daha yüksek devam etti.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı, ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemez hâlde baktım anneme ve sonra yine gözyaşlarıyla güldüm. Of laz'dan hâlâ hiç hoşlanmayan annem, mutluluğumu görünce gülümseyerek beni kollarının arasına aldı. Işık da uzakta kalmak istemeyerek bize sarıldı. İsterdim ki o an babam da olsun ve o da bana kocaman sarılsın ama yoktu. Onun artık başka bir karısı var, başka bir kızı olacak...

Biraz sonra, ilk şaşkınlığı üzerimden atmış şekilde duşa girebildim. Duştan sonra bornozum üstümdeyken dolabımın önüne geçtim ve kırmızı V yaka kazağım ile siyah mini eteğimi aldım. Kazak hem inceydi hem de beli açıktı, eteğin altına da ince bir çorap dışında bir şey giymeyi düşünmüyordum, bu yüzden annem üşüyebileceğini söyledi ama onu dinlemedim. Of laz'dan sonra omuzlarımın biraz daha aşağısında bitecek şekilde kestirdiğim saçlarımı güzelce taradım ve Işık'ın yardımıyla hafif bir makyaj yaptım. Uzun siyah çizmelerimi, aynı renkteki çanta ve ceketimi aldıktan sonra kendimi hazır hissediyordum.

Birlikte basamakları hızlıca indik. Arabaya bindiğimizde annem beni Of laz'ın yanına, Işık'ı ise Fatih'in partisine götürmek üzere motoru çalıştırmıştı. Aslında bir saat süren yolu annem kırk dakikada gidince saat neredeyse on bir olmak üzereydi.

Bana şans dilemelerini söyleyerek indim arabadan ve çizmelerimin topuklarına rağmen koşar adım hastaneye doğru ilerledim. Aslında o saatte ziyaretçi kabul edilmiyordu fakat beni çağıran zaten onlardı, bu yüzden içeriye girmem kolay oldu. Beni karşılayan hasta bakıcı ile Of laz'ın odasına çıkarken ortak alanda, yeni yılı beklerken eğlenen hastaları görmüştüm. Asansörle hastanenin üçüncü katına çıktık, koridor boyunca birbirimizle hiç konuşmadan yürüdük. Kısa bir süre sonra 47 numaralı odanın önünde durduk.

"Girebilirsiniz," dedikten sonra beni tek gerçeğimle bırakıp gitti.

Derin bir nefes aldım, uzun nefesimin ardından kapının kolunu çevirip içeri girdim. Kendi ardından kapıyı kapattığım anda çalan şarkı gülümsememe neden oldu. Çünkü ilk öpüşmemizden önce mırıldandığı o yabancı şarkı çalıyordu odanın içinde.

Birkaç metrelik dar koridoru yürüdüm, geniş alana vardığımda ise onu gördüm. Beklediğim gibi uyumuyor ya da yatmıyordu, ayakta idi, üstelik üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Boynunda ise henüz bağlanmamış kırmızı bir kravat...

Dudaklarım genişçe kıvrılırken gözlerim dolu bir şekilde ona yürüdüm. Karşısında durduğumda heyecandan ellerimin titrediğini biliyor, kravatını bağlayacağım esnada titrememesini diliyordum. Birbirimize baktık bir süre, hiç konuşmadık, hareket dahi etmedik. Az sonra ellerimin titreyişinin hafiflediğini düşünürken kravatına uzandım. O da benim gibi gülümserken kravatını yavaş hareketlerle bağlamaya başladım. Kravatıyla birlikte onu kendime çektiğimde mırıldandım.

"Hm hm," dedim nefesi yüzüme çarparken. "Çok beklettin beni."

O ise özrünü, bana herhangi bir şey söylemek yerine beni öperek diledi.

O gece çok güzeldi. Artık iyi olduğunu görmüştüm, beni affettiğini söylemişti, ona hiç kızmadığımı ve kırılmadığımı söylemiştim; uzun zaman sonra ilk kez dans etmiş, şarkı söylemiş, öpüşmüş ve sevişmiştik.

O gece belki de geçirdiğimiz en güzel geceydi. Artık onu tanıyordum, artık sadece Sinan'ın değil Oflaz'ın da öyküsünü bilerek öpüyordum onu.

Ve bugün onun bu hastanede geçirdiği kırkıncı gün, dolayısıyla benim de size öykümü anlatmaya başlamamın kırkıncı günü.

Evet, aslında size öykümü anlatabiliyor olmamın sebebi, Oflaz'ı görmek için buraya geliyor olmamdı. Geliyordum, Oflaz'ın doktoru Oflaz'ın beni görmek istemediği haberini bana verene dek bu ortak alanda oturuyor ve size öykümden bahsediyordum. Otuz dördüncü günden sonra Oflaz'la kısıtlı da olsa vakit geçirebildim ama yine de sizden vazgeçmedim çünkü devamını merak ettiğinizi biliyordum. Doktor, çoğunuzun beni anlamadığını, kendi iç dünyanızda yaşadığınızı söyledi ama görüyorum, sen anlıyorsun beni. İlk günden beri gözlerini hiç ayırmadın benden, hep baktın bana.

Birazdan o gelecek, birlikte karavana atlayıp Paris'e gideceğiz ama öncesinde seni onunla tanıştıracam. Kırk gün boyunca geldiğim

her gün kendimden, hayatımdan, ondan bahsettiğim senle tanışmak istiyor. O da çok sevecek seni, biliyorum. Hem belki daha sonra sadece seni görmek için bile geliriz buraya. Fakat oldu ki gelemedik, sen yine de kızma bize, olur mu? Ve lütfen anlattığım hiçbir şeyi unutma.

İlk gün de söylediğim gibi, Oflaz benim ötekim, Oflaz benim delirme sebebim.

İnsan, birine karşı onun her hâlini sevmeye hazır olacak ve sevecek kadar bağımlı hâle gelmişse, delirmiş demektir. İşte benim deliliğimin sebebi, ruhu güzel bu adama bağımlı olmamdı.

Unut herkesi, her şeyi... Ama Oflaz'ı unutma. Çünkü artık biliyorsun, Oflaz dışında kimse gerçek değil.

SONSUZ

Ve hiç kimse senden daha önemli değil.

Aşkın tümüyle bir delilik olduğuna inanan Işıl, öyküsünü anlatmayı bitirdiğinde gülümsemekteydi. Ofaz'a söz verdiği gibi onu yazamamıştı ama dilediği gibi anlatabildiğini düşünüyordu.

Işıl'ın, Ofaz'ın tedavi gördüğü hastaneye kırk gün boyunca her gün bir saatliğine de olsa giderek, ortak alanda bulunan hastalara öyküsünü anlatmış olması, artık yalnızca kendisinin değil, başkalarının da Ofaz'a hayran kalmasına neden olmuştu. Işıl'ın düşlediği son en azından buydu.

Ta ki, "Ofaz kimdi?" diye soruluna dek...

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı, ilk günden beri kendisiyle göz kontağını bozmamış olan hastaya bakmaya devam etti. Kimsenin olmasa bile onun tarafından dikkatle ve merakla dinlenildiğini zannederken kırkıncı günün sonunda, tam da Ofaz'la birlikte hastaneden çıkıp gidecekleri anda, onun tarafından bile dinlenilmediğini anlamıştı. Dudakları buruk bir tebessümle kıvrıldı. Aslında doktor hiçbirinin kendisini dinlemeyeceğini, dinlese bile anlamayacağını söylemişti ama genç kız, bunu sorun etmemişti. O an da etmedi ve saçlarına küçük bir buse bırakan ruhu güzel o adama döndü.

"Canımın içi..."

SON SÖZ

Bana Jean-Paul Sartre, Stefan Zweig gibi yazarları okutan;
Nostalgiaplatz, *Aşk Yasal Cinayet* gibi şarkıları dinleten ruhu güzel adam,
Ofaz Sinan Kantemiz, teşekkür ederim. İyi ki varsın, iyi ki vardın.

Ve R, sen çok güçlü bir kadınsın. Ofaz'ın hastalık öyküsüne ilham
olduğun için sana minnettarım. İnaniyorum, bir gün sen de Ofaz gibi
aydınlığını bulacak ve iyileşeceksin. İyi ki varsın.